

www.virtual-project.eu

**SAM
BOURNE**

CEL MAI BINE VÂNDUT AUTOR

A woman with long hair, wearing a patterned shawl, stands with her back to the camera on a wooden balcony. She is looking out over a vast valley at sunset. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow. The sky is filled with soft, orange and yellow clouds. In the foreground, the dark silhouette of a tree branch is visible on the left side. The overall mood is contemplative and serene.

**A TREIA
FEMEIE**

SAM BOURNE

A TREIA FEMEIE

Original: *The Third Woman* (2014)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA TRIPON
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

Editura: RAO
2016

Prolog

Era ultima zi din ianuarie și se apropia Anul Nou. În Los Angeles nu mai era agitație de mai bine de o săptămână. Doar în aeroport mai era ceva forfotă, cauzată de expatriații care reveneau acasă, peste ocean, ca să își viziteze tații devotați, mamele nerăbdătoare și, ocazional, soțiile abandonate. Birourile se închideau devreme: nu avea niciun rost să rămână deschise atât timp cât la capătul celălalt al firului nu mai răspundea nimeni și nu se mai încheiau afaceri. Era a doua vacanță în ultimele șase săptămâni, însă era mai puțin așteptată și oarecum involuntară, deoarece în oraș se așternea liniștea ca în zilele în care avea loc o grevă sau era decretată zi de doliu național. Cu toate acestea, semafoarele roșii care atârnau de stâlpi sau de copaci confereau orașului un aer vesel, mai ales în timpul nopții.

Nu că ar fi liniștit-o prea mult. Noaptea nu fusese niciodată preferata ei. Dintotdeauna fusese matinală, încă din copilărie. Se trezea odată cu răsăritul soarelui. Nu o mai interesa cerul dacă nu mai era albastru. La fel era și acum, chiar și iarna, când ieșea să alerge odată cu ivitul zorilor.

Acesta era un alt motiv pentru care ura să facă asta. Și așa suporta cu greu să lucreze în acel loc, iar momentul era cu atât mai nepotrivit. Orele astea erau destinate somnului.

Reuși însă să le salute veselă pe fete la plecare, după care își aruncă hainele într-o sacoșă pe care o puse pe umăr dintr-o singură mișcare, bine exersată. Îi zâmbi tipului din dreptul ușii, chiar dacă își simțea obrajii încordați după o seară în care păstrase aceeași expresie de încântare pe față.

Traversă parcare a către mașină cu privirea pierdută, învățase această lecție destul de devreme. Să eviți contactul vizual înăuntru dacă puteai și niciodată, dar niciodată, să nu privești pe nimeni în ochi atunci când te aflai afară.

Îndreptă telecomanda către mașină, însă abia dacă se auzi un clic. Încercă de alte câteva ori și, de fiecare dată, se auzi același clic slab. Bateria nenorocitei ăsteia de mașini era pe terminate. Deschise portiera cu cheia și intră în mașină, având grijă să tragă ușa după ea.

Drumul spre casă a fost mai scurt ca de obicei, datorită traficului lejer din preajma Anului Nou. Alese un post de radio, cu melodii vechi, și încercă să uite de munca de la birou din acea seară. Din când în când mai arunca o privire în oglinda retrovizoare, însă, în afară de ceață, nu vedea prea multe.

Când ajunsese la blocul în care locuia, avea deja cheia în mână, iar ușa se deschise ușor. Fiind prea obosită ca să o mai tragă după ea, o lăsă să se închidă încet. Cu toate acestea, ceva o făcu să arunce o privire peste umăr, însă nu zări nimic în întuneric. Acesta era motivul pentru care detesta să lucreze până seara târziu: întotdeauna tresărea la cea mai mică umbră.

Când ușa liftului se deschise în dreptul etajului la care ea locuia și vârî cheia în ușa apartamentului, el o aștepta. Nu auzise niciun zgomot, dându-și seama de prezența lui doar când o mână înmănușată îi acoperi gura. Încercă să respire pe nas, nările umplându-i-se de miros de piele murdară și de transpirație. Și mai cumplită era respirația. Acea respirație accelerată și fierbinte pe care o simțea în ceafă și care se împrăștia, învăluind-o parcă.

Încercă să spună ceva. Nu un țipăt, ci un cuvânt. Dacă acel cuvânt nu ar fi fost înăbușit, ar fi putut semăna cu un „Ce?”

Toate acestea se întâmplară în prima clipă. Însă în momentele care urmară, se instală teama care o străbătu cu repeziciune, ieșind din inima care îi bătea cu putere și pătrunzându-i în vene, în creier, care intră în alertă, și apoi în picioare, care se înmuiară pe loc. Însă nu se prăbuși. El o ținea strâns.

Simți cum acesta își folosi greutatea corpului ca să împingă ușa care era deja descuiată. O izbi cu atâta forță, încât din ramă săriră așchii de lemn. După ce o îmbrânci înăuntru, închise ușa – avu însă grijă să nu se trântescă.

Acum, țipătul ei încerca să-i izbucnească din piept și din gât, însă se izbi de mână din piele care părea să îl împingă înapoi. Simți cum el își ia mâna stângă de pe umărul ei și se mișcă, de parcă ar fi vrut să verifice ceva.

Se smuci, încercând să se elibereze, însă brațul lui drept era prea puternic. O ținea pironită, acoperindu-i gura în același timp.

Auzi un zgomot ca și când ceva ar fi fost sfâșiat: oare îi rupsesse

hainele? Spaima care se instalase era că acest bărbat o va omorî. A doua care o urmă imediat, fu aceea că el va încerca să o violeze. Ea făcu rapid un calcul mental, care era aproape un târg: va rezista unui viol dacă o va lăsa în viață.

Însă zgomotul pe care îl auzise nu era de haine rupte. Văzu cum bărbatul își îndreptă mâna spre fața ei ținând între degete o bucată de bandă adezivă lată și argintie. Cu o mișcare de expert, îi acoperi gura cu ea, fără să îi lase la îndemână măcar o fracțiune de secundă pentru a reacționa în vreun fel.

Apoi o apucă de încheieturi, ținându-le strâns cu o singură mână. Rămânând în continuare în spatele ei, fără ca ea să îi poată vedea fața, o împinse spre centrul încăperii, în fața canapelei. Împinse măsuta de cafea din calea lui cu piciorul, apoi pe ea din spate, astfel încât să ajungă pe canapea cu fața în jos, punându-i presiune pe spate. O pironia cu un genunchi.

„Până aici mi-a fost, gândi fata. O să rupă hainele de pe mine în mod sigur. Încercă să se gândească la altceva ca să poată trece peste ceea ce avea să urmeze. O să supraviețuiești, gândi ea. Poți. Închise ochii și încercă să se detașeze. O să supraviețuiești.”

Însă el nu terminase pregătirile. O legă la ochi cu o fâșie de material negru, pe care o legă la spate. Apoi, bărbatul – a cărui față nu reușise să o vadă și a cărui voce nu o auzise încă – o întoarse, cu fermitate, dar fără s-o bruscheze. Își dăduse seama, probabil, că strategia ei de supraviețuire era de a fi cooperantă.

Îi ridică o mână deasupra capului, de parcă ar fi fost o elevă care încerca să-i atragă atenția profesorului. O clipă mai târziu, îi prinse în jurul încheieturii un soi de brățară din plastic. La început fu largă, apoi auzi acel sunet cunoscut din copilărie, ca și când ai fi tras de un fermoar. Sunetul scos de o brățară autoblocantă de la magazinul de bricolaj. Tatăl ei obișnuia să le folosească pentru a lega laolaltă cablurile și să le așeze frumos în spatele televizorului; erau imposibil de rupt, spunea el. Acum, bărbatul acela făcea același lucru cu încheietura de la mâna ei dreaptă. Zăcea întinsă pe jos, legată la gură și la ochi, cu ambele brațe întinse deasupra capului și țintuită de un picior al canapelei.

Încercă să-și alunge din minte priveliștea. Însă, din cauza fricii,

dinții începură să-i clănțâne în gură. Simțea cum senzația de greață îi urcă din stomac până în gură. „Doamne, te rog, fă să se termine odată. Fă să se termine odată, te rog, Doamne.”

Totul se derula atât de repede, atât de... eficient. Nu simțea furie în acțiunile bărbatului, doar intenție și precizie, ca și când ar fi efectuat un exercițiu de securitate, la care respecta doar o procedură prestabilită.

Bărbatul își așeză o mână pe brațul ei drept, doar că atingerea nu mai era cea aspră de piele de animal pe care o simțise pe gură. Era fină, doar un vârf de deget, însă nu era piele umană. Deoarece nu putea vedea, nu era sigură de material, însă cum mâna era aproape de fața ei, putea simți mirosul. Era latex. Bărbatul își pusese mănuși din latex.

Acesta o apucă strâns de încheietura mâinii, iar apoi ea simți înțepătura unui ac în brațul drept. Țipă, însă nu se auzi decât sunetul înăbușit al unei exclamații care părea să vină de altundeva.

Apoi, într-o clipă, acel sentiment de teamă dispăru, lăsând locul unei furnicături, unui val de ușurare binecuvântată. Nu mai simțea niciun fel de durere, doar un sentiment neașteptat de fericire. Când banda adezivă îi fu îndepărtată de pe gură, nu scoase niciun țipăt. Poate că reușise într-un final să se teleporteze pe o plajă din Malibu la răsărit, unde nisipul primea sărutările soarelui. Sau în apele albastre ale vreunui ocean. Sau într-un hamac pe o insulă pustie din Pacificul de Sud. Sau într-o cabană în toiul iernii, unde era. Încălzită de strălucirea de ambră în timp ce stătea întinsă pe un covor în fața focului care trosnea.

Auzi sunetul îndepărtat al brățării autoblocante care era tăiată, căci își făcuse treaba. Simți cum i se înlătură legătura de pe ochi. Însă nu simți nevoia să deschidă ochii sau să își miște brațele, cu toate că fusese eliberată. Fiecare nerv, fiecare sinapsă, începând cu degetele de la picioare și terminând cu unghiile degetelor de la mâini, transmitea mesaje de plăcere către creierul ei. Sistemul îi era inundat de bunătate; era precum o mulțime adunată pe vârful unui munte într-un moment de extaz – fiecare față zâmbind de încântare.

Simți apoi o senzație ușoară și efemeră între picioare. O mână îi îndepărta lenjeria de corp. Ceva se frecă de ea. Nu o pătrunse. Nici

măcar nu o deranja. Ceva moale se odihnea acolo, pe zona ei cea mai intimă, ca și când pielea i-ar fi fost sărutată de petale de mătase.

Peste o clipă, ea se afla în acea ascunzătoare etanșă și sigură, plutind în lichidul care o hrănea și o sprijinea și unde nimeni nu o putea deranja. Se afla în pântecul mamei ei, extrem de mulțumită și hrănindu-se numai cu dragoste.

Capitolul 1

Lui Madison Webb îi plăcea în mod normal luna ianuarie. Dacă erai obișnuit cu soarele strălucitor al Californiei, iarna putea fi o noutate bine-venită. Frigul – nu că ar fi fost frig în adevăratul sens al cuvântului în Los Angeles – te înviora, te făcea să simți că trăiești.

Însă nu era și cazul acelei zile de ianuarie. Petrecuse întreaga lună închisă într-un loc cu pereți din oțel și fără geamuri, unul dintre acele colțuri rare din LA care funcționau și în timpul Anului Nou chinezesc. Nu își înceta activitatea niciodată, funcționa zi și noapte. Lucra acolo de trei săptămâni, douăzeci de ture neîntrerupte, îngroșând rândurile de croitorese care stăteau aplecate asupra mașinilor de cusut. Cuvântul „croitoreasă” era însă înșelător. După cum avea să explice în scurt timp Maddy opiniei publice din LA, chiar dacă acesta sugera un meșteșug străvechi, făcut cu îndemânare, realitatea era că ea și celelalte femei lucrau la o linie de asamblare: nu făceau decât să supravegheze dispozitivele, să se asigure că materialul era așezat cum trebuie pe poziție și să lase acel braț robotic, programat dinainte, să facă restul. Erau, la rândul lor, părți componente ale acelei mașinării glorioase.

Cu excepția faptului că mașinile, după cum scria ea într-o serie de reportaje sub acoperire despre mediul de lucru din fabricile din LA, erau tratate mai bine decât oamenii, care erau nevoiți să stea în picioare în fața stației lor de lucru ore în șir, să ridice mâna când trebuiau să meargă la toaletă, să își predea telefoanele mobile când soseau la muncă, pentru a nu încerca să fotografieze pe ascuns acel subsol murdar, privat de lumină naturală și iluminat doar de câteva becuri chioare, care le slăbeau vederea cu fiecare zi care trecea.

Cel mai evident obstacol era faptul că era lipsită de telefonul ei, gândea Maddy în timp ce așeza o bucată de material de blugi printr-un cilindru, asigurându-se că marginile lui erau aliniată, înainte de a le plasa sub acul de cusut. Maddy se înțelesese cu inginera biroului și cea mai bună prietenă a ei din acel loc, Katharine Hu, să confecționeze o cameră ascunsă. Lentila camerei avea forma unui nasture de pe cămașa ei. Aceasta transmitea din subsol, printr-un fir

subțire, către un dispozitiv digital care înregistra și care era prins cu bandă adezivă la brâu. Dispozitivul își făcea treaba bine, oferind un unghi generos cu tot ceea ce se afla în fața ei: dacă se rotea 360 de grade, surprindea toată încăperea. Acesta surprinsese frânturi de conversații pe care le purtase cu alte croitorese și cu Walker, maestrul – inclusiv un moment în care acesta îi ordonase uneia dintre „nenorocite” să se întoarcă la muncă.

Cu aproape două sute de ore de înregistrări, ea știa că avea suficient material încât să scrie un articol cu un puternic impact la public. Camera surprinsese în întregime incidentul care avusese loc cu aproape o săptămână în urmă, când Walker refuzase să o lase să meargă la toaletă pe una dintre colegele lui Maddy, în ciuda rugămintelor repetate ale acesteia. Ea îl implora disperată, însă bărbatul zbigera la ea: „De câte ori trebuie să-ți repet, *sha’abi*? Ți-ai folosit deja pauza de toaletă”. Cu toate că folosea acel cuvânt foarte des, a-i spune unei femei „târfă” într-o încăpere plină de femei nu făcea decât să agite spiritele.

Când celelalte muncitoare începură să protesteze, Walker își scoase bastonul care completa uniforma lui pseudomilitară, din poliester maro cu bej, genul de costum pe care îl purtau agenții de securitate privați din supermarketuri. Nu îl folosi, ci fu suficient să amenințe cu el. Femeia care implora se prăbuși la pământ la vederea bastonului. După câteva clipe, sub ea se făcu o baltă. La început, crezură că era urina căreia ea se chinuie să nu îi dea drumul. Însă chiar și la acea lumină chioară reușiră să vadă că era sânge. Una dintre femeile mai în vârstă își dădu seama. „Bietul copil”, zise ea, cu toate că Maddy nu înțelegea dacă se referise la femeie sau la copilul pe care îl pierduse. Se aflase suficient de aproape, încât să poată filma întreaga scenă. După ce o va edita, va apărea odată cu primul articol din serie.

Chiar în acel moment, scria în minte, dactilografiind mintal ceea ce urma să fie a doua secțiune a articolului principal. Toată lumea știa că astfel de fabrici erau răspândite în toată California și ofereau mână de lucru ieftină, datorită imigranților care treceau ilegal frontiera mexicană în toiul nopții, ca să facă sau să finiseze bunuri pentru piețele din Statele Unite sau din America Latină. Nu era o noutate.

Cititorii cotidianului *LA Times* cunoșteau și motivele pentru care se petrecea acest fenomen: mai nou, marile corporații chinezești considerau că era mai ieftin să își producă bunurile în LA decât în Beijing sau în Shanghai, acum când muncitorii lor costau atât de mult. Lumea nu știa însă cum *era*, în realitate, în interiorul acestor văgăuni. Aceasta era treaba ei. Statisticile și economia le lăsa în seama contabililor din birouri. Ceea ce va atrage atenția asupra acestei povești va fi elementul uman, muncitorii nevăzuți care plăteau prețul cu vârf și îndesat. Doamne, ce bine suna. Poate va folosi această idee în introducere: „*Muncitorii nevăzuți...*”

Cineva tușea, nu neapărat tare, cât mai mult insistent. Zgomotul venea din direcția unei femei care stătea în fața ei, de partea cealaltă a benzii rulante, și care își dregea glasul intenționat pentru a-i atrage atenția. „Ce e?”, întrebă ea în șoptă. Aruncă repede o privire spre mașină ca să vadă dacă se aprinsese vreo lumină roșie care anunța o defecțiune. Colega ei ridică din sprâncene, încercând să-i atragă atenția asupra înfățișării ei.

Maddy privi în jos. Din a treia butonieră a cămășii ei ieșea un capăt al firului subțire.

Încercă să îl vâre înăuntru, însă fu prea târziu. Walker parcurse distanța dintre ele cât ai clipi din ochi – era greoi și lipsit de condiție fizică, însă suficient de masiv încât să umple spațiul din jurul ei.

— Scoate ce-ai acolo. Acum!

— Ce să scot? Maddy simțea cum îi bubuia inima în piept.

— Nu cred că vrei să-mi dai *taidu*, te avertizez. Scoate ce-ai acolo!

— Ce? Așa care îmi iese din cămașă? Îmi ordoni să mă dezbrac, asta faci, Walker? Nu cred că e permis așa ceva.

— Dă-mi-o și-o să-ți spun ce e permis și ce nu.

Faptul că el vorbea încet o făcea să îi fie și mai teamă. De obicei, acesta răcnea toată ziua. Știa – la fel cum știau și ea și restul femeilor care stăteau și priveau în tăcere – că era ceva serios.

Maddy luă o hotărâre impulsivă, sau, mai degrabă, mâna ei acționă înaintea să gândească. Cu o singură mișcare, își smulse camera micuță, o aruncă pe jos și o strivi cât ai clipi din ochi cu piciorul.

Maistrul se lăsă în genunchi și încercă să adune bucățile: nu fu o manevră prea ușoară pentru un bărbat cu gabaritul lui. Îl privea

încremenită, în timp ce el culegea în palmă bucățelele dispozitivului electronic zdrobit. Firește că își dăduse seama ce era. Tocmai de aceea nu zbierase. Bănuise totul din momentul în care zărise firul. Era un dispozitiv de înregistrare. Instrucțiunile lui fuseseră cât se poate de clare: astfel de dispozitive nu erau sub nicio formă permise în acel loc.

Acum, când el dădea să se ridice, avea o fracțiune de secundă să ia o decizie. Materialul pe care îl înregistrase de-a lungul a trei săptămâni îl descărcase din aparat în fiecare seară și, datorită Katharinei, avea și o copie. Până și înregistrarea din acea zi fusese salvată cu ajutorul dispozitivului pe care îl avea prins la spate, în ciuda bucăților împrăștiate pe jos. Nu avea nimic de câștigat dacă mai rămânea acolo și încerca să ofere vreo explicație trasă de păr cu privire la dispozitivul descoperit. Ce ar fi putut să spună? Știa că trebuia să răspundă în fața unei alte persoane, nu a lui Walker. Nu îi rămânea decât un singur lucru de făcut.

Înșfăcă repede legitimația care atârna la gâtul maistrului ca un pandantiv, o smulse, apoi se întoarse și o luă la fugă, trecând pe lângă stațiile de lucru și îndreptându-se către scări. Atinse panoul electric cu legitimația lui Walker așa cum îl văzuse făcând atunci când le permitea femeilor să meargă la toaletă.

— Oprește-te, nenorocito! striga bărbatul. Oprește-te chiar acum!

Acesta o urmărea, fiecare pas greoi al lui auzindu-se din ce în ce mai tare. Ușa scoase un sunet scurt. Trase de ea, însă nu se deschise. Ea lipi încă o dată nenorocitul de card de panou și, de astă dată, se aprinse o lumină verde, însoțită de un alt sunet scurt, ascuțit și mai prietenos. Deschise ușa și ieși.

Însă Walker se mișcase rapid și, întinzându-și mâna, o apucă de umăr. Era puternic, însă ea avea un avantaj. Se întoarse cu fața spre el, apucă mânerul ușii și trase de ea cu toată forța ca să o închidă. Brațul lui rămase blocat între ușă și cadrul acesteia. Bărbatul scoase un țipăt de durere și își trase brațul. Ea trânti ușa, închizând-o, și auzi acel clic liniștitor care însemna că era închisă electronic.

Urcând scările două câte două, se ajută de balustradă când ajunse la primul palier și continuă să urce, zărind în față lumina zilei. Mai avea la dispoziție doar câteva secunde. Walker alertase cu siguranță

paza de la intrare.

Maddy se afla pe coridorul cel mic ce ducea către intrarea în clădire. Din exterior, aceasta semăna cu un birou de import-export de mâna a doua. Și acest lucru va apărea în articolul ei. Dacă ai fi trecut pe lângă clădire, nu ți-ai fi imaginat niciodată ororile care se petreceau la subsolul ei.

Inspiră adânc, realizând că habar nu avea ce să facă în continuare. Nu se putea furișa afară, nu pe acolo. Muncitorilor li se permitea să iasă doar în anumite intervale de timp. O vor opri; îl vor chema pe Walker; vor începe să verifice computerul. Trebuia să găsească o soluție. Tâmpilele începură să îi bubuie. Auzea zgomote care veneau de jos. Oare reușise Walker să deschidă ușa care dădea spre scări?

Nu avea vreun plan pregătit, își ascultă doar instinctul. Deschise ușa și, ca și când ar fi fost cuprinsă de panică, le strigă bărbatului și femeii care se aflau la recepție:

— E Walker! Cred că a făcut un atac de cord. Veniți repede!

Cei doi rămaseră nemișcați, așa cum se întâmplă de obicei în primele secunde de criză. Maddy întâlnește reacția aceasta și înainte.

— Haideți! strigă ea. Ar putea să moară.

Aceștia săriră ca arși și trecură în fugă pe lângă ea, în drum spre scări.

— Voi chema ambulanța! strigă Maddy în urma lor.

Avea la dispoziție doar câteva secunde să caute în spatele biroului, pe rafturile unde erau păstrate telefoanele confiscate ale femeilor. „La naiba.” Nu îl găsea pe al ei. Se gândi să plece, pur și simplu, de acolo, apoi își dădu seama că era pierdută fără el. Însă dacă aceștia îl găseau după plecarea ei, își vor da seama imediat cine era și ce făcea acolo.

Se auzea forfotă pe scări. În scurt timp, aveau să se întoarcă. Își căută din nou din priviri telefonul, încercând să se concentreze cu toate că simțea că îi exploda capul. „Cu calm, cu calm, cu calm, își zise ea.” Însă era o minciună.

Apoi, într-un final, zări o formă cunoscută și culoarea husei telefonului ei, care se afla într-un colț de pe cel de-al doilea raft. Îl luă repede și ieși pe ușă, în aerul liber.

Zgomotul de pe autostradă era puternic, însă neînchipuit de bine-venit. Habar nu avea cum va scăpa de acolo. Nu putea aștepta

autobuzul. Își lăsase portmoneul și geanta la subsol.

În timp ce alerga spre zgomotul traficului și se gândea pe cine să sune prima dată – pe editorul ei ca să îi spună să publice articolul în acea seară sau pe Katharine să își ceară iertare pentru camera video pe care o distrusese –, își dădu seama că mai avea un lucru asupra ei în afară de telefon. Își desfăcu pumnul și văzu legitimația lui Walker care i se lipise de palmă. „Bine, gândi ea.” Poza lui de pe legitimație va susține articolul ei: „Bruta din spatele brutalității”.

Șapte ore mai târziu, articolul era gata de publicare. Acesta includea un paragraf sau două despre fuga ei din fabrică și era însoțit on-line de câteva înregistrări, acordându-se o importanță sporită episodului în care acea femeie pierduse sarcina. „Cum pot face diferența dintre viață și moarte condițiile din fabricile din LA.” Editorului de știri îi luase aproape o oră să editeze fotografia lui Walker. Howard Burke își tăcuse griji în legătură cu identificarea individului.

— Înțeleg să acuzi compania, Madison, însă tu susții că tipul acesta e un sadic.

— Pentru că *este* un sadic, Howard.

— Da, însă până și sadicii te pot da în judecată.

— Lasă-l să mă dea în judecată! Va pierde. Avem o înregistrare cu el în care se poate vedea cum a provocat avortul unei femei. Dumnezeu, Howard, ești un...

— Ce, Maddy? Sunt un ce? Ai grijă ce spui, pentru că articolul acesta nu pleacă nicăieri până nu zic eu.

Între ei se așternu tăcerea, o pauză de câteva secunde pe care ea o întrerupse.

— Ticălos.

— Poftim?

— Ești un ticălos. Asta voiam să spun. Înainte să mă întrerupi.

Agitația care urmă se putea auzi din capătul celălalt al biroului necompartimentat.

Nemaiputându-și înăbuși frustrarea, Burke lovi cu pumnul în peretele despărțitor al biroului. După spusele celor din redacția de știri, aceasta era cea de-a doua criză de nervi pe care o avusese –

prima o făcuse în urmă cu vreo patru ani, stârnită tot de un schimb de replici cu Madison Webb.

A fost nevoie de intervenția șefei de redacție, care stabili un compromis. Jane Goldstein o chemă pe Maddy în biroul ei și o lăasă să aștepte în timp ce luă de pe biroul lui Howard niște probe. Hotărâse că era prea periculos să îi lase pe cei doi în aceeași încăpere.

Maddy avu timp să privească peretele faimei din biroul șefei ei, care era diferit de expozițiile personale obișnuite. În loc de fotografii cu persoane influente din politică, Goldstein preferase să înrămeze unele dintre cele mai importante articole de primă pagină scrise de ea – și de orice alt reporter american de la Ed Murrow înapoi. Câștigase o mulțime de Premii Pulitzer, încă de pe vremea când era cea mai importantă distincție din jurnalismul american.

Telefonul lui Maddy începu să vibreze. Era un mesaj de la un fost coleg de-al ei care, simțindu-se epuizat, plecase de la *LA Times* și se angajase la o companie din Encino care făcea filme educative.

„Hei, Maddy. Salutări de aici, din spate. Îți trimit cel mai recent articol al meu, dacă are vreo importanță. Nu e tocmai Stanley Kubrick, dar mi-ar plăcea să aflu părerea ta. Ni s-a spus că publicul-țintă sunt liceenii. Articolul explică originile «situației», într-o manieră cât se poate de neutră. Nimic ieșit din comun. Vreau să știi dacă ar trebui să schimb ceva, mai ales modul de exprimare. Tu ești scriitoarea!”

Cum Goldstein nu apăruse încă, Maddy apăsă pe butonul „play”. Din difuzorul mic al telefonului ei se auzi o voce profundă, fermă, cu accent din Vestul Mijlociu.

„Povestea începe pe Capitoliu. Membrii Congresului s-au adunat ca să ridice «plafonul datoriei», adică suma de bani pe care guvernul american o poate împrumuta în fiecare an. Însă ei nu au ajuns la un consens.” Era prezentată o înregistrare cu vorbitorul de atunci, care lovea cu un ciocănel, încercând să restabilească liniștea în încăpere.

„După aceea, liderii din întreaga lume au început să se îngrijoreze că un împrumut către America ar fi o afacere proastă. «Cota de credit» a țării a început să scadă, coborând de la dublu A plus la dublu A, apoi la litere din alfabet pe care nimeni nu se aștepta să le vadă lângă semnul dolarului.” Aceste cuvinte fură însoțite de o mică

reprezentare grafică, în care A se transforma în B, și apoi în C. „Apoi criza s-a adâncit.”

Pe ecran apăru un singur cuvânt îngroșat, scris cu litere de tipar: NERESPECTARE. Vocea continuă: „Statele Unite au fost nevoite să recunoască faptul că nu puteau plăti dobânda pentru banii datorăți, printre altele, și Chinei. În termeni oficiali, Trezoreria Statelor Unite a anunțat nerespectare uneia dintre obligații”.

Acum se perindau imagini din Piața Tiananmen. „Beijingul fusese dispus să tolereze acest lucru o dată, însă cum impasul din Congres amenința un al doilea eșec din partea Americii de a-și respecta obligațiile, China a pus piciorul în prag.” O imagine cu prima pagină a *LA Times* de la acea vreme.

Maddy apăsă pe butonul de pauză și mări imaginea de pe ecran cu degetele. Abia reușea să distingă cine semna articolul: Jane Goldstein în tinerețe. Titlul era sugestiv:

Mesajul Chinei către Statele Unite: „Ne-am săturat”.

O copie a aceleiași prime pagini se afla acolo, înrămată pe peretele lui Goldstein.

„La vremea aceea, Republica Populară Chineză era cel mai important creditor al Americii, țara care îi împrumuta cei mai mulți bani. Prin urmare, China susținea că avea un drept aparte de a i se plăti ceea ce i se datora. Beijingul a cerut o «certitudine» în ceea ce privește plata datoriei de către Statele Unite, susținând că nu va accepta nimic mai puțin decât «un flux de venituri garantat». China a adăugat că nu intenționa să aștepte la rând, după alți creditori – nici măcar după alte revendicări asupra impozitului colectat, cum ar fi pentru apărare sau educație. De acum înainte, preciza Beijingul, plățile datoriei către China trebuiau să constituie prioritatea numărul unu a Statelor Unite.” Maddy și-i imagina pe liceeni privind cum se derulează această poveste. Vocea, calmă și liniștitoare, le aducea la cunoștință evenimentele care modelaseră țara și timpurile în care creșteau.

„Însă China nu avea de gând să lase chestiunea rambursării la bunul plac al Americii. Beijingul a cerut dreptul de a-și recupera banii împrumutați la sursă. Americii nu i-au rămas prea multe opțiuni decât să accepte.” Urma un videoclip cu un oficial american ieșind

extenuat de la discuțiile care ținuseră până târziu în noapte și care declară: „Dacă China nu obține ceea ce cere, dacă va considera că Statele Unite nu prezintă credibilitate, nu va mai exista nicio țară din lume dispusă să ne acorde împrumuturi, decât cu dobânzi exorbitante”.

„Experții au declarat că întregul stil de viață american – «hrănit» de datorii cumulate de-a lungul deceniilor – se afla în pericol. Prin urmare, America a acceptat condițiile Chinei și i-a permis Republicii Populare accesul direct la cel mai regulat flux de venituri al său: taxele vamale aplicate bunurilor care intrau în Statele Unite. Din acel moment, o parte din bani erau înmânați Beijingului de îndată ce erau colectați.

Însă exista o problemă: cererea Beijingului pentru o prezență a Chinei în așa-numitul «șirag de perle» de-a lungul coastei vestice a Americii – porturile San Diego, Los Angeles, Long Beach și San Francisco. China a susținut că o astfel de prezență era esențială pentru monitorizarea eficientă a importurilor.”

Apoi urma un clip dublat în care apărea un oficial de la Beijing care declara: „Pentru ca acest aranjament vamal să funcționeze, Republica Populară trebuie să se asigure că își primește alocația de drept, nici mai mult, nici mai puțin”.

„Guvernul Statelor Unite a refuzat. Acesta a susținut că o prezență fizică ar însemna o *linie roșie*. În cele din urmă, după mai multe zile de negocieri, cele două părți au ajuns la un compromis. O comisie alcătuită din câțiva ofițeri vamali chinezi va fi plasată la sediul Autorității Portuare – inclusiv în Los Angeles – însă această prezență va fi doar simbolică, a subliniat guvernul Statelor Unite.”

Înregistrări din arhivă emise de CBS News la câteva luni de la această înțelegere înfățișau chinezi care acuzau firmele americane de contrabandă și de evitarea taxelor, suspectând că aceste ilegalități erau tolerate, dacă nu chiar încurajate de autoritățile Statelor Unite. „Beijing a început să ceară creșterea numărului de inspectori chinezi atât în Los Angeles, cât și în porturile care formau «șiragul de perle». La început, autoritățile Statelor Unite s-au opus fiecărei cerințe – însă, în cele din urmă, fiecare în parte a fost acceptată.”

Apoi urmau imagini cu faimoasele revolte din vară, care fuseseră

difuzate de nenumărate ori la emisiunile de știri atât în Statele Unite, cât și în întreaga lume. Un grup de ofițeri vamali chinezi înconjuțați de o mulțime de americani furioși; polițiști de la LAPD încercând să țină mulțimea în frâu, chinuindu-se și eșuând, în cele din urmă. Naratorul își continuă povestea. „În acea noapte turbulentă, câțiva instigatori înarmați cu bâte au reușit să spargă cordonul format de polițiști și săucidă, în cele din urmă, doi ofițeri vamali chinezi. Cei doi bărbați au fost linșați. Efectele au fost imediate. Washingtonul a fost de acord cu cerințele Beijingului ca Republica Populară Chineză să aibă dreptul de a-și apăra oamenii.” Filmul se încheia cu purtătorul de cuvânt al Casei Albe care susținea că Republica Populară Chineză va trimite în LA și în celelalte „perle” doar o echipă privată formată din câțiva agenți de securitate.

Maddy zâmbi trist: toată lumea știa ce se întâmplase ulterior.

Tocmai îi răspundea la mesaj fostului său coleg – „Cred că atinge toate aspectele importante”, urmat de un emoticon care făcea cu ochiul – când își ridică privirea și o văzu pe editoarea ei apropiindu-se, rostind trei cuvinte înainte de a intra pe ușă.

— OK, dăm poza lui Walker mâine.

Scundă, rubicondă, înjur de cincizeci și ceva de ani și cu părul alb, Goldstein lăsă să se vadă că-și pierduse răbdarea. Ochii și atitudinea ei păreau să spună „Haide, haide, treci odată la subiect”, chiar înainte să apuci să rostești vreun cuvânt. Cu toate acestea, Maddy riscă lansând o întrebare redundantă:

— Așadar, nu în seara aceasta?

— Exact. Nu îl vom aminti pe Walker în seara aceasta. Poate nici mâine. Depinde de reacțiile la primul articol.

— Dar...

Goldstein îi aruncă o privire peste ochelari care o făcu să amuțească.

— Ai treizeci de minute la dispoziție ca să faci modificările finale – am zis *finale*, Madison – și-apoi să pleci naibii din biroul ăsta, m-ai înțeles? Nu vreau să dai târcoale pe-aici și să-ți încerci trucurile obișnuite, *capisce*?

Maddy încuviință din cap.

— Nu suflă în ceafa celor din redacție în timp ce aceștia scriu

titlurile principale, nu îți dai cu presupusul în ceea ce privește alegerea antetului, nu încurci pe nimeni. Ne-am înțeles?

Maddy reuși să îngaime un „Da”.

— Bun. Să recapitulăm: chiar dacă lingușitorii de la Gawker te-or fi considerând cel mai bun jurnalist de investigație din America, eu nu vreau să mai vii așa curând pe la birou.

Maddy dădu să spună ceva în apărarea ei, însă soluția lui Goldstein părea destul de logică: dacă o poveste înregistra un succes teribil, trebuia să pregătești o continuare pentru ziua următoare. Menționarea numelui lui Walker și publicarea fotografiei de pe legitimația sa în ziua următoare ar arăta că ziarul – ea – nu își folosiseră toți așii din mânecă în primul raid. Goldstein era, poate, una dintre puținele persoane de la *LA Times* pe care o respecta cu adevărat. Bombăni un „mulțumesc” și plecă – fără să știe că, următoarea dată când avea să pună piciorul în acel birou, viața ei – și a întregului oraș – va fi complet dată peste cap.

Capitolul 2

LA nu era un oraș cu viață de noapte trepidantă, însă The Mail Room făcea notă discordantă. Situat în centru, la granița dintre cartierele rău famate și cele boeme, localul devenise un soi de tărâm al homosexualilor; The Mail Room, cum îi zicea Katharine, când îi explică de ce ea și tribadele ei – era cuvântul folosit de ea – îl evitau. Cu toate că se bucura de o clientelă numeroasă, localul păstra încă acea atmosferă agitată. Spre deosebire de multe localuri din oraș, bucătăria nu se închidea la ora opt și nu era nevoie de un valet care să-ți parcheze mașina.

Maddy găsi un loc de parcare între o decapotabilă, al cărei acoperiș era coborât chiar dacă era ianuarie, și o mașină sport extravagantă, cu geamuri fumurii. Proprietarii lor se aflau cu siguranță înăuntru; poate era vorba despre vreo vedetă de cinema împreună cu prietenii ei care se hotărâseră să petreacă noaptea acolo. Se gândi să îi trimită un mesaj Katharinei în care să îi sugereze să se întâlnească altundeva.

În boxele din mașina ei – un sistem Geely uzat, fabricat în China, care își făcuse datoria cu mult timp înainte de a achiziționa mașina – răzbăteau vocile din scannerul poliției care anunțau raportul obișnuit de case jefuite și de corpuri găsite, moștenire rămasă de pe vremea când scria despre omucideri. Apăsă pe buton, găsi un post cu muzică și dădu volumul mai tare. Lăsă ritmul să o cuprindă în timp ce își verifică machiajul în oglinda mașinii. În ciuda stresului, nu arăta deloc rău. Părul ei lung și șaten era încâlcit: încercă să îl perie. Însă cearcănele negre din jurul ochilor ei verzi nu puteau fi ascunse cu machiaj: corectorul pe care îl folosise arăta mai rău decât umbrele.

Simțea acel tumult de emoții pe care le experimenta orice persoană care mergea la o petrecere de una singură. Cercetă din priviri încăperea, în căutarea unei fețe cunoscute. Oare ajunsese prea târziu? Oare Katharine și Enrica veniseră, stătuseră un pic, se săturaseră de local și plecaseră în altă parte? Își vârî mâna în buzunar, căutând cu degetele ca să se asigure că avea telefonul la ea.

În timp ce își ținea privirea coborâtă, simți o mână pe umăr.

— Salut!

Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama de unde să ia acel chip, apoi își aminti: Charlie Hughes. Se cunoscuseră după ce terminaseră facultatea.

— Arăți minunat, Maddy. Ce cauți aici?

— Am crezut că voi sărbători. Dar nu îi văd pe cei cu care ar trebui...

— Să sărbătorești? Ce frumos. Eu sunt aici din alte motive.

— Din alte motive? Ce motive?

— Mai ții minte scenariul acela la care lucrez de ani buni? Charlie era medic de profesie, însă nu se mulțumea doar cu atât. Încă de când fusese cooptat ca și consultant pentru un serial TV cu temă medicală, era obsedat de ideea de a deveni scenarist. În LA, până și doctorii își doreau să apară în filme. Cel despre călugări și diavoli?

— *Călugărul diavolului?*

— Da! Wow! Maddy, sunt impresionat că îți amintești. Vezi, *chiar* are un titlu memorabil. Le-am spus și lor asta.

— Lor?

— Celor de la studio. Au anulat proiectul.

— Vai, nu. De ce?

— Povestea obișnuită. Trimite-l la Beijing pentru „aprobare”. Ceea ce înseamnă că nu va fi aprobat în vecii vecilor.

— Ce nu le-a plăcut?

Dumnezeule, n-avea chef de așa ceva. Aruncă o privire peste umărul lui, căutându-și cu disperare prietenele.

— Au spus că nu va rezona cu publicul chinez. E o porcărie, Maddy. Le-am spus că poveștile cele mai neobișnuite sunt întotdeauna cele mai bine primite. Dacă au o semnificație pentru cineva din Peoria, vor avea și pentru cineva din Guandong. Problema este că, dacă nu vor face cunoscută povestea, nu o va finanța nimeni. E aceeași veche poveste...

Madison îi aruncă o privire rece, care nu păru să îl afecteze, însă. Era prea concentrat. Atât de pătruns era de povestea lui – *narațiune*, cum îi zicea el încât abia dacă se uita la ea. Privirea lui era fixată undeva, în depărtare, unde păreau să se fi adunat cei care conspirau să îi distrugă cariera.

Oftând în tăcere, Maddy cercetă din priviri încăperea. Grupul care

îi atrase atenția ocupa locul cel mai bun din club. Erau în jur de treisprezece persoane adunate în fața peretelui de sticlă din partea opusă a încăperii. Râsetele lor erau cele mai zgomotoase, iar hainele pe care le purtau, cele mai strălucitoare. Femeile erau aproape toate blonde – cu excepția uneia singure, care era roșcată – și, din câte vedea, erau toate superbe. Cu paharele de cocktail în mâini, acestea își lăsau capul pe spate când râdeau, scoțându-și în evidență părul lung, aranjat cu grijă în bucle. Bărbații erau chinezi și purtau blugi scumpi și cămăși albe și scrobite, asortate la ceasuri la fel de strălucitoare ca și bijuteriile pe care le purtau femeile. „Prințșori”, concluzionă ea.

Ea nu realizase că The Mail Room devenise locul preferat al acestui gen de persoane, copiii de bani gata ai elitei chinezești care, datorită garnizoanei și academiei militare atașate, deveniseră o prezență constantă în înalta societate din LA. În scurt timp, toți acești băieți bogați vor ajunge ofițeri ai Armatei de Eliberare a Poporului (AEP). Presa de scandal îi numea „ofițerași”.

Roșcata abia se ținea pe picioare și fu trasă de încheietura mâinii în brațele unui bărbat al cărui zâmbet se lărgi și mai tare. Acesta își coborî mâna pe spatele femeii și se opri chiar deasupra fundului ei făcând-o să zâmbească larg, deși ochii ei sugerau că nu era prea încântată.

Maddy contemplă personajele acestui tablou, prințșorii și pseudoprințesele lor, și Aston Martinurile și Ferrariurile care îi așteptau afară. Se mira că acel local era suficient de scump pentru ei. Acum că aceștia se aflau acolo, localul va deveni în scurt timp și mai scump.

Charlie se opri în mijlocul monologului său ca să îi facă un semn cu mâna unuia dintre ofițerași.

— E vreun investitor? întrebă Maddy surprinsă.

— Aș vrea eu, răspunse Charlie oftând. E un pacient. Ideea e că...

Dintr-odată, ea o zări pe Katharine care stătea într-un colț, cu o expresie de încântare întipărită pe față făcându-i semn să i se alătore. Maddy îl sărută scurt pe obraz pe Charlie, bombăni un „Succes” și se grăbi să ajungă la prietenele ei, Katharine și Enrica. Fetele, împreună cu alte persoane, stăteau în jurul unei mese mici și înalte, plină cu

pahare de cocktail.

Încetini pasul când îl zări. Ce naiba căuta acolo? Crezuse că era o seară între fete, sau cel puțin cu bărbații pe care ea nu îi cunoștea, de preferat homosexuali. O seară de relaxare. Îi aruncă Katharinei o privire severă, însă era prea târziu. El se afla deja acolo, cu paharul în mână și cu un zâmbet nevinovat întipărit pe față. Barba era elementul-surpriză. Pe vremea când locuiau împreună, Maddy fusese împotriva părului facial. Dar asta se întâmpla în urmă cu nouă luni. Acum când îl vedea, trebuia să recunoască faptul că îi stătea bine.

— Leo.

— Maddy, arăți nemaipomenit.

— Nu fi lingușitor. Lingușeala nu îți stă în caracter.

— Încercam să fiu *curtenitor*.

— Nici asta nu îți stă în caracter.

— Cum ai vrea să fiu?

— În altă parte? După care coborî tonul. Pe bune, Leo. Am crezut că luăm o pauză.

— Haide, Maddy. Hai să nu-ți stricăm seara cea mare.

— De unde știi despre asta?

Bărbatul arată cu capul spre Katharine, apoi sorbi din băutură. El o privi cu ochi zâmbitori. Erau căprui-închis. Când se afla într-o anume dispoziție, atunci când avea un interes sau, și mai bine, vreo pasiune, ochii lui scânteiau. Și acum erau luminoși.

— Ce ți-a spus? K, ce i-ai...

O apucă de încheietura mâinii.

— Nu-ți face griji, nu mi-a spus nimic. Doar că ai descoperit ceva extrem de important. Suficient de important, încât să câștigi un Huawei.

— Katharine nu știe despre ce vorbește, protestă Maddy.

Pentru prima oară de când intrase acolo, ea își relaxă umerii. Trebuia să recunoască: crezuse că această poveste îi putea aduce un Premiu Huawei dinainte să apuce să scrie vreun cuvânt. Conșinea tot ceea ce era pe placul celor din juriu: anchetă, risc, persoane corupte – o dezvăluire care nu amenința însă să îi demaște pe cei sus-puși. În orele ei de nesomn, ea concepuse această expunere imaginară.

— Dar tu știi, Maddy. Citesc asta pe fața ta. Ai dat lovitura.

— Să nu crezi că dacă te lingușești o să reușești să mă faci să-ți spun ceva, pentru că n-am s-o fac.

— De ce nu?

— Pentru că te cunosc, Leo Harris. Îți cunosc toate trucurile. O să dai informații despre povestea mea tuturor, astfel încât să nu mai aibă niciun impact...

— Iar începi cu asta?

— Nu-ți face griji. N-am de gând să te las să-mi strici seara. Sunt fericită și am de gând să...

— În regulă, spune-mi doar un singur lucru.

— Nu.

— Îl afectează în vreun fel pe primar?

— Nu.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu. Apoi, după un moment de ezitare: Nu chiar.

— Nu chiar? Asta ar trebui să mă liniștească?

— Mă refer la faptul că se întâmplă doar în acest oraș. Ea își lăsă bărbia în piept și coborî tonul: Tot ceea ce se întâmplă în orașul ăsta îl privește...

— ...îl privește pe primar. Vezi, Maddy, *îți* aduci aminte de mine.

Ea nu zise nimic, ci îl privi cu atenție drept în ochii lui căprui și calzi ca un foc de tabără. Când îi văzu plăcerea, orgoliul gădilat, Maddy rosti înainte să se gândească:

— Ești un nemernic, Leo.

— Lasă-mă să-ți fac cinste cu o băutură.

Leo se întoarse și se îndreptă către bar, lăsând-o pe Maddy ținta privirii Katharinei, care era deopotrivă mirată și indignată. Prietena și colega ei, care era mai scundă, mai în vârstă și întotdeauna mai înțeleaptă în anumite privințe, o întreba din priviri ce naiba făcea: „Am crezut că am discutat despre asta”.

Bărbatul se întoarse și îi întinse paharul lui Maddy. Era whisky, nu vin. „Te cunosc.” Ea îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

— Deci, reluă el discuția, ca și când ar fi tras o linie sub subiectul anterior, hai să-ți spun ce îți poate aduce *imediat* un Huawei.

— Ce anume?

— Accesul la campania următorului guvernator al statului

California. Acces fără precedent, incognito. *Chiar în biroul lui.*

— Îmi oferi acces la campania lui Berger?

— Nu. Îți spun ce *ai fi putut* avea dacă nu te-ai fi despărțit de mine.

— Leo...

— Bine, dacă nu ai fi hotărât să luăm „o pauză”.

— Am hotărât *împreună*.

— În fine. Ideea este că primarul va câștiga, Maddy. Este cel mai popular primar din istoria Los Angelesului.

— Atunci, n-am decât să mă resemnez, nu?

El ridică din umeri. „Tu pierzi.”

În acel moment li se alătură o femeie înaltă și zveltă, cocoțată pe tocuri de 10 cm și îmbrăcată într-o rochie strâns mulată pe corp. Pielea ei era bronzată și perfectă. Fie era model de profesie, fie avea douăzeci și trei de ani, își zise Maddy. Sau amândouă. Când începu să vorbească, accentul ei sugera o educație primită la o școală scumpă.

— N-ai de gând să mă prezinți, Leo? Femeia zâmbi larg, dezvelindu-și dantura impecabil de albă. Îi aruncă lui Maddy o privire caldă, ca și când le era predestinat să fie prietene pe viață.

— Ea este Jade, bombăni Leo.

După un moment mai îndelungat, Madison întinse mâna și, dându-și seama că Leo nu avea de gând să o prezinte, se prezentă singură. Cei trei își zâmbiră în tăcere, apoi, într-un final, Madison zise în șoaptă:

— Noapte bună, Leo.

El îi răspunse tot în șoaptă:

— Nu face asta, Maddy.

— Nu fac nimic, Leo. Noapte bună!

* * *

Trecuse de ora unu dimineața când Enrica anunță că trecuse de mult ora ei de culcare și, dacă prietena ei, Katharine, nu voia să aibă de-a face cu o femeie care nu mai răspundea de faptele ei, era mai bine să o ducă acasă. În timp ce cobora scările în urma lor, Katharine străduindu-se să controleze fiecare pas al soției sale, Maddy încercă să își imagineze ce părere își făcuse Leo despre această priveliște: un cuplu de lesbiene, una chinezo-americană, cealaltă latino, amândouă

născute în Los Angeles. Se mira că nu le cooptase pentru vreun spot publicitar în campania lui Berge de acum câțiva ani.

Acum, în toiul nopții, Maddy avea senzația că făcuse ceea ce i se spusese, lucru care i se întâmpla rar. Plecase și se întorsese acasă și nu sunase la birou nici măcar o singură dată. Nu îl deranjase pe Howard, nici nu se plânsese. Nu încercase să schimbe pe ici, pe colo frazele ciudate. Nici nu se folosise de codurile pe care le cunoștea pentru a accesa pagina on-line ca să intervină cu unele schimbări – o acțiune care fusese catalogată de Goldstein ca fiind „tertipurile ei obișnuite”. Într-adevăr, vizitase de mai multe ori website-ul, verificase site-ul Weibo, care relata întreaga poveste, însă, în ciuda firii ei, reușise să se abțină.

Stătea sub duș, fără să se miște, fără să se spele, lăsând apa să o împresoare. Trezită, probabil, de atingerea apei calde pe pielea ei, simți furnicături și începu să se mângâie. Leo își făcu apariția nepoftit – nu în realitate, cât amintirea lui. Gândul o purtă la imaginea trupului lui lipit de al ei sub duș.

Cu toate acestea, nu avea energie pentru ceea ce ar fi urmat. Tot ce își dorea era să se scufunde într-un somn profund, odihnitor. Ce alte noutăți mai existau?

Apa începea să se răcească. Ieși de sub duș, își înfășură un prosop în jurul trupului. Se duse „în camera de zi”, cum ar spune ea, folosind ghilimelele, dacă ar fi să scrie despre cineva al cărui apartament ar fi arătat așa. Maddy începu să îl evalueze, prin ochii unui observator. Dincolo de ferestre se afla cartierul Echo City, o treime demodat, două treimi dărăpănat. Înăuntru, o masă mare, suficient de mare încât să șadă la ea șase sau opt persoane, îngropată în hârtii, două laptopuri și un maldăr de agende pline cu notițe, aranjate într-o ordine doar de ea știută. O canapea, ambele capete pline cu grămezi de reviste și hârtii, lăsând loc doar pentru o persoană.

În partea laterală, printr-o arcadă deschisă intrai în bucătăria de o curățenie înșelătoare – nu datorită unui obicei, ci mai mult pentru că nu era prea des folosită. De unde stătea, putea vedea stratul de praf care se așternuse pe aragaz. Dovezile se aflau în lada de gunoi, care era plină aproape numai cu caserole, adunate una peste alta de când începuse să se ocupe de această poveste – poate și mai de mult,

recunoscu ea.

Preț de o secundă, Madison își aminti cum arăta locuința pe vremea când ea și Leo locuiau împreună. Nu fusese mai ordonată, ci doar mai plină de viață. Acea amintire plăcută fu întreruptă de acel ton rece. „Ea este Jade.”

Se uită la telefon. Fusese atât de ocupată cu scrisul toată după-amiaza și toată seara, încât îl ignorase în mod repetat atunci când sunase. Nici măcar nu verificase apelurile nepreluante, care erau următoarele: două de la Howard, unu de la Katharine, toate irelevante în acel moment, șase de la sora ei mai mare, Quincy, și unu de la sora ei mai mică, Abigail.

Selectă din agendă numele lui Abigail și dădu să o sune. Era târziu, iar sora ei nu era pasăre de noapte. Pe de altă parte, era profesoară la școala primară: avea norocul de o slujbă care îi permitea să își închidă telefonul mobil atunci când mergea la culcare. Nu exista niciun risc să fie trezită, indiferent cât de târziu era. Maddy se așeză pe un capăt al canapelei, înfășurată în continuare în prosop, și apăsă pe buton. Telefonul sună de șase ori, apoi intră mesageria vocală. Vocea surorii ei era mult mai tânără, mult mai relaxată decât a ei.

„Nimeni nu mai lasă mesaje pe telefon. Dar dă-i drumul, dacă tot ai sunat. Lasă-mă să-ți aud vocea.”

Maddy închise de îndată ce auzi bipul. Se uită la celelalte apeluri nepreluante, la cele șase încercări ale lui Quincy. Acest lucru sugera mai degrabă un nivel scăzut de agitație decât furie. Maddy se întrebă cu ce o mai supăraseră pe sora ei mai mare de data aceasta, ce regulă sau înțelegere încălcaseră sau ce datorie de soră, se înțelegea de la sine, nu îndeplinise. Nu va asculta mesajul vocal, deoarece nu era nevoie.

Simțindu-se foarte obosită, se îndreptă spre dormitor pentru un somn odihnitor. Lăsă prosopul să cadă și se furișă în așternuturi, bucurându-se de răcoarea lor. Avea un slab sentiment că respecta cel puțin două sfaturi recomandate insomniacilor – o baie bună și așternuturi de pat curate. Astfel de sfaturi se găseau peste tot. Fusese „îndopată” cu ele de-a lungul anilor. Să mergi la culcare devreme, să mergi la culcare târziu. De preferat o baie în locul unui duș. Fierbinte sau, mai bine, deloc fierbinte. Să mănânci o masă copioasă, de preferat paste, la nouă seara, sau la șase seara, sau la amiază, sau, mai

bine, la șapte dimineața. O cană de lapte cald. Nu lapte, whisky. Renunță la alcool, la pâine, la carne. Renunță la fumat, apucă-te de băut. Apucă-te de fumat, renunță la băutura. Fă mai multă mișcare, fă mai puțină mișcare. Ați încercat melatonina? Cea mai eficientă metodă de a vă limpezi mintea seara este să întocmiți o listă de activități. Să nu întocmiți niciodată o listă de activități: nu va face decât să vă stimuleze creierul. Oamenii nu sunt ceasuri: trebuie să se relaxeze înainte de somn, nu să se agite. E bine să gândești înainte de culcare, nu e bine să gândești înainte de culcare. De un singur lucru era sigură: dacă stăteai să te gândești la toate aceste metode contradictorii pentru un somn odihnitor, riscai să rămâi treaz toată noaptea.

Și iat-o, întinsă în pat, simțind cum tot trupul său tânjea după somn, iar ea era în continuare trează. Nu funcționa nicio metodă. Nu funcționase niciodată. Pastilele își făceau întotdeauna efectul, însă prețul era prea mare: a doua zi era amețită și vlăguită. Plus că se temea de dependență: se cunoștea prea bine ca să își asume acest risc.

Era trează de douăzeci de ore; nu își dorea decât câteva ore de odihnă. Chiar și câteva minute. Închise ochii.

Intră într-un soi de visare, un amestec de imagini semiconștiente care, pentru o persoană normală, reprezintă, de obicei, starea de dinainte de somn, o stare de somnolență care seamănă cu o introducere înainte de marele spectacol. Își amintea de vremurile copilăriei, când nu avea probleme cu somnul, când adormea imediat ce punea capul pe pernă. Însă vocea din mintea ei refuza să tacă. În acest moment îi spunea că era trează și înnebunitor de conștientă.

Își întinse mâna spre telefon, lăsând să-i scape un oftat trist: „Bine, ai câștigat”. După care verifică site-ul *LA Times*, articolul ei fiind în continuare „cel mai citit”. Apoi accesă frecvența radio a poliției și află că în oraș fuseseră descoperite câteva cadavre. Unul, nu departe de locuința ei, în Eagle Creek, iar altul în North Hollywood.

Apoi urmă un articol lung despre politica externă, „*Marele Tur al lui Yang*”, care reda în detaliu cum candidatul care părea a fi următorul președinte al Chinei tocmai se întorsese dintr-o vizită întreprinsă în Orientul Mijlociu și care analiza semnificația acesteia pentru următorul pas în îndeplinirea scopului țării. Articolul era

destul de concentrat. Un lucru era cert: acel articol era pe punctul să o adoarmă, vederea ei periferică din spatele genelor începea să se întunece, asemenea marginilor neclare ale vechilor filme mute.

Totul în jurul ei începu să se întunece, iar imaginea pe care o surprindea cu ochii minții deveni din ce în ce mai mică, până când totul dispăru...

Era însă prea concentrată, își dorea prea mult. Chiar dacă realiza că aluneca în acea stare de inconștiență, acest lucru nu se întâmplă. Era încă trează, la naiba. Deschise ochii.

Apoi, poate pentru a mia oară, deschise sertarul noptierei și scoase fotografia.

O privi, uitându-se prima oară la mama ei. Trebuie să fi avut în jur de treizeci și opt sau treizeci și nouă de ani în poză. Părul ei șaten era necoafat. Și mama ei purta ochelari, demodați, de parcă ar fi încercat să pară neatrăgătoare. Ceea ce avea logică.

Și Quincy era acolo, la șaptesprezece ani, înaltă, cu o expresie serioasă întipărită pe față. Era frumoasă, în ciuda acelei expresii severe. Abigail era adorabilă, firește, cu zâmbetul care îi dezvelea dinții lipsă. Avea în jur de șase ani, iar Maddy o ținea în brațe. Maddy, în vârstă de paisprezece ani în acea fotografie, zâmbea și ea, însă expresia de pe chipul ei nu era tocmai fericită: trăda acea cunoaștere a lumii și a vieții.

Dădu să mângâie cu degetele chipul său din tinerețe, însă atinse marginea dreaptă a fotografiei, tăioasă în locul în care decupase metodic în toți acești ani, încercând să înlătore acea parte pe care nu dorea să o mai vadă.

Ulterior, nu ar fi putut spune când adormise sau dacă adormise măcar. Telefonul vibră scurt în jur de ora două noaptea, făcând să tremure noptiera. Era un nume pe care îl recunoscuse, dar care o surprinse la acea noapte târzie: detectivul Howe. Era o sursă mai veche a ei de pe vremea când se ocupase de investigarea unor crime, o sursă care insistase să rămână în lista ei de contacte. O suna o dată sau de două ori pe lună: de obicei, cu pretextul că avea o poveste, însă alteori era direct și o invita în oraș. Luaseră prânzul împreună de câteva ori, însă ea nu lăsase ca lucrurile să meargă mai departe. Dar nu o mai sunase niciodată în toiul nopții. Îi veni în minte o explicație.

Cei de la fabrică trebuie să fi raportat fapta ei, iar Jeff suna ca să o avertizeze. Era ciudat, căci nu ar fi crezut niciodată că aceștia și-ar fi dorit publicitate, mai ales după...

— Madison, tu ești?

— Da. Jeff? Ești bine?

— Sunt bine. Sunt jos. Trebuie să mă lași înăuntru. Interfonul nu funcționează.

— Jeff, e ora două noaptea. Sunt...

— Știi, Madison. Lasă-mă să urc.

Nu era beat, de asta își dădea seama. Ceva din vocea lui îi spunea că nu era vorba despre ceea ce crezuse ea pentru o secundă; nu avea de gând să-i facă o scenă, să-și declare dragostea față de ea, să o roage să îl primească în patul ei. Îl lăsa să intre și aștepta.

Când acesta apărui la ușa ei, Maddy își dădu seama. Se citea pe fața lui, de obicei frumoasă, senină, cu o barbă care începea să încărunțească mereu îngrijită și care acum părea trasă. Ea îl salută, însă cuvintele îi păreau ciudate, înăbușite. I se uscaser gura. Își dădu seama că îi era frig. Avea senzația că temperatura corpului îi scăzuse brusc cu câteva grade.

— Îmi pare rău, Madison. Eram de serviciu când am auzit și am cerut să fac asta. M-am gândit că ar fi mai bine să auzi de la mine.

Ea recunoscuse acel ton. Simți că amețește, cum sângele i se scurge din creier și cum îi inundă inima, făcând-o să bată cu putere.

— Cine? reuși ea să spună.

Ea văzu cum Jeff își coboară privirea.

— Este vorba despre sora ta, Abigail. A fost găsită moartă.

Capitolul 3

Jeff așteptă până când ea se îmbracă cu ce găsi la îndemână înainte să o conducă la mașina lui. Îi vorbea în tot acest timp, spunându-i tot ceea ce știa, însă ea nu reușea să „digere” aproape niciun cuvânt. Singurele cuvinte pe care le auzea erau cele care se repetau constant: „Este vorba despre sora ta, Abigail. A fost găsită moartă”.

Prin fața ochilor i se perindau imagini cu Abigail de când era mică. Oricât de mult se străduia, nu reușea să și-o imagineze pe sora ei ca adult. O imagine îi apărea mereu în fața ochilor mai mult decât oricare alta: Abigail la vârsta de cinci sau șase ani, ținând în brațe păpușa cu care se jucase și Maddy și care, la fel ca și toate celelalte lucruri, fusese dată de la o soră la alta. În minte îi răsuna aceeași frază care se încăpățâna să se formeze: „Te-am dezamăgit, Abigail. S-a întâmpnat din nou. Nu trebuia să se întâmple din nou”.

Se aflau în mașină de zece minute când Maddy sări brusc în sus, simțind cum inima îi bătea cu putere. Avu nevoie de o clipă ca să își dea seama. Ațipise pentru câteva secunde. I se spune „microsomn”. Era o manifestare care apărea la toți insomniacii. Știa că era vulnerabilă din cauza șocului; acest lucru putea să îi blocheze întregul sistem. I se mai întâmplase așa ceva o dată, pe vremea când era la facultate, după ce nemernicul de care se îndrăgostise o părăsise. Atunci își pierduse conștiința din cauza durerii.

Faptul că ajunseră la sediul LAPD o ajută. Știa cum să se comporte și cum să vorbească acolo, ca și când totul ar fi fost impregnat în memoria musculară. Respinse orice încercare a lui Jeff de a o conduce ca pe un rănit, cu mâna pe talie. Se îndreptă spre intrare, hotărâtă să se comporte precum Madison Webb, reportera.

Ulterior, avea să încerce din răspuțeri să își amintească ordinea exactă în care se derulaseră lucrurile în orele următoare, deși avea întipărite în minte anumite crâmpieie clare. Își aminti cum îl implorase pe Jeff să tragă niște sfori ca să se renunțe la protocolul obișnuit, astfel încât ea să poată intra în morgă. Odată înăuntru, nu avea să uite niciodată acel cearșaf alb care era tras și care lăsa să se vadă chipul înghețat al surorii ei, buzele ei de un vinețiu estompat, cu

toate că i se spusese că acestea fuseseră deja reci și albastre când o găsisse colega ei de apartament. Nu avea să uite nici cum doctorul care era de serviciu îi ridicase brațul drept, la fel de nepăsător ca și când ar fi ridicat brațul unui manechin, și îi indicase o urmă proaspătă de ac. Nu avea să uite niciodată cuvintele lui prin care îi dăduse plictisit verdictul provizoriu, având în vedere starea în care fusese găsit trupul: că decesul survenise în urma unei supradoze de heroină.

Privirea tăcută și dojenitoare pe care i-o aruncă Jeff îl făcu pe doctor să își ceară scuze pentru că folosise aceste cuvinte pentru o femeie care, doar cu câteva ore în urmă, fusese cunoscută ca fiind Abigail, o forță a naturii plină de viață, veselă și frumoasă. Însă în inima lui Maddy nu mai era loc și pentru furie. Era prea amortită ca să mai poată încerca un sentiment atât de direct cum era furia. Și-apoi, scrisese prea mult despre moarte. Puteai fi energic, deștept și sexy, atlet olimpic sau câștigător al Premiului Nobel, nu avea nicio importanță: într-o clipită, deveniai o bucată de carne pe o lespede. Personalul de la morgă vorbea și se comporta așa cum o făcea, deoarece numai asta vedeau. Ei nu o vedeau pe Abigail. Nu vedeau decât un cadavru.

În cele din urmă, Jeff îi spuse că se vor întâlni cu detectivul care se ocupa de caz, Barbara Miller, fosta lui parteneră. Ea le făcu o prezentare succintă și metodică, descriindu-le modul în care fusese descoperit trupul neînsuflețit al lui Abigail de colega ei de apartament: zăcea întinsă pe jos, pe spate. După o primă cercetare a apartamentului, nu existau dovezi ale unei intrări prin efracție. Avea câteva urme pe gât și pe spate, însă nimic care să sugereze că se dăduse o luptă.

Era ora patru dimineața când plecă, însoțită de Jeff.

— Îți mulțumesc, îi zise ea cu o voce șoptită.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești. Tocmai ai avut parte de cel mai mare șoc pe care l-ar putea suporta cineva.

— Nu cred, să știi.

— Știu. Este imposibil să accepți așa ceva. Deschise apoi portiera din dreapta, atingându-i cotul când o ajută să intre în mașină.

— Vreau să spun că *nu cred*. Nu cred nici măcar un cuvânt.

— Din ce?

— Din ceea ce a insinuat prietena ta, detectivul, înăuntru.

— Ce a insinuat?

— Haide, Jeff. Nu „există” dovezi ale unei intrări prin efracție. „Nimic care să sugereze că se dăduse o luptă.” Și eu scriam prostii de genul acesta. Știm cu toții ce înseamnă asta. Înseamnă că prietena ta crede că a fost un „accident”. Maddy indică ghilimelele cu ajutorul sprâncenelor.

— Nu...

— Am observat expresia de pe chipul vostru când vorbiți despre chestii de genul acesta. A decis că nu a fost decât un soi de joc erotic între drogați, care s-a terminat prost.

— N-a spus asta.

— Nici nu a fost nevoie. Nicio pătrundere prin efracție, nicio luptă: asta înseamnă *consimțământ*. O cunosc pe sora mea, Jeff. Știu cine este. E o profesoară de școală primară, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e o *drogată* nenorocită.

Cum Jeff nu spuse nimic, Maddy vorbi în locul lui.

— A fost ucisă, Jeff. Nu omorâtă din greșeală. Ucisă. Cineva mi-a ucis surioara.

Apoi urmară cuvintele pe care nu le rosti cu voce tare: „Îl voi găsi pe cel care ți-a făcut asta, Abigail. Nu am respectat o promisiune pe care ți-am făcut-o, însă pe aceasta am s-o respect”.

Capitolul 4

Se trezi după două ore de somn agitat – starea de somnolență obositoare pe care ea o numea odihnă – și rămase nedumerită o clipă. Această stare dură mai puțin de o secundă, cea mai fugară tresărire înainte să își dea seama că apăsarea teribilă pe care o simțea în piept nu se datora unui vis, ci unei realități. Își aminti ceea ce se întâmplase în timpul nopții și simți cum i se frânge inima de durere când realizează că nu era o iluzie sau o confuzie, ci un adevăr. Abigail era moartă, iar ea nu reușise să o salveze.

Deoarece refuzase propunerea lui Jeff Howe de a dormi pe canapeaua ei, fu nevoită să conducă de una singură până acasă la Quincy, în Brentwood. Drumul lung și sinuos pe deal în jos, de-a lungul bulevardului Huntley, îi provoca greață, cu toate că bănuia că acest lucru avea mai puțin de-a face cu drumul șerpuitor – care era, la drept vorbind, remarcabil de bun, fără gropi, cum găseai mai peste tot în afară de cartierele de bogăteni sau de cartierele expatriaților chinezi din Los Angeles – și mai mult cu sarcina ingrată pe care trebuia să o îndeplinească.

Ceasul de la bordul mașinii îi arăta că mai era puțin până la ora șapte. Quincy trebuie să se fi trezit deja și îi pregătea pe copii pentru școală.

Ocoli BMW-ul care era parcat pe alee. Asta însemna că Mark plecase deja la birou. Avea o slujbă legată de finanțe pe care ea nu se chinuise – sau, mai degrabă, nu se sinchisise – să o înțeleagă. Programul de muncă de dimineață devenise o raritate în Los Angeles în ultima vreme: majoritatea oamenilor începeau mai târziu și continuau până seara, astfel încât să se potrivească cu fusul orar de la Beijing. Se simți ușurată. Trebuia să vorbească cu Quincy între patru ochi.

Apasă pe sonerie o dată și așteaptă. Auzea zarva pe care o făceau nepoții ei, apoi vocea surorii ei.

— Juanita! Du-te și deschide!

Era menajera care locuia în casă; Maddy uitase de ea. Încă o surprindea faptul că o persoană din familia ei își permitea să aibă

menajeră. În copilărie, nu își putuseră permite nimic.

Când ușa se deschise, Juanita apăru în prag cu buzele țuguiate. Brusc și pentru prima oară, Maddy își dădu seama cum arăta: nedormită și îmbrăcată într-o pereche de blugi pătați și cu un pulover găurit la subraț. Oare menajera mexicană o judeca după înfățișare sau ar fi afișat aceeași expresie dezaprobatoare indiferent de cum s-ar fi îmbrăcat, grație unei propagande susținute din partea angajatoarei ei?

— Bună, Juanita, reuși ea să spună când intră. Quincy e acasă?

— Suntem aici! strigă sora ei cu o voce veselă, în timp ce se ocupa de odraslele ei.

Preț de o secundă, se gândi să îi spună Juanitei să o cheme pe Quincy, apoi se răzgândi. Își făcu curaj și intră în bucătăria care era la fel de mare ca apartamentul ei, suficient de încăpătoare încât băieții să poată juca softball într-o parte a ei, fără să o deranjeze pe sora lor care își mânca micul dejun la masă. Quincy se afla în fața „insulei” și făcea vafe.

— Bună, mătușă Maddy, spuse băiatul cel mai mic ridicându-și mânușa în semn de salut. Simți un junghi în inimă când copilul îi zâmbi. Avea aceeași vârstă ca și Abigail în fotografie.

Quincy își ridică privirea de la cuptor.

— Ce-ai pățit? Arăți îngrozitor.

Maddy se apropie de sora ei și îi spuse în șoaptă.

— Trebuie să vorbim.

— Știu, spuse Quincy trăgând un sertar mare care se deschise fără zgomot, lăsând să se vadă o gamă variată de tacâmuri. De aceea te-am sunat. Știi că mama are programare azi, nu? La Cedar Sinai? Mark a făcut programarea la un specialist pe care îl cunoaște. Ideea este că eu nu pot să o însoțesc. Și acum e rândul tău, nu crezi? Pune astea pe masă, te rog. Mă bucur atât de mult să te văd! Copiii nu te-au mai văzut de-o veșnicie. Îi întinse trei farfurii și o sticlucă cu sirop de arțar.

Maddy le luă și le puse imediat jos.

— Quincy, nu despre asta este vorba. Este vorba despre ceva îngrozitor. Trebuie să vorbim, dar nu aici.

În camera de zi imensă, tăcerea ecranului uriaș și negru al

televizorului reflectă imaginea lor când cele două femei se întoarseră cu fața una la cealaltă. Quincy o privea încruntată de parcă ar fi vrut să spună: „Ce-ai mai făcut acum?”

— Este vorba despre Abigail. M-a sunat poliția în toiul nopții. A fost găsită... Au găsit-o. E moartă, Quincy.

— Cum?

— Nu mă pune să repet.

— Despre ce vorbești? Am văzut-o duminică. A fost aici. A luat prânzul cu noi.

— Mi-au spus că a fost o supradoză de heroină.

— Heroină? Abigail? De ce spui astfel de lucruri, Maddy? Ce-i cu tine?

— Mi-aș dori să nu fi fost adevărat. Dar am văzut... am văzut-o. Am fost la morgă în urmă cu câteva ore. Nu este o neînțelegere.

Odată ce Quincy acceptă adevărul, își pierde stăpânirea de sine. Apoi i se întâmplă ceva ce Maddy încercase să evite toată noaptea: începu să plângă. Își deschise brațele ca să o îmbrățișeze pe sora ei mai mică și rămaseră așa. Maddy își simți obrazul ud, dar nu de lacrimile ei.

— Trebuia să-mi fi spus, reuși să rostească Quincy.

— Nu-ți puteam spune la telefon.

— Ar fi trebuit să vii mai devreme. Ar fi trebuit să știi.

— Nu puteam să te trezesc în toiul nopții. I-aș fi speriat pe copii.

— Nu e bine că a trebuit să afli singură, Maddy. După câteva secunde, ea vorbi din nou. Unde a fost găsită?

— În apartamentul ei, după cum ți-am spus.

— Nu. *Unde* anume.

Maddy ezită, aducându-și aminte de imaginea care îi fusese arătată la morgă și care i se impregnase pe retină: cea a lui Abigail zăcând întinsă pe jos. Ar trebui să îi spună. Quincy avea dreptul să știe. Dacă Maddy fusese nevoită să îndure așa ceva, atunci era mai bine să îndure amândouă. Chiar Quincy spusese că nu era bine ca Maddy să ducă această durere de una singură, însă preferă să spună: Nu știi. Nu sunt sigură.

Auzind acestea, Quincy începu din nou să plângă. Fiul ei, Brett, o striga.

- Îmi pare rău, dar trebuie să te întreb ceva, încep Maddy. Despre Abigail.
- Quincy se ridică în picioare.
- Mă duc la mama chiar acum. Cred că ar trebui să mergem împreună.
- Nu. Nu pot.
- Cum adică, „nu pot”?
- Nu pot, Quincy.
- Să nu-mi spui că te întorci la muncă. Dumnezeu!
- Firește că nu mă duc! Pentru numele lui Dumnezeu. Dar trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Abigail. Nimic...
- Glumești? Lasă asta în seama poliției. Acum trebuie să fii alături de familia ta.
- Nu pot s-o fac, Quincy. Nu mă duc acolo.
- Dumnezeu, Maddy. Nu te înțeleg, să știi. În astfel de momente, locul tău...
- Spune-mi: Abigail se droga? Este posibil așa ceva?
- Abigail? *Abigail*? Nu-mi vine să cred că mă întrebi una ca asta. Firește că nu.
- OK. Pentru că asta înseamnă...
- De unde să-și fi procurat drogurile? Nu frecventa astfel de cercuri. Nici eu.
- Ce naiba vrei să spui?
- Șșș. Copiii.
- Nu. Madison ridică și mai mult tonul, accentuând în mod deliberat cuvântul care știa că ar fi înfuriat-o pe sora ei. Ce NAIBA vrei să spui?
- Nimic, Maddy. Nimic. Suntem în stare de șoc. Nu mă băga în seamă...
- Vrei să spui că *eu* sunt cea care frecventează astfel de cercuri, că eu îmi petrec timpul cu drogații? Asta vrei să spui? Uneori poți fi o adevărată *sha'abi*, Quincy.
- Cum îndrăznești să folosești limbajul ăsta în casa mea!
- Nu-mi vine să cred. Dai vina pe mine!
- Nu este adevărat. Firește că nu dau vina pe tine, Maddy. Ce vreau să spun este doar că, uneori, i-ai arătat lui Abigail o viață mai

urbană decât...

— Mai *urbană*? Ce naiba înseamnă asta? Doar pentru că nu locuiesc în nenorocitul ăsta de Crestwood și n-am un SUV și un Mercedes pe alee?

— Cred c-ar fi mai bine să pleci. Trebuie să îi spun mamei că fiica ei este moartă.

Aceste cuvinte o făcură pe Maddy să tacă. Simți cum furia o părăsește, lăsând locul epuizării.

— Îmi pare rău, Quincy. Nu gândesc limpede. Sunt atât de...

Nu mai termină fraza.

Quincy îi aruncă o privire severă.

— În regulă. Te crezi un mare investigator, care descoperă întotdeauna adevărul. Însă nu îi cunoști pe oamenii de lângă tine, nu-i așa? Te crezi un mare star al mass-mediei, Maddy, dar lasă-mă să-ți spun ceva: n-ai cum să știi totul. Nici despre mine. Nici despre mama. Ezită o clipă, gândindu-se dacă să continue sau nu. Nici măcar despre Abigail.

Capitolul 5

Se simți oarecum vinovată că nu avea cheie. Probabil că Quincy avea una pe care i-o dăduse Abigail în caz de urgență. Dacă se închidea pe dinafară sau dacă pleca în vacanță fără să oprească aerul condiționat, la cine ar fi apelat? Madison nu o putea condamna pe sora ei mai mică. Adevărul era că și ea ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul ei: bazează-te pe cine știi că te poți baza.

„Nu știi întotdeauna totul.” Aceste cuvinte o duruseră, revenindu-i obsesiv în minte pe drum, după ce plecase de la Quincy. Erau atât de caracteristice, încât, chiar și în acele momente, sora ei mai mare reușise să găsească o cale prin care să o facă să se simtă exclusă, ca și când ar fi fost, oarecum, oaia neagră a familiei, căreia i se interzicea accesul la cunoștințele pe care le împărtășeau cele trei femei. Maddy se simțea astfel uneori, ca și când nu și-ar fi găsit locul printre surorile ei. Quincy era cea mai mare, iar Abigail era cea mai mică, dar ea ce era? Sora mijlocie? Nici măcar nu exista o denumire pentru așa ceva.

În timp ce se afla la volan, Madison repetă în gând, apoi, pentru o clipă, cu voce tare replica: „Adevărul este, Quincy, că *tu* ești cea care nu le știe pe toate. De fapt, nu știi *nimic*. Datorită nouă, tu nu ai știut nimic niciodată. Habar nu ai ce s-a întâmplat în acea zi, nu-i așa?”

Apoi realizează un lucru. Având în vedere că Abigail murise, iar mama ei se afla în starea în care se afla. Madison era singura care știa. Rămăsese singura care să își amintească. Acea senzație o făcu să simtă un gol în stomac, ca și când s-ar fi aflat undeva, la mare înălțime, iar genunchii erau gata să cedeze. Semăna cu lucrul acela pe care îl învățase la ora de psihologie: dacă un copac cade în pădure și nu aude nimeni, face vreun zgomot? Dacă ai rămas singura persoană care să își amintească o întâmplare, înseamnă că s-a întâmplat?

Se gândi să ia liftul, însă o luă pe scări. Când ajunse la cel de-al treilea etaj, zări bine-cunoscuta bandă galben cu negru care îi tăia calea către ușa de la intrarea apartamentului lui Abigail. Deși nu era nimeni acolo care să o oprească, Madison rămase nemișcată. Ușa era întredeschisă, iar dinăuntru răzbăteau voci. Privi cu atenție cadrul

ușii și observă niște creștături aproape de yală. Când se aplecă, văzu că o porțiune foarte mică din jurul yalei fusese despicată, iar două sau trei așchii ieșeau în afară. Oare se întâmplase recent sau cu câteva săptămâni mai devreme? Nu era sigură. „După o primă cercetare a apartamentului, nu există dovezi ale unei intrări prin efracție.”

— E cineva? strigă ea, rămânând în continuare de cealaltă parte a benzii galbene.

Vocile din apartament tăcură. Câteva clipe mai târziu, ușa fu deschisă larg și un polițist tânăr, cu părul blond, îndesat în uniformă lui își făcu apariția. La câțiva pași în spatele lui se afla colega de apartament a lui Abigail, Jessica. La prima lor întâlnire, nu își mai amintea exact când, Madison se minunase de părul ei sănătos și energia debordantă specifică fetelor din California; ea și Abigail păreau că tocmai terminaseră de filmat o reclamă la suc de portocale. Acum însă, umerii ei erau rotunzi, iar părul lins.

— Sunt sora lui Abigail Webber, zise Madison răspunzând la întrebarea nerostită a bărbatului. Nu voi atinge nimic, adăugă ea ridicând banda și intrând în apartament. Ca să întărească spusele ei, Jessica veni spre ea cu brațele deschise. Madison se lăsă îmbrățișată, neștiind dacă primea sau oferea consolare.

— Îmi pare atât de rău, zise Jessica în șoaptă, lipindu-și obrazul ud de părul lui Madison.

— Îmi pare rău că a fost... Îmi pare rău că ai fost aici când...

După ce se desprinseră una de cealaltă, Madison făcu un pas în spate și privi spre Jessica. Părea distrusă, ca și când o greutate fizică ar fi căzut pe ea. Polițistul era în apropiere. Se aflau la câțiva centimetri de ușa de la intrare.

Maddy nu voia să o roage pe prietena surorii ei să povestească totul din nou, să o facă să retrăiască acea scenă îngrozitoare care se petrecuse în urmă cu doar câteva ore. Însă o făcu, totuși.

Jessica începu să povestească.

— Am intrat în apartament, am aprins lumina și am văzut-o. Era întinsă pe spate. Zăcea nemișcată și arăta... atât de ciudat. Apoi continuă cu o voce stinsă: Buzele îi erau vineții, iar părul lipicios.

— Ți-ai dat seama imediat că era moartă? o întrebă Maddy.

— N-am fost sigură. La început am crezut că poate mai respira,

chiar dacă slab. Mi-am apropiat obrazul de gura ei să văd dacă simt ceva. Și poate am simțit. Dar a fost doar o singură dată. Am așteptat, dar n-am mai simțit nimic. Și era atât de rece...

Bărbia începu să-i tremure.

Maddy insistă.

— Și ai sunat la poliție imediat?

— Nu chiar imediat. Am încercat să vorbesc cu ea. Ceva de genul: „Abigail, trezește-te. Sunt eu”. Cred că am și pălmuit-o, nu îmi mai amintesc. Obrajii ei erau atât de reci.

Mai vorbiră o clipă sau două, după care fură întrerupte de un polițist.

— Domnișoară? Se uita la Jessica. Îl cunoașteți pe domnul acesta?

Se întoarseră amândouă și văzură în prag un bărbat mai în vârstă, purtând pe față o mască chirurgicală.

— Tată, zise Jessica îndreptându-se către el.

Abia atunci observă Madison bagajul de mână de lângă ușă.

Jessica se întoarce și spuse:

— Îmi pare rău, Madison. Dar părinții mei sunt de părere că mi-ar prinde bine să plec din oraș pentru câteva zile. Sunt de părere că ar fi mai bine să mă întorc acasă.

— Firește, zise Maddy schițând un zâmbet. Mulțumesc, Jess.

O auzise pe Abigail adresându-i-se astfel, însă venind de la ea părea nepotrivit. Când Jessica îl urmă pe tatăl ei pe ușă afară – explicându-i că nu era nevoie să poarte masca înăuntru –, Madison strigă în urma ei.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii tu.

Maddy știa, după cum și afirmase, că ar fi putut fi la fel de bine și altcineva. Cu siguranță nu ea: nu mai intrase în acel apartament de luni bune. Trecuse poate chiar și un an.

După ce Jessica și tatăl ei plecară, polițistul se întoarce către Madison și zise în șoaptă:

— OK, de parcă ar fi vrut să spună că acea vizită fusese fără îndoială dureroasă, dar trebuia să plece.

— Vreau să intru în camera surorii mele.

— Am primit instrucțiuni foarte stricte, domnișoară. Nu am...

— Știu ce instrucțiuni ai primit și cunosc procedura. Am voie să

intru atât timp cât ești prezent ca să te asiguri că nu iau ceva. S-au făcut fotografii și s-au prelevat amprente, nu?

— Da, dar trebuie să verific cu...

— Dacă ai vreo problemă, sună-l pe șeful poliției. Spune-i că asta a cerut Madison Webb.

Era un joc de noroc, însă unul cu miză scăzută. Îl întâlneau pe Doug Jarrett de câteva ori, însă nu îl putea considera o cunoștință: fusese numit în funcție când ea pleca de la criminalistică. În orice caz, bănuia că numele ei era cunoscut în Departamentul de Poliție din Los Angeles astfel încât, dacă acel polițist ar fi crezut că joacă la cacealma și ar fi sunat la sediu – ceea ce nu avea să facă –, va fi în regulă.

El dădu din cap în semn de aprobare, iar ea o luă înainte, trecând de camera de zi și de bucătărie până când ajunse în fața ușii camerei lui Abigail și o deschise.

Când pătrunse înăuntru, fu lovită pe loc de un val de dragoste și nostalgie care fu cât pe ce să o dărâme. În câteva secunde, fu inundată de toate lucrurile lui Abigail. Pe pat se aflau câteva perne cu motive etnice pe care sora ei le cumpărase în timpul unei călătorii în Santa Fe pe când era în anul doi de studenție. Într-un colț era chitara la care cântase în clasa a opta, când trecuse prin etapa hippy: lui Maddy îi ajunse o privire ca să audă din nou zdrăngănelile ei, când încerca să cânte „Nowhere Man”. Pe perete se afla bine-cunoscutul colaj de broșuri ale expozițiilor recente de artă. Pe noptieră, cel mai nou roman al unui tânăr scriitor nigerian, o nouă senzație literară. Maddy urmărise în toiul nopții un interviu pe care i-l luaseră cei de la NPR. Cartea era deschisă, cu fața în jos, ceea ce sugera că Abigail – spre deosebire de toți cei pe care îi cunoștea Maddy și care se dădeau drept jurnaliști – chiar o citea. Patul era răvășit și fiecare cută amintea că, nu cu mult timp în urmă, acolo dormise o persoană plină de viață.

În cameră era dezordine; într-un colț se afla o grămadă de haine de sport și lenjerie de corp. Pe birou era un teanc de cărți de exerciții pentru copii: toate galbene, fiecare laminată cu grijă manuală. Deschise una dintre ele și văzu scrisul de copil.

„A vine de la Anglia. Anglia are o regină. Plouă mult. Acolo au o altă denumire pentru fotbal.”

Iar dedesubt, scrisul de mână inconfundabil al lui Abigail cu pix

roșu.

„Bravo, Oscar! Ai reușit să faci *Săptămâna A* cu adevărat amuzantă.”

Lângă, desenase o față zâmbitoare.

Cât de ciudat era că acei copii o considerau pe Abigail profesoara lor; pentru Madison, ea nu era decât un copil. O putea vedea pe surioara ei în baia mică din casa lor din Beverlywood, o fetiță de unsprezece ani care își coafa părul lung cu o perie roz, încercând, spunea ea, să arate precum Maddy.

Apoi făcu un efort să și-o imagineze studentă, când își dădea părul pe spate înainte să alerge prin Circle Park: Abigail trecuse printr-o fază în care alerga desculță, cu părul în vânt. Maddy și-o amintea mestecând capătul unui pix și îndepărtându-și concentrată părul de pe tâmpile.

Însă imaginea care îi apărea obsedant în minte era tocmai aceea pe care încerca să o îngroape cât mai adânc.

Madison privi oglinda înrămată de deasupra biroului. Își ignoră propria imagine și se concentră asupra lucrurilor puse pe margini, care urmau linia ramei. Alte broșuri de artă – Klimt și Singer Sargent –, un bilețel ciudat și câteva fotografii. Una dintre ele îi atrase atenția.

Era fotografia unui bărbat pe care Maddy nu îl mai văzuse de mulți ani. Trecuse atât de mult timp, încât ea îi uitase chipul. Și iată-l, cu fața lui lată și părul șaten-închis, cu o șuviță căruntă, cu maxilarul puternic și suficient de proeminent încât să sugereze că era un luptător: era tatăl ei, un patriot convins care își botezase cele trei fiice după președinți americani (Abigail era cel mai apropiat nume de Abe Lincoln).

În partea cealaltă a oglinzii se afla o fotografie din aceeași perioadă care o înfățișa pe mama lor, tânără și îmbrăcată după moda acelor timpuri: colanți, un tricou căzut pe umăr, păr umflat. Deasupra ei, alte două fotografii. Una cu Quincy și Abigail împreună, la festivitatea de absolvire a celei din urmă. Maddy nu mai văzuse cealaltă fotografie, însă își aminti imediat cu ce ocazie fusese făcută: de Ziua Recunoștinței, acasă la mama lor, în urmă cu cinci ani, când Abigail și Maddy fuseseră surprinse în timpul unei crize de râs. Mama lor trebuie să fi făcut fotografia; și Quincy era în ea – se uita spre

aparap și zâmbea, fără a fi prinsă însă în acel delir.

Mai existau și alte fotografii. Una cu Jessica la facultate; alta cu Greg, un iubit din acea perioadă. Iar în partea de sus, dreapta, ceva ce era cât pe ce să treacă cu vederea: un bilețel mângălit. Abia atunci realizează că era scrisul ei.

„Abigail, nu ai de ce te teme. Ești inteligentă, capabilă, energică și luminezi orice încăpere cu prezența ta. Școala aceea va fi ATĂT de norocoasă că te va avea. Dă-i pe spate. Maddy x.”

Madison privi bilețelul mult mai mult timp decât îi luase să îl citească. Abia dacă își mai amintea când îl scrisese. Trebuie să fi fost interviul pe care Abigail urma să îl aibă cu conducerea școlii primare, mai exact, în urmă cu trei ani. Mai greu de digerat era faptul că Abigail păstrase bilețelul. Fusese scris în grabă, îi luase doar câteva secunde. Madison observă că îl scrisese pe un post-it. Și, cu toate acestea, sora ei îl păstrase ca pe o comoară în tot acest timp.

Madison privi în jurul ei, conștientă de faptul că polițistul o urmărea cu atenție și că își putea pierde răbdarea oricând. Pe birou se afla o cutie cu gablonțuri care dădea pe dinafară și câteva articole de machiaj. Camera nu era mai ordonată decât fusese cea de pe vremea când Abigail era copil.

Ceva în legătură cu acea dezordine o marcă pe Madison. Era o dezordine obișnuită, de zi cu zi, când cineva în viață apucă unele obiecte, apoi le pune jos în grabă. Și iată-le acum: la fel de nemișcate și de tăcute ca exponatele dintr-un muzeu, care nu vor mai fi mutate sau folosite vreodată. Erau neînșuflețite pentru că aparțineau cuiva care murise. Madison se simțea ca și când o ceață groasă și toxică îi învăluia pieptul.

Aruncă o ultimă privire în jurul ei, primind confirmarea de la fiecare lucru în parte că Abigail murise: încălțăminte vărâtă sub pat, un raft mic plin cu romane, o clamă de păr lângă veioză. Fiecare imagine îi provoca o durere ascuțită. Se va uita repede în dulap, apoi va pleca.

Înăuntru găsi mai multe haine decât s-ar fi așteptat; umerășele erau atât de îngrămădite pe bară, încât de-abia reuși să le miște. Erau câteva fuste pe care Abigail le purta, probabil, la școală, însă restul hainelor erau strict pentru ieșiri în oraș: mai multe maiouri

sclipitoare, diferite perechi de pantaloni, inclusiv cel puțin două perechi din piele, rochiile mulate și fuste care erau mai mult micro decât mini.

Se gândi la Quincy care o învinuise pe Madison pentru că îi prezentase lui Abigail – oare cum se exprimase? – „un stil de viață urban” și își zise că era adevărat, într-o oarecare măsură. Imediat după ce sora ei absolvise facultatea, locuise o vreme la Maddy până când își găsisse o slujbă și o locuință. Ieșiseră împreună în oraș, iar Maddy o prezentase colegilor ei de la *LA Times*. Madison consumase foarte multă energie în acea vară, luptându-se să le distragă atenția reporterilor mult prea în vârstă, neatrăgători sau căsătoriți de la sora ei mai mică.

Pe vremea aceea, Abigail nu se îmbrăca așa, niciuna din ele nu se îmbrăca așa. Madison scoase la întâmplare un umerăș: o jachetă care purta o etichetă europeană pe care ea o recunoscuse doar din reviste. O privi mai atent ca să verifice dacă nu era cumva o marcă contrafăcută pe care o puteai achiziționa de pe Santee Alley. De obicei, îți puteai da seama după cusătură. Judecând după acest indiciu, jacheta era veritabilă. O puse la loc și zări o alta: la fel de scumpă, la fel de autentică.

Vocea lui Quincy îi răsună din nou în minte: „N-ai cum să știi totul. Nici măcar despre Abigail”.

— Căutați ceva anume, domnișoară? Anumite obiecte vă vor fi returnate de la morgă.

— Mulțumesc, zise ea, deschizând și închizând sertarele, abținându-se să scoțoească prin lenjeria de corp a surorii ei. Aproape am terminat.

Aruncă o ultimă privire în jurul ei, conștientă de faptul că totul din acea cameră atinsese cândva pielea surorii ei tinere și frumoase – și că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

Însă ceea ce o nedumerea era ultima imagine pe care o zărise, puzzle-ul pe care sora ei îl lăsase în urma sa.

Capitolul 6

Când reveni în apartamentul ei, se văzu nevoită să îl dea pe Jeff afară pe ușă. O așteptase în mașina parcată cine știe de cât timp. Voia să vadă cum era, susținu el, să se asigure că e OK. Îl lăsă să urce, acceptă cafeaua pe care i-o oferi acesta, cumpărată, nu făcută, și îl lăsă să așeze o porție de *youtiao* pe masă, feliile înguste de pâine prăjită care îi plăceau ei. Însă nu îi dădu voie să o consoleze prea mult. Îi spuse că voia să se odihnească. La auzul acestor cuvinte, el ridică sceptic din sprâncene, însă ea îl ignoră. Spera ca bărbatul să creadă că suferința va reuși să facă tot ce meditația, Temazepamul și recentul leac importat din Shanghai, care vindeca, pare-se, tot, saliva de rândunică, nu reușiseră să facă.

După ce închise ușa în urma lui, își făcu ordine pe birou, adică luă grămezile de transcrieri și de documente despre vâgăunile fabricilor din LA și le așeză sub el, astfel încât acestea să nu îi distragă atenția. Ezită când își aduse aminte că Jane Goldstein îi ceruse o continuare a poveștii înainte să se despartă. Luă o gură de cafea și își porni laptopul Lenovo.

Acolo, într-un colț al ecranului, se afla schița articolului ei intitulat „Ziua a doua”, pe care o compusese de-a lungul mai multor nopți nedormite pe vremea când lucra în fabrică. Firește că ar fi fost o nebunie să se gândească la slujba ei în acel moment. Auzi vocea dojenitoare a lui Quincy: „Să nu-mi spui că te întorci la muncă”. Era ușor venind de la sora ei mai mare, care se identificase „MDC” („mamă de carieră”) pe un site destinat mamelor. Și-apoi, povestea aceasta era aproape scrisă. Nu avea niciun rost să o lase acolo, în computer. Nu mai trebuia decât să arunce o privire peste articol. Dacă îl trimitea atunci, ar mai fi câștigat timp cu Howard și cu Jane: ar fi putut petrece următoarele două zile fără să mai fie deranjată și s-ar fi putut ocupa de ceea ce conta cu adevărat. Nu îi va lua mai mult de o jumătate de oră.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, articolul era terminat. Nu îl finisase așa cum și-ar fi dorit; cei din redacția de știri vor trebui să verifice anumite date. Era bine și așa. Apăsă pe „Trimite”, sperând ca

nimeni să nu observe data și ora e-mailului sau să își dea seama când mai exact și în ce circumstanțe îl scrisese. Încercă să-și înăbușe sentimentul de vinovăție care o copleșea și a cărui țintă era chiar ea.

„Ajunge”, își spuse. Această preocupare de sine nu o ajuta cu nimic pe Abigail. Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce conta cu adevărat. Primul cuvânt pe care îl căută a fost „heroină”. Citi repede pe site-urile medicale și științifice despre fiziologia unei supradoze, despre reacțiile chimice și cele neurologice. Nu știa ce căuta exact – doar că avea nevoie de o confirmare care să îi întărească convingerea că, dacă Abigail avusese heroină în sânge, nu și-o injectase ea.

Fiecare cuvânt îi aducea aminte de sora ei, care fusese cândva frumoasă și care zăcea acum pe o lespede, cu pielea palidă și lipsită de viață, cu marginile buzelor vineții. Citise suficient cât să știe că o supradoză de heroină nu îți provoca dureri, ci te transpunea într-o stare de beatitudine, însă nu putea să nu își imagineze spaima pe care trebuie să o fi trăit Abigail plină de speranță când înțelesese că acelea erau ultimele ei clipe din viață.

Dar oare înțelesese asta? „Nimic care să sugereze că s-a dat o luptă.” Maddy își aminti aceste cuvinte și, mai presus de orice, expresia de pe chipul doamnei detectiv când le rostise. Cum îndrăzne să insinueze că Abigail jucase un rol în propria ei moarte? Era cât se poate de evident că fusese ucisă. Trebuia doar să îi facă pe polițiști să realizeze acest lucru. Și cât mai repede: scrisese despre prea multe cazuri de omucidere ca să știe că promptitudinea era crucială. Se vorbea mereu despre „orele de aur”, perioada care premerge descoperirea unei crime, când detectivii pot preleva cele mai multe și cele mai relevante probe de la locul crimei. Se temea însă că acea perioadă trecuse deja. Că în timp ce tratau cu superficialitate acea teorie stupidă că ar fi fost vorba despre un joc sexual, probe valoroase dispăreau.

Însă nu reușea să își scoată din minte cuvintele lui Quincy. „N-ai cum să știi totul.” Ea insistase asupra faptului că Abigail nu se ocupa de chestii atât de „urbane” ca drogurile, însă asta nu însemna că nu încercase alte lucruri. Oare sora ei avusese o latură întunecată pe care o ascunsese de ea și era cunoscută doar de ceilalți? Maddy crezuse întotdeauna că doar ea avea secrete sexuale, că doar ea făcuse

nenumerate alegeri greșite. Întotdeauna crezuse că Abigail era pe atât de echilibrată, pe cât era de intransigentă Quincy. Dar poate se înșelase. Cum se explica prezența hainelor de firmă în dulapul ei, fiecare articol de îmbrăcăminte costând cu mult mai mult decât și-ar fi permis sora ei din salariul de profesoară?

Telefonul începu să vibreze. Privi spre ecran: era detectivul Jeff Howe, din nou. Exista o mare probabilitate ca el să sune doar ca „să verifice” – vorba lui –, să se asigure că era bine, chiar dacă nu trecuse prea mult timp de când plecase de la ea. Exista însă o șansă ca el să o sune din motivele pe care i le ceruse ea: să îi transmită anumite informații. Apăsă pe butonul verde.

— Bună, Madison. Ești bine?

— Da, răspunse ea, sperând ca tonul ei să pară mai degrabă trist decât nerăbdător, cum era în realitate.

— Am văzut raportul medicului legist.

— Mulțumesc. Poți să...

— Nu l-am văzut în detaliu, doar un rezumat, după cum părea. Dar am citit concluzia.

— Și?

— Au descoperit urme pe gâtul ei, ceea ce sugerează că ar fi fost strangulată. Mai există indicii că ar fi fost ținută cu forța de cap, de tâmple, mai exact. Probabil din spate.

Gândul, *imagea* care se materializă pe loc o făcură să se clatine. O străbătu un soi de greață, de parcă ar fi luat-o cu amețelă. Imaginea clară a surorii ei care fusese înșfăcată și ținută cu forța de un străin, spaima pe care trebuie să o fi simțit Abigail în acel moment, cuvântul „strangulare” – toate îi provocau greață. Trăia fizic această senzație.

Madison încercă să își înăbușe acea greață, ca și când și-ar fi împins bila înapoi pe gât în jos. Își impuse să gândească, nu să simtă, să proceseze ce tocmai aflase așa cum își imagina că făceau colegii polițiști ai Barbarei Miller și ai lui Howe: ca pe niște simple informații. Ca pe niște date: nici mai mult, nici mai puțin. Privite din această perspectivă, așa cum le-ar fi considerat detectivii, își spusese că aceste descoperiri recente erau interesante și utile, însă nu suficient de convingătoare încât să distrugă ipoteza poliției cu privire

la o eventuală partidă de sex dur. Faptul că Abigail fusese aproape strangulată nu însemna că de vină fusese un străin. Ba, dimpotrivă, această dovadă ar fi întărit teoria celor de la LAPD, confirmând că partida de sex fusese, într-adevăr, una dură. Madison nu făcu niciun comentariu. Spuse doar atât:

— Altceva?

— Nu s-a găsit niciun ac la fața locului.

— Există fotografii?

— Eu n-am văzut niciuna.

— Jeff, nu mă cruța doar pentru că te gândești că nu pot face față.

Pot...

— Nu te cruț. Ți-am spus că nu am văzut raportul detaliat.

— Bine, îmi pare rău. Continuă, te rog.

— Niciun ac. Doar o urmă de ac. Nu mai multe.

— Ceea ce confirmă că Abigail nu se droga în mod obișnuit, zise Madison, enervată de faptul că tremurul din voce o trăda.

— De fapt, există o consemnare în legătură cu asta, răspuse Jeff, care susține că urmele lăsate de ac se închid, de cele mai multe ori, în câteva săptămâni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jeff. Abigail nu era consumatoare de droguri.

— Nu eu am întocmit raportul, Madison. Nu sunt decât prostul care își riscă meseria ca să îți spună ție toate acestea.

— Ai dreptate, iartă-mă. Înghiți apoi în sec, adunându-și puterile pentru următoarea întrebare evidentă. Jeff, trebuie să te întreb ceva.

— Da? zise el, cu toate că știa ce urma.

Maddy închise ochii, pregătindu-se pentru ceea ce putea auzi. Încercă să folosească limbajul criminaliștilor, de parcă asta ar fi atenuat efectul.

— Există semne de contact sexual? Vreun... schimb de fluide biologice? Ceva de genul ăsta? întrebă ea cu o voce stinsă.

Polițistul întrebă repede.

— Niciun semn, Madison. Nimic.

Madison îi mulțumi din nou detectivului – conștientă de faptul că îi rămânea îndatorată – și închise. Abia atunci lăsă să-i scape un oftat adânc și prelung, pe care nu voise ca el să îl audă. Slavă Domnului

pentru asta. Slavă Domnului pentru acea clemență. Indiferent ce ar fi îndurat Abigail, măcar nu fusese violată. În prima secundă, când Jeff îi spusese că sora ei fusese găsită moartă, acesta fusese primul gând al lui Madison.

Însă totul făcea ca acea oroare să fie și mai illogică, în cazul unui viol exista un motiv, oricât de grotesc ar fi fost. Ce ar mai putea înțelege acum din moartea lui Abigail? Poate că LAPD va merge în continuare cu teoria despre un joc sexual, însă lui Madison i se părea a fi o partidă ciudată de sex fără contact fizic. Nu, era sigură. Nu era vorba de niciun accident. Era vorba despre crimă. Însă întrebarea rămânea la fel de pertinentă: ce motive ar fi avut cineva să o omoare pe surioara ei?

Capitolul 7

Mulțimea strălucea în bătaia razelor de soare, iar fețele erau ridicate spre cer. Oamenii erau fericiți, unii dintre ei țineau în mâini steaguri cu stele și dungii. Fețele din mijloc alcătuiau mulțimea obișnuită din LA: femeie afro-americană, bărbat hispanic, copii coreeni, o femeie caucaziană tânără și, în sfârșit, pentru că trebuia să se afle pe-acolo pe undeva și un bărbat caucazian, un bărbat cu părul alb, în jur de șaptezeci și ceva de ani, cu zâmbetul unui bunic întipărit pe buze. În jurul lor însă erau cei care făceau notă discordantă: un număr impresionant de chinezi, inclusiv câțiva bărbați tineri. Și aceștia zâmbeau. Nu aveau zâmbete largi, ci blânde, ca acelea pe care le afișau în serile de vară – relaxate și mulțumite, ca și când s-ar fi minunat de acea întâmplare fericită.

Acordurile muzicii umpleau aerul, iar un cor de voci neuniforme și ușor răgușite răsună la fraza: „California, ești casa mea!”

Leo Harris luă telecomanda și privi din nou, de astă dată cu încetinitorul. Voia să cerceteze cu atenție fețele de pe margini, acelea pe care un privitor nu le-ar fi observat la o primă sau la o a doua vizionare, dar pe care le-ar fi înregistrat, fie și în subconștient. Se bucură când zări alte câteva fețe hispanice și, ceea ce bănuia a fi, un evreu. O femeie caucaziană mai în vârstă: bine. Alți chinezi. Cum ședea pe scaun, el se întoarse către tânăra care stătea în dreapta lui și spuse doar atât:

— Negri.

— Poftim?

— Afro-americani. N-am găsit decât unul. Opri înregistrarea, care „îngheță” pe imaginea unei negrese frumoase, cu părul lung și creț, care ținea în mână un steguleț. E minunată, dar ne trebuie mai mulți. Reprezintă zece la sută din voturile noastre, adu-ți aminte.

— Am crezut că ai spus...

— Este adevărat. Atunci folosește un copil sau un bărbat mai în vârstă. Nimeni nu se teme de ei. Nu trebuie să fie foarte bătrân, doar să nu fie tânăr. Ușor grizonant la tâmple, atâta tot.

Își întoarse atenția către ecran, derulând înregistrarea la viteza

normală. Începu să cânte și el: „California, ești casa mea!” Apoi, după ultimul cuvânt, spuse cu o intonație care parcă nu era a lui: „Sunt Richard Berger, și aprob acest mesaj”.

Se ridică apoi în picioare.

— OK, unde-i Susan?

Un murmur străbătu încăperea când cei care nu răspundeau la acest nume își întoarseră capetele ca să o caute din priviri. Susan era mai în spate, cu capul plecat, trecându-și febril degetele pe ecranul tabletei. Leo bănuia că era concentrată la cifrele sondajelor.

— Hei, Susan. Putem vorbi despre slogan?

Femeia ridică privirea, apoi privi din nou spre ecranul luminat.

— Sigur.

— Îmi reamintești care este tema spotului asupra căreia am convenit?

— Unitate, armonie, toate astea.

Nu își ridică privirea.

— Ah, da. Asta este tema campaniei. Adică pentru acest spot anume.

Într-un final, femeia își ridică încet capul ca și când ar fi vrut să spună: „Sunt o figură importantă în această operațiune. N-o să sar la ordinul tău ca pițipoancele îmbrăcate în blugi și bluze mulate. Nu mă grăbesc dacă nu am chef”. Însă ea rosti următoarele cuvinte:

— Cred că ne putem înțelege.

— Exact. Ne putem înțelege. Indiferent cine suntem. Doar să fim atenți la un singur grup. Tăcând în așteptarea unui răspuns, pe care nu îl primi, Leo începu ceea ce se dorea a fi o pledoarie la care asistau ceilalți din încăperea. Erau în jur de doisprezece, aproape toți tineri, inclusiv cei care nu erau stagiați, consemnați, în jargonul brutal al breslei, ca simple „brioșe”: gustări dulci pentru delectarea celor mai versați. Susan Patinkin era o veterană a campaniilor și singura persoană de față care avea peste patruzeci de ani. Indiciul se află pe ecran. Derulă, oprindu-se asupra unei imagini care îi înfățișa pe doi chinezi. Niciunul nu purta uniformă, dar amândoi aveau vârsta înrolării în armată.

Susan privi, apoi oftă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, da, acest spot publicitar spune că ne putem înțelege cu toții. Chiar și cu tipii aceia. Se întoarse cu spatele la ecran și, cu fața spre Susan, arătând către fețele chinezilor. Dar ce vi se pare greșit la imaginea asta?

Neprimind niciun răspuns de la Susan, el privi în jurul lui.

— Știe careva?

O mână se ridică. Un tânăr îmbrăcat într-un tricou care avea pe el un cimpanzeu care purta căști și care avea legătură cu mijloacele de comunicare socială, fără îndoială. Leo habar nu avea cum îl chema. Arată spre el.

— Tu.

— Nu cântă?

Leo aruncă pixul spre el, iar tânărul se aplecă.

— La naiba! Doar eu văd unde-i problema?

Se întoarse din nou spre monitor, derulă până la ultimele câteva secunde, până la jumătatea refrenului final. Corul era în plin avânt.

„... ești casa mea!”

— OK. Se auzi sfioasă Susan din spatele încăperii.

— Mulțumesc! zise Leo ridicându-și mâinile ca un preot în fața amvonului. Da, guvernatorul Richard Berger va aduce armonia în statul California. Da, va avea grijă ca oamenii acestui stat să conviețuiască bine împreună, chiar și cu garnizoana. Da, nu vor exista revolte în timpul mandatului său. Dar asta nu înseamnă că vrea ca indivizii aceștia să rămână aici pentru *totdeauna*. Nu vrea ca statul California să devină *casa lor*.

Susan lăsa deoparte tableta cu cifrele.

— „California, te iubim!”

— Mai bine.

Ea mai avu o variantă.

— „California, un loc al armoniei.”

— Prea Mao Zedong.

Se așternu tăcerea. Într-un final, Leo se întoarse către femeia care stătea în apropierea lor, luând notițe în timpul vizualizării, și care, din întâmplare, purta o bluză mulată pe trup: era o bluză crem, croșetată și, după cum observase și Leo, care îi scotea în evidență bustul generos.

— Strângeți patru sugestii de sloganuri pentru acest spot. Apoi le centram pe toate cinci.

Ajunse deja în dreptul ușii, salutând-o scurt din cap pe Susan, când asistenta lui strigă:

— Să le centram pe toate cinci? Ai zis că avem nevoie de patru. Care e al cincilea?

— „Richard Berger. California unită.”

* * *

„Încă un an așa, își zise Leo.” Bine, aproape zece luni, însă va fi așa în fiecare zi. De fapt, astfel de zile vor ajunge să semene cu o briză de toamnă. Își aminti ce spunea Bill Doran, cu o expresie aspră și temătoare întipărită pe față, după treizeci de ani petrecuți pe drumuri: „Campaniile nu sunt niciodată obositoare – decât dacă pierzi. Atunci, sunt al naibii de dureroase”.

Urcând la bordul avionului care urma să îi ducă pe el și pe primarul Richard Berger la Sacramento – ca să discute cu delegația democratică din adunarea generală și să se asigure că aveau sprijinul acesteia Leo își îngădui să se gândească la trei lucruri. În primul rând, nu avea nici cea mai mică intenție să piardă. Va depune toate eforturile începând din acel moment și până în prima marți a lunii noiembrie ca să se asigure că șeful lui va obține funcția de guvernator. În al doilea rând, regreta deja sugestia populistă pe care și-o exprimase ca primarul, care candida din parte democraților, să refuze avionul particular pe care i-l puseseră la dispoziție finanțatorii și să apeleze la zborurile comerciale ori de câte ori era posibil. Și, până de Memorial Day, dacă nu mai devreme, Leo avea să invoce acea clauză de „ori de câte ori era posibil”, precum și marja de manevră pe care o permitea aceasta.

În al treilea rând, se gândea la Bill Doran. Știa că era lipsă de politețe, sau „incompetență”, să folosească cuvântul preferat al lui Doran. Era o încălcare a uneia dintre poruncile acestuia: să nu-i lași să îți citească gândurile. De obicei, Leo lua în considerare această observație. Însă de astă dată era diferit. Adversarul lui, omologul lui din tabăra adversă, era chiar omul care îl învățase lucrurile esențiale despre lupta politică. Dacă Leo voia să câștige în noiembrie, atunci

trebuia să îl învingă pe primul său șef și pe mentorul său ocazional.

Știuse dintotdeauna că va veni și ziua în care se vor înfrunta. Se aflau în tabere adverse. Reușiseră să coopereze doar printr-o întâmplare ciudată. Era prima campanie electorală a lui Leo. Imediat după absolvire, el se înscrișese ca voluntar în campania electorală a unui milionar democrat care devenise independent și care îl angajase pe Bill Doran – cel mai căutat consultant republican din stat – ca să îi valideze noile acreditări bipartizane. Fusesse o strategie cu un rezultat dezastruos: candidatul lor fusese nimic, în ciuda consilierii pe care o primise și pentru care plătitise scump.

Însă pentru Leo fusese o experiență nemaipomenită. Doran îl observase imediat, spunând că era „cel mai inteligent dintre toți, fără nici cea mai mică îndoială”. Îi îngăduise să asiste la întâlnirile unde se discuta despre strategii, la un nivel înalt, să asculte discuțiile telefonice cu candidatul, lăsându-l să îl audă pe Doran cum domolea sau incita „talentul” înainte să urce pe scenă în timpul vreunui miting sau a vreunei strângeri de fonduri. „Vei reuși. Vei fi următorul senator al marelui stat al Californiei.” Nu erau decât niște minciuni, însă erau necesare.

În scurt timp, Doran îi făcu semn lui Leo să se apropie și să privească peste umărul lui atunci când au primit rezultatele sondajelor. Graficele și tabelele erau pline cu cifre strânse de pe întreg teritoriul Californiei. Doran îl învățase cum să verifice mai întâi districtul Ventura, în special cea de-a douăzeci și șasea circumscripție electorală. „Acolo se dă cu banul, Leo. Dacă ai un avantaj acolo, atunci chiar ești în avantaj.”

În ceea ce privea spoturile electorale, Doran era un maestru. Nu îl întrecea nimeni când venea vorba despre campaniile vizuale. Ce dădea bine, ce nu dădea bine. Nu îi scăpa niciun detaliu. Nici în prezent, după nouă ani, Leo nu putea privi un spot publicitar – începând cu reclame la suc carbogazos și terminând cu lenjerie de corp Depends – fără să nu le privească prin ochii fostului său mentor. Când se întâlniseră ultima dată la un pahar, cu ocazia unui sondaj de opinie organizat în Bakersfield cu patru luni în urmă, stătuse și îl ascultase, uluit să descopere că acesta era un izvor nesecat de înțelegciune politică. Omul însă... era cu totul altă poveste.

Leo își legă centura. Șeful lui ședea lângă el, angajat în continuare într-o convorbire la stația radio cu Oaklandul.

— Sunt de acord, Trisha. Este unul dintre motivele pentru care candidez. Vreau să îl privesc în ochi pe fiecare californian și...

Leo făcu o consemnare în gând. Să îl scutească pe „fiecare californian” de obligații fiscale. Să nu le irosească pe alte chestii, să nu transmită un mesaj ambiguu.

Privi pe geam. Candidatul ședea pe locul de lângă culoar. „Ce rost are să ieși un zbor comercial dacă oamenii nu te văd într-un zbor comercial.” Leo se gândea la cele întâmplate cu o seară în urmă în camera de sortare a corespondenței, bucurându-se de imaginile pe care memoria lui i le aducea instinctiv dinaintea ochilor pentru o examinare mai atentă. Își dădu seama că nu și-o imagina pe Jade sau gâtul ei lung și rochia cu spatele gol, ci pe înnebunitoarea și ofensatoarea Maddy Webb. Reflexia din hublou îi zâmbea.

— Mă bucur că m-ai întrebat asta, Trisha. Știu că în regiunea mea...

Bine. Berger învăța. Leo îi arătase cum să scape de obiceiul format în ultimii ani de a spune orașului Los Angeles pe nume. Nu făcea decât să îi îndepărteze pe votanții din nordul statului. Și pe cei din sud, că tot veni vorba. Pe toți cei care nu locuiau în LA, de fapt.

Își dădu seama că primarul mai avea o singură chestiune de discutat. Se uită repede la telefon înainte de decolare. Își verifică mesajele. Printre ele și unul de la un prieten vechi.

„Tocmai am aflat. Nu-mi vine să cred.”

Ce aflase? Nu suporta când oamenii făceau pe secretoșii. Era un soi de joc al puterii în care aceștia te lăsau să crezi că dețineau un crâmpei de informație despre care tu nu știai nimic. Nu îi va face jocul. Nu îi va trimite răspunsul la care s-ar fi așteptat prietenul lui: „Ce nu îți vine să crezi?”

Sigur avea legătură cu povestea despre exportul de produse alimentare. Apăruseră noi cifre care arătau că statul California exporta atât de multe dintre mărcile lor – portocale, căpșuni și avocado printre altele – încât nu le mai ajungeau locuitorilor săi. Se uită la ceas. Mda, era ora la care aceste cifre trebuiau să fie făcute publice.

Însă accesă Weibo ca să se asigure. Derulă paginile și se opri brusc. „Vești triste despre moartea surorii lui @maddywebbnews. Transmitem condoleanțe și ne rugăm pentru familia ei.”

Mai jos:

„O viață curmată fără nicio noimă. Condoleanțe lui @maddywebbnews#tragedy.” Aceste cuvinte erau însoțite de un link către un articol din *LA Times*:

„Abigail Webb, în vârstă de 22 de ani, profesoară la școala primară din North Hollywood, a fost găsită moartă în dimineața zilei de luni. Poliția crede că este vorba despre o crimă. Un reprezentant al LAPD a oferit câteva detalii, cauza morții fiind o supradoză de heroină, din câte indică sursele. Cu toate că după o primă verificare a apartamentului decedatei nu s-au descoperit indicii ale unei pătrunderi prin efracție, după o verificare ulterioară a locului, dovezile descoperite sugerează o intrare prin efracție. Domnișoara Webb este sora mai tânără a jurnalistei premiate de la *LA Times*, Madison Webb”.

Leo citi de mai multe ori aceste cuvinte, nevenindu-i să creadă. El și Madison erau împreună de mai puțin de un an, însă o văzuse pe Abigail de mai multe ori. Fusese primul membru al familiei lui Madison pe care îl cunoscuse. Îi plăcea de ea: era plină de energie ca și sora ei, fără să fie *taidu*, obraznică. Poate puțin prea expansivă pentru gustul lui, însă entuziasmul ei era contagios. Fuseseră împreună la un spectacol la Hollywood Bowl, o întâlnire în patru. Abigail venise cu un iubit căruia îi și dăduse păpușii la scurt timp după aceea. Însă când cei doi au urcat pe ringul de dans, Maddy și chiar și Leo – de obicei timid și prea neîncrezător în sine în astfel de situații – s-au simțit obligați să le urmeze exemplul.

Acum că se gândea mai bine, Madison se comporta diferit în prezența lui Abigail. Renunța la cinism și devenea mai îngăduitoare. Zâmbea mai des. Când erau împreună, iar sora mai mare avea grijă de sora mai mică, el își dădea seama că surprindea o frântură din mama Maddy care ar putea fi într-o bună zi – un gând pe care nu îl rostise cu voce tare la vremea aceea, fiind prea șocat de caracterul său sensibil.

Reciti Weibo. Dădu pagina mai jos, de parcă ar fi căutat un mesaj

care să le anuleze pe celelalte, care să anunțe că fusese o greșeală. Continuă să caute.

— Leo, ar fi mai bine să-l închizi. Decolăm.

El nu zise nimic, închise telefonul și privi drept în față.

Ajungând la altitudinea corectă, avionul se îndreptă înainte ca primarul să apuce să vorbească:

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Arăți ca naiba. Neprimind niciun răspuns, insistă. Ai văzut niște cifre și nu știi cum să-mi spui, nu? Este vorba despre grupul acela din Santa Ana? Nu-mi fac griji. Așteaptă până vom emite din...

— Nu are legătură cu campania.

— Nu mă interesează nimic în afară de campanie, așa că spune-mi: care-i problema?

Leo își întoarse capul și îl privi pe șeful lui pentru prima dată.

— A avut loc o crimă. O femeie, în vârstă de douăzeci și ceva de ani, a fost găsită moartă în apartamentul ei din North Hollywood. Cauza ar fi, se pare, o supradoză de heroină.

Berger ezită, privindu-l de parcă ar fi evaluat mai degrabă un posibil angajat decât pe cel mai de încredere consilier al lui.

— În regulă.

— Trebuie să ne ocupăm de asta, domnule primar. Trebuie să ne asigurăm că ancheta se va desfășura cu mare grijă.

Vocea lui sună ciudat chiar și pentru el, era prea formală.

— Așa procedăm mereu, Leo.

Încercă să se calmeze, luă o gură de apă din paharul care păru să fi apărut ca prin farmec pe tava din fața lui: nu își aducea aminte ca altcineva să i-l fi dat. Încercă să își revină. „Concentrează-te.”

— Cei de la LAPD spun că „doar cred” că este vorba despre o crimă, ceea ce înseamnă că au unele îndoieli. Însă sora victimei este jurnalistă. Va dori să primească niște răspunsuri. Este o jurnalistă foarte bună, câștigătoarea unui premiu și extrem de urmărită pe Weibo. Asta înseamnă că acest caz nu va trece neobservat. Lumea va urmări activitatea departamentului și a procuraturii ca să vadă cum vor gestiona cazul.

— Cu siguranță.

— Și vă va urmări și pe dumneavoastră. Nu cred că vreți să intrați

în vară cu un caz important de crimă nerezolvat.

— Ce mă sfătuiești să fac?

— Cred că primul lucru pe care ar trebui să îl faci după ce vom ateriza este să îl sunați pe șeful poliției și să vă asigurați că acest caz este prioritar.

— De îndată ce vom ateriza, zici? E atât de urgent?

— Cred că da, domnule.

— Mai vrei să-mi spui ceva?

Leo privi din nou pe geam, orașul de sub ei transformându-se doar într-un punct. Și-o imaginea pe Abigail, apoi pe Madison. Clătină din cap.

— Ar mai fi ceva ce *ar trebui* să-mi spui, Leo?

— Nu. Ezită un moment. Cum ar fi?

— Ești sigur că nu există niciun conflict de interese?

Deoarece Leo ezită, Berger vorbi din nou.

— Știu cine este victima acestei crime, Leo. Departamentul de poliție din acest oraș – din această *regiune*, scuze – mă ține în continuare la curent. Știu că sora ei este fosta ta, așa că n-are rost să încerci să mă duci de nas, OK? El îl privi insistent, apoi își mută privirea, uitându-se pe fereastră și văzând cum pământul era înghițit de nori. Când îl privi din nou, Leo observă o expresie pe care nu o mai văzuse până atunci, una care îl tulbură. Întâmplarea face ca să fiu de acord cu sfatul tău, zise primarul. Trebuie să fim cu un pas în față. De fapt, eu aș merge și mai departe. Trebuie să mușamalizezi povestea asta. Și, cel mai important, eu nu trebuie să fiu implicat.

Capitolul 8

Telefonul sunase toată ziua și suna și în acel moment, vibrând în partea cealaltă a biroului. Maddy se uită la ecran și hotărî să procedeze la fel ca și în cazul celorlalte apeluri, adică să nu răspundă.

Ignorase complet Weibo, sau, mai degrabă, evitase mesajele care îi erau adresate și care nu mai conțineau. Nu voia să le citească pe cele de condoleanțe, indiferent cât de emoționante sau de sincere ar fi fost. Aruncase însă o privire peste cronologia lui Abigail, care conținea omagii și declarații care exprimau șocul – multe dintre ele adresate direct acesteia. Verifică și profilul de pe Facebook al surorii ei, care era plin la rândul lui de astfel de mesaje. În ceea ce o privea, nu voia să audă de așa ceva.

Făcuse totuși două excepții. Prima fusese telefonul primit de la Katharine, care îi spusese că Enrica era în drum spre ea să îi aducă niște supă și că nu accepta niciun refuz. În acel moment, femeia acoperise cu mâna telefonul, dovadă că nu se afla pe drum, și îi spusese: „Iubito, nici nu trebuie să vorbești cu mine. Doar să mă lași în bucătărie. Nu voi scoate un sunet, voi fi *invizibilă*. Dar trebuie să mănânci”. Maddy acceptă, însă doar auzind vocea îndurerată a prietenei ei se dovedi a fi prea mult pentru aceasta. Ea scoase un fel de oftat la telefon, lucru care o făcu pe Katharine să revină.

— Te iubește foarte mult, atâta tot.

Al doilea telefon fusese de la sora ei mai mare. Maddy se holbase la ecran preț de câteva secunde înainte de a răspunde.

Lăsa deoparte amabilitățile și întrebă direct despre conversația cu mama lor.

— Cum a fost?

— Ei bine, s-a terminat.

— A înțeles?

— Cred că da. A întrebat de tine.

— Despre mine?

— Primul lucru pe care l-a rostit a fost: „Madison este bine? Va ști ea ce să facă”.

— Nu știe despre ce vorbește.

— Nu știi ce să zic. Când vine vorba de ea, nu știu ce să zic.

— Crezi că am procedat bine că i-am spus? Poate era mai bine să o fi cruțat. Sau poate ar fi trebuit să îl întrebăm mai întâi pe dr. Glazer.

— Dacă asta doreai, Maddy, trebuia să-mi fi spus. Sau să mă fi însoțit. Altfel nu ai dreptul la o părere.

— Nu... nu mă cert cu tine. Madison oftă, îndepărtându-și telefonul de la ureche, astfel încât sora ei să nu o poată auzi. Îți sunt recunoscătoare că te-ai ocupat de asta, Quincy. Ești mai curajoasă decât mine.

Aceste cuvinte păreau potrivite, cu toate că știa că ascundeau o minciună. După o secundă, își aminti brusc secretul pe care îl cunoștea doar ea, întâmplarea care era vie doar în amintirea ei.

Simți un val de oboseală care părea să o șicaneze. Știa că dacă nu va ceda imediat, dacă nu va închide ochii chiar atunci, acel moment va trece. Poate că așa se simțeau și surferii pe ocean atunci când prindeau un val perfect care părea să spună: „Dacă nu mă călărești acum, vei rata ocazia”.

— Mda, bine. S-a terminat.

— A înțeles că este vorba despre Abigail. A fost nevoie să-i explici?

— Cred că a înțeles. I-am spus că a avut o moarte liniștită, că a fost un accident.

— Poate ar fi fost mai bine să-i fi spus că a plecat într-o călătorie sau ceva de genul acesta.

— Nu fi ridicolă, Madison. Oricum s-ar fi aflat. Când m-am dus să o văd pe mama, arătau o fotografie pe postul local de știri. Tocmai de aceea a trebuit să îi spun. E mai bine că a aflat de la noi, sau, mai exact, de la mine, decât de la televizor.

— Ce fotografie?

— Din albumul de absolvire a liceului.

— Dumnezeule! Se așternu tăcerea. Quincy, mai ești acolo? După un alt moment de tăcere, se auzi din nou vocea surorii ei.

— Cred că este din cauza ta.

— Ce, fotografia? Niciodată n-aș...

— Nu zic că le-ai dat-o tu. Mă refer la interesul pentru Abigail. Este din cauza ta.

— Nu sunt sigură că...

— Firește că da. Weibo este împânzit cu mesaje venite de la jurnaliști și de la oameni care lucrează în redacția de știri. Și pe pagina web a cotidianului *LA Times*: „Abigail Webb, sora reporterei premiate de la *LA Times*”.

— Asta scrie? N-am nimic de-a face cu asta, Quincy, îți jur.

— Ei bine, răul a fost făcut. N-ai cum să-ți schimbi prețioasa carieră, nu? Tocmai de aceea plec chiar acum la școală ca să-i iau pe copii. Trebuie să ajung la ei înainte să afle de pe Facebook. Deși cred că voi ajunge prea târziu.

Acestea fuseseră singurele două apeluri telefonice la care răspunsese. Maddy le ignorase pe restul. Își verifică o dată sau de două ori mesajele de pe telefon. Erau mesaje de compasiune și de surprindere din partea prietenilor, a colegilor, de la Howard din redacția de știri, care o muștra pentru că trimisese articolul în astfel de circumstanțe (adăugând că plănuiau să îl publice în acea seară și că ar trebui să îl sune dacă avea vreo sugestie în ceea ce privea grafica), unul era chiar de la Jane Goldstein. Mai primise câteva de la Jeff Howe la care nu răspunsese, deoarece nu transmiteau nicio noutate cu privire la caz: „Voiam doar să văd ce faci. Pot să te ajut cu ceva...”

Se gândi să se odihnească, însă era prea agitată ca măcar să încerce acest lucru. O dureau toți mușchii și simțea o durere acută care îi radia în regiunea lombară. Nu își putea șterge din minte imaginea cu Abigail întinsă pe lespeda rece de la morgă.

Începu să pășească înainte și înapoi prin fața ferestrei, însă asta nu o ajută prea mult, doar crea iluzia unui moment de relaxare. Maddy se întoarse la computer ca să se uite din nou la paginile web pe care le lăsase deschise. Una era despre farmacologia unei supradoze de heroină:

„Heroina este un narcotic, asemănătoare cu morfina, dar mai puternică, acționează rapid și creează dependență. Acționează ca un analgezic (calmant), ca un anxiolitic (medicament care combate anxietatea) și produce euforie”.

Existau informații referitoare la semnele pe care le-ar căuta orice doctor dacă ar fi avut un pacient suspectat că luase o supradoză: „slab sau fără puls, delirant, somnolent sau dezorientat, cu o tensiune

arterială scăzută, o respirație superficială, lentă sau greoaie, gură uscată, pupile dilatate, limbă decolorată, buze și unghii vineții, contracții musculare, crampe stomacale și constipație”.

Jessica observase culoarea ciudată pe care o avusese limba lui Abigail și își amintise de buzele ei vineții – cu toate că, biata de ea, bănuise că aceste semne erau specifice unui cadavru. Abigail fusese primul pe care îl văzuse.

Madison se gândi că și sora ei ar fi fost la fel de necunosătoare. Ce bine că, în scurta și frumoasa ei viață, nu avusese parte de astfel de orori. Acest lucru rămăsese în seama lui Maddy, care văzuse destule grozăvii cât pentru amândouă. Se străduise ca sora ei mai mică să nu aibă parte de așa ceva.

Însă nu făcuse suficient în acest sens.

„De obicei, subiectul își va pierde foarte repede conștiența și va cădea în ceea ce pare a fi o stare euforică. Respirația i se va încetini, temperatura corpului îi va scădea și va transpira abundent, părul va fi ud din cauza transpirației, excesul de salivă i se va prelinge din gură, astfel încât poate părea că salivează, cu toate că gura îi va fi uscată. În cele din urmă, nu va mai putea respira, iar inima îi va înceta să mai bată.”

Nicio informație nu îi mai era de folos acum, însă Maddy le salvă pentru a le folosi mai târziu: exista o slabă consolare că sora ei nu murise în chinuri.

Mai erau și alte informații – despre cum heroina ar putea induce în eroare într-o primă fază un medic legist, deoarece agentul chimic cheie se dizolvă în corp după moarte – însă niciuna nu îi fu de folos. Se întoarse la fereastra principală a computerului și tastă cuvintele „heroină”, „moarte” și „Los Angeles”.

Pe ecran apărură o serie de articole. Noi cifre emise de Departamentul de Sănătate și Servicii Umane, inaugurarea unei clinici de reabilitare în Burbank, cercetări științifice făcute de UCLA despre metadonă. Restrânse căutarea, adăugând inițialele: „LAPD”.

Apărură câteva relatări scurte în secțiunea Metro a cotidianului *LA Weekly*:

„Se crede că un lot de heroină care a cauzat mai multe decese se face vinovat și de moartea unui cunoscut utilizator de droguri din

South Central LA. Bărbatul în vârstă de 33 de ani a murit brusc miercuri, într-o locuință din Normandie Avenue, la scurt timp după ora cinci după-amiaza. Poliția nu crede că este vorba despre o moarte suspectă și a trimis trupul la morgă pentru a fi examinat. *Decedatul era un utilizator de droguri cunoscut, iar moartea sa se adaugă altor decese ale unor utilizatori de droguri din regiune, care au survenit în ultimele săptămâni*, a declarat un reprezentant al poliției”.

Mai citi un articol despre o mamă din Vermont Square care scăpase ca prin urechile acului de evacuare după ce instanța descoperise că îi permisesse cu bună știință fiului ei în vârstă de douăzeci și șapte de ani să ascundă în dormitorul lui heroină și cocaină cu bază liberă. Un alt articol despre un dependent închis care încercase să îi vândă droguri unui polițist. Altul relata cum, în urma unei operațiuni sub acoperire, polițiștii reușiseră să deconspire o rețea de traficanți de droguri care operau în Boyle Heights.

Problema se afla în prima relatare: „un utilizator de droguri cunoscut”. Știa de mult de existența acestei lumi interlope alcătuite din dealeri, dependenți de droguri și polițiști corupți, la rândul lor dependenți; din adolescente anorexice care își vindeau trupul ca să își poată cumpăra următoarea doză; din bărbați care cutreierau orașul în căutare de telefoane publice cu fise și parcometre pe care să le spargă în speranța că vor face rost de suficiente monede de 25 de cenți ca să plătească pentru o punguță cu praf – știa că acest iad exista pe străzile și pe aleile acestui oraș. Investigase această lume. După poveștile despre copii molestați, cel mai mult detesta să scrie despre această latură a criminalității.

Însă aceasta nu era lumea în care trăise Abigail. Nici nu încăpea vreo îndoială că ar fi avut vreo tangență cu ea. Cuvintele pe care Quincy i le adresase dimineață – „N-ai cum să le știi pe toate” – îi răsunară din nou în minte, așa cum se întâmplase toate ziua. Indiferent ce-ar fi însemnat ele, cu siguranță nu se refereau la faptul că Abigail s-ar fi coborât la nivelul acestor nelegiuiri.

Madison se holba la ecran, dându-și brusc seama că nu știa ce anume căuta. Sări în picioare și începu să se plimbe din nou prin încăpere, rozând partea de sus a pixului lucru, pe care îl făcea, de fapt, de o jumătate de oră.

Cazurile dependenților de droguri care muriseră din cauza unei supradoze nu îi vor fi de ajutor. Trebuia să găsească oameni ca Abigail, despre care nu se știa că ar fi consumatori de droguri și care muriseră în circumstanțe asemănătoare.

Dar cum? În timp ce se plimba prin încăpere, se gândea la articolul pe care îl va scrie referitor la ceea ce se întâmplase cu sora ei. Ce titlu i-ar da?

Se așează repede la birou și tastă următoarele cuvinte în fereastra de căutare:

„Moarte misterioasă provocată de heroină”.

Pe ecran apăru o serie de trimiteri, una referitoare la un roman, alta la un film de televiziune, iar o a treia la o întâmplare care avusese loc în Londra, în urmă cu trei ani. Mai adăugă încă un cuvânt căutării: „California”.

Pagina se umplu cu știri, inclusiv câteva din partea cealaltă a statului, vechi de doi sau trei ani. Le ignoră pe acestea, concentrându-se doar asupra acelor decese care fuseseră înregistrate în ultimul an. Începu cu *San Diego Mercury Tribune*, de acum nouă luni:

„Văduva unui bărbat din San Diego a înaintat o plângere neobișnuită împotriva programului de stat pentru tratarea dependenței de droguri, invocând motivul că acestuia i s-a administrat incorect și în exces o doză de metadonă, substitut pentru dependența de narcotice, care a dus la..

Nu. Accesă un alt link. Încă o dată, era vorba despre un lot de heroină confiscat.

Făcu clic pe un al treilea link, care era datat în urmă cu un an, în districtul Orange. Articolul relata povestea unui tată distrus de durere, șocat fiind de faptul că fiica sa se sinucisese luând, pare-se, o supradoză de heroină. „Întotdeauna am crezut că iubește prea mult viața ca să se sinucidă”, le mărturisea el reporterilor. Însă, în al șaselea paragraf, el recunoscuse că fiica lui suferea de depresie de câteva luni. Nu era chiar atât de șocant, la urma urmei. Își continuă căutarea.

În final, dădu peste un articol apărut chiar în ziarul pentru care lucra, care conținea doar câteva paragrafe și era datat în urmă cu două săptămâni.

„Familia Padilla amenință să îl dea în judecată pe mediul legist pentru moartea femeii.

O familie din Boyle Heights cere conducerii morgii să redeschidă cazul lui Rosario Padilla, o femeie în vârstă de 22 de ani, înregistrat ca și suicid, după ce aceasta a fost găsită moartă în urma unei supradoze de heroină. Domnul Mario Padilla, fratele decedatei, refuză să accepte că sora lui și-a luat viața, insistând că *nu a luat droguri în viața ei, nici măcar o singură dată.*”

Reprezentantul morgii a declarat următoarele: „Respectăm durerea domnului Padilla în aceste momente grele. Se întâmplă adesea ca rudele apropiate ale celor care își iau viața să accepte pierderea. Ne îndreptăm gândurile și rugăciunile către familia Padilla”.

Madison simțea cum îi bubuie capul. Nu era o durere de cap, ci, mai degrabă, opusul. Un val de energie sau cine știe ce combinație chimică o ținea trează chiar și după atâtea zile de nesomn.

Mai deschise câteva taburi, verifică încă o dată informațiile pe care le avea, apoi și le trimise pe telefon. Luă cheile și haina și ieși din apartament, lăsându-l așa cum era, fără să stingă nici măcar o lumină. Pentru prima oară de când murise sora ei, Madison avea o idee.

Capitolul 9

— Are legătură cu sora ei, corect?

— Scutește-mă, Barbara.

Se aflau la sediul poliției, în spate, lângă scara de incendiu – singurul loc destinat fumătorilor, o categorie din care făcea parte și Barbara Miller, și unde avea șanse mari să o găsească.

— Nu mă deranjează, Jeff. Doar recunoaște. Vrei să-ți dezvălui informații dintr-o anchetă a poliției ca să le poți împărtăși cu sora decedatei care, din întâmplare, ți-a căzut cu tronc.

Detectivul Jeff Howe zâmbi neîncrezător.

— Ești incredibilă, Barbara, zău așa. Hai, ajută-mă. Familia este distrusă.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, iubitul. Nu au avut parte de o privilegiu prea încântătoare.

Jeff privi atent spre femeie. Deși era mai tânără cu trei ani decât el, întotdeauna se comporta ca o persoană mai în vârstă. Era afro-americană, răzbiise în viață de una singură și avea o voce afectată de parcă le-ar fi experimentat pe toate. Rareori o mai surprindea vreun jaf, ori vreo arestare a traficantilor de droguri, ori vreo crimă. Un tată care stătea acasă cu copiii sau un bărbat care nu își lovea soția în cap atunci când era beat, *acestea* reprezentau, într-adevăr, noutăți.

— Ce vrei să spui, Barbara?

Femeia scoase fumul de țigară pe gură.

— O fată frumoasă întinsă pe spate. N-a fost luat nimic, n-a fost spart nimic. Asta vreau să spun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, iar ne întoarcem la asta? Avea vânătăi cât se poate de evidente pe gât și pe tâmpile. Încuietore a fost stricată indicând că o persoană a intrat prin efracție.

— Pentru că? *Pentru că?* Noul tău partener îți afectează creierul, drăguțule? Trebuie să te întorci din nou la școala de detectivi, prietene, dacă vii cu prostii dintr-astea. Putem spune că încuietorea a fost stricată. Putem spune că acest lucru *sugerează* că o persoană a intrat prin efracție. Nu putem spune *pentru că* doar așa vrem noi. În niciun caz.

— Bine. De ce nu-mi spui cum s-ar explica acele urme de pe cadrul ușii?

— Ar putea fi orice, știi asta la fel de bine ca și mine. Ar putea fi o ceartă între amorezi. Un fost iubit care a încercat să intre prin efracție. Ar putea fi chiar... Nu își termină gândurile.

— Ar putea fi chiar și ce, Barbara?

— Ar fi putut-o face chiar ea. Când a vrut să intre.

— Poftim? Abigail?

— Să zicem că a venit amețită de pe unde o fi fost, da? Poate că nu și-a găsit cheile și a încercat să deschidă ușa împingând-o cu umărul.

— Crezi că era drogată înainte să ajungă acasă?

— Uite care e treaba, Jefferson. Nu știi. Asta vreau să spun. Nu știm ce s-a întâmplat. Mai ales tu. Exact cum ar trebui să fie. Nu este cazul tău, ai uitat?

— OK. Spune-mi doar atât, ești de acord că este vorba despre o crimă?

— Da.

— OK. Atunci de ce continui să insinuezi că ar avea vreo legătură cu sexul? Știm sigur că nu a existat penetrare, că nu există niciun indiciu care să arate că a existat vreun raport sexual.

— OK. Atunci e mai greu să explicăm scenariul cu „pătrunderea prin efracție”, nu crezi? Câte cazuri cunoști în care un străin dă buzna în apartamentul unei fete superbe și nu îi atinge nici măcar un fir de păr? Nu prea multe, nu? Uite, tot ce vreau să spun este că nu ai de unde să știi sigur în ce se vârstă uneori fetele astea albe. Am crezut că odată divorțat, vei mai ieși și tu în lume, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dă-mi voie să te luminez. Lucrurile stau cu totul altfel, dragule. Care e cuvântul acela pe care îl folosește toată lumea pentru ele? *Baimufei?*

— *Baifumei*. Abigail nu era genul ăsta de fată. Nu era o fată de bani gata, crescută în puf. Preda la o școală primară. A crescut în Beverlywood.

— Mda, și Zong Qinghou a crescut la o fermă de sare.

— Adică?

— Adică, oamenii se mai schimbă.

Jeff călcă un muc de țigară, apoi își îndreaptă spatele pentru a

semnaliza o schimbare de direcție.

— În regulă. N-o să ajungem la niciun numitor comun. Oricum, n-are importanță ce spun eu, pentru că, după cum ai zis și tu, acesta nu este cazul meu.

— Vezi? Nu este adevărat că nu ajungem la niciun numitor comun. *Aici* suntem amândoi de acord.

— OK, OK. Uită de mine. Fă abstracție de mine. *Aici* este vorba despre o tânără care a murit. În urma ei a rămas familia care habar nu are ce s-a întâmplat. Îi suntem datori să îl descoperim pe făptaș.

— Asta-i treaba mea, drăguțele. Nu e nevoie să-mi spui asta. Și-apoi, sunt deja sub presiune.

— Ce vrei să spui?

— Sutcliffe zice că este „o prioritate”.

— Și de unde crezi că a primit ordinul?

— Nu cred. *Știu*. Mi-a spus. Ea arată în sus cu arătătorul mâinii în care ținea țigara.

— Șeful poliției?

— Îhî.

Trase un ultim fum lung din țigară.

— Ce-a spus?

— Doar că Jarrett vrea rezultate. Nu vrea ca acest caz să ia amploare și să degenereze.

Jeff privi prin ochiurile gardului care împrejmuia curtea neoficială. În gând îi apără o întrebare, pe care nu o rosti însă cu voce tare: „De ce îl interesa pe el?”

— Deci, ce ai aflat până acum?

— Haide, Jefferson, dragule. Ți-am spus că nu putem vorbi despre asta.

— Știu, știu. Mă gândeam – și promit să te las în pace după asta – că poate ți-aș putea fi de ajutor. Poate că există niște cazuri nerezolvate peste care aș putea să mă uit, să încerc să fac o legătură. Îți aduci aminte de Mendez?

— Nu face asta, Jeff. Expresia de pe chipul ei deveni brusc mai aspră. Să nu îndrăznești să faci asta.

— Mă gândeam că poate găsesc ceva folositor...

— Vorbesc serios, Jeff. Nu te băga într-o chestie pe care n-o

înțelegi. Ne ocupăm de cazul acesta într-un mod anume și nu vrei s-o dai în bară, crede-mă.

El își aținti privirea asupra Barbarei.

— Care-ar fi acest „mod anume”?

— Nici să nu încerci. Am zis deja prea multe. Mai ales ție.

— Mai ales mie? De ce n-ai...

— Îți dau un indiciu. Ți-a căzut cu tronc.

— Madison?

— Madison Webb de la *LA Times*. Da.

— Este sora victimei.

— Și, întâmplarea face să fie și jurnalistă, și obiectul celei mai cunoscute infatuări din istoria LAPD. Toată lumea știe că încerci să te apropii de fata asta, Jeff. Până și maidanezii știu asta. Așa că fă-mi o favoare. Nu-ți băga nasul. Ea se strădui să se detensioneze, să fie nonșalantă. Și-apoi, n-avem nevoie de ajutorul tău, mulțumesc frumos. Steve și cu mine ne descurcăm și singuri. Să nu crezi că nu vrea să te cotonogască.

— Cine, Steve?

— Nu ești singurul care are aspirații, scumpule.

— Firește zise Jeff, dând afirmativ din cap.

Un nou-venit trebuie să-și dovedească întotdeauna abilitățile ca să aibă câștig de cauză.

— Trebuie să demonstreze că e la fel de bun ca tine. Și eu îmi doresc asta și nu mă deranjează să ți-o spun. Nu vreau ca lumea să creadă că nu pot rezolva un caz decât dacă îl am alături pe băiatul alb și slăbănog.

Apoi îl lovi ușor cu pumnul în umăr, acesta fiind primul ei gest prietenos.

— În regulă.

Jeff schiță un zâmbet. Observă însă că, în ciuda tachinărilor, panica nu dispăruse din ochii fostei sale partener. Pentru prima oară de când o cunoștea, își dădu seama că Barbara Miller îi ascundea ceva.

Capitolul 10

Conducea către sud, pe autostrada 5, când își dădu seama că nici măcar nu știa ce zi era. Fusese într-o stare atât de confuză de când primise telefonul, încât pierduse noțiunea timpului. Pentru majoritatea insomniacilor, cel puțin, acea senzație nu era una neobișnuită. Când nu dormi nopțile, este greu să ții șirul zilelor.

În LA însă, după cum aflase din proprie experiență, acest lucru te putea costa. Dacă erai surprins conducând, să zicem, într-o zi de joi, când nu erau permise autovehiculele, primeai mai mult decât o prelegere despre smog și poluare de la patrula de autostradă. Puteai rămâne fără permis pe loc. Aveai dreptul să faci recurs, însă în tot acest timp erai pieton. Recursul era, oricum, inutil. Nu aveai nicio scuză, exceptând cazurile de maximă urgență – și chiar și atunci instanța te întreba de ce nu ai luat un taxi sau de ce nu ai făcut autostopul. Înlăturarea smogului din zona de sud a Californiei reprezenta o prioritate națională. Toată lumea lua acest lucru în derâdere, însă sloganul cu care fusese lansat acest program era acum bine întipărit în memoria colectivă californiană. Școlarii cântau și acum tema muzicală: „Oricine poate conduce uneori atunci când nu conduce mereu”.

Fu nevoită să se întoarcă la momentul când fugise din fabrică, reconstituind secvență cu secvență toate acele întâmplări ulterioare groaznice, înainte să își dea seama cu ușurare că era o zi de luni. Era după-amiaza târziu și, întâmplarea făcea, că orașul era învăluit în smog. Restricțiile de circulație reușiseră să îi înnebunească pe oameni, însă doar atât. Orașul va rămâne învăluit într-un nor alb și gros timp de mai multe zile. În zori, semăna cu ceața. Doar că nici nu se risipea, nici nu se topea când soarele își făcea apariția. Persista deasupra orașului, refuzând să se împrăștie, iar uneori era atât de densă, încât dacă te aflai pe o parte a șoselei nu puteai vedea ce se întâmplă pe cealaltă. Unii dădeau vina pe reducerea vechilor standarde privind poluarea, înlăturate cu ani în urmă în numele menținerii caracterului competitiv al Americii. Autoritățile Statelor Unite dădeau vina pe „Asia”, susținând că smogul se instala

primăvara, adus de vânturile dinspre est. Oamenii de rând dădeau vina pe China.

Nu avea niciun miros, însă îți afecta plămâni. În astfel de zile, până și Maddy avea o mască protectoare, deși o ținea în torpedo.

Telefonul începu să sune, iar sunetul se transferă repede în boxe. Privi în jos să verifice, însă telefonul îi era în geantă. Avu nevoie de o secundă să se decidă dacă să răspundă sau nu, neștiind dacă era vreun prieten care dorea să-i transmită condoleanțe, sau era Jeff, sau unul dintre colegii lui polițiști cu vești noi. Cea de-a doua variantă înclină balanța. Apăsă pe buton și răspunse.

— Bună, Madison la telefon? Era o voce tânără, ciripitoare.

— Cine e la telefon? zise Madison cu o voce precaută, reducând viteza și încercând să străpungă cu privirea smogul din față. Avea farurile aprinse chiar dacă era după-amiază.

— Bună, sunt de la *Los Angeles Times*. Nu ne-am cunoscut?

— Bună.

— Vreau doar să îți spun cât de mult regretăm pierderea suferită. Toată lumea de aici îți transmite condoleanțe.

— OK.

— Vrem doar să scriem câte ceva despre Abigail pentru *Metro*...

Maddy simți cum o străbate un val de furie, doar auzind cuvântul „Abigail”. *Să nu îndrăznești să vorbești despre ea ca și când ai fi cunoscut-o, ca și când ar fi fost prietena ta.*

— ...știi, doar câteva detalii, poate o istorioară despre cum era.

Maddy avu nevoie de o secundă sau două să proceseze ce auzise. Apoi spuse:

— Încerci să-mi iei un interviu despre sora mea? Pe bune? De aceea m-ai sunat?

— Păi, nu e... Nu l-aș numi interviu, dar poate ai dori să...

Reportera de la capătul celălalt al firului păru brusc foarte tânără.

— Cine ți-a cerut să faci asta?

— Cine mi-a cerut... Scuze, dar nu înțeleg.

— Cine ți-a spus să mă suni?

Un alt moment de tăcere, apoi:

— Redactorul de știri. Howard? A crezut că e OK să te sunăm. Îmi cer scuze. Am nimerit într-un moment prost?

— Te cred și eu că e un moment prost. Și poți să-i spui lui Howard că data viitoare, dacă vrea să afle ceva despre familia mea, să mă sune personal.

— Îmi cer scuze, eu doar...

Maddy sesiză agitația din vocea femeii. Brusc, întreaga scenă i se păru cunoscută. În trecut, ea se afla la capătul celălalt al firului. O făcuse de nenumărate ori, mai ales la început, când colaborase cu poliția. Howard o pusese să sune familiile – partea cea mai macabră, poate, a slujbei ei, mai dificilă chiar decât să vadă cadavrele. La un moment dat, nu a mai fost nevoit să îi ceară acest lucru. Devenise un fel de rutină. Se pricepea mai bine decât jurnalista aceasta; știa cum să facă să nu pară obraznică, cum să nu pară ca o fată care tocmai aflase despre reducerile de la mall. Avea o voce îndurerată, care părea sinceră. Însă acum, când se afla în mașina ei, blocată în traficul de pe autostrada învăluită în smog, nu era sigură că făcuse un lucru moral. De fapt, știa că nu făcuse. Se pricepea mai bine, atâta tot.

Îi ceru scuze femeii și îi promise că îi va trimite un mesaj cu câteva rânduri.

Patruzeci de minute mai târziu, ea ajunsese la casă – sau pe aproape. Nu erau locuri de parcare: ambele părți ale șoselei erau pline cu mașini. Verifică bilețelul pe care îl scrisese ca să se asigure că ajunsese unde trebuie. Nu încăpea nicio îndoială.

În fața ușii erau adunați mai mulți oameni. Când se apropie, observă că mulțimea ieșea din casă. Încetini pasul, cercetându-i din priviri pe cei adunați: erau săraci, dar îmbrăcați în cele mai bune haine ale lor. Noroiul pe care îl zări pe o pereche de pantofi negri din piele îi conferi certitudinea. Rosario Padilla murise cu aproximativ trei săptămâni în urmă. Deseori, când era vorba despre cazuri de omucidere, atât timp dura ca trupul să fie eliberat de la morgă și redat familiei sale. Acești oameni trebuie să fi venit de la înmormântarea ei.

Își croi drum printre oameni, scuzându-se, urcă treptele până pe verandă, apoi împinse ușa cu plasă împotriva insectelor și pătrunse în casă. Odată înăuntru, auzi o voce șoptită. Cineva ținea un discurs. Maddy rămase în spatele unor femei latinoamericane de vârstă mijlocie, care încuviințau din cap în timp ce ascultau. În fața lor,

lângă polița șemineului plină cu fotografii de familie, stătea un bărbat care părea să fie de o vârstă cu ea. Brunet și îmbrăcat într-un costum parcă prea mic, bărbatul vorbea extrem de afectat.

— Credința era importantă pentru ea. Mătușile mele vă vor confirma toate că, de fapt, Rosario era cea care *voia* să meargă la biserică. Femeile din fața lui Maddy își zâmbiră una alteia la auzul acestor cuvinte. Sper ca puternica ei credință să o mântuiască acum. Pentru că trebuie să fiu sincer cu voi, și nu am vrut să spun asta acolo, la cimitir. Dar tot nu-mi vine să cred, zise el cu vocea înecată, străbătut de un val de slăbiciune care îl făcu să clatine din cap. Un bătrân își așeză mâna pe umărul lui.

Maddy fusese martoră la o mulțime de astfel de momente: un tată mângâindu-l pe fratele victimei, toată familia îndoliată și plânsă. Cu toate că era o scenă cunoscută pentru ea, Maddy era la fel de tulburată. În scurt timp nu va mai urmări această scenă din spate. Va sta acolo, în față: ea, Quincy și mama lor, îndoliate. Quincy o va ruga, fără îndoială, pe una din ele să facă tot ce făcea acel bărbat în acel moment, să aducă un elogiu, să spună câteva cuvinte despre viața lui Abigail. Își dădu seama că ochii îi erau împăienjeniți, însă nu putea plânge.

Bărbatul tăcu și rămase în îmbrățișarea lungă și tăcută a tatălui său. Mama lui le îmbrățișa pe mătuși, iar acestea o îmbrățișau pe ea. Ceilalți se foiau pe loc, neștiind ce să facă, așteptând momentul ca să poată vorbi cu membrii familiei.

Maddy rămase în spate, privind în continuare cu atenție fotografiile de pe pereți, încercând să își dea seama care dintre persoanele de față se înrudeau între ele. În cele din urmă, se trezi lângă frate. Îi întinse mâna.

Acesta i-o luă și o privi nedumerit.

— Sunteți una dintre prietenele lui Rosario?

— Nu, nu sunt. Deși mi-aș fi dorit. Cred că a fost o persoană extraordinară.

— Așa este.

— Sunt aici pentru că și eu mi-am pierdut sora.

— OK. Ăă... îmi pare rău.

— De fapt, tocmai s-a întâmplat. În circumstanțe destul de

asemănătoare celor în care a murit Rosar... Tăcu. Sora ta. Am putea merge undeva să vorbim?

* * *

Bărbatul o conduse în bucătărie, însă acolo erau și mai multe persoane ca în camera de zi. Și pe holuri era mare agitație. În cele din urmă, o conduse afară prin spate și ajunseră pe grilajul din metal care servea drept palier pentru scările exterioare de incendiu. Nu aveau altă opțiune decât să stea față în față, destul de aproape. El se prezentă ca fiind Mario Padilla. Ea îi răspunse că o chema Madison Webb.

— Stai așa, mi-e cunoscut numele acesta.

El se uită în telefon de parcă ar fi căutat ceva.

— S-a întâmplat ceva?

— Am găsit. Am știut eu că am mai auzit numele ăsta. Ești reporteră, corect?

Răspunsul ei seamănă cu o admitere a vinei.

— Corect.

— Ai scris articolul acela despre fabrici. L-am citit. Te pricepi. Indivizii ăia trebuie demascați.

— Mulțumesc.

— Dar nu înțeleg. Din câte scrie aici, îi arată telefonul, sora ta a murit azi-noapte.

— Așa este.

— Iar tu te afli *aici*? În casa *mea*? N-ar trebui să fii cu familia ta? Văzând că lui Maddy i se schimbă expresia feței, își retrase cuvintele. Îmi cer scuze, n-am vrut să te judec. E greu de îndurat. Ai nevoie de timp.

Maddy a vrut să îi spună că nu mai era timp, că orele de aur trecuseră deja, că el făcuse o greșală: așteptase până când fusese prea târziu, iar acum se aruncase într-un proces nesfârșit împotriva morgii. Simți un imbold nefiresc de a-i spune că nu avea o familie în adevăratul sens al cuvântului, doar pe Quincy și o mamă care... însă nu spuse nimic, doar atât:

— Știu asta, dar vreau să aflu ce s-a întâmplat.

— Și crezi că te-ar ajuta dacă vei vorbi cu mine?

— S-ar putea. Știu că ești convins că medicul legist s-a înșelat, că sora ta nu s-a sinu... că nu a murit întâmplător.

— Nici nu încapе îndoială. Supradoză de heroină? Rosie? E o nebulie.

— De unde ești așa de sigur?

— Pentru că Rosie a locuit în această casă, ca și mine. O vedeam sosind în fiecare seară și plecând la lucru în fiecare dimineață.

— Cu ce se ocupa?

— Lucra la o firmă de catering. La contabilitate. O slujbă bună, dar nu prea bine plătită. Le-am spus asta și polițiștilor. Este prea scumpă. Dacă ei susțin că era vreo dependentă de droguri, atunci de unde cred că făcea rost de bani ca să plătească pentru ele?

— Și ce-au zis?

— Nu mi-au oferit un răspuns clar, deoarece nu există unul, doar: *Ne-am înșelat, nu se droga*. Au încercat să-mi spună că dependenții de droguri se pricepeau să îi păcălească pe oameni, chiar și pe cei dragi.

— *Mai ales* pe cei dragi.

— Așa este! Exact asta mi-au spus și ei! Și ție ți-au spus asta?

— Nu și de data asta. Dar am auzit-o destul de des. Când el o privi nedumerit, ea îi spuse cât putu mai pe scurt, ca și când ar fi fost o simplă adăugare, că în trecut scrisese despre crime. Apoi: Și nu crezi asta?

— Firește că nu. Ne cunoaștem familiile, pun pariu că și tu ești la fel. N-ai cum să ascunzi un secret de cei dragi.

Maddy ar fi avut atât de multe de spus în această privință, încât nici măcar nu ar fi știut de unde să înceapă. În schimb, ea răspunse:

— A mai existat ceva ce nu s-a potrivit? În procesul împotriva morgii, care sunt argumentele tale?

— Avem scrisori medicale de la doctori prin care aceștia declară că sora mea era sănătoasă. Fusesse consultată în urmă cu o lună: niciun semn din toate prostiile astea. Așa că vom spune asta. Însă argumentul puternic este legat de braț.

— De braț?

— I-au descoperit o împunsătură de ac în brațul drept. Lovi ușor cu degetul interiorul cotului ca să-i arate locul. Eu nu mi-am injectat

niciodată nimic, dar cred că așa se face, nu? Și mimă gestul prin care îți introduci acul unei seringi în braț.

— Da, răspunse Maddy, anticipând oarecum ceea ce va urma.

— Mă folosesc de mâna stângă. Doar așa pot s-o fac. Nu pot proceda așa, zise el prefăcându-se că și-ar injecta ceva în brațul drept cu mâna dreaptă, contorsionându-și încheietura mâinii. Dacă împunsătura se află în brațul drept, atunci trebuie să îți folosești mâna stângă. Nu există altă metodă.

— OK.

— Dar de ce-ai proceda astfel? Este mult mai ușor să îmi injectez drogul în brațul stâng. Îi arătă, ca să îi demonstreze cât era de ușor. Așa ar proceda oricine.

— Asta dacă nu ești stângaci.

— Exact. Dacă nu ești stângaci. Iar Rosario nu era stângace. La fel ca mine, la fel ca toți cei din familie, cu excepția tatei. Suntem cu toții dreptaci.

— Le-ai spus asta polițiștilor?

— Firește. Dar mi-au servit aceleași prostii: *Dependenții de droguri se injectează oriunde pot.*

Maddy încuviință din cap, meditănd asupra celor auzite.

— Prin urmare, o femeie sănătoasă, care nu folosea droguri, este găsită moartă, cu o înțepătură de ac în brațul drept și o supradoză de heroină în sânge.

— Corect. El aruncă o privire în casă, la mulțimea de oameni din coridor. La fel este și în cazul tău?

— La fel. Doar că întâmplarea face că sora mea a fost stângace. Deci, teoretic...

— La fel ți-au spus și ție polițiștii? Că și-a făcut-o cu mâna ei?

— Nu chiar. Unde a fost găsită sora ta? Aceasta era versiunea mai politicoasă a întrebării la care se gândea de fapt: *În ce stare a fost găsită sora ta?*

— Asta e dubios. A fost găsită în hol. Chiar acolo. Indică spre ușa de la intrare. Era întinsă pe spate. Cu brațele în lateral.

— Și asta a fost seara târziu?

— Era aproape ora unu dimineața. În urmă cu mai bine de două săptămâni. Ieșise în oraș. Madison își aminti estimările poliției

referitoare la ora morții lui Abigail: la scurt timp după ora unu. Și sora ei ieșise în oraș.

— Ai vreo idee de ce se afla în hol?

— Nu. Chiar dacă sora mea ar fi fost vreo drogată, ceea ce n-a fost, a așteptat tot acest timp să ajungă acasă. De ce n-ar fi așteptat încă două sau trei secunde să intre în camera ei? Sau în baie? Singura explicație ar fi că o persoană a urmărit-o până acasă, a intrat după ea în casă și i-a făcut *asta* – iar vinovatul nu a vrut să fie prins.

Maddy tăcu, privind spre ușa de la intrare și încercând să înțeleagă ce îi spusese Mario.

— Părea să fi fost... rănită în vreun fel?

— Tocmai asta-i problema. Cei de la poliție au spus că „nu există niciun indiciu că s-ar fi dat o luptă”. Câteva zgârieturi ici-colo, însă au zis că le-ar fi putut dobândi de oriunde.

Maddy își făcu curaj pentru ceea ce urma să întrebe.

— Poliția suspectează că sora ta ar fi putut păți și altceva?

Lăsa întrebarea să plutească în aer, greutatea căzând pe cuvântul „altceva”.

El își plecă bărbia în piept.

— Nu. Sunt recunoscător pentru asta. Nu.

Apoi își ridică ușor capul și se uită la ea cu o privire întrebătoare.

— Nu, răspunse Mario. Nimic de genul acesta...

— Bine, zise ea într-un final. Mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus. Se pare că suferința noastră este foarte asemănătoare.

— Spune-mi, domnișoară Webb. Crezi că persoana care a ucis-o pe Rosario a ucis-o și pe sora ta? Asta vrei să spui?

— Nu știu.

El o privi neajutorat, o expresie pe care ea o recunoscuse. Era o față pe care o văzuse și ea în oglindă în urmă cu doar câteva ore, o față pe care se citea dorința de a afla răspunsuri.

Mario o conduse până la ușa de la intrare.

— Ar trebui să porți mască, îi zise el.

Ea se întoarse, simțindu-se brusc expusă. Trăirile ei să fi fost chiar atât de evidente încât să i se citească pe față?

— Pentru smog. Îi spuneam mereu asta lui Rosario: „Trebuie să porți mască pe o vreme ca asta”. Apoi tăcu, privind pierdut în stradă

și ignorând un cuplu care îi atinse umărul în semn de rămas-bun, căci tocmai pleca de la priveghi. Îmi făceam griji pentru ea.

Apoi, ca și când ar fi revenit la realitate, își vârî mâna în buzunar și își scoase telefonul.

— Tocmai mi-am dat seama că nu ți-am arătat o poză cu ea.

— Oh, mi-ar plăcea. Și acesta era un ritual cunoscut. De fiecare dată când scria despre un caz de omucidere, familia voia să îi povestească tot felul de lucruri și să-i arată poze, ca să se asigure că ea înțelegea pierderea lor. Trecu peste câteva fotografii, oprindu-se la una dragă lui și întorcând ecranul către Maddy, spre lumină spuse:

— Vezi, zise el, era o fată frumoasă.

Pe ecran apăru fotografia obișnuită de la absolvirea facultății, o tânără zâmbitoare cu tocă pe cap și îmbrăcată în robă. Maddy dădu afirmativ din cap, consimțind astfel că era, într-adevăr, o fată încântătoare. Însă nu asta o șocă, făcând-o să se gândească din nou la întrebarea care nu îi dăduse pace de când începuse căutările pe internet în urmă cu aproape trei ore. Văzuse fotografia aceea pe internet, însă crezuse că era o greșeală. Deoarece femeia la care se uita și care îi zâmbea de pe ecranul telefonului fratelui ei îndurerat nu era cea la care se așteptase. Spre deosebire de fratele și mătușile ei, Rosario Padilla avea părul lung și blond, iar pielea albă ca spuma laptelui.

Capitolul 11

Cine va domina? Dacă ar fi să pui pariu, ai zice că tipul în tricou cu cap de mort și păr lung. Dacă ar fi trebuit să testeze ketchup sau suc carbogazos, el ar fi masculul alfa, fără nicio îndoială. Dar pentru asta? Nu exista nicio certitudine. Poate femeia, supraponderală, îmbrăcată în pantaloni de poliester; ai putea pune pariu că era încăpățânată. Sau bărbatul mai în vârstă, contabil pensionat, poate. Sau dentist. Dacă acesta ar fi fost un juriu, el ar fi președintele: excesiv de corect, care respectă regulile, președintele unei asociații de locatari. Ai pune rămășag pe toți banii. Însă acesta nu era un juriu. Era mult mai imprevizibil.

Bărbatul de lângă el se aplecă și șopti:

— Vom face o probă mai întâi, zise el înainte să revină la poziția inițială.

Stăteau amândoi în picioare și priveau printr-o fereastră mare, dreptunghiulară, asemenea unor ingineri de sunet în spatele peretelui de sticlă dintr-un studio de înregistrări. Doar că nimeni nu făcea muzică de partea cealaltă a peretelui de sticlă. În schimb, acest eșantion din electoratul californian, ales din punct de vedere științific, era plătit „regește” pentru a șede în semicerc pe niște scaune tari, timp de o oră, într-o cameră special echipată, dintr-un hotel de lângă șoseaua 605, lângă Anaheim. Oamenii veniseră ademeniți de promisiunea „unei oportunități nemaipomenite de a fi implicați în primele etape ale comercializării unui produs nou-nouț”. Ca de obicei, nimeni nu îi avertizase pe membrii acestui grup-țintă că produsul în cauză era un mesaj politic nou.

Bill Doran își aminti vremurile în care toate acestea reprezentau o noutate. Primul astfel de experiment la care luase parte fusese ca un fel de revelație, instrumentul care avea să schimbe activitatea pe care el și ceilalți colegi ai lui, consultanți politici, urmau să o desfășoare. Acea bandă de mercenari care își închiriau inteligența și experiența în scopul unei parade a superficialității, acei oameni cu un comportament nepotrivit și deviant care tânjeau după funcțiile publice din Statele Unite. Grupurile-țintă făceau parte din schemă.

Dacă exista vreo amenințare să fie înlocuiți, atunci aceasta venea din partea puștanilor care păreau să-și formeze judecata în funcție de știrile care circulau în ultima perioadă pe Weibo.

Chel, cu pieptul lat și gâtul gros, de mult timp un exponent al tocilarilor cu ochelari ai comunității de consultanță politică, Doran își verifică telefonul în timp ce aștepta să sosească manechinul. Se discuta despre pizza care le fusese oferită și pe care aceștia o consumaseră.

— Știam eu, zise *Capul de mort*. I-am zis amicului meu, Joe: „Pun pariu că e pizza”. Și, bum! A venit pizza.

Bărbatul chicoti în barbă, iar Doran își schimbă percepția, ghicind că acesta nu era genul pe care colegii lui din grup să îl urmeze.

— În regulă, mulțumesc tuturor, zicea pe un ton neoficial coordonatorul, un bărbat îmbrăcat într-o pereche de blugi negri și o cămașă albă scrobită. Să trecem mai departe. Mai întâi, aș vrea să vă arăt un scurtmetraj. Apoi vă voi ruga să răspundeți în legătură cu câteva afirmații. Eu le voi citi cu voce tare, iar voi îmi veți spune părerea voastră, OK? Exact cum am procedat cu pizza, în regulă? Toată lumea e mulțumită?

Toată lumea care stătea în semicerc încuviință din cap, mai puțin *Capul de mort*, care începuse să-și dea seama încetul cu încetul că pierduse pariul pe care îl făcuse cu Joe.

Doran urmărea filmulețul care era difuzat de partea cealaltă a geamului, un clip scurt care explica prezența chinezilor pe teritoriul Statelor Unite. Destinat aparent copiilor de doisprezece ani – „Povestea începe pe Capitol Hill ” –, filmul era perfect pentru acea audiență. Doran nu se uita la ecran, ci se concentra asupra fețelor din fața lui.

După mai puțin de trei minute, coordonatorul grupului-țintă se ridică de pe scaun.

— Mulțumesc, oameni buni. Și-acum, după cum v-am promis, vă voi citi o serie de afirmații și aș vrea să îmi spuneți părerea voastră. OK, iată prima afirmație: „Singurele trupe de pe teritoriul Californiei ar trebui să fie trupele americane”. Vrea cineva să recitesc afirmația? OK, atenție: „Singurele trupe de pe teritoriul Californiei ar trebui să fie trupele americane”.

Câteva încuviințară însuflețiți și se auziră câteva propoziții aprobatoare incoerente din partea pantalonilor din poliester și a *Capului de mort*. Apoi dentistul (sau contabilul) zise:

— Cu toții suntem de acord cu asta. Ar fi o lume ideală să avem doar trupe americane aici. Cu toții ne dorim asta. Dar acest lucru nu se va întâmpla. Tratatul este tratat. Este semnat, pecetluit și transmis. Nu putem face nimic în această privință.

— E prea târziu, zise o femeie care, bănuia Doran, fusese recrutată pentru a reprezenta femeia căsătorită din suburbie, cea pe care ei o numiseră „gospodina suburbană” pe vremea când el începuse să activeze în acest domeniu. Acum, această exprimare părea ciudată.

Doran se uită la ceas. La exact douăzeci și trei de secunde după ce ideea fusese lansată, urmase și replica așteptată: o idee frumoasă, dar imposibilă. El observă cum ceilalți membri ai grupului îl urmează pe contabil. *Capul de mort* încercă să țină un discurs instigator:

— Dar nu trebuie să acceptăm asta! Washingtonul și Lincoln nu au acceptat, pur și simplu, ca britanicii să se instaleze aici, nu? Au ripostat!

Însă, cum nimeni nu i se alătură, argumentul lui nu își găsi niciun adept. Indiferent cât fusese de scurt, putea folosi acest episod drept „muniție” pentru data următoare când Ted Norman și banda lui de „ultrași” din partid făceau presiuni asupra lui, cerându-i să adopte o poziție naționalistă mai fermă. Le-ar putea spune: „Asta ar funcționa pentru aproximativ douăzeci și trei de secunde”.

— Bine, zise coordonatorul mâzgăind ceva. Ce ziceți de asta? „Aceasta este țara noastră. Acceptăm prezența chinezilor aici, dar trebuie să fie în condițiile impuse de noi.” Să repet? Așa...

Această afirmație primi mai mult sprijin. Dură un minut și jumătate până când cineva întrebă ce însemnau, mai exact, „condițiile impuse de noi”. Doran și responsabilul cu sondajul de opinie se uitară unul la celălalt. Convenabil de vag, consensual, aparent logic: nu puteai pretinde mai mult de la un mesaj electoral.

— Haideți să le auzim și pe următoarele. OK, aceasta este puțin mai lungă: „Chinezii se află acum aici, dar asta nu înseamnă că trebuie să rămână aici pentru totdeauna. Noul guvernator al Californiei ar trebui să încerce să renegocieze tratatul”.

Mult entuziasm pentru prima propoziție, observă Doran, însă nedumerire în ceea ce o privea pe cea de-a doua. Cuvântul „să renegocieze” necesita anumite lămuriri. Nu ar prinde într-un spot TV de treizeci de secunde. Își auzi propria voce de acum aproape un deceniu, când îl învăța pe Leo Harris: „Evită cuvintele latine ori de câte ori este posibil, alege-le pe cele anglo-saxone de fiecare dată când ai ocazia. Nu interesează pe nimeni *preludiul*. Toți vor să și-o tragă. La fel stau lucrurile și în politică. Nu folosim *instituții financiare*, ci *bănci*”. Harris fusese un elev atât de silitor, încât ținuse minte tot. Nenorocitul.

— Și iată ultima propunere: „Armata chineză este aici. Însă nu are mână liberă. Nu poate face ce vrea. Trebuie să respecte regulile noastre și să se supună legilor noastre”.

Toți încuviințară din cap.

Doran simți cum telefonul lui începe să vibreze. Ducându-și mâna căuș la gură, el se întoarse cu spatele la oglinda dublă, asigurându-se că responsabilul cu sondajul de opinie – pe care îl bănuia de ceva vreme că furniza informații celor de la *LA Times* – nu putea auzi convorbirea.

— Cu ce-ți pot fi de folos, Elena?

Era contracandidata la funcția de guvernator al marelui stat al Californiei. Cu toate că vocea ei nu era cea pe care o cunoșteau milioane de telespectatori ai canalului Fox News, unde devenise favorită, era nemiloasă, mai acidă și juca rolul unui „procuror care tăia în carne vie”. În viața personală și acum, la telefon, vocea ei era mai blândă, mai calmă. (Unul dintre scopurile pe care și le propusese Bill era să o încurajeze pe Elena Sigurdsson să se comporte în fața camerei de filmat la fel ca în viața personală. Acest lucru era mai dificil decât părea, însă în cazul lui Sigurdsson mai exista un obstacol: republicanii, inclusiv oamenii lui Ted Norman, care făcuseră în așa fel încât ea să cerșească nominalizarea, preferau varianta în care fostul procuror al districtului LA era duritatea întruchipată, iar ea nu prea își dorea să renunțe la această atitudine.)

— Nu voi putea obține cifre de aici o perioadă. Dar pot să îți citesc rezultatele în baza...

— Nu, spuse Sigurdsson. *Eu* am niște vești pentru *tine*.

— OK. Era îngrijorător. Nu era de dorit ca aceia care candidau să aibă propria lor sursă de informare. Ideal era să le iei telefoanele inteligente, invocând motive de securitate. Ce interesant! Spune.

— Ai aflat despre povestea aceea cu crima, despre sora jurnalistei?

Doran văzuse un singur articol care menționa despre acea poveste, dar nu îi acordase importanță.

— Sigur.

— Am auzit că Berger este cam agitat din cauza asta.

— Zău? Ce treabă are el?

— Nu sunt sigură. Se pare că face presiuni asupra șefului poliției. Vrea să se rezolve cazul.

— *Se pare?*

— Șeful poliției a declarat că este o prioritate. Face presiuni asupra echipei lui.

— Și a făcut acest lucru public, șeful poliției?

— Nu, asta mi-au spus oamenii mei din interiorul LAPD. Părerea lor este că a primit ordin de la primar. Pentru numele lui Dumnezeu, Bill, avem vreo problemă?

El realizează că o provoacă. Unii candidați agreeau acest lucru, însă erau puțini. Chiar și cei care le spuneau jurnaliștilor că ultimul lucru pe care și-l doreau era de a fi înconjurați de lingușitori își doreau să fie înconjurați de lingușitori. Aveau nevoie de asigurări. O crezuse pe Sigurdsson mai capabilă, însă, poate, era la fel ca și restul.

Un gând supărător i se strecură în minte. Îi arăta mai puțin respect pentru că era femeie? Ea îi dezvăluise informații politice, iar el nu le acceptase, ci pusese totul la îndoială. Ar fi procedat la fel cu un bărbat?

Cui naiba îi păsa? Fusese îndreptățit să se îndoiască de ea, nu? Aceasta trăsese concluzii pripite – că Berger era agitat – bazându-se pe ceva ce rivalul ei nu spusese sau nu făcuse, pe ceva ce nici măcar șeful poliției nu spusese sau făcuse, doar pe niște vorbe ale unor prieteni de-ai ei polițiști. Nu era suficient. Făcuse bine că o presase. Discriminarea sexuală era în grija lui Leo Harris, democrat, corectitudine politică, prostii dintr-astea. Se dojeni pentru că își încălcase una dintre reguli: *Să nu le permiți niciodată să știe ce gândești.*

— O să verific. Ne-ar putea fi de folos. Mulțumesc, Elena.

— Dacă Berger este îngrijorat, am putea profita de asta. Nu ne-a arătat prea multe puncte vulnerabile, după cum ai zis și tu.

Doran închise, nemulțumit atât de el, cât și de candidata lui. Bănuiala lui era că ea se înșela. Primarul nu avea niciun motiv de îngrijorare pentru o singură crimă petrecută în orașul lui. Că sora victimei era jurnalistă reprezenta cu siguranță un semnal de alarmă: poliția trebuia să-și facă bine treaba, altfel ea ar putea tulbura apele. Însă acest lucru era puțin probabil.

Cu toate acestea, Sigurdsson nu se înșelase asupra tuturor aspectelor. Dacă polițiștii îi spusese că simțeau o oarecare presiune, probabil așa și era. O astfel de presiune își putea avea sursa în alte locuri. Putea fi Berger, superstresat din cauza campaniei sale, putea fi chiar șeful poliției. Sau poate cineva la care nu se gândise niciunul.

Capitolul 12

Marea Sală a Poporului era un reper. Clădirea în sine nu era cine știe ce – avea o intrare din South Wall Street, lângă un magazin de haine vintage –, însă toată lumea o știa, grație santinelor în uniforme verzi care păzeau ușa, lângă două încălzitoare de exterior cu capace supradimensionate și haine militare uzate ale Armatei de Eliberare a Poporului.

Maddy nu fusese acolo decât o singură dată, însă își aducea aminte. Kitsch-ul din Beijing era tema: postere cu eroul lor, Mao, chelneri purtând șepci de muncitori, iar pe un perete se afla un televizor uriaș, pe al cărui ecran roșu erau proiectate sloganuri patriotice. Chiar și de acolo de unde se afla, în mașina parcată pe partea cealaltă a străzii, putea vedea cuvintele „Inovație, Includere, Virtute” în galben-intens și în engleză, pe fundalul unui steag fluturând al Republicii Populare Chineze.

Ea își imagină că, în acel moment, înăuntru se aflau mese lungi – în stilul unei sufragerii dintr-o fermă țărănească din epoca lui Mao – pline cu bunătăți. Sala Mare se umplea devreme în fiecare seară; acolo, înainte de ora nouă, li se servea un amestec de mâncare chinezească – dim sum cu salată Waldorf, rață la cuptor cu cartofi prăjiți – cuplurilor și tinerilor în jur de douăzeci de ani, care alergau după himere și care lăsau apoi locul oamenilor de afaceri care voiau să servească o gustare la miezul nopții după ce își dăduseră telefoanele de dimineață în Beijing și în Shanghai. Mâncarea era surprinzător de bună pentru ceea ce era, practic, un bar cu specific, suficient de gustoasă încât până și expatriații chinezi veneau să mănânce aici, deși poate că făceau acest lucru și pentru himere.

Se lăsa în jos în scaunul șoferului, fixând cu privirea mașina Barbarei, aceeași pe care detectivul o împărțise cândva cu Jeff Howe.

Jeff. Până și numele inducea o undă de vinovăție. Ea știa că unul dintre cele mai grave lucruri pe care îl puteai face în cazul unui astfel de bărbat era să îi dai speranțe deșarte. De fapt, acesta nu era cel mai grav lucru. Cel mai grav era să îi dai speranțe deșarte și să îți faci obligații față de el. Ea reușise să le facă pe amândouă.

Plecuse cu mașina de la casa familiei Padilla, șocată încă de descoperirea că Rosario aparținuse unei categorii pe care birocrații din California o numeau „hispanici albi” – că și ea, la fel ca și Abigail, fusese blondă. Nu prea era concludent însă, alături de faptul că Rosario, la fel ca și sora ei, nu folosiseră droguri intravenoase, acest lucru ar fi trebuit totuși să stârnească interesul poliției. Putea fi o pistă. Maddy scrisese despre suficiente crime, încât să știe că până și cea mai mică posibilitate de a căuta un bărbat care omorâse o femeie asemănătoare într-un mod asemănător merita să fie verificată. Cel puțin, putea să îi dea un telefon detectivului Barbara Miller, să-i transmită această informație – care putea să fie sau nu relevantă – și apoi să lase totul în seama poliției. Abia atunci înțelese Maddy semnificația: aceea că iubita ei surioară era victima unui criminal în serie.

Trase în următoarea parcare, apoi se scotoci în buzunarul blugilor și scoase cartea de vizită mototolită pe care Miller i-o dăduse atunci când se întâlniseră. Convorbirea va fi una scurtă, minimum necesar, bănuie Maddy, care îi va permite detectivului să catalogheze gestul ca „sprijin familial”.

La naiba.

Cartea de vizită era una standard, care conținea numărul de telefonul al centralei Departamentului de Poliție din LA. Însă Miller mâzgălise un număr de telefon pe spate. La vremea aceea, Maddy crezuse că era numărul personal al detectivului. Acum când se uita mai atent, ea observă că Miller scrisese din nou numărul de telefon al centralei care era imprimat pe față.

Maddy se întrebă dacă aceasta era procedura standard, pentru a-i ține pe străini la distanță, sau era, pur și simplu, o cacealma, a cărei țintă era ea. Poate că Miller se temea de o implicare jurnalistică în ancheta ei, însă îi nega lui Maddy dreptul de a fi tratată la fel ca toate celelalte victime ale unei astfel de crime grave.

Madison își lăsă capul în mâini. Era atât de extenuată, încât i se părea că interiorul mașinii se învârtește cu ea. Însă trebuia să transmită această informație.

Centrala LAPD era asemănătoare cu un labirint străvechi în stilul secolului al XXI-lea: nimeni nu ieșea viu de acolo. Dacă voia să ia

legătura cu Miller, avea nevoie de numărul ei de telefon.

Coborî din mașină ca să meargă câțiva pași. Acolo, pe asfaltul crăpat, lângă o buruiană înaltă care crescuse prin crăpătură, stătea un camionagiu, cu șapca trasă pe ochi, care era într-o pauză. O salută dând din cap. Maddy se întoarse, conștientă că dacă i-ar fi răspuns la salut acest lucru ar fi fost interpretat ca un gest prietenos pe care nu îl intenționa și care nu putea decât să o rețină.

Realiză imediat ce transmitea priveliștea. Geamurile mașinii lăsate, Maddy pășind înapoi și încolo în blugi strâmți și tricou mulat, în ciuda găurii de sub braț. Aceasta era problema cu femeile de vârsta ei, care erau și atrăgătoare: erau nevoite să transmită semnale clare că nu erau interesate sau disponibile. Altminteri, orice acțiune care unui bărbat i s-ar părea un comportament normal – inclusiv cea de a face pauză de la condus pentru a lua o gură de aer proaspăt – ar fi interpretată ca un „vino-ncoa”.

Camionagiul zâmbea în continuare, refuzând să înțeleagă aluzia și să își mute privirea de la ea. Oare bărbatul acela își făcuse apariția înainte sau după ce sosise ea? Era posibil, oare, să fi ieșit de pe autostradă odată cu ea? Pentru că ieșise ea? Oare stătuse acolo în ultimele douăzeci de minute, urmărind-o cum dă telefoane, așteptând-o?

Brusc, a fost cuprinsă de o senzație pe care nu o mai trăise până atunci, un soi de teamă indirectă. Își imaginează groaza care trebuie să fi pus stăpânire pe sora ei în ultimele momente de viață, spaima care trebuie să o fi cuprins când înțelesese că urma să moară. Oare și Abigail fusese urmărită de un astfel de bărbat? Oare o urmărise în drum spre casă și pe scări în sus și, tocmai atunci când ea crezuse că se afla în siguranță și că scăpase de el, acesta o ajunsese din urmă, își vârâse mâna între ușa și tocmai acesteia înainte ca ea să apuce să o închidă, forțând-o să se deschidă și dând buzna în apartamentul ei? Iar apoi...

Maddy realiză că respirația i se accelerase și se auzea. Privi din nou în direcția șepcii de baseball și, spre ușurarea ei, văzu că șoferul se urcase în cabină și se pregătea să pornească la drum. Sprijinindu-se de portiera mașinii, inspiră adânc de trei ori ca să își vină în fire.

Atunci îl apela pe Jeff.

— Am nevoie de numărul de mobil al Barbarei Miller, zise ea scurt. Străduindu-se să nu îi transmită vreun semnal nepotrivit, vocea ei sună ferm și, oarecum, îndreptățită. Notă numărul, realizând cât îi era de îndatorată.

Jeff îi spuse că Miller hotărâse să tacă, deoarece era îngrijorată că el ar putea să furnizeze informații despre anchetă vreunui jurnalist. Maddy trebuia să fie atentă la tot ceea ce îi spunea, altminteri va fi deconspirat și compromis. Totul trebuia să rămână secret, doar între ei.

Apoi îi spuse să aștepte și reveni peste un minut. În vocea lui se simți aceeași nerăbdare – a unui om care dezvăluia *quid* în așteptarea lui *quo*.

— Tocmai am verificat în sistemul de urmărire de aici. Barbara și Steve se află în Sala Mare din centrul orașului, zise el.

— Cunosoc locul. Ce caută acolo?

— Din câte se pare, o fată care semăna cu Abigail a fost văzută acolo seara trecută. Era însoțită de un tânăr caucazian; se poate să fi plecat cu el. Un martor spune că i-a auzit certându-se. Se pare că există și o înregistrare CCTV. Miller și Agar o verifică chiar acum.

Iat-o, așadar, așteptând în mașină pe partea cealaltă a străzii. Maddy își cântări opțiunile. Să dea buzna înăuntru, să-și croiască drum prin mulțime în căutarea camerei de supraveghere și să îi întrerupă pe Barbara și pe Steve în timp ce aceștia urmăreau înregistrările CCTV? Ar fi fost un dezastru. Ar fi arestat-o, acuzând-o că îi hărțuiește, că îngreunează ancheta și că îi împiedică să-și facă treaba. Ar putea face o plângere oficială, însă nu ar reuși să obțină nicio informație astfel. Ei, sau persoana care le arăta înregistrarea, ar fi refuzat imediat să dezvăluie ceva și i-ar fi cerut să le spună de ce și cum naiba reușise să dea de urma lor. Jeff va fi admonestat și nu îi va mai spune niciodată nimic.

Însă, cu toate acestea, indiferent ce descoperiseră ei, trebuia să afle și ea.

Așteptarea. Nu fusese niciodată punctul ei forte, însă era singura opțiune viabilă. Va fila și va aștepta.

Se scurseră zece minute, apoi alte cinci și, într-un final, zări mișcare lângă ușă, care sugera mai degrabă că oamenii ieșeau și nu

intrau. Steve ieși primul, vorbind la telefon. Barbara îl urmă. Maddy se lăsă mai jos în scaun, regretând că nu purta o bluză cu glugă.

Văzu cum cei doi detectivi pleacă cu vehiculul lor neînmatriculat, cu excepția unui „W” scris alb pe negru pe plăcuța de înregistrare: simbolul care acorda permisiunea de a circula cu mașina în fiecare zi a săptămânii. Maddy numără până la zece, apoi apăsă cele trei taste care îi ascundeau numărul de telefon, și formă numărul pe care îl căutase și îl salvase deja în telefonul ei.

Sună de trei ori, apoi auzi: „Marea Sală a Poporului”. Era o voce masculină tânără și plictisită, care vorbea cu accent american.

Închise ochii involuntar, mai puțin ca să se pregătească pentru ceea ce urma să facă decât să se concentreze, să își adune forțele pentru sarcina pe care urma să o îndeplinească. Coborî tonul și începu să vorbească.

— Aici detectivul Miller, colegul meu și cu mine tocmai am plecat de acolo. Dragule, te rog, îmi faci legătura cu managerul?

O scurtă pauză, apoi se auzi o voce feminină, vioaie. *La naiba*. Maddy descoperise că femeile erau mai puțin credule decât bărbații. Dar nu mai putea da înapoi.

— Bună. Colegul meu și cu mine am fost acolo acum câteva minute și am urmărit înregistrarea.

— Da.

— Cred că trebuie să revizualizăm ceva. Mi-aș dori să mă pot întoarce, însă nu prea mai avem timp. O voi trimite pe una dintre colegile mele să se întâlnească cu tine, o cheamă Madison Halliday. Ești de acord, scumpo? Nu e nimic complicat, doar trebuie să îi arăți ce mi-ai arătat și mie.

Își ținu respirația, cu ochii închiși, crispată.

Într-un final, managerul vorbi:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic, scumpo. Doar că am nevoie de o confirmare.

Un alt moment de tăcere, apoi:

— OK. Când va ajunge?

— În scurt timp. Am anunțat-o pe agenta Halliday, deoarece se află deja în zonă. Va ajunge acolo în câteva minute. Mersi, scumpo.

Maddy a fost lăsată să intre cu o încuviințare din cap, după ce își arătă insigna LAPD pe care nu o scosese din portofel și pe care o păstra acolo de mai bine de un an, de când Katharine i-o făcuse, fără tragere de inimă, folosind o imprimantă 3D. Madison îi promisese solemn că o va folosi doar o singură dată, că nu avea cum să scrie articolul – despre lanțul de trafic de carne vie care opera lângă Long Beach – și că o va distruge de îndată ce povestea se va fi încheiat. Însă o insignă de poliție falsă, care aparținea unui agent de poliție fictiv, Madison Halliday, oferea un mare avantaj ca să fie aruncată. Fără să-i spună lui Katharine, o păstrase pentru zile negre, așa cum era și ziua respectivă.

Femeia, cu care bănuia că vorbise mai devreme, ținea telefonul între umăr și ureche și stătea la recepție, pe post de „polițist rutier” pentru cei care stăteau la coadă ca să servească masa abia dacă își ridică ochii, aruncă o privire la insigna ei și îi făcu semn cu mâna spre încăperea de jos pe care scria „Privat” și care se afla lângă toalete.

Înăuntru se aflau patru monitoare, fiecare pâlپând la anumite intervale, prezentând imagini din diferite unghiuri și locații. Vedeau mesele lungi, barul, bucătăria, o serie din ceea ce păreau a fi mici foișoare, scaldate în lumina albă a ecranelor de karaoke, și o zonă care părea a fi toaleta femeilor. Erau camere de supraveghere peste tot.

Pe un scaun, mâncând o salată dintr-o cutie de plastic, ședea un tânăr caucazian a cărui barbă neîngrijită denota fie că era vreun *hipster*, fie vreun ratat, însă era greu să-ți dai seama. Maddy hotărî că el răspunsese mai întâi la telefon când sunase „Barbara” mai devreme. Acest lucru sugera că era mai degrabă un „om-bun-la-toate” decât „șeful securității”. Era prea devreme să își dea seama dacă era de bine sau de rău.

— Salut, zise ea conștientă de faptul că vocea ei era mai ridicată și mai relaxată decât de obicei, ca și când ar fi vrut să sublinieze faptul că nu era aceeași persoană cu care vorbise el mai devreme. Am venit să revăd înregistrarea de aseară.

El molfăi frunzele de spanac pe care le luase cu furculița și roșia cherry din care țâșni sucul, pătându-i cămașa. Încuviință din cap, cu gura prea plină de mâncare ca să poată vorbi, apoi apăsă pe câteva

taste. O secundă sau două mai târziu, pe monitorul cel mare din mijloc se derula înainte o secvență sacadată care înfățișa siluete care se așezau sau se ridicau de pe scaune, care își duceau paharele la gură, apoi le așezau pe teighea.

— La ce ne uităm? întrebă Maddy, străduindu-se să pară curioasă doar din punct de vedere profesional.

— Aici e camera de la bar, răspuse băiatul cu salata, dând să mai ia o gură și arătând cu capul către ecran. Apăsă pe un alt buton, iar imagina înfățișa acum ora și celelalte informații care nu se văzuseră până atunci: 12.13 a.m., data zilei respective. La asta s-au uitat și cei de mai înainte.

Camera era instalată deasupra barului, fixată, judecând după unghi, sus, pe peretele din dreapta. Putea vedea fețele barmanilor, erau doi, însă pe ale clienților doar din profil. În acel moment, imaginea arăta cinci persoane care ședea la bar, trei bărbați și două femei. Maddy privi cu atenție de la stânga la dreapta fiecare chip în parte. Un bărbat între două vârste, posibil caucazian; un bărbat între două vârste, asiatic, putea fi japonez, chinez, coreean; amândoi ședea cu fața către femeia îmbrăcată în rochie mini, neagră, cu mâneci transparente și părul blond, care strălucea pe ecran, deși acest lucru se putea datora luminilor. Deși imaginea nu era prea clară, lui Maddy i se păru că semăna cu o seară clasică în oraș: doi oameni de afaceri care îi fac avansuri unei femei singure și atrăgătoare. Cel puțin bărbății zâmbeau; femeia ținea în mână un pahar.

Lângă femeia de la bar, deși i se vedea doar profilul, ședea un tânăr: caucazian, în jur de treizeci și ceva de ani, cu părul șaten tuns scurt, solid. Acesta vorbea cu ultima siluetă care apărea pe ecran care, deoarece ședea la curbura barului, stătea cu spatele la cameră. Atentă fiind la acel mic *ménage à trois* de la capătul celălalt al barului, Maddy nici nu o observase deloc până în acel moment.

— Poți să oprești imaginea asta? Chiar aici.

Maddy privi cu atenție. Tânăra era îmbrăcată într-o bluză mulată, cu sclipici. Cu o zi înainte ar fi zis că acela nu era deloc stilul lui Abigail. Însă doar cu câteva ore mai devreme văzuse astfel de articole de îmbrăcăminte în dulapul ei. Culoarea părului părea să fie cea potrivită, blond, deși nu își putea da seama dacă era culoarea naturală

a lui Abigail, acel blond strălucitor și aerisit, sau era oxigenată. Lungimea era cu siguranță cea corectă. Cu toate acestea, asemănările se opreau acolo. Părul acestei femei era drept, întins, de parcă ar fi fost îndreptat cu fierul. Abigail nu se coafa niciodată așa.

— Și cei doi dinainte s-au uitat la asta. Este Abigail.

Când auzi acest nume ieșind din gura străinului, Maddy se trezi din acea stare de concentrare. Se întoarse către tehnicianul care arăta cu furculița către imagine. Ea dădu să se răstească la el, când își aminti cine era. Madison Halliday, un agent de poliție care trebuia să îndeplinească un comision. Nu era Maddy Webb, sora. Privi din nou ecranul, spunându-și că astfel se petreceau lucrurile în cazurile de omor. Victimele deveneau proprietate publică, făcându-se deseori referire la ele doar după prenume – mai ales atunci când victima era o femeie tânără. Își putea imagina titlurile și imaginile transmise la televizor pe care le văzuse de-a lungul atâtor ani. „Căutarea criminalului Tanyei. Vom afla vreodată cine a omorât-o pe Amanda?” Era un defect profesional, iar ea nu se făcea mai puțin vinovată decât restul.

— Asta au spus, ăă, și colegii mei? Că este Abigail?

— Da. El mai luă o îmbucătură. Și eu spun asta.

Maddy se încordă.

— Tu? Ce vrei să spui?

— Păi, eu nu stau aici tot timpul. Ea vine aici des. Adică, *venea* aici des. Scuze. Este atât de ciudat.

— Nu înțeleg.

— Acum ești aici, iar ziua următoare nu mai ești. Știu că se spune că moartea este un lucru firesc, dar...

— Nu, nu înțeleg cum de venea aici des.

— Le-am explicat și prietenilor tăi. Era clientă fidelă, în zona KTV, la bar. Venea cel puțin câteva seri pe săptămână. În fine. Uite, cred că la asta ar trebui să te uiți.

Lui Maddy abia îi venea să creadă ce auzea. Cuvintele lui se izbeau de timpanele ei, regăsindu-se în cele pe care Quincy i le spusese în urmă cu câteva ore. „Nu știi întotdeauna totul, Maddy. Nici măcar despre Abigail.”

Însă acum imaginea de pe ecran o înfățișa pe sora ei mai tânără

dintr-un alt unghi, ușor schimbat, deoarece Abigail se întorsese câteva grade ca să vorbească cu bărbatul care lui Maddy i se părea a fi un soi de soldat. Acesta zâmbea, apoi încuviință din cap. Din felul în care Abigail își mișca spatele, ea își dădu seama că purtau o conversație amicală. Poate că flirtau.

Apoi bărbatul se încordă. Se aplecă în față și îi spuse ceva lui Abigail care o făcu pe aceasta să se ridice și să plece. Ea dispăru de pe ecran la dreapta, apoi apăru scurt o jumătate de secundă mai târziu în partea stângă a ecranului, ca și când ar fi ocolit barul, ar fi trecut pe lângă soldat, fără să se uite la el și ar fi ieșit. Bărbatul dădu bătura pe gât, cercetă încăperea, o dată la dreapta, apoi la stânga – unde cei trei bărbați între două vârste își zâmbeau –, mai privi o dată la dreapta, înainte să așeze pe tejghea o bancnotă și să plece. Conform cronometrului CCTV care nu se oprise, acesta o urmărise pe Abigail afară din bar la mai puțin de treizeci de secunde. Ieșise din bar, în noaptea răcoroasă ca să o urmărească pe Abigail.

Capitolul 13

Leo Harris îi lăsase câteva mesaje pe telefon, apoi câteva mesaje directe via Weibo și un e-mail. Numai semnale de fum nu îi trimisese de pe Hollywood Hills, în rest încercase toate metodele. Însă Maddy îl ignorase complet.

Nu era, reflecta el în acel moment, când ședea cu picioarele pe masa de cafea și cu spatele afundat în canapea, îmbrăcat încă în costum, pură compătimire pentru o fostă iubită care era în doliu. Cuvântul îl făcu să cadă pe gânduri. Oare ea chiar era o fostă? Era oare cuvântul potrivit, având în vedere ce se întâmplase cu ei? Nici nu purtaseră acea conversație de final; de fapt, nu avuseseră parte de o despărțire în adevăratul sens al cuvântului. Încercaseră să „ducă relația lor la următorul nivel” – se mutaseră împreună –, însă acest lucru nu funcționase și, brusc, totul luase sfârșit.

Nu înțelesese niciodată acea dinamică, cu toate că știa că era reală. La fel se întâmpla și în politică. Analiztii politici spuneau mereu despre o inițiativă sau alta că reprezenta un risc major deoarece, dacă acea inițiativă eșua, lucrurile nu aveau cum să revină la statu-quo ante. Încuviința din cap, însă adevărul era că nu înțelesese niciodată această dinamică. De ce nu o puteau lua de la capăt? OK, încercaseră ceva nou care nu funcționase; trebuiau să o ia de la zero. Însă nu, un nou început părușe aproape imposibil. Gândirea obișnuită devenise implacabilă în acel moment: avansezi, eșuezi, nu există cale de întoarcere. Atât în alegeri, cât și în dragoste, domnea aceeași regulă. Însă el nu știa să explice de ce.

Nici nu putea oferi o explicație clară a motivului pentru care nu reușiseră să conviețuiască împreună. El fusese cel care insistase și deși Maddy nu se împotrivișe clar, nici nu consimțise. El se postase la ușa ei într-o dimineață de duminică cu două cafele și treizeci de cutii de carton care se asamblau pe loc: fără prea multă vorbărie, hai să îți împachetăm lucrurile. Crezuse că va învăța lecția primei lor nopți petrecute împreună. Leo nu o invitase niciodată în oraș: dacă ar fi făcut asta, ea l-ar fi refuzat. Prin urmare, după un eveniment organizat la primărie, se aplecase, pur și simplu, și o sărutase. Astfel

începuse povestea lor: fără prea multe deliberări, doar acțiune.

Însă nu fusese ușor: să-ți petreci noaptea alături de o femeie care nu știa ce înseamnă somnul era o adevărată provocare. Cu toate acestea însă, el nu își pierduse niciodată încrederea că își vor găsi, într-un final, ritmul. Leo se imaginase venind acasă la Madison, învârtind cheia în yală și găsind o altă persoană acolo, care transformase apartamentul într-un loc plăcut, îndrăznise chiar să-și imagineze un copil – o copie a lor în miniatură, în care să se regăsească o combinație a energiei, talentului și nevrozei lor. O fetiță, poate, superbă, dar nebună.

Și, cu toate acestea, el și Madison abia dacă mai păstrau legătura în prezent. Chiar și în acel moment, când ea încerca să-și revină dintr-o lovitură de neimaginat, el nu își găsea cuvintele. „Nimeni nu ar trebui să piardă o ființă dragă atât de tânără”, fusese mesajul pe care i-l lăsase în mesageria vocală. „Râsul ei va pieri. Îl vei auzi mereu”, fusese mesajul pe care i-l scrisese pe telefon. Problema era că totul semăna cu un mesaj pe care l-ar transmite președintele în urma unei calamități naturale. Ar fi putut apărea în lista celor mai sexy politicieni sub treizeci și cinci de ani, întocmită de cei de la *Vanity Fair*, însă lui i se părea că făcea acest lucru de prea mult timp.

Oricum, nu simțea doar compătimire față de Madison. Era măcinat și de sentimentul de vină. Leo văzuse ora decesului și își dăduse seama, convins fiind că și Madison făcuse la fel, că în momentul sau aproape de momentul în care viața lui Abigail Webb era curmată, el și Madison erau angajați în jocul lor obișnuit: două părți luptă, o parte flirt.

Observase privirea pe care i-o aruncase Maddy când îl zărise în camera de sortare a corespondenței. Era evident că ar fi preferat ca el să nu se fi aflat acolo. Îi respinsese oferta de a avea acces nelimitat la Berger și îi spusese că nu voia să aibă nimic de-a face cu el (și cu balurile lui, mai exact). Asta după ce fusese prezentată cu forța acelei fete îmbrăcate în rochie neagră. Amber, parcă?

Putea supraviețui unei astfel de situații ridicole; era mai ușor pentru el. Stătuse acolo alături de... închise ochii. *Jade*. Asta era. Stătuse acolo alături de Jade în timp ce Maddy era de una singură. Și plecase acasă singură, înapoi în acea garsonieră micuță pe care o

împărțiseră pentru o perioadă scurtă de timp și pe care ea insistase să o păstreze, chiar dacă apartamentul lui era suficient de încăpător pentru amândoi. Acum, tot ce își va aminti ea va fi că, în momentul în care sora ei fusese omorâtă, Leo Harris nu se dovedise a-i fi un prieten bun sau generos sau adevărat, ci un nemernic cu acte în regulă.

Începeau știrile de la orele unsprezece. Se întinse după telecomandă. Prima știre: criză bugetară în Sacramento. A doua poveste: divorțul unei vedete de cinema. A treia: Abigail.

Dădu volumul mai tare, mai mult decât era necesar.

„În seara aceasta, informații importante în ceea ce privește căutarea criminalului tinerei de douăzeci și doi de ani, Abigail Webb. Corespondentul KTLA News, Ryan Christie, are întreaga poveste. Ryan?

Mulțumesc, Jacqui. Sursele LAPD ne-au mărturisit că s-ar putea să fi făcut o descoperire în ancheta lor referitoare la moartea unei tinere care, după cum am relatat în timpul zilei aici, la KTLA, se pare că ar fi murit din cauza unei supradoze de heroină la primele ore ale acestei dimineți, o supradoză despre care poliția crede că i-ar fi fost injectată cu forța. Sursele mai susțin că se crede că Abigail ar putea fi victima unei întâlniri amoroase care s-a sfârșit tragic. Una dintre surse face aluzie la faptul că este posibil ca victima să îl fi cunoscut pe ucigașul ei și să se fi aflat în compania lui de bunăvoie când a avut loc tragedia. Jacqui?

Ryan, poliția a făcut vreo declarație în ceea ce privește un posibil suspect?

Jacqui, poliția a declarat, pentru KTLA News, că sunt aproape convinși că știu pe cine caută și că, pentru a-l cita pe un oficial, *vom da de urmele lui cât de curând*.

Mulțumesc, Ryan. Pentru KTLA News, a relatat Ryan Christie. După pauză, de ce acele lanterne pentru Anul Nou Chinezesc ar putea fi în curând...”

Leo apăsă pe butonul de mut și privi în gol. Știa ce efecte vor avea toate acestea asupra lui Maddy. Fără îndoială că va fi extrem de afectată de faptul că se vorbea astfel despre sora ei mai mică în public. Oare situația s-ar înrăutăți știind că exista posibilitatea ca

Abigail să fi avut încredere în bărbatul care o omorâse, că ar fi fost dispusă să i se ofere acestuia? Oare era mai mult sau mai puțin îngrozitor decât gândul că fusese omorâtă de un străin? Poate că nu exista nicio diferență. Abigail nu mai era.

Cu siguranță își va găsi oarecum liniștea când va auzi că poliția va da în curând de urmele făptașului. Cu siguranță că se gândeau la cineva, altminteri nu ar fi anunțat acest lucru. Poate va fi o ușurare pentru Maddy și pentru familia ei că în curând avea să se facă dreptate.

Luă telefonul ca să o sune din nou. Cu siguranță aflate deja cum stăteau lucrurile. Poliția trebuie să fi anunțat mai întâi familia înainte să iasă în public cu ultimele noutăți. Deși, atunci când venea vorba despre LAPD, te puteai îndoi de orice.

Își îndreptă privirea către fereastră, aducându-și aminte de conversația pe care o avusese cu primarul în drum spre Sacramento. Leo încercase să susțină faptul că existau riscuri politice când venea vorba despre anchetarea morții unei tinere atrăgătoare a cărei surori putea stârni valuri. Până și el fu cât pe ce să creadă, chiar dacă Berger își dăduse imediat seama cum stăteau lucrurile. Cu toate acestea, fără îndoială că era mai bine pentru campanie dacă ancheta era rezolvată. O grijă în minus. El apăsă tasta „M”, iar Berger răspunse aproape imediat.

— Tocmai am văzut știrile de la ora unsprezece, încep Leo. Lucrurile stau bine pentru noi.

— Da. Și eu le-am văzut. E minunat. Cum spuneam, Leo: Ca o minge de bowling.

Leo clătină din cap, zâmbind exasperat, și repetă:

— Crezi că este câștigătoare, însă nouă din zece încercări sunt ratate.

— Așa e. Nouă din zece încercări.

Primarul părea că se întinde, cu brațele deasupra capului, și se pregătește să caște. Vocea lui trăda mulțumire și ușurare. Leo se întrebă dacă acesta era acasă sau... altundeva.

— Polițiștii spun că „vor da de urmele făptașului”.

— Da. Cu imaginile CCTV, nu cred că va mai dura mult. Prietena ta poate dormi mai ușurată. Odihnește-te, Leo. Mâine e o zi

importantă.

Leo închise, lăsându-se pătruns de starea de mulțumire a șefului său. Avea dreptate în legătură cu mingea de bowling. Se întâmpla atât de des să te agiți și să te neliniștești din cauza unei probleme, încât, într-un final, aceasta te ocolea, pur și simplu. Cea mai grea parte era să știi care era cea de-a zecea bilă.

Se duse în bucătărie și își luă o bere de pe singurul raft plin. O deschise și reveni în camera de zi, oprindu-se în fața ferestrei care îi oferea o priveliște către luminile pâlپătoare ale Hollywoodului. Luă o înghițitură, iar când simți gustul alcoolului, se încruntă.

„Cu imaginile CCTV, nu cred că va mai dura mult.”

Luă telecomanda și derulă înregistrarea, oprindu-se la fața calmă și bronzată a lui Ryan Christie, care se afla în fața sediului LAPD. Ascultă cu atenție fiecare cuvânt, întocmai cum crezuse – nu se amintea nimic despre imaginile CCTV.

Mai luă o gură de bere. Nu era o surpriză că primarul deținea mai multe informații decât un reporter de la KTLA News. Nu era scandalos că LAPD îl ținea la curent în timpul unei anchete importante.

Nu, ceea ce îl îngrijora pe Leo Harris, mâna dreaptă a primarului, era faptul că acesta tăcuse. Rareori făcuse acest lucru, de fapt nu mai făcuse asta niciodată; cel puțin din câte își amintea Leo. Atunci de ce proceda astfel acum, în cazul lui Abigail Webb? Ce secret ascundea Richard Berger?

Capitolul 14

Noaptea nu îi adusese liniștea. Cu puțin timp mai înainte, Maddy crezuse că va reuși să doarmă în noaptea următoare morții surorii ei. Dacă nu avea somn atunci când nu avea griji, atunci poate că o dramă i-ar putea induce starea de somn? Desigur că nu se aștepta să fie un somn liniștit. Însă ar fi putut accepta un soi de blocaj neurologic din cauza durerii, o stare de amorțeală inconștientă.

Făcuse totul pentru a se pregăti pentru acest musafir necunoscut. Trase draperiile pe care le primise cadou de la Quincy. Își închisese computerul cu o oră înainte să meargă la culcare, așa cum era recomandat. (Dacă punea la socoteală de câte ori se așezase în fața computerului ca să mai verifice o ultimă dată pagina web a KTLA și cea a cotidianului *LA Times*, mai rămăseseră, de fapt, doar treizeci și cinci de minute). Găsise chiar și dispozitivul care scotea sunete liniștitoare – briza mării, valurile care se loveau de mal – pe care îl primise în dar de la Abigail.

Însă creierul ei refuza să se deconecteze, asemenea computerului, fiind cât se poate de conștient de cea mai mică mișcare.

În schimb, petrecu o jumătate de oră, sau poate o oră, ținând în mână acea fotografie și holbându-se pe rând la frumoasa ei mamă și la cele două surori ale ei, cea mai tânără în vârstă de numai șase ani, radiind de fericire și având tot viitorul în față. În urechi îi răsună vocea lui Abigail, uneori cea de adult, alteori cea de copil. Preț de o secundă, care i se păru extrem de plăcută, ea auzi acea voce plângăcioasă de adolescentă: „Madd-eeee, când ieșim în oraș?”

Apoi auzi acel sunet insuportabil, cel pe care încercase din răspuțeri să îl blocheze: țipătul lui Abigail când avea șase ani și când asistase îngrozită la fapta surorii ei de paisprezece ani. Madison îl putea auzi și acum, răsunând cu putere, străbătând încăperea. Durerea acelei fete, durere pe care Madison știa că i-o provocase.

Apoi, brusc, sunetul strident se intensifică. Acum auzea țipătul unui adult. Maddy avu nevoie de un moment ca să își dea seama ce îi transmitea imaginația ei: țipătul disperat al lui Abigail când aceasta își dădu seama că urma să moară.

Madison închise ochii. Sau, poate, îi deschise. Având în vedere situația și starea în care se afla, era greu să-și dea seama. Era complet epuizată. Se simțea de parcă dăduse drumul unui robinet, lăsând să i se scurgă tot sângele, toată energia. Era vlăguită. Nu mai avea nimic.

Nu îi mai rămăsese decât adrenalina, care continua să îi curgă prin vene chiar și atunci când rămăsese fără putere. Cu toate acestea, așa epuizată cum se simțea, creierul ei refuza să se odihnească. După trei sau patru ore petrecute în pat, poate că ațipise pentru câteva minute, sau secunde, nu își dădea seama, ea renunță la scurt timp după ora 4.30 dimineața.

Se așază mai întâi în fața laptopului ca să acceseze pagina de Facebook a lui Abigail. Din nou. Se uita pentru a treia oară, deși mai devreme aruncase doar o privire rapidă, căutând ceva ce ar fi putut părea important. De data aceasta va privi mai atent.

A început cu poza de profil. Abigail era machiată strident, purta o perucă evident mai închisă la culoare și, deși se zărea doar gulerul, un *cheongsam* minunat din mătase roșie. Maddy bănuie că îl purtase la o petrecere de Anul Nou, cu toate că, mai nou, această ținută era la modă tot anul. Făcu clic pe poză și văzu data. Avusese dreptate: Abigail își schimbase poza de profil în urmă cu o săptămână.

Pagina ei era plină de mesaje omagiale, erau cu sutele – unele de la prieteni, altele de la necunoscuți și multe altele de la elevi și de la părinți.

Ne-ai înseninat zilele de școală. Ai lăsat un gol imens în inimile noastre.

Când am auzit vestea, m-am întristat foarte tare. Cu dragoste, Kayleigh.

Abigail, ai fost cea mai bună prietenă pe care ar putea-o avea o fată. Ai fost mereu acolo pentru mine, nu te-ai gândit niciodată la tine. Cerul a mai câștigat un înger.

Sper că acum ți-ai găsit liniștea. Nimeni nu merită așa ceva.

Mesajele curgeau în aceeași notă, însă Maddy nu le mai putea citi. Nu știa de ce. Poate din cauza sentimentalismului excesiv. Poate nu îi

plăcea să o împartă pe sora ei cu străinii. Sau poate din cauză că aceste mesaje confirmau moartea lui Abigail, aducând mereu la suprafață acel adevăr îngrozitor. Făcu clic pe profilul colegei de apartament a lui Abigail, Jessica, și îi mai trimise un mesaj, pe lângă celelalte două pe care i le trimisese deja în cursul zilei. „Te rog sună-mă când poți. Vreau să vorbim.”

Maddy apăsă pe butonul „Sleep” al computerului, dorindu-și aproape cu invidie să dețină și ea o astfel de caracteristică. Se întrebă cât mai avea de așteptat înainte să o poată suna pe Barbara Miller sau, dacă nu reușea să dea de ea, pe Jeff Howe. Era distrusă. La fel ca orice soră îndurerată, îi venea să se năpustească asupra polițiștilor și să îi strângă de gât pentru ceea ce spusese la știri cu o seară în urmă. Pentru prima dată, era în totalitate de acord cu Quincy, care o sunase la doar câteva minute după ce se terminase buletinul de știri. Sora ei plângea și avea vocea răgușită. Maddy bănuia că aceasta plânse toată ziua – spre deosebire de ea, care hotărâse să nu se gândească la asta.

— Nu-mi vine să cred că au spus astfel de lucruri despre Abigail. *Întâlnire amoroasă*. De unde și până unde? De parcă ar fi fost vreo... adică, heroină? Și sex? Despre cine au impresia că vorbesc? Doar e *Abigail*.

— Știu. Este îngrozitor. Habar n-am avut că o să...

— Tocmai asta e. Nu ar trebui să vorbească mai întâi cu noi, să ne țină la curent? Doar tu îi cunoști pe toți, nu? Mereu te lauzi că ai „surse” bune. De ce nu ți-au spus că au de gând să spună asemenea chestii *oribile* la televizor? Și de ce nu i-ai oprit? Și bărbatul acela despre care mi-a povestit Abigail? Jeff. Mi-a spus că te place. De ce nu...

Vocea lui Quincy se stinse treptat. Poate că nici măcar ea nu putea da vina, pentru ultima tragedie din familia lor, pe nepriceperea lui Maddy în materie de bărbați, însă era evident ce gândea. „Dacă n-ai fi un dezastru, dacă nu i-ai alege întotdeauna pe cei nepotriviți și nu i-ai respinge pe cei potriviți, tu și cariera ta ciudată și dezgustătoare ați putea fi folositoare măcar o dată.”

— A venit cineva să vorbească cu tine?

— Da. Quincy își suflă nasul cu zgomot. În după-amiaza aceasta.

Un ofițer pentru sprijinul familiei victimei, cred că îi zice. Sau ofițer de legătură cu familia, nu știu sigur.

— Ți-a spus ceva?

— A vrut să știe despre mama. Dacă putea face ceva. Dacă ar dori o vizită.

— Presupun că ai refuzat? Întrebă Maddy, deși în gând își spuse: „De ce are parte Quincy de un astfel de tratament? Cred că persoanele necăsătorite nu au nevoie de un astfel de ofițer? Nu contăm ca și familie, nici măcar atunci când sora noastră este legată și ucisă, adormită cu ajutorul unui ac, așa cum se întâmplă cu animalele domestice?”

Reluă această conversație, precum și alte câteva, în timp ce se plimba prin apartament la primele ore ale dimineții, creierul ei procesând cele întâmplate cu o zi înainte tot așa cum creierul oamenilor normali procesau aceste lucruri în timpul somnului. Aruncă o privire din spatele jaluzelei la magazinul coreean de peste stradă, ale cărui lumini erau încă aprinse. Se întrebă cine era de serviciu în noaptea aceea. Poate era fiul. Acesta trăia și muncea de acasă și era, probabil, de aceeași vârstă cu ea. Îi trecu prin minte să se îmbrace, să traverseze strada și să cumpere ceva: niște fursecuri sau niște înghețată. Doar ca să aibă o activitate. Însă existau șanse mari ca tipul coreean să o recunoască, să își exprime condoleanțele și să o întrebe cum se simțea, iar ea nu era în stare să facă față la așa ceva.

Se întinse înapoi în pat, fără să mai încerce să adoarmă. Se întrebă din nou cât de devreme putea să o sune pe Barbara Miller? Care era ora acceptabilă pentru oamenii normali? Leo obișnuia să răspundă la telefon la ora șase dimineața, însă obiceiurile difereau. Munceau până târziu și începeau devreme. Era munca unui insomniac.

Acele ceasului parcă se târau; nu era nici măcar 5.30. Repetă în gând ce urma să îi spună lui Miller, căci cuvintele îi rămăseră impregnate în memorie. Se oprea constant la mijlocul monologului, făcea mici ajustări, apoi o lua de la început:

„Este scandalos că a trebuit să aflu despre sora mea de la știri. Cunosc procedura: familia trebuie ținută la curent cu toate informațiile importante apărute în timpul investigației. Aveți datoria să ne anunțați cum aveți de gând să procedați – nu să o *acuzăți* astfel

în public. Tocmai ați pătat reputația unei femei decedate. Toată această teorie cu sexul este o prostie, voi...”

Aici se împotmolea, întrebându-se cât de sigură putea fi. Cea mai mică dovadă de violență, înregistrarea CCTV care o înfățișa pe Abigail stând la bar, poate ca să agațe vreun tip. Poate.

Din când în când, auzea vocea lui Abigail. Sora ei mai tânără nu i se adresa direct, însă Maddy auzea fragmente din ce spunea ea. Unele erau reale, restul, un amestec de amintiri și imaginație.

„A este de la Anglia, este corect. Cine îmi poate spune un alt cuvânt care începe cu A? A vine de la *Altceva*. Foarte bine, Georgia. Cine îmi spune un alt cuvânt care începe cu A?”

Lui Maddy îi plăcea să asculte, să închidă ochii și să o audă pe Abigail. Se întrebă dacă vocea surorii ei nu o va ajuta să adoarmă. Apoi o auzi din nou; vocea ei era mai puternică și mai fermă. „Sun-o pe Barbara la 7.30.” Maddy luă o hotărâre: la ora 7.00 dimineața va merge în bucătărie ca să își facă o cafea.

În timp ce aștepta, ea își impuse să ducă la îndeplinire o sarcină pe care o amâna de o veșnicie, sau așa i se părea. Își accesă contul de pe Weibo și intră la „specificații” ca să vadă ce îi scriseseră oamenii după moartea lui Abigail. Primul val de șoc o lovi pe loc în momentul în care făcu clic pe butonul „Conectează-te”. Erau aproape o mie de astfel de mesaje.

Le descărcă, intenționând să le citească în ordine cronologică. În câteva ecrane mai jos, existau rânduri care ar fi putut fi catalogate ca fiind mărturii dintr-o altă epocă: laude pentru articolul scris despre fabrică, altele care aveau legătură cu acest subiect și care îl recomandau spre a fi citit neapărat. Existau și câteva mesaje dezaprobatore:

„Citiți *knife-jobby@maddywebbnews*. Încă un recital obosit împotriva chinezilor. Când vom realiza că am avut șansa de a fi nr. 1 și am irosit-o!”

Trecu peste aceste mesaje până când dădu de prima referire la Abigail.

„Tocmai am auzit vestea îngrozitoare despre sora lui @maddywebbnews #atătdetrist”

„O viață prețioasă curmată fără sens. Condoleanțe lui

@maddywebbnews #tragedie”

Apoi unul pe care fu nevoită să îl citească de câteva ori ca să îl înțeleagă:

„Hmm. @maddywebbnews scrie un articol prin care dezvăluie condițiile de muncă dintr-o fabrică, apoi sora ei e găsită moartă #coincidențanupreacred”

Lui Maddy i se păru ridicol, însă asta nu o împiedică să nu cadă pe gânduri. Articolul ei despre fabrică fusese publicat la miezul nopții; ora decesului lui Abigail fusese estimată ca fiind la scurt timp după ora unu dimineața. Proprietarii furioși ai acelei văgăuni avuseseră nevoie de o oră ca să hotărască să se răzbune nu prin a o omorî pe ea, ci prin a o căuta și a o urmări pe sora ei? Era ridicol.

Ea trecu repede peste multele mesaje de condoleanțe și compătimire primite de la străini, inclusiv de la cititorii care spuneau cât de mult apreciau munca lui Madison, faptul că „deconspira ilegalitățile chiar în timp ce erau înfăptuite”, după cum se exprimase cineva. Îi săriră în ochi câteva mesaje primite de la colegi jurnaliști și unul de la primar:

„Locuitorii statului California se vor ruga azi pentru familia Webb. Condoleanțe pentru @maddywebbnews” Și-l imagină pe Leo compunând textul. „Locuitorii statului California”, într-adevăr. Desfășura o campanie electorală chiar și printr-un mesaj de condoleanțe.

Primise mesaje și de la prieteni vechi. Donna, fostă colegă de cameră din facultate, care acum avea o slujbă fascinantă și un soț bogat în Shanghai, îi scria cât de mult regreta și o întreba dacă o putea ajuta cu ceva. Mai existau câteva mesaje tot în aceeași notă, majoritatea exprimând o oarecare reticență în a scrie ceva atât de personal pe Weibo și lăsând să se înțeleagă că expeditorul nu găsise altă modalitate de a-și transmite gândurile, deoarece nu ținuseră legătura.

Apoi dădu peste următorul mesaj, pe care nu îl văzuse când își verificase prima oară pagina, și pe care îl observă când le reciti, căutându-le anume pe cele cu valoare sentimentală pe care să le salveze și să le arate lui Quincy și mamei lor:

„@maddywebbnews, am auzit că sora ta a fost ucisă de o supradoză. Cred că același lucru s-a întâmplat și cu o prietenă a mea. Urmărește-mă, te rog: pot explica”.

Capitolul 15

Maddy fusese reticentă la început, citindu-l de două sau trei ori ca să se asigure că nu exista vreo capcană ascunsă. Numele utilizatorului era Amy Alice. Aliterația o neliniștea pe Maddy; părea falsă. Profilul utilizatorului o identifica pe Amy Alice ca fiind actriță. Un link o duse la un website rudimentar, creat acasă, care prezenta în cea mai mare parte portrete. Maddy îi dădu în jur de douăzeci și ceva de ani, cu toate că data nașterii nu era specificată. Nu era ceva neobișnuit în această industrie sau în acest oraș. Tânăra era drăguță și avea tenul măsliniu, însă Maddy nu se aventură să ghicească dacă avea origini afro-americane, hispanice sau era o amestecătură. După cum se dovedise și în cazul lui Rosario Padilla, era imposibil să realizezi un profil etnic în LA-ul secolului al XXI-lea. Într-una dintre fotografiile, părul ei negru era împletit, iar într-alta era desfăcut și părea îndreptat cu placa. Maddy citi lista cu activitățile sale artistice: câteva spectacole de musical în suburbii și o referire la „teatru în educație”, ceea ce însemna piese de teatru în școli. Dacă Amy Alice intenționa să intre în lumea divertismentului, era evident că nu reușise încă acest lucru.

Maddy făcu așa cum fusese sfătuită și apăsă pe butonul „Urmărește”. Acum putea comunica în privat prin mesaje directe. Prima abordare a lui Maddy fu scurtă, însă Alice îi răspunse prompt, tonul ei sugerând că era nerăbdătoare să vorbească. Maddy se uită la ceas. Era ora 7.20. Oare nu era ciudat pentru o actriță în devenire să fie trează și on-line la acea oră?

În mod normal, Maddy i-ar fi cerut numărul de telefon. La urma urmei, orice libidinos care își scarpină bilele în fața computerului ar fi putut fura câteva poze de pe internet și și-ar fi putut lua un nume drăguț și feminin precum Amy Alice. Ultimii ani în care scrisese despre cele mai oribile crime care se întâmplaseră în statul California o învățaseră că existau o mulțime de psihopați care erau dornici să aibă o legătură, oricât de indirectă, cu o crimă. Intervievase femei care se împrieteniseră – seduse, într-unul dintre cazuri – cu bărbați închiși pentru cele mai violente acte, pe care îi vizitaseră, le scriseseră

zilnic scrisori, excitate oarecum de ideea de a fi atât de aproape de rău. A contacta sora victimei doar din amuzament și a te da drept femeie pentru a face acest lucru era o noutate, însă nu era foarte diferit.

Cu toate acestea, Maddy avea rețineri să vorbească la telefon despre asta. Își spuse că era un subiect prea sensibil; că trebuiau să discute față în față. Cu toate acestea, undeva în dedesubturile minții ei private de somn exista acea senzație supărătoare că nu cunoștea întreg adevărul, o suspiciune pe care nu o scotea la suprafață. Ea îi dădu pace acolo, nerostită, spunându-și că orice poveste care conținea informații-cheie trebuia întotdeauna discutată față în față.

Conveniseră să se întâlnească mai târziu, în acea dimineață, la Coffee Bean and Tea Leaf, care se afla la intersecția dintre Sunset și Fairfax. Încercă să stabilească întâlnirea mai devreme, dar atunci putea ieși Amy cel mai devreme de la muncă. Asta însemna cel puțin patru ore de așteptare, lucru pe care Maddy nu îl putea concepe. Se mai plimbă o vreme de colo colo prin apartament, își verifică din nou contul de pe Weibo să se asigure că nu omisese vreo altă pistă, își verifică e-mailul din același motiv – însă, nimic.

Era trecut de 7.30, ora la care trebuia să o sune pe doamna detectiv Miller. Însă acum acea urgență trecuse. Maddy își îndreptă atenția spre ecranul computerului. Știa că revenea pe căi bătătorite, însă mai știa că prima oară când făcuse asta încremenise de durere. Poate că omisese ceva. Tastă: „heroină, victimă, supradoză, suspiciune”.

Majoritatea articolelor care apărură pe ecran le citise deja. Restul erau articole științifice care detaliau și explicau reacțiile chimice provocate de opiu în exces. Nu erau relevante. Un singur articol îi atrase atenția, era de pe un blog – „Pleasure Dome” – scris, pare-se, de un consumator de heroină, care posta drept „Coleridge”. Existau câteva zeci de postări, însă cea care apărură pe ecran se intitula „Despre injectarea pasivă”.

„Mi s-a cerut părerea despre inequizabilul subiect despre injectarea pasivă. Am discutat despre asta mai devreme *aici* și *aici*, însă de această dată voi pune mai degrabă accentul pe aspectele erotice ale acțiunii de a ajuta un prieten sau de a fi ajutat, decât de a-ți injecta drogul de unul singur.

Cititorii avizați știu prea bine că eu văd totul ca pe un act sexual: la urma urmei, când vine vorba despre beatitudine, orgasmul este rivalul drogului. Prin urmare, este normal ca oamenii să vrea să împartă plăcerea. Când acest lucru implică și un ac, ei bine, se înțelege de la sine, nu? Este un act de penetrare, o persoană străpunge stratul de suprafață al altei persoane, pătrunzând ea însăși, apoi eliberând lichidul sfânt în persoana iubită. Este un moment suprem de intimitate. Încrederea pe care trebuie să o ai ca să îți oferi pielea dezvelită iubitului, să îl lași să ți-o străpungă, să te umple cu serul care îți va aduce viață și extaz...”

* * *

Maddy făcu clic mai departe, dezgustată de ideea că soarta care se abătuse asupra surorii ei ar fi fost într-un fel sau altul sexy. Nu putea decât să speră că Barbara Miller nu descoperise același blog. Dacă îl găsisse, atunci cu siguranță îl adăugase la dosar ca să îl folosească pentru a-și întări teoria.

Apoi se întoarse la articolele pe care le deschisese înainte, străduindu-se să le citească cu mai mare atenție de astă dată. Trecu peste incidentele referitoare la heroina contaminată. Însă se opri la relatarea referitoare la tatăl îndurerat, dărâmat de sinuciderea aparentă a fiicei lui cu o supradoză de heroină. Exista și o fotografie a victimei: poza obișnuită de la absolvire, cu toate că îi era greu să îi distingă culoarea părului având în vedere că părea să fie strâns sub tocă. Acestei povești i se acordase o atenție sporită datorită faptului că tatăl fetei, Ted Norman din districtul Orange, juca un rol important în politica de stat, fiind numit de curând președinte al Partidului Republican din California.

„Întotdeauna am crezut că iubește viața prea mult ca să se sinucidă”, era citatul-cheie. Apoi, cel de-al șaselea paragraf al articolului explica faptul că fiica bărbatului suferea de depresie de câteva luni.

Madison făcu clic pe fotografia care însoțea articolul, înfățișând o școlăriță silitoare, care privea intens în obiectivul aparatului de fotografiat. Era atrăgătoare, iar cea mai remarcabilă trăsătură a ei era părul lung și cârlionțat. Ca pentru a confirma că „nu este nimic

interesant aici”, după cum s-ar fi exprimat Howard Burke, fata nu avea părul blond, ci șaten-închis. Madison ieși din articol. Era o tragedie, însă nu era relevantă.

Făcu un duș și se duse să se întâlnească cu Amy Alice. Smogul era dens, însă suportabil: cel puțin putea vedea mașinile din fața ei. Din când în când, vederea îi era obstrucționată de câte un convoi de vehicule militare, care păreau a fi camioane de aprovizionare, fiecare marcat cu steaua galben-cu-roșu, care simboliza Armata de Eliberare a Poporului. Ciudat; de obicei erau mai discreți.

Cum se întâmpla deseori atunci când conducea, la început o lovea un val de oboseală din cauza unei nopți de nesomn. Pentru câteva clipe îngrozitoare, avu impresia amețitoare că mașinile din fața ei erau un miraj, o halucinație din cauza lipsei de somn. Strânse de volan, căutând dovada clară a unui corp solid.

Formă numărul de telefon al Barbarei Miller: intră direct căsuța vocală. Așteptă două minute, apoi formă din nou numărul, însă cu același rezultat. Simțind nevoia să audă o altă voce, ea porni radioul din mașină pe KNX, unde titlurile știrilor de la și un sfert reluau ultimele noutăți cu privire la „cazul Abigail Webb”, făcând referire la înregistrările CCTV „care erau examinate de detectivii LAPD”. Prin urmare, se aflase și acest detaliu. Era cel de-al cincilea aspect, nu mai rămăsese nimic. După aceea urmă o știre despre Olimpiada de Iarnă, unde SUA se luptau să rămână pe locul 3 pe podium, după Rusia și China, care se aflau pe primele două locuri. Acest lucru duse la știri neimportante, cum ar fi că un sportiv american se izbise cu bobul de parapete – deschizând astfel o dezbatere dacă ar trebui să i se permită să mai reprezinte Statele Unite sau dacă ar trebui retras imediat din competiție și trimis acasă. Cei care săriseră în apărarea lui îl transformaseră într-un erou, botezându-l ironic „Billy glonțul”.

După aproximativ zece minute, Jeff Howe sună din nou. Înainte ca Maddy să apuce să îl întrebe, el începu să vorbească despre informațiile care ajunseseră involuntar la KTLA. Sau, după cum îl corectă ea repede, informațiile care fuseseră „furnizate” postului KTLA. Fuseseră prea detaliate și prea exacte ca să nu fi fost așa.

— Și eu am fost la fel de șocat ca și tine, Maddy. Sincer îți spun. Știi prea bine că dacă așa fi investigat eu cazul, nu s-ar fi aflat nimic.

Însă Barbara are metodele ei, adică...

— Era de preferat să nu se fi aflat nimic. Ar fi fost minunat dacă *nu s-ar fi suflat nicio vorbă*. Știu cum funcționează lucrurile, Jeff. Întotdeauna se găsește cineva care să vorbească. Uite care-i treaba. Dacă tot s-au trezit să vorbească angajații de la LAPD, cineva ar fi trebuit să mă anunțe dinainte. Ar fi fost drăguț din partea lor să mă avertizeze înainte să vorbească cu presa. Nu mă refer la... Ea ezită, neștiind care era cuvântul pentru o femeie care refuza să devină iubită. Nu mă refer la cineva care te cunoaște. Mă refer la familie, Jeff. Avem dreptul să știm.

El nu o contrazise, ceea ce era frustrant. Pledă vinovat în numele departamentului și îi promise să obțină niște răspunsuri. Nu mai era cale de întoarcere.

— Și acum ce se va întâmpla? întrebă ea profitând de avantajul pe care îl deținea.

El îi spuse că toată atenția era concentrată pe înregistrarea de la Marea Sală a Poporului. Detectivii vorbeau cu toți cei care fuseseră acolo în seara respectivă și încercau să își formeze o imagine cât mai completă despre bărbatul care vorbise cu Abigail la bar și să afle dacă fuseseră văzuți împreună mai devreme, în aceeași seară, și dacă plecaseră, de fapt, împreună.

— Există o problemă însă. Calitatea imaginilor nu este prea bună, din câte am înțeles. Abigail se distinge destul de clar, din câte se pare. Însă imaginea care îl înfățișează pe bărbat este „cu purici”. Nu este de prea mare folos.

Maddy rezistă imboldului de a vorbi, temându-se de ce ar putea lăsa să-i scape. Și-l imaginează pe bărbatul pe care îl văzuse, fața lui fiind vizibilă doar din profil, cea mai mare parte din ea fiind albită de strălucirea luminilor. La acel moment, îi atrăseseră atenția părul scurt și alura athletică, însă era adevărat: restul nu erau decât niște pixeli albicioși. Profilul lui Abigail, în acele câteva secunde după ce revenise în cadru, fusese mai clar, însă fața bărbatului, cel puțin din câte își amintea Maddy, fusese mai greu de deslușit.

Apoi auzi vocea tehnicianului, care își mesteca salata printre monitoarele CCTV din Sala Mare. „Venea aici seara, de două ori pe săptămână... era clientă fidelă.” Maddy încercă să și-o imagineze

pentru a suta oară pe sora ei mergând în acel loc. Ce căuta acolo și nu putea găsi în altă parte? Abigail era splendidă, cu siguranță că nu avea probleme în a-și găsi un iubit. De ce și-ar dori să își piardă timpul acolo, cocoțată pe un scaun de la bar, și asta nu o dată pe săptămână, ci de două ori? De ce îi plăcea atât de mult?

Jeff vorbea în continuare. Maddy se strădui să revină în prezent, să se concentreze la conversație.

— Ascultă, Jeff. Nu reușesc să dau de Miller. Pot să-ți spun ție ce am aflat, iar tu să-i transmiți ei?

— Nu mă simt prea confortabil să fac pe intermediarul...

— Și ce să fac dacă nu răspunde la telefon? Uite, e doar un singur lucru. Acum două săptămâni, o femeie pe care o chema Rosario Padilla – papa alpha delta indigo lima lima alpha – a murit din cauza unei supradoze de heroină, însă familia ei nu crede așa ceva. Verifică dosarul. Nu era consumatoare de droguri, la fel ca și Abigail. Și ea a murit în circumstanțe suspecte.

— Madison, eu...

— Ascultă-mă, te rog. S-ar putea să nu fie nimic, însă avea părul blond și pielea albă. La fel ca și Abigail.

— Maddy. Ești în stare de șoc. Mai rău decât în stare de șoc. Ai suferit o mare pierdere. Nu asta ar trebui să faci tu acum, să alergi după potcoave...

— Vorbesc serios, Jeff. Cred că ar putea exista o legătură. Bărbatul din bar, cel pe care îl căutăm – dacă are antecedente?

— Nici măcar nu ar trebui să purtăm această conversație. Este total nepotrivit.

— Nepotrivit? Ce naiba înseamnă asta? Să afli că sora ta a fost ucisă, iar canalele de știri să transmită că era o drogată și că a fost vina ei, *asta* este total nepotrivit.

— Haide, Maddy, nu la asta m-am referit. Voiam să spun că nu îți face bine. Să te ocupi de asta acum. Și-apoi, nu e nevoie să-ți spun eu: criminalii în serie pot fi oportuniști. De cele mai multe ori nu există un tipar strict al victimelor.

— De cele mai multe ori, da. Dar...

— Chiar dacă există o categorie largă de victime, aceștia nu ratează ocazia atunci când li se oferă.

— Nu crezi că părul blond...
— Nu scot din calcul asta, Maddy. Dar...
— Atunci fă-mi o favoare. Cel puțin menționează-i despre asta Barbarei. Spune-i că merită să cerceteze cazurile anterioare. De asemenea...

— Nu, Madison.

— Nici măcar n-am spus ce vreau.

— Nu trebuie...

— Fotografii.

— Poftim?

— Fotografii de la locul crimei. *Locurile* crimei, la plural. Spune-i Barbarei să le compare. Cum a fost găsit trupului lui Rosario Padilla și dacă seamănă cu...

— Madison, nici nu am cuvinte să îți spun cât e de greșit. Nici nu-ți poți imagina.

— Vrei să-i spui despre asta? Sau verifică chiar tu. Știu cum funcționează baza de date. Aruncă o privire. Dacă mă înșel și nu există nicio legătură, atunci poți să-mi zici „Ți-am spus eu”.

Încercă să pară relaxată, să pară că nu face altceva decât să cocheteze. Același ton și aceeași atitudine complicaseră lucrurile între ea și Jeff. Maddy clătină din cap, gândindu-se la nebunia pe care o făcea.

Însă funcționează. Bărbatul îi promise că va face tot ce îi va sta în putință. Cu toate acestea, ea simți ceva în vocea lui, însă nu își dădea seama ce era – ezitare, îngrijorare, nu era sigură. Încheie conversația și își petrecu următoarele douăzeci de minute privind în față, încercând să aducă în prim-plan imaginile neclare surprinse de camerele de supraveghere CCTV și să deslușească cu ochii minții trăsăturile bărbatului, care erau din ce în ce mai neclare pe măsură ce ea se concentra mai tare.

Mașina ieși de pe autostradă, virând și trecând de semafoarele care duceau spre Circle Park. Maddy trase pe dreapta și opri motorul înainte să realizeze ce se întâmpla. Tăcerea subită din mașină rupse vraja. Mai avea douăzeci de minute bune până să ajungă la cafenea, însă ea înțelese ce o adusesse acolo.

Privi în jur înainte să coboare, verifică distanțele și raza vizuală.

Era suficient de departe, mai ales într-o dimineață cețoasă ca aceea. Cu toate acestea, coborî încet din mașină și închise portiera fără zgomot, astfel încât să atragă cât mai puțin atenția asupra sa.

Prin aer răzbăteau sunetele slabe emise de un difuzor montat pe un stâlp. Deoarece era confecționat din metal, acesta părea să fi ruginit. Însă sunetul pe care îl difuza era suficient de limpede, o melodie veche disco: „Staying Alive”.

Iar acolo, în piața pietruită, unde în timpul săptămânii vedeai puștani pe skateboarduri sau pe biciclete, se aflau opt șiruri de oameni, șapte sau opt în fiecare șir, care dansau pe ritmul muzicii. Majoritatea erau îmbrăcați în treninguri, câteva femei purtau colanți, poate erau aceleași ținute pe care le purtasera la orele de aerobic în anii '80. Trăsătura caracteristică a acestui grup era aceea că erau cu toții în vârstă.

Nu era pentru prima oară când îi vedea, însă era mereu uimită de aceleași lucruri. Grupul, în care femeile dominau în proporție de doi la unu, nu zâmbea, nici nu râdea, ci afișa o expresie de maximă concentrare. Mișcările lor erau reținute, neașteptat de grațioase, picioarele lor se mișcau cu delicatețe, iar degetele mâinilor erau întinse în timp ce toți își mișcau brațele pe piept, mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga.

Stilul nu era cel al dansului disco pe care Maddy îl văzuse în acele spectacole care redau atmosfera anilor '80, cu brațele ridicate și fluturate în aer și capetele aruncate pe spate, într-o stare de euforie simulată. Aceste mișcări însă erau controlate, mai puțin frenetice. Și cu toții făceau aceiași pași. Pentru un grup de amatori, se coordonau remarcabil de bine. Doar un singur bărbat nu era pe ritm și se întorcea într-o parte când ar fi trebuit să se întoarcă în cealaltă sau se întorcea cu spatele când ar fi trebuit să stea cu fața. Dar nici măcar el nu râdea de propria-i greșeală. Se concentra, străduindu-se să se sincronizeze cu ceilalți.

Cum făcea întotdeauna, Maddy îl căută în zadar pe conducătorul grupului, iar dacă el sau ea era acolo, nu ieșea deloc în evidență. În schimb, grupul părea să se miște într-o direcție proprie, concentrându-se asupra scopului colectiv, și anume de a dansa bine ca și grup. În pauza dintre melodia care se termina și cea care urma,

nimeni nu aplauda, nici măcar cele câteva persoane care își scosese ră câinii la plimbare sau care ieșiseră să alerge dimineața și care se opriseră să îi privească. Nu era un spectacol.

Când începu următorul exercițiu – pe melodia „Mo Li Hua”, cântecul tradițional chinezesc care fusese transformat într-unul de prost gust –, Maddy îi ignoră pe ceilalți și își concentrează atenția asupra unei singure persoane, așa cum o făcea mereu. Era vorba despre o femeie care avea mișcări deosebit de precise și își ținea degetele de la picioare îndreptate spre exterior, așa cum ar fi procedat orice profesoară de balet. Fiind o dansatoare bună încă din copilărie, nu se mulțumea doar să își întindă brațele, ci își răsuca și încheieturile mâinilor, plasându-și degetele în poziția corectă. Își unduia ușor șoldurile când se răsuca, o deviere de la coregrafie, lucru care o făcu pe Maddy să zâmbească. Nu era greu să îți dai seama cine fusese în urmă cu treizeci de ani frumusețea acestui grup, sau a oricărui alt grup. Doar ochii o trădau. Chiar și din locul unde se afla, Maddy putea vedea privirea pierdută din ei.

Madison o privi pe mama ei făcându-și exercițiul pe încă o melodie, însă nu riscă să aștepte până la sfârșitul acestuia, în caz că era ultimul pe ziua respectivă. Intră în mașină și se îndreptă spre locul unde urma să aibă loc întâlnirea programată, ca să discute despre moartea fiicei celei mici a femeii elegante din cel de-al doilea rând care, în timp ce Maddy se îndepărta cu mașina, continua să danseze, fiecare pas făcându-l la fel de calculat și de controlat ca și pe cel anterior.

* * *

Faptul că făcea din nou acest lucru îi conferea un sentiment plăcut: pe drum, cu o adresă introdusă în GPS și carnețelul pe scaunul din dreapta. Cel puțin își cunoștea meseria, cea de reporter.

Cafeneaua The Coffee Bean and Tea Leaf era aproape goală, așa cum era cazul multor localuri la sfârșitul lunii ianuarie, iar tabla neagră afișa o listă destul de săracă de oferte de *latte* și *mocha*. Așa era mereu în America în ultimele zile ale lui noiembrie, când toată lumea pleca undeva de Ziua Recunoștinței; la fel se întâmpla și la sfârșitul lui decembrie, însă exodul din acea lună de ianuarie era o

noutate.

Maddy ajunsese devreme, la fel și Amy Alice. Ședea la o masă retrasă, lângă fereastră, cu ochii pironiți asupra unui blocnotes. Lângă el se afla o carte subțire, dar care purta multe semne de carte, care ieșeau dintre pagini asemenea unor periscoape. Din câte își dădea Maddy seama, tânăra făcea parte dintr-o rasă mixtă. Părul negru îl purta legat la spate, avea ochelari și era nefardată. Era înfățișarea preferată de atât de multe aspirante la actorie, mai ales de cele drăguțe. O înfățișare menită să-i confere un aer serios și să înlătore orice așteptări că ar fi vreo starletă aiurită.

Maddy se așeză la masă fără nicio introducere. Simțea o dorință de a trece direct la subiect, ca să nu își piardă timpul nici una, nici cealaltă: „Așadar, prietena asta a ta, era blondă sau nu?” Extenuată cum era, se gândea că își câștigase dreptul de a lăsa la o parte amabilitățile și trucurile jurnalistice prin care înmuiai sursa. În calitate de soră a victimei, nu îi era îngăduit oare, măcar de data aceasta, să nu adopte o atitudine sensibilă și să nu își folosească inteligența emoțională, ci să treacă direct la nenorocitul ăsta de subiect? Dacă prietena acestei femei se dovedea a fi o drogată, atunci era mai bine să afle imediat. Trebuia să știe și dacă fusese blondă, cu pielea deschisă la culoare, deoarece, în acel moment, acestea reprezentau singura legătură între Abigail și Rosario Padilla. Fără aceste aspecte, moartea lui Abigail era întâmplătoare – doar un alt caz nefericit de crimă în LA.

Însă Maddy nu avea nicio șansă să încerce o abordare nouă și directă. Amy Alice o privea lung. Apoi clătină din cap cu tristețe, înainte să facă un gest care o luă pe Maddy prin surprindere. Își întinse mâinile peste masă și îi luă mâinile acesteia într-ale ei.

— Vai, Madison, zise ea. Îmi pare atât de rău.

Maddy încercă să răspundă, însă nu reuși decât să zâmbească resemnată, ceva de genul „asta-i viața”.

— Cunosco expresia asta, zise Amy Alice. Am experimentat-o și eu zile la rând după incident. Și Eveline mi-a fost doar prietenă. Tu ți-ai pierdut sora.

Maddy încuviință din cap și se ridică, simțind nevoia să facă orice pentru a trece peste acest moment. Îi comandă lui Amy o cafea și își

cumpără o sticlă de apă, luă o înghițitură sănătoasă și se pregăti suflețește. Trebuia să preia controlul acestei întâlniri, înainte să se transforme într-o ședință de consiliere.

— Povestește-mi despre prietena ta, zise ea într-un final.

Amy Alice inspiră adânc, apoi își așează palmele pe masă.

— Eveline era actriță ca și mine. Se descurca însă mai bine ca mine. A apărut la televizor, a apărut și într-un videoclip. A făcut și ceva modelling. Era sexy, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Maddy încuviință din cap. Faptul că Eveline fusese aleasă să apară într-un videoclip însemna forme: piața asiatică voia mai ales ca America să ofere T & A.¹

— Era foarte diferită de mine. Eu sunt din Chicago, ea era din Iowa. Știi, era fată de fermier.

— În ce fel „diferită”?

— Avea un aer oarecum inocent, așa zice. Ai fi râs de lucrurile pe care le făcea uneori. Dansa lasciv, umbla mai mult dezbrăcată. Însă era inocentă, crede-mă.

— De aceea crezi că nu s-a drogat niciodată?

— Exact. Cu siguranță crescuse alături de oameni care fumau și beau. Dar *heroină*, în niciun caz. Era ultima persoană care ar fi luat așa ceva.

— Dar oamenii naivi pot fi ademeniți să facă asta, pot să...

— Știi ce vrei să spui, Mad... Se opri. Cum să-ți spun? În articol scria „Madison”, dar apari ca „Maddy” pe...

— Spune-mi Maddy. Crezi că este posibil ca prietena ta să nu fi fost chiar atât de inocentă, doar că nu-și dăduse seama...

— Nu. Și am să-ți spun și de ce. Eram foarte diferite, Eveline și cu mine. Chiar eram diferite. Mie-mi plac chestiile astea, arată spre cartea de pe masă, era un text din *Long Day's Journey into Night*. Însă Eveline nu-și dorea nimic altceva decât să obțină un rol într-o telenovelă. Așa era scopul ei. Însă amândouă eram nou-venite și ne petreceam timpul împreună.

Maddy ridică din sprâncene.

— Eram împreună tot timpul. Împărțeam același apartament; dacă

¹ „Sâni și fund” (n.tr.).

ieșeam seara în oraș, de obicei ieșeam împreună. Munceam mult timp împreună. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, aș fi știut.

— Ai povestit toate acestea polițiștilor?

Amy Alice dădu afirmativ din cap.

— N-au părut interesați. Cred că a fost din cauza unor lucruri pe care le făcuse Eveline. Știi, cu filmatul.

— Videoclipuri?

— Da, și poate și alte lucruri pe care le-a făcut înainte să o cunosc eu.

Maddy înțelese unde bătea.

— Așadar, având în vedere trecutul ei, polițiștii s-au gândit că heroina găsită în sistemul ei nu era un motiv suficient de întemeiat ca să își pună întrebări?

— Mi-au luat o declarație, având în vedere că eu am găsit-o.

Amy începu să descrie momentul din seara respectivă. Cum deschisese ușa de la intrare și o strigase ca de obicei. Cumpăraseră mâncare chinezească pe care să o împartă, într-o oarecare măsură, în semn de mulțumire față de Eveline. Dar nu primise niciun răspuns. Când intră în camera de zi, o zărise pe prietena ei întinsă pe jos, cu mâinile pe lângă corp, cu mâneca dreaptă suflecată și buzele vinete. I se păruse că îi simțise pulsul slab. Încercase să o resusciteze, îi făcuse respirație gură la gură, îi atinsese părul năclăit cu mâinile, simțind cum se albește la față când își dăduse seama ce se întâmpla. Sunase la poliție, însă lucrurile funcționau cum funcționau: poliției i-a luat aproape douăzeci de minute să ajungă.

— Până a ajuns poliția, era deja moartă.

În timp ce vorbea, în ochii lui Amy apăru o licărire, doar atât.

— Ți-ai dat seama că a luat o supradoză de îndată ce ai văzut-o?

— Mi-am dat seama. Își dădu ușor ochii peste cap, semn că avea prea multă experiență. Sunt din Chicago.

— Exista vreun indiciu... Maddy ezită. Ți s-a părut că Eveline a mai pățit ceva? Când văzu privirea nedumerită a lui Amy Alice, încercă să fie mai explicită. Crezi că a fost violată?

Femeia scutură repede din cap.

— Nu. Poliția n-a pomenit nimic despre asta.

Madison notă o propoziție în carnetel, pe care o sublinie. Își aminti

ce îi spusese fratele lui Rosario Padilla și patologul care examinase trupul lui Abigail. „Nu există niciun indiciu că a existat vreun raport sexual. Niciunul.” Era o ușurare, dar constituia și un puzzle. Pe vremea când activase în domeniul criminalisticii, Madison scrisese despre mai multe cazuri de omucidere ale căror victime fuseseră femei: nu găsea niciunul în care să nu fi fost vorba despre violență sexuală.

Privi afară pe fereastră, la felinarul ieftin care atârna de veranda magazinului de vizavi și la afișul din fereastra acestuia care oferea rață friptă la pungă, special pentru acel anotimp, la jumătate de preț.

— „Într-o oarecare măsură, în semn de mulțumire”, zise Maddy încet. Pentru ce îi mulțumeai lui Eveline?

Privirea lui Alice se întunecă atunci când auzi întrebarea. Înghiți în sec.

— Îți amintești când am zis că uneori munceam împreună?

Maddy încuviință din cap.

— Da. Cred că era un lucru neobișnuit, nu? Să obții roluri în același spectacole?

Amy Alice zâmbi.

— Asta-mi spune că nu ești actriță. Se aplecă în față, ca și când ar fi vrut să îi dezvăluie lui Maddy un secret. Cea mai mare parte din munca pe care o faci ca actor nu este... să joci efectiv. Mai trebuie să-ți plătești și chiria.

— Desigur. Voi cum plătești chiria?

Amy Alice o privi în ochi, afișând o expresie oarecum sfidătoare.

— Făceam curățenie. De acolo am venit acum. Te-am sunat înainte să-mi încep tura.

Așadar, asta explica de ce Amy Alice lucra dimineața devreme și era liberă la prânz.

— Faci menaj?

— Nu te mira așa. Multe dintre noi fac asta.

— Desigur. Așa e.

— Se plătește bine, iar programul este flexibil.

Maddy își făcea griji să nu o trădeze expresia de pe chipul ei. Unul dintre riscurile de a fi epuizat era acela că fața ta nu mai ascultă de comenzile creierului.

— Și amândouă făceați menaj, atât tu, cât și Eveline?

— Da.

— Unde? Pe aici, prin zonă?

— Peste tot. La oameni acasă, la birouri. Oriunde ne trimitea agenția. Uneori nu știm până nu ne ducem la muncă. Azi am făcut curățenie la o creșă. Nu îi interesează cine se prezintă la lucru, atâta vreme cât vine cineva.

— Și asta are legătură cu gestul tău de mulțumire față de Eveline?

— Agenția mă trimisese undeva în ziua aceea. Însă intervenise o audiție cu o seară înainte. O producție a piesei *Livada de vișini*, în Ventura. Eveline a fost atât de drăguță. Mi-a zis: „Trebuie să mergi, Amy. Ți se potrivește”. Iar eu i-am spus: „Crezi? Ești sigură?” Însă mai procedasem astfel pentru încă o piesă. Dacă una din noi nu putea merge la serviciu cealaltă îi ținea locul.

— Deci asta s-a întâmplat? Eveline ți-a ținut locul?

Alice încuviință din cap, fără să zică nimic.

Sentimentul ei de vină era atât de puternic, ca o prezență în încăpere, atât de palpabil, încât Maddy știa deja răspunsul la următoarea ei întrebare.

— Și după ce a ieșit din tură, așa ai găsit-o? Întinsă pe jos?

Ea încuviință din nou din cap, iar nările îi fremătau în timp ce încerca să-și înăbușe lacrimile. Există femei cărora le place să plângă. Este ceva normal pentru ele. Maddy nu se număra printre ele, nici Amy Alice, din câte putea observa. Maddy își întinse mâna ca să i le atingă pe ale ei.

— Trebuia să fie tura mea, știi? zise Alice. Eveline m-a înlocuit, iar ea... iar ea...

— Știu, zise Maddy, știu.

Își dorea să poată să-i spună un cuvânt de alinare acestei femei, care era vădit afectată. Pierderea cuiva era și așa suficient de dureroasă, gândi Maddy. A te învinui pentru asta era o povară și mai grea. N-aveai cum să scapi de acest gând. Trebuia să întrebe.

— Ai o fotografie cu prietena ta? Cu Eveline?

Amy Alice își luă telefonul și începu să apese pe mai multe butoane și să deruleze imaginile până când ajunse la una care credea că merita să o mărească, folosindu-se de degetul mare și de arătător.

— Uite, zise ea. Îi plăcea foarte mult fotografia asta. E încântătoare, nu-i așa?

Imaginea aduse cu ea un sentiment de dezamăgire îngrozitor și complet neașteptat.

Capitolul 16

Femeia din imagine semăna cu un model din reviste. Buzele ei erau pline, însă Maddy nu își dădea seama dacă acest lucru se datora bunătații mamei-natură sau generozității unui doctor cu seringă. Avea nasul scurt, în vânt, așa cum erau preferate de televiziuni. Avea pielea albă.

Însă culoarea părului era nepotrivită.

Femeia aceasta avea părul negru, care îi cădea în valuri pe umeri. Brusc, Maddy se simți stânjenită. Îi expusese teoria pe care o avea lui Jeff Howe, insistând să o transmită și detectivilor care se ocupau de cazul surorii ei, cum că ar putea avea de-a face cu un criminal în serie care avea un fetiș pentru blonde – un pervers ciudat care, din câte se părea, nu căuta să aibă contact sexual direct cu victimele sale. Dovada ei erau Rosario Padilla și sora ei. Însă se pripise. Cunoștea regula, pe care i-o inoculase Howard și pe care o știa toată lumea din domeniul ei de activitate: trebuie să existe trei victime. Două pot reprezenta o simplă coincidență. În momentul de față, nu avea decât două.

Zări imediat pe chipul lui Amy Alice acea expresie de așteptare. Actrița intuise corect – Maddy îi ceruse să îi arate o fotografie cu Eveline pentru un motiv anume. Bănuise că Madison se pregătea să spună ceva care să o liniștească pe prietena rămasă în viață, câteva cuvinte care să îi mai atenueze sentimentul de vină care o chinuia din seara respectivă. Își dorea să le audă în acel moment.

— Îmi pare rău, fu tot ce reuși să spună Maddy, simțind că amețește, că încăperea începe să se învârtă cu ea. Mă așteptam... am crezut... am crezut că arată altfel.

Amy păru pierdută.

— Lui Eveline îi plăcea atât de mult această fotografie! I se părea că arată ca o tipă stilată, știi. Așa își dorea să fie percepută, cred.

Maddy privi din nou fotografia. Observă în ochii ei o privire neajutorată și dornică. Se întrebă dacă ochii ei zăriseră aceeași brută de la bar, a cărei față neclară fusese surprinsă atât de aproape de Abigail în înregistrările CCTV. Oare și sora ei îl implorase cu privirea, cerșind afecțiune?

Era inutil. Încerca să alcătuiască un tipar, iar această femeie nu se încadra în el. Madison simțea cum o inundă un val de oboseală, care începea de undeva din stomac și îi ajungea până în creier. Irosise deja prea mult timp acolo.

În timp ce își lua rămas-bun de la Amy Alice, străduindu-se din răspuțeri să își reprime iritarea și să nu pară nepăsătoare, își dădu seama că își irosise toată dimineața. Poate că Jeff avea dreptate. Poate că și Quincy avea dreptate, Doamne ferește. Poate că era o nebunie că făcea asta. Ar fi trebuit să stea închisă într-o cameră, înconjurată de fotografii cu sora ei, și să o jlească. Zile, săptămâni sau luni la rând, sau să lase, pur și simplu, timpul să stea în loc. Să-și închidă telefonul și contul Weibo și să rămână cu ochii pironiți în tavan. Preț de o secundă, i se păru că aude din nou vocea surorii ei. *„Ai nevoie de aer curat, Maddy. Când ai ieșit ultima oară la alergat? Ai fost măcar în deceniul acesta?”*

— Îmi pare rău că nu îți pot fi de mai mare ajutor, zise în cele din urmă Maddy, dând mâna cu actrița și străduindu-se să nu își demaște trăirile în fața femeii, care o privea dezamăgită. Încercă să mai îndure acea corvoadă, notând numele complet al decedatei: Eveline Linda Plaats. Am numărul tău de telefon, iar tu îl ai pe al meu. Sună-mă dacă-ți vei mai aminti ceva. Orice.

* * *

În timp ce traversa cu mașina bulevardul Sunset, Maddy realiză că nu trebuia decât să o ia la dreapta, pe Kenter, și ajungea la casa lui Quincy. Putea renunța la acea sarcină zadarnică și istovitoare și să se odihnească. Sora ei îi va îngădui să facă asta. O va găzdui într-unul dintre multele ei dormitoare goale, prevăzute cu prosoape proaspăt spălate și cu o lumânare parfumată neaprinșă, așezată pe noptieră, și va avea grijă de ea, oferindu-i mâncare gătită – sau, cel puțin, mâncare pe care Juanita o gătise în casa ei – și o provizie nelimitată de ceai fierbinte. Nu exista decât o condiție: Madison nu trebuia decât să admită că se înșelase și că sora ei, Quincy, avusese dreptate – despre Abigail, despre modul adecvat de a jeli, despre mama lor, despre tot. Madison apăsă cu putere pe accelerație și își continuă drumul.

Traficul intens îi oferea timp să privească pe geam. Însă nu prea avea ce vedea din cauza smogului – abia dacă reușea să distingă panoul uriaș pe care scria „Vizitează China” și care înfățișa un câmp de maci legănându-se în briza *pixelată* – însă acest lucru îi convenea. Avea timp să se gândească.

Trecu în revistă conversația pe care o avusese cu Amy Alice, regretând că nu făcuse mișcarea evidentă mai devreme. „*Înainte să începem, arată-mi o fotografie ca să-mi dau seama dacă are vreun rost.*” Dar nu puteai fi chiar atât de direct, nu? Nu dacă voiai să câștigi încrederea cuiva. Trebuia să fii amabil, să nu te grăbești. Nu pentru că ești o persoană bună, ci pentru că este o tactică inteligentă. Este ca și când dai la pește; nu te poți grăbi. Dacă o faci, riști să sperii peștii.

Își ascultă gândurile. Ar fi putut preda unul dintre acele cursuri de la școlile de jurnalism, oferite aspiranților la profesia de jurnalism de către jurnaliști închipuiți. Poate așa va ajunge și ea, una dintre acele acrituri care spune studenților povești vechi despre război și cât de pricepută fusese ea. Ar preda un modul special despre cum să prinzi în cursă familiile îndurerate ale victimelor. „Mă pricepeam foarte bine la asta”, ar zice ea. Acest gând o făcu să se înfioreze dezgustată.

Oare făcea prea mult caz pe seama părului blond? Doar pentru că Abigail și Rosario avuseseră părul blond, acest lucru nu însemna că toate victimele trebuiau să fie blonde, nu? Poate criminalului puțin îi păsa de culoarea părului; poate că faptul că sora ei și Rosie avuseseră părul deschis la culoare era o simplă coincidență.

Însă fără acesta, ce alte indicii mai avea? Doar câteva femei care muriseră recent din cauza unei supradoze de heroină, lucru pe care niciuna din familiile lor nu îl putea accepta. Nu era suficient. Nu avea impresia că era suficient. Instinctul ei – acea voce interioară care uneori era nevoită să strige ca să se facă auzită, dar care îi aparținea doar ei – revenea mereu la același lucru: părul, părul, părul. Era trăsătura caracteristică a lui Abigail; era trăsătura care o scosese în evidență pe Rosario Padilla. Instinctul îi spunea că părul era important. Și rareori i se întâmplase să se înșele.

Derulă în gând cuvintele pe care le rostise Amy Alice, încercând să găsească orice indiciu nedescoperit. Însă fără rezultat. Încetinind în trafic, își dădu seama că se holba la femeia din mașina alăturată, și își

mută privirea doar atunci când își dădu seama că aceasta îi arunca priviri dușmănoase pe deasupra măștii împotriva smogului.

„Lui Eveline îi plăcea atât de mult această fotografie! I se părea că arată ca o tipă stilată, știi. Așa își dorea să fie percepută, cred.”

Sistemul de înregistrare intern al lui Madison repetase de câteva ori această ultimă frază a lui Amy Alice. Nu își dădea seama de ce. Fiind blocată în trafic, luă telefonul și căută numele pe Google: *Eveline Plaats*. Pe prima pagină apăru doar o singură imagine, același cap și aceiași umeri pe care îi văzuse și Maddy. Ea oftă și mai avansă câțiva metri, înainte ca traficul să se blocheze din nou.

Își îndreptă din nou atenția asupra imaginii de pe telefon. Făcu un clic și află că imaginea era din *LA Times*; nu era un articol întreg, ci mai degrabă o imagine surprinsă din acea secțiune TV destinată informațiilor despre industria divertismentului.

„Eveline Plaats obține un rol scurt în telenovela fără sfârșit, *The Bold and the Beautiful*. Își va face debutul pe micile ecrane toamna...”

Madison mai făcu un clic și dădu peste alte câteva fotografii cu Eveline: una în care arunca o privire ispititoare, alta în care poza alături de un grup de starlete atrăgătoare. În fiecare fotografie, coafura ei era perfectă: bucle lungi și groase de păr șaten, ca al unei prințese britanice.

„I se părea că arată ca o tipă stilată, știi.”

În timp ce Madison mai înaintă cu mașina câțiva centimetri, mintea ei începu să proceseze. „Stilată.” Cunoștea astfel de femei care credeau că părul șaten te făcea să pari stilată. Atinse și mută pagina de pe ecranul pe care îl ținea în poală, în timp ce controla volanul cu genunchii. Dădu în cele din urmă peste câteva fotografii mai vechi cu Eveline Plaats, suficient de multe, încât să umple ecranul.

Maddy găsi numărul de telefon al lui Amy Alice și îl formă.

Spuse direct, fără nicio altă introducere:

— Ai spus că Evelinei îi plăcea cum arăta în fotografia pe care mi-a arătat-o.

— Da, răspunse Amy ezitând, oarecum nedumerită.

— Ce îi plăcea la ea? De ce credea că o făcea să pară „stilată”? Acesta e cuvântul pe care l-ai folosit. De ce credea asta?

— Pentru că... Nu știu exact. Poate avea legătură cu felul în care se

percepea ea. Știi, stima de sine scăzută și...

— Nu, nu. Nu la asta mă refer. Fii atentă. Până și ea era conștientă de nerăbdarea din vocea ei. Ce este *diferit* în fotografia asta? Fizic, mă refer.

— Ah, acum înțeleg. Păi, presupun că diferența este...

— Haide, Amy. Te rog.

— Părul ei e diferit.

— Da.

— De obicei, îl avea tăiat mai scurt.

— Doar atât? Doar lungimea?

— Nu, nu. Firește că nu. Scuze. Și l-a vopsit pentru rol.

— Și l-a vopsit? Care era culoarea ei naturală, Amy?

— Nu ți-am spus? Am crezut că ți-am spus. Scuze, toată treaba asta m-a... Era blondă. Blondul acela splendid, ca al unei suedeze. Însă ea era de părere că o făcea să pară o femeie de moravuri ușoare. Ca și când și l-ar fi oxigenat sau ceva de genul. Dar, de fapt...

— A fost blondă până de curând... Vocea ei tăragăună.

— Da, a fost. Nu i-a ieșit prea bine rolul din telenovelă. Au tăiat cea mai mare parte din el. Au păstrat poate vreo două replici. Le-am înregistrat, totuși. Cred că le-a vizionat de o sută de ori. Impresarul ei i-a spus că ar trebui să revină la blond. Era „propunerea ei valorică”, după cum s-a exprimat el.

— Ai putea să-mi trimiți o fotografie ca să văd cum arăta culoarea ei naturală?

— Am o fotografie de acum câteva luni, dar așa arăta.

— Chiar și la sfârșit?

— Da, se grăbi să răspundă prietena ei.

Madison nu așteptă mai mult de treizeci de secunde și telefonul o atenționează că primise un mesaj. Dădu clic pe fotografia pe care o primise.

Și iată, un clișeu la fel de vechi ca și orașul Los Angeles: două fete draguțe, distrându-se în Tinseltown. În stânga, zâmbind la cameră, cu părul împletit în codițe-spic, era Amy Alice. Și în dreapta, prietena ei cea mai bună, arătând fără îndoială la fel de proaspătă și de naturală ca în ziua în care lăsase în urma ei preriile și fermele statului natal – cu pielea albă și părul blond ca spicele de grâu din Iowa.

Pentru Madison era o confirmare. Sora ei, Abigail, nu fusese prima femeie care murise astfel. Nu fusese nici măcar a doua. Dacă Maddy avea dreptate, Rosario Padilla și Eveline Plaats fuseseră prima și a doua victimă. Abigail era a treia: a treia victimă a unui criminal în serie nemilos.

* * *

Maddy trase pe dreapta și o rugă pe Amy să găsească un loc retras unde să poată sta de vorbă. Întâmplarea făcea că aceasta rămăsese la cafenea. Viața unui actor: nu trebuia să fie în altă parte.

Maddy spuse:

— Trebuie să-mi spui tot ce știi despre ultima zi din viața lui Eveline.

Cu un pix în mână, cu telefonul pe difuzor și cu carnețelul pe genunchi, Maddy nota în timp ce o încuraja pe Amy Alice să îi povestească în detaliu ultimele douăzeci și patru de ore înainte ca ea să o găsească pe prietena ei zăcând pe jos, rece. Îi puse întrebări despre tot ce își amintea, despre fiecare conversație telefonică pe care o auzise, despre fiecare gest pe care îl făcuse Eveline, obligând-o să treacă totul în revistă de două sau trei ori.

La sfârșitul conversației, ajunseseră să își facă o impresie destul de detaliată despre ultimele momente din viața lui Eveline Plaats – cu excepția unui singur episod.

— Ai zis că ai fost la muncă chiar în această dimineață?

Amy Alice ezită, nemulțumită de ceea ce insinua acea întrebare.

— Da.

— Cât de bine te înțelegi cu șeful tău sau cu persoana care se ocupă de afacerea asta?

— Cu el? Nu ți-ai dori să ai de-a face cu el. Nu ți-ai dori să stabilești *un contact vizual* eu el, asta dacă nu vrei să te trezești cu două mâini transpirate pe fund.

— Ah, de-a dreptul fermecător.

— Oricum, el n-are să-ți spună.

— De unde știi?

— Nu îi poți întreba pe polițiști? Cu siguranță le-a povestit despre asta.

— Cu siguranță. Dacă l-au întreat. Însă, după cum ai spus și tu, nu știm dacă și-au bătut capul cu o fată care... a pozat în reviste. Și-apoi, noi suntem cele interesate să aflăm. Nouă ne pasă, Amy. Ție și mie. Așadar, de unde știi că n-are să spună?

— Pentru că l-am întreat deja.

— L-ai întreat?

— Bineînțeles că l-am întreat. A fost primul lucru pe care l-am întreat: „Unde a lucrat ieri Eveline?” L-am întreat direct. Îți vine să crezi că m-au trimis la muncă imediat în ziua următoare?

— Și el ce-a spus?

— S-a comportat ciudat. Ea coborî vocea o octavă până când aceasta semănă cu cea a unui măcelar din Queens. „Nu te privește, bine? Tu fă curățenie în case, iar eu o să curăț mizeria asta.”

— Nu mai este vreo altă persoană pe care ai putea-o întrea?

— Mai e o femeie amabilă care răspunde uneori la telefon. Însă când am întreat-o, a scuturat din cap, ca și când ar fi fost îngrozită de întrebare.

— Dumnezeuule!

— Toți au spus același lucru, Maddy. Mi-au spus să-mi văd de treaba mea. Să rezolv cu înmormântarea, să anunț familia lui Eveline, dar să las restul în seama lor.

Maddy mușcă pixul.

— De ce nu-i suni din nou acum? Să le spui că crezi că a lăsat un obiect în urma ei și că l-ai căutat peste tot. Că familia îl vrea. Un lăntișor, o brătară, ceva? Pot să te urmăresc prin intermediul telefonului. Voi asculta toată conversația.

— Nu va funcționa.

— Știu. Dar ești actriță. Nu trebuie decât să-ți spui replicile. Să vedem ce vor spune.

Maddy schiță un zâmbet.

După o mică întârziere și câteva încercări eșuate de a potrivi telefonul pe funcția de „conferință”, Maddy ședea în mașină și auzea respirația lui Amy Alice în timp ce aceasta aștepta ca managerul companiei CleanBreak să răspundă. Deoarece dăduse telefonul pe mut, putea să tragă cu urechea fără să fie auzită.

Amy începu pe un ton însuflețit, aproape de cochetărie, în timp ce

sporovăia cu ticălosul de la celălalt capăt al firului. Maddy își dădea seama că acesta era confuz, obișnuit fiind cu răceala cu care îl trata de obicei acest membru al personalului său. Maddy o sfătui pe actriță să se mai potolească. Apoi veni cererea. „I-am văzut pe părinții lui Eveline... Mi-au zis că este o moștenire de familie... L-am căutat peste tot... Singurul loc unde s-ar putea afla este cel unde a lucrat în acea zi. Cred că i-a căzut... Lasă-mă să te scutesc de o neplăcere și să sun eu acolo. Ce-ai zice dac-aș veni acolo chiar acum? Și după aceea poate mergem să servim...”

Dacă Maddy nu ar fi auzit răspunsul cu urechile ei, poate că nu ar fi crezut. Chiar dacă Amy Alice se folosise de toate atuurile și șarmul său feminin, arătându-se interesată și disponibilă, dispecerul de la firma de curățenie nu ar fi putut da un răspuns mai răspicat.

— Răspunsul este „nu”, zise el, cuvintele lui fiind urmate de sunetul inconfundabil al unui apel terminat.

Maddy expiră și întrerupse legătura, apoi o sună pe Amy Alice ca să îi mulțumească și să o roage să fie discretă: de acum înainte, cele petrecute rămâneau între ele.

Când porni motorul, simți cum o inundă acel val bine-cunoscut de adrenalină: momentul în care realizezi că te ocupi de o poveste pe care cineva, undeva, nu dorește să o știe publicată. Simțea că face progrese. Era evident că locul unde lucrase ultima oară Eveline Plaats trebuia să rămână secret, fiind un subiect suficient de sensibil, încât să îl facă pe un afemeiat libidinos să refuze o partidă decât să trădeze secretul. Exista o singură persoană pe care o cunoștea Maddy și care ar fi avut șanse slabe să dezlege misterul.

Capitolul 17

— Cred că glumești.

Faptul că prietena ei Katharine Hu răspunse astfel înaintea ca Maddy să apuce să lanseze rugămintea nu era deloc încurajator. Nu făcuse decât să își sune prietena la muncă, să o roage să își rupă o oră din timpul ei ca să se întâlnească undeva în afara biroului – și să-și aducă laptopul cu ea.

— Cred că glumești.

— Poftim? Nu va dura mai mult de o oră, promit.

— Nu, mă refeream la ce faci tu acum. Cred că glumești. Pentru numele lui Dumnezeu, Maddy, n-am vorbit despre asta? Ești în *doliu*. Și asta nu-i o treabă de douăzeci și patru de ore. Trebuie să-ți acorzi *timp*.

— Pot să-ți explic, răspunse ea pe un ton deloc convingător, căci nu prea știa cum. Hotărî apoi să schimbe tactica. Am nevoie de tine, K. Țasta-i adevărul. N-am la cine altcineva să apelez.

— Asta înseamnă „K, am nevoie de tine pentru că ești o prietenă extraordinară” sau „K, am nevoie de tine pentru că ești un geniu al informaticii”. Pentru că mie mi se pare că „adu-ți laptopul” seamănă mai mult cu a doua variantă.

— Ambele.

— Dacă fac asta...

— Oh, K, mulțumesc mult, știam...

— Hei, am spus *dacă*. Dacă fac asta, există și un preț.

— OK, care-ar fi prețul?

— Trebuie să ascuți muștruluiala pe care ți-am pregătit-o.

— S-a făcut.

— Vorbesc serios, Maddy. Trebuie să mă ascuți. Nu procedezi corect.

— Am să ascult, promit. Sunt la o distanță de trei cvartale. Cât poți de repede.

Șase minute mai târziu, Maddy o zări pe Katharine Hu, în costum office, negru, cu pantaloni, intrând în cafenea. Părul castaniu al femeii, pe care rareori îl purta aranjat, era lung și mătășos. Ochii ei –

poate pentru că erau prea sensibili pentru lentile de contact – erau ascunși în spatele unei perechi de ochelari, ale căror lentile erau prevăzute cu peliculă antireflex, din câte observa Madison. Uita de cele mai mult ori diferența de vârstă de un deceniu dintre ele. Însă, în acel moment, cea mai bună prietenă și colegă a ei semăna cu o femeie care trecuse prin perioade grele în cei patruzeci de ani – cel puțin. Cu toate acestea, Madison se simțea ușurată că aceasta venise: i se părea că luptase împotriva unui incendiu de una singură, iar acum i se alăturase cineva.

— Este posibil ca această femeie, Eveline Plaats, și Abigail să fi fost ucise în același mod, începu Maddy. Problema e că nu știm prea multe despre ultimele momente din viața lui Eveline. Mai exact, nu știm unde a lucrat în ziua respectivă. Dar cineva știe.

— Cine?

— CleanBreak. Este o agenție de „prestări servicii menaj”. Trimit menajerele la diferite locații; probabil că țin o evidență cu cine a lucrat și unde. Știi, în sistemul lor. Însă nu vor să ne spună nimic.

— Nu zău.

— Hai, K.

— Ai vreo idee cât este de ilegală chestia asta? Poți fi *închis* pentru așa ceva, Maddy.

— Știu, dar asta se întâmplă dacă spargi sistemul de la Pentagon, poate. Asta e...

— Era *cât pe ce* să intru la zdup, Maddy. Știi prea bine.

Madison tăcu respectuos. Dacă ar fi fost nevoită vreodată să explice cine era și cu ce se ocupa în realitate prietena și colega ei, ar alege varianta scurtă, explicând că aceasta făcuse odinioară parte din „comunitatea hackerilor”, o frază atât de absurdă, încât ar fi făcut-o pe Maddy să schițeze un zâmbet. Katharine ajunsese la *LA Times* după ce spărsese sistemul unei companii importante din industria alimentară, dezvăluind corespondența internă care demonstra că aceasta aplicase cu bună știință etichete false pe produsele sale. Or, după cum afirmase chiar ea, „Aceștia vindeau prostii și știau asta”. Katharine predase aceste informații cotidianului *LA Times*, asupra căruia se făcuseră presiuni pentru a-și dezvălui sursa. Aceștia au refuzat. Femeia rămăsese în umbră cea mai mare parte a anului însă,

odată ce presiunea dispăruse și câțiva directori ai companiei din industria alimentară fuseseră puși sub acuzare, ea fusese angajată în secret. La început se ocupase de „sisteme de sprijin”, devenind în scurt timp o piesă importantă a redacției de știri, folosindu-se de cunoștințele sale de informatică pentru a obține informații pe care alții doreau să le păstreze secrete. Cu aproape zece ani mai în vârstă decât Maddy, ea rămăsese la fel de competentă într-ale tehnologiei precum un adolescent.

— Răspunsul rămâne „nu”, zise cu blândețe Katharine, aplecându-se în față ca să atingă mâna lui Maddy, semn că nu renunțase la efortul pe care îl făcea de a-și convinge prietena să înceteze cu acea nebunie și să își plângă sora.

— Pot măcar să-ți explic? o imploră Maddy. Îi povesti lui Katharine tot ce aflase până în acel moment: moartea inexplicabilă și improbabilă cauzată de o supradoză de heroină a trei femei care nu aveau antecedente în ceea ce privea consumul de droguri, având aproximativ aceeași vârstă și înfățișare. Poliția nici măcar nu ia în calcul ipoteza că două dintre ele ar fi fost omorâte. Susține aceleași prostii ca și în cazul lui Abigail. Știi tu, „Poate că avea obiceiul să se drogheze”. Sau sex, sau te miri ce altceva. Însă eu sunt convinsă – nu, nu sunt convinsă, dar cred că este *posibil* – ca între aceste cazuri să existe vreo legătură. Nu știu cum, nu știu de ce. Dar cred că merită verificat.

— Lasă poliția să se ocupe de asta, Maddy. Asta e treaba ei.

— *Ar trebui* să fie treaba ei, sunt de acord cu tine. Sută la sută. Însă nu și-o face, K. Nu înțelegi? S-ar putea să nu fie nimic. Dar trebuie măcar să verific. Dacă există și cea mai mică posibilitate să dau de urma celui care a ucis-o pe Abigail, atunci trebuie să verific, nu? Simțea cum i se usucă gura. Adevărul este că nu cred că voi putea începe să jelesc până când nu voi afla cine e făptașul. Era o declarație pe care Maddy nu o mai făcuse până atunci. A fost aproape surprinsă de claritatea ei.

Katharine își coborî privirea și clătină din cap. Tăcu vreme îndelungată, iar Maddy nu o deranjă. În cele din urmă, aceasta își ridică ochii.

— Fac asta pentru că știu că ți-ai iubit sora și pentru că mi-aș dori

ca sora mea să facă la fel pentru mine.

Maddy încuviință din cap, lăsând tăcerea care se așternuse între ele să o facă să realizeze că prietena ei lăcrimase. Katharine, nereușind nici ea să mai spună ceva, îi strânse mâna înainte să rădă ușurată.

— Uită-te la mine, zise ea ștergându-și obrazii umezi. Cică eu trebuia să fiu mai bărbătoasă.

Trase laptopul spre ea, îl deschise și se puse pe treabă.

— OK, să începem cu începutul.

Mai întâi, accesă un domeniu pe care Maddy și-l amintea vag de ultima dată când desfășuraseră o operațiune asemănătoare: windowsecurityfix.com. Suna pompos. În realitate, era un mic site realizat chiar de Katharine. Butonă preț de câteva secunde, bombăni ceva despre faptul că trebuia să actualizeze ultima versiune pentru Windows, apoi deschise un tab nou.

Acolo, dădu căutare pentru compania CleanBreak, o găsi, făcu clic pe link și verifică site-ul acesteia.

— Nu sunt sigură, dar pare a fi o companie mică-mijlocie, care are în jur de cincisprezece-douăzeci de angajați. Aceasta fusese și estimarea aproximativă a lui Amy Alice, pe care Maddy o notase în carnetelul ei. S-ar putea să aibă o rețea internă de e-mailuri. E posibil să mă înșel, dar hai să începem de aici și să vedem unde ajungem.

Accesă pagina „Contactează-ne” și notă adresa de e-mail: info@cleanbreakcleaning.com. După o secundă, deschise un alt tab unde se conectă la un cont de e-mail. Nu cu numele ei real, observă Maddy – care mai văzuse trucul acesta –, ci cu unul dintre nenumăratele sale pseudonime.

Katharine se apucă să compună un e-mail către un angajat imaginar despre care știa că nu există, botezându-l cu cel mai rar prenume pe care și-l putu imagina: tarquin@cleanbreakcleaning.com, scriind un singur cuvânt, „Contact”, la „Subiect”, iar apoi acest mesaj scurt: „Îmi puteți trimite tarifele dumneavoastră, vă rog?”

Apoi apăsă „Trimite”. Câteva secunde mai târziu, murmură: „Mulțumesc foarte mult, e de-ajuns”. Mesajul tocmai se întorsese, cu un autorăspuns care o informa că mesajul ei către tarquin@cleanbreakcleaning.com nu fusese livrat, dar care, pentru

ochiul antrenat al Katharinei, dezvăluia mult mai multe. Dacă aruncaai o privire rapidă în antet vedeai o înșiruire de mesaje neinteligibile – sau cel puțin așa i se părea lui Maddy. Pentru Katharine însă era ca și când s-ar fi uitat printr-un vizor, totul era limpede. Îi spunea că CleanBreak folosea un server Windows pentru e-mailurile sale și, prin urmare, aproape mai mult ca sigur că folosea Windows pentru tot. Mai presus de toate, îi dezvăluia ceea ce căuta, numele companiei furnizoare de internet: Unicom, cea mai mare companie furnizoare de servicii de internet din țară, deținută de chinezi.

Gândind cu voce tare, calculă care erau probabilitățile ca o companie de mărimea și genul acesteia să aibă propriul său departament IT. Bănuie că nu exista un astfel de departament, că, în cel mai bun caz, exista un administrator printre ale cărui sarcini multiple se număra și aceea de a se îngriji de buna funcționare a computerelor și de a chema ajutoare atunci când ceva nu funcționa. Ea își luă privirea de la ecran.

— Telefonul la îndemână, Maddy. OK. Știi ce ai de făcut. Ține minte: rar.

Maddy luă telefonul și formă numărul companiei CleanBreak, cerând să i se facă legătura cu persoana care se ocupă de IT. După o scurtă ezitare, începu să vorbească, adoptând tonul unei femei între două vârste din suburbie. Vorbea rar, tot mai rar.

„Bună, drăguță. Sun de la departamentul administrativ al Liceului Ventura și, ei bine, nu știu cum să încep. Câțiva dintre elevii noștri au primit unele dintre cele mai groaznice mesaje azi... Stai, îți voi spune ce legătură există cu compania voastră. Ce spuneam? Ah, da, mesaje groaznice. Și ce să vezi? Ei bine, tocmai asta e, drăguță. Am mers pe firul lor și am dat de o companie numită, așteaptă o clipă, asta e, CleanBreak Cleaning. Întocmai. Da, știu... Dar este foarte clar. Informații la CleanBreakcleaning.com. Asta-i adresa. Unele sunt însoțite de fotografii. Păi, fotografii...”

Ea continuă, primind încurajări din partea lui Katharine, care ridică degetul mare.

Cu o pereche de căști pe urechi și folosind un program din laptop, aceasta formă la rândul ei numărul companiei CleanBreak, știind că

administratorul de la capătul celălalt al firului era ocupat. Își dresе glasul în timp ce aștepta să i se răspundă. Odată ce i se răspunse, se îndreptă de spate și – pe un ton puțin prea răspicat pentru o masă din colțul unei cafenele – ceru să i se facă legătura cu persoana responsabilă cu sistemul informatic.

„Bună, sun de la Unicom în legătură cu o problemă urgentă. Vorbesc cu cineva de la CleanBreakcleaning.com? OK, trebuie să vă aduc la cunoștință că rețeaua voastră este folosită pentru a distribui «software rău intenționat» și că trebuie să luăm... Poftim? OK, dați-mi voie să reformulez. Rețeaua pe care o folosiți voi a fost infestată cu un virus «ziua zero». Putem rezolva problema, dar trebuie să acționăm foarte repede... Nu, mă tem că nu avem timp pentru astfel de procedee, domnule... Ei bine, mă bucur că faceți asta, domnule, este dreptul dumneavoastră, desigur, însă asta va atrage întreruperea serviciilor către dumneavoastră în următoarele trei sau patru minute... Așa e, vom fi nevoiți să vă întrerupem conexiunea la internet... Înțeleg asta, domnule, însă avem o responsabilitate față de clienții noștri...”

Maddy își flutură mâinile, lăsând-o să înțeleagă că nu mai putea menține conversația prea mult timp. „Stai să-mi iau un pix, drăguță”, zicea ea, însă era evident că ducea o luptă: persoana care se afla la celălalt capăt începea să-și piardă răbdarea și se pregătea să îi trântescă telefonul în nas. Katharine grăbi ritmul.

„Bine, domnule. Virusul se răspândește, iar politica Unicom este foarte clară. Trebuie să întrerupem sursa, iar sursa sunteți dumneavoastră... Prea bine, OK. Uite ce trebuie să faceți. Da, asta-i vestea bună. Există o rezolvare pentru asta. Nu, nu e nevoie să cereți ajutorul managerului dumneavoastră. E foarte simplu.”

Maddy încerca să mențină conversația. Își epuizase toate replicile.

Katharine însă era pe val.

„Crede-mă, n-ai vrea să dai ochii cu el știind că ești tipul care a lăsat întregul birou fără servicii de internet. O întrerupere bruscă duce adesea la pierderea tuturor informațiilor. Da, exact. Așa că hai să facem asta. Mergi la windowssecurityfix.com... Da, cu doi de «s». Fără spații, fără puncte... Ai înțeles? Excelent. Vezi iconița din dreapta, sus? Acea. Zice «security.exe». Da, aceea. Fă clic pe ea. Îhî.

Așteaptă să se deschidă. OK, ce zice acum? «Corecție de securitate aplicată, sistemul este acum în siguranță.» Au apărut cuvintele acestea pe ecran? Excelent. Și-acum spune-mi, a apărut o mică... Asta-i, o mică față zâmbitoare! Perfect, asta înseamnă că am terminat. Da, s-a rezolvat. Așa e, nu vom întrerupe furnizarea serviciilor de internet. Să sperăm că am oprit la timp răspândirea virusului. Pot provoca stricăciuni serioase virușii ăștia, crede-mă. În regulă, domnule, vă urez o zi bună! Nu, *eu* vă mulțumesc.”

Maddy și Katharine mimară un „bate palma”, având în vedere că se aflau într-un spațiu public. Apoi Katharine apăsă pe câteva taste și, brusc, în fața ei apăru sistemul intern al firmei de curățenie CleanBreak – complet descoperit în fața ei din momentul în care acel novice nefericit de la capătul celălalt al firului se lăsase păcălit să descarce și să instaleze un software care acționa ca un trădător electronic, permițând accesul de la distanță al unei persoane care controla atât programul, cât și acea pagină de web falsă, windowssecurity.com, unde acesta îl găsisse. Iar acea persoană era Katharine.

Aceasta întoarse ecranul către Maddy ca să vadă și ea. Nu existau grafice, doar o soluție de stocare de date a sistemului CleanBreak. Vizibil era doar un fel de meniu:

ARATĂ TABELE:

STAT DE PLATĂ

SEDIU

TAXE

REGISTRU

Maddy indică ultima poziție din listă, iar Katharine întoarse laptopul. Tastă răspunsurile la întrebările care apărrură pe ecran.

DESCRIERE REGISTRU

Data

Client

Angajat

— Despre ce dată este vorba? întrebă Katharine.

— 9 ianuarie.

— OK. După ce mai apăsă pe câteva taste, ea zise: Spune pe litere numele pe care îl căutăm. Foarte rar.

— Papa, lima...

— Știi că nu mă pricep la prostiile astea. Spune pe litere ca o persoană normală. Rar.

— PLAATS. Prenumele, Eveline.

Katharine se încruntă.

— Nimeni cu numele acesta în ziua respectivă. N-ai înțeles greșit data? Ești sigură...

— Absolut, răspuse Madison. Mai caută o dată.

Tot nimic.

Desigur. Maddy se aplecă în față și zise încet:

— Caută Alice. Amy Alice. Ea trebuia să fie de serviciu în ziua respectivă. Eveline a înlocuit-o pe aceasta.

Katharine tastă din nou, pe buze îi apăru un zâmbet scurt de satisfacție, după care fața ei se întunecă, de parcă ar fi trecut o umbră peste ea. Întoarse ecranul către Maddy ca să citească ea însăși.

Lângă numele lui Amy Alice era o simplă descriere. Cuvintele erau cât se poate de simple, însă Maddy tot fu nevoită să le citească de câteva ori ca să se convingă. Chiar și după ce privi în altă parte și surprinse expresia îngrozită de pe fața lui Katharine, acestea erau tot acolo, transmițând același mesaj în lumina strălucitoare.

„Amy Alice: Locuințe de serviciu 88 la 101, Divizia S48, Garnizoana Armatei de Eliberare a Poporului, Portul Los Angeles.”

Capitolul 18

De câte ori se ocupase de o sesiune de probat haine, de câteva zeci de ori? Poate de două ori? Primii candidați pentru care lucrase Bill Doran își alocaseră maximum două minute pentru așa ceva, însărcinându-și, de obicei, soțiile cu asta. Acest lucru se schimbă însă odată ce industria deveni mai emancipată, odată ce au fost angajați mai mulți consultanți PR și experți care debitau tot felul de baliverne și care „degajau o aură de mascul beta” și alte astfel de prostii. Acum, el trebuia să fie atent dacă persoana care candida purta o cămașă roșie sau albastră sau, și mai ne semnificativ, dacă aceasta purta cămașa cu gulerul răsfrânt și era neîngrijit.

Se obișnuise cu asta, ba chiar devenise destul de priceput. Însă acum înțelegea că trebuia să treacă la un alt nivel. Acum lucra pentru o femeie; regulile erau altele. Îți place sau nu, alegerea pozei pentru campania electorală – cea care urma să apară pe pagina web și pe panouri, pe insignele partidului și ca imagine în spoturile TV – era o treabă cât se poate de serioasă.

Unii doreau să o vadă îmbrăcată în roșu-aprins sau galben-aprins, culori care, se spunea, emanau forță și încredere. Alții doreau ceva mai blând: „Toată lumea știe că Elena Sigurdsson este suficient de dură, încât să-l pună la colț pe Berger. Trebuie să arătăm că poate fi și amabilă. Și blândă”.

— Sigur, dacă am fi vândut imaginea lui *Leonard Sigurdsson*.

Era Ted Norman, președintele partidului, în vârstă de cincizeci și ceva de ani și rumen la față. Avea o atitudine belicoasă chiar și în privința îmbrăcămintei. Era îmbrăcat ca un pensionar din Florida: pantaloni scurți și largi și cămașă cu mâneci scurte, bleumarin. Acest bărbat era, concluzionă amuzat Doran, întruchiparea activistului din Partidul Republican: caucazian, bărbat, bogat și furios. În ochii lui se putea citi furia sau melancolia, sau poate ambele. Doran i-ar fi putut schița portretul pe loc: urmărea Fox, nu îi plăcea muzica apărută după 1978 și nu pleca niciodată în vacanțe în străinătate. Și, dacă ar fi trebuit să parieze, avea nivelul de colesterol ridicat.

— Dacă te comporti cu blândețe cu o femeie, aceasta devine

vulnerabilă, zicea Norman. E mai bine să o cizelezi. În caz că va avea loc un accident nuclear în falia San Andreas la ora trei dimineața, oamenii nu vor dori o îmbrățișare din partea guvernatorului. Vor dori să știe că ea e capabilă să stăpânească situația. Iar cei care nu sunt de acord cu asta ar fi bine să se dea la o parte.

Câțiva puștani din încăperea stăteau cu privirile coborâte, vădit stânjeniți de lipsa de sofisticare. Însă Doran știa mai bine: Norman era vocea autentică a activiștilor. Se prea putea ca ei să nu știe cum se câștigă alegerile – de fapt, dacă i-ai fi lăsat de capul lor, ar fi pierdut de fiecare dată alegerile. Însă trebuia să fii respectuos. Erau fundația ta. Fără ei, erai un nimeni.

În timp ce asculta conversația care dura de o jumătate de oră, Doran era conștient că el nu își spusese încă punctul de vedere. Nu era chiar un lucru rău. Acest fapt îi păstra autoritatea, îl plasa deasupra luptei, îl făcea să fie adultul din încăperea care va pune capăt ciorovăielii dintre puștani (care formau majoritatea). Însă, în acel moment, tăcerea lui avea o altă cauză.

Fiecare argument contradictoriu pe care îl aduceau consilierii lui Sigurdsson – fiecare dintre ei vorbind despre ea la persoana a treia, de parcă aceasta nu s-ar fi aflat în încăperea – deschidea un hău și mai mare înaintea ochilor lui. Acel hău se afla în centrul acestei campanii electorale. Nu se puteau hotărî cum ar trebui să arate candidatul, deoarece nu se puteau hotărî cum ar trebui să fie acesta. Nu conveniseră încă asupra mesajului pe care trebuia să-l transmită aceasta. Inventaseră, desigur, o mulțime de sloganuri, câteva dintre ele experimentate pe grupuri tematice, brevetate și gata de a fi editate. Însă nu era același lucru. Le lipsea misiunea, „*le raison d'être*” al campaniei. Era motivul pentru care pierduseră mulți candidați mai puternici, mai experimentați și mai bine plasați decât Elena Sigurdsson: De ce candidezi? Și, în timp ce asculta dezbaterile despre a purta sau nu cercei, el își dădu seama că Sigurdsson nu era capabilă încă să ofere un răspuns pertinent.

— Și dacă n-am folosi nicio imagine? zise în cele din urmă aceasta. Dacă am folosi fotografii diferite pentru contexte diferite? De exemplu, când voi vorbi despre ilegalități, vom alege costumul, pantalonii și jacheta. Când voi vorbi despre educație, o vom alege pe

aceea. Ea indică o fotografie cu ea, îmbrăcată lejer, cu bluza căzută pe umăr, pe un fundal californian. Din punctul de vedere al lui Bill Doran, ea semăna cu una dintre acele femei obișnuite, de vârstă mijlocie, din reclamele de la ora cinci la Depends sau Tylenol, însă înțelese ideea. Și, în timp ce grupurile rivale din încăperea se înflăcărau auzind propunerea ei, convenind că era un compromis rezonabil, care arăta ce era mai bun din ambele lumi și multe alte astfel de absurdități, el era cuprins de un sentiment de tristețe, realizând că una dintre cele mai sumbre analize ale lui tocmai era demonstrată în prezența sa.

— Și-acum, zise Sigurdsson, vădit ușurată că reușise să devieze discuția de la subiectul înfățișării ei, m-am gândit la mesajul nostru. Îmi place ce avem până acum, dar cred că ar mai trebui ajustat pe ici, pe colo.

„Stai puțin, cum adică?”

— Vreau să-mi folosesc atuurile, să scot în evidență experiența mea. Așa cum face un procuror.

Doran avea o bănuială unde bătea – și îi plăcea.

— Adică, să-l atacăm pe Berger cu privire la toate crimele rămase nerezolvate în timpul mandatului său și la toți infractorii care nu au ajuns la închisoare? Întrebă el.

Ted Norman dădea din cap entuziasmat.

Sigurdsson aprobă din cap, ținându-și privirea ațintită asupra lui Doran. Îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să spună: „Bill, tu și cu mine înțelegem ceea ce nu înțeleg toți puștani ăștia doxă de carte. Mai exact, că această treabă este destul de simplă”.

El se aplecă în față, entuziasmat de acest mod nou de a pune problema.

— Te gândești la o categorie anume de infractori?

Ea zâmbi.

— Care este sugestia ta, Bill?

Amândoi știau răspunsul la această întrebare, însă înțelese că ea voia ca el să spună cu voce tare – poate pentru a-i lumina pe unii dintre membrii mai tineri ai echipei care, spre deosebire de Doran și Sigurdsson, nu își construiseră încă o carieră, sau nu trecuseră prin momente critice, încercând să se agațe de o ilegalitate anume.

— Păi, cea mai evidentă categorie ar fi cea legată de copii. Dacă reușești să dovedești că adversarul tău nu a făcut îndeajuns pentru a-i preveni sau pentru a-i aduce în fața instanței pe ucigașii de copii, ai tras lozul câștigător. Însă pot apărea probleme: familiile nu sunt întotdeauna de acord cu asta, presa te acuză de exploatare. Lucrurile se pot complica.

— Așadar? Candidata zâmbea.

— Așadar, continuă Bill, eu aș sugera să ne concentrăm asupra crimelor ale căror victime sunt femeii tinere. Femeile sunt sensibile la astfel de cazuri, evident. Este un lucru dovedit. Însă, dacă alegi victima corectă – de preferat una care ar stârni același val de furie precum moartea unui copil –, atunci votanții bărbați vor fi și ei mobilizați. Sondajele de opinie efectuate de-a lungul anilor sunt extrem de concludente în această privință.

— La ce te referi când spui „victima corectă”? Era șefa departamentului media, cea care nu voia ca Sigurdsson să poarte roșu sau galben-aprins. Probabil era feministă. Bill trebuia să își aleagă cu grijă cuvintele.

— Ar ajuta dacă victima ar fi tânără și nevinovată, ca să zic așa.

— Nevinovată?

El simți cum femeia începe să se zbârlească. Dacă nu avea grijă, gafa lui va ajunge pe Weibo înainte ca ședința să ia sfârșit. Ezită, încercând să găsească cuvintele potrivite. În acel moment, interveni Sigurdsson.

— Da, nevinovată. Eu mi-am învățat lecția. Dacă trimiți în fața instanței o persoană care a violat sau a omorât o femeie, trebuie să știi că victima nu are nicio vină. Niciuna. OK, recunosc în zilele noastre prea puțini oameni ar spune cu voce tare: „Purta fusta aia? O căuta cu lumânarea”.

— Iar aceia sunt membri ai întrunirilor preelectorale ale Partidului Republican. Gluma lui Bill mai detensionă atmosfera, mai ales că era pe seama lui: era cunoscut faptul că fusese managerul de campanie al unui candidat republican pentru Senat care își pierduse toate șansele de a câștiga deoarece sugerase că anumite tipuri de viol erau aprobate de Biblie.

După ce râsetele încetară, candidata reluă.

— OK. Să zicem că nu vor fi chiar atât de *mulți* cei care vor zice asta cu voce tare, însă printre jurați tot se vor găsi trei sau patru care gândesc astfel. Și nu numai bărbații. Asupra victimei nu trebuie să cadă nici cea mai mică umbră de îndoială. Dar dacă ești suficient de norocos ca să o găsești – să găsești acea victimă care nu poate fi deloc criticată atunci ai tras lozul câștigător.

— Atât în sala de judecată, cât și la urna de vot, adăugă Doran. În ambele cazuri. El îi urmărea pe membrii personalului cum luau notițe, cum tastau ideile principale în tabletele lor subțiri Lenovo și în telefoane. Norman dădea în continuare din cap. Apoi nu trebuie decât să le reamintești votanților cine a fost funcționarul public care a gafat. Politicianul care nu a reușit să îl găsească pe criminal. Nu pentru că acesta ar fi fost greu de găsit, ci pentru că instituția a fost slab organizată...

— ...și indulgentă în ceea ce privește crima, zise Sigurdsson completând ideea.

După încheierea ședinței, Doran se simți mai bine, așa cum nu se simțise de săptămâni întregi. Teatrul pe care îl jucase împreună cu Sigurdsson nu numai că îi consolidase poziția în fața celor câțiva absolvenți de la Stanford – dovedindu-le că nu era o fosilă doar pentru că își începuse cariera pe vremea când fusese inventat faxul –, ci îl făcuse și încredător în faptul că el și candidata vor colabora bine împreună la urma urmei. Asculta încântat cum membrii personalului discutau cum era mai potrivit să-i arunce în cârcă lui Richard Berger un caz de crimă emoționant și nerezolvat, această tactică fiind aprobată tacit și de Ted Norman, generalul armatei de voluntari.

În timpul discuțiilor de după ședință, Doran voise să menționeze numele lui Abigail Webb, însă Sigurdsson i-o luase înainte, spre mulțumirea lui, repetându-le membrilor echipei sale aceleași instrucțiuni pe care i le dăduse și lui mai devreme: să afle tot ce puteau, să se asigure că teoria referitoare la jocul sexual fusese eliminată în totalitate, apoi să înceapă discuțiile.

Cu toate acestea, în timp ce închidea fișierele de pe ecranul computerului și își strângea lucrurile, două gânduri nu îi dădeau pace. Primul avea legătură cu profesia. Deși era bucuros că reușiseră să pună un plan la bătaie, instinctul îi spunea că nu era suficient.

California era un stat democratic. Câteva anunțuri destinate să îi păteze onoarea lui Berger erau mai bine decât nimic, însă asta nu însemna că ar face progrese semnificative. Pentru asta, aveau nevoie în continuare de ceva important, o *cauză*. Dacă nu găsiseră până atunci o forță motoare, una care să îi mobilizeze pe cetățenii statului, unde Dumnezeu ar fi putut găsi una?

Al doilea avea legătură cu sentimentul de vinovăție. Politica era o meserie veche și dură, știa asta. Cu toate acestea, existau anumite reguli. Chiar dacă părea de modă veche, el încă credea că un corb nu-ți scoate ochii altui corb. Candidații erau ținta preferată: ziceai și făceai tot ce îți stătea în putință să îi distrugi. Însă nu încercai niciodată să-ți sapi vreun coleg. Știa că Leo Harris avea o legătură cu fata aceea, Webb, prin intermediul surorii ei. Dacă s-ar folosi de caz, asta ar însemna că depășea limita? Nu era sigur. Însă chiar și faptul că își puna această întrebare îl făcea să nu se simtă în apele lui.

O altă întrebare se furișă nepoftită în gândurile lui, în legătură cu ce auziseră despre Berger, cum că acesta făcea presiuni asupra LAPD. Oare era vorba doar despre Leo și fosta lui, sau mai exista vreun motiv pentru care primarul era atât de interesat de cazul lui Abigail Webb?

Capitolul 19

Jeff Howe se uită din nou la telefon. Niciun semn de la Madison, niciunul de la Barbara. Știa ce voia de la una, dar nu știa ce voia de la cealaltă. De la colega lui, aștepta cu nerăbdare și cele mai mărunte noutăți pe care i le-ar fi putut spune. Le dorea ca să i le poată transmite mai departe lui Madison.

Înțelegea nevoia acesteia de a afla informații, o văzuse la familiile altor victime. Însă mai știa că indiferent cât de mare fusese nevoia celorlalți de a afla ce se întâmplase, cea a lui Madison Webb era incomensurabilă. Howe mai cunoscuse și alți jurnaliști. În calitate de detectiv de calibrul lui, avusese de-a face adesea cu jurnaliști care scriau despre crime. Însă Maddy se deosebea de restul. Aparținea unei alte ligi profesionale, fără doar și poate. Era ambițioasă, evident. Însă era mai mult de-atât. Părea să ardă de curiozitate. Nu avea liniște până când nu afla *totul*. Până când nu îi spuneai totul. Dorința ei arzătoare era unul dintre lucrurile care îl atrăgeau la ea.

Prin urmare, era nerăbdător să o „hrănească”, să-i ofere ceea ce își dorea cu atâta ardoare. Orice putea afla de la Barbara, orice noutate era de ajuns. Oare era doar grija pentru starea de bine a lui Madison Webb? Nu. Își dorea ca ea să aibă o impresie bună despre departament. Nu voia să creadă că pierdeau vremea, ci că își făceau treaba și că depuneau eforturi. Mai exact, voia ca Maddy să aibă o impresie bună despre el. Să-i fie recunoscătoare.

Jeff Howe nu era obișnuit să fie respins. În documentele oficiale stătea scris că el și fosta lui soție se despărțiseră pe cale amiabilă, însă amândoi știau că fusese decizia lui. Chiar și când era la liceu, singura dată când saluta era atunci când avea el chef. Lumea nu îl disprețuia pe căpitanul echipei de fotbal. Nici la facultate. Însă Maddy adusese ceva nou. Această schimbare de atitudine nu îi convenea. Era confuz. Nu înțelegea de ce îl respingea mereu. Așadar, da, și acest lucru îl preocupa. Voia să-i dea motive să creadă că făcea o greșală. Pentru că era adevărat.

Își terminase munca pentru seara respectivă. Primise un caz referitor la uciderea unor membri aparținând unor găști care – și cu

siguranță nu ar fi deranjat pe nimeni dacă ar fi spus asta – nu necesita o rezolvare foarte urgentă. Găști de tineri din South Central care se luptau pentru teritoriu. Începuse cu o lovitură de cuțit și se terminase cu împușcături. Clasica poveste.

Partenerul lui, un polițist destul de cumsecade, plecase. Însă cum el nu avea pe nimeni care să îl aștepte acasă, avea suficient timp la dispoziție.

Se uită din nou la telefon. Dorea să o audă pe Maddy. Să primească un răspuns la unul dintre nenumăratele mesaje pe care i le trimisese ca să se asigure că era bine. Orice care să-i confirme că aceasta recunoștea că își făcea griji pentru ea. Chiar și câteva noutăți despre propria ei anchetă i-ar fi fost de ajuns. Maddy nu îi spusese ce făcea –, dar nu avea nicio îndoială că făcea ceva.

Jeff își trase încet scaunul mai aproape de computer, se conectă și accesă programul pus la dispoziție doar pentru departamentul de omucideri. Găsi meniul de căutare și alege „supradoză” drept cuvânt-cheie.

Pagina se umplu cu fișiere, ordonate după numele victimelor. Restrânse căutarea, cerând să i se arate doar crimele din ultimul an. Pagina se umplu din nou. Howe ezită, știind că sistemul computerului va înregistra această mică incursiune neautorizată și că îl va trăda fără nicio ezitare. Își va lăsa amprente electronice peste tot. Va fi nevoit să dea explicații de ce urmărea un caz care nu era al lui, care nu îi fusese atribuit, posibil din cauză că nutrea un atașament emoțional – sau o dorință – față de un membru al familiei victimei. Ce-ar putea spune în acest caz? Că se afla în afara programului și că nu făcea decât să dea o mână de ajutor într-un caz despre care tot departamentul știa că trebuia rezolvat neapărat. Nu era cine știe ce explicație, însă putea să o dea dacă i se cerea – și să o dea cu toată convingerea.

Și fișierul lui Abigail se afla acolo, însă el îl evită și accesă unul dintre cele mai recente cazuri, un deces care avusese loc în urmă cu aproape trei săptămâni. Pagina care apăru pe ecran era una pe care nu o mai văzuse până atunci în sistemul LAPD.

Fișierul nu a fost găsit.

Făcu clic pe fișierul următor, care înregistra o crimă comisă în luna

anterioară.

Fișierul nu a fost găsit.

Ezită, știind că următoarea lui mișcare creștea riscul pe care și-l asuma: verifică fișierul lui Abigail. Primi același mesaj.

Însă când mută cursorul mai jos, la un caz de supradoză fatală datat în urmă cu un an, fișierul se deschise imediat, afișând toate documentele întocmite de poliție, inclusiv raportul inițial al polițistului care descoperise cadavrul, fotografiile de la fața locului, raportul medicului legist, declarații ale martorilor, memorii de la procuratură; tot ceea ce s-ar fi așteptat să afle acolo. Asta însemna că sistemul funcționa. Nu exista nicio defecțiune generală. Problema era cât se poate de clară. Doar cele mai recente cazuri de supradoză nu erau disponibile.

Jeff Howe încercă să le mai deschidă o dată, doar ca să se asigure. Însă nu se înșelase. Nu exista decât o singură concluzie. Acele fișiere care sugerau, printr-o deducție simplă, că ar avea o posibilă legătură cu cazul lui Abigail Webb dispăruseră, și nu din cauza unei probleme tehnice. Cineva le ștersese.

Se deconectă și își verifică încă o dată telefonul. Tot nimic. Se gândi la conversația pe care o avusese cu Barbara Miller, afară, în curte. Aceasta îi spusese despre instrucțiunile primite de sus, arătând cu degetul către cer. Acest gest însemna că se referea la ordine primite chiar de la șeful poliției. „Ne ocupăm de cazul acesta într-un mod anume.”

La acea vreme, Jeff înțelesese că acestui caz i se acorda prioritate. Cazul Webb urma să fie prioritatea numărul unu a departamentului. Înțelesese asta. Politica sa era foarte clară. O profesoară tânără și drăguță, imaginea însăși a inocenței; cu o soră care lucra în presă, care putea urmări povestea. An electoral. Era logic să se obțină un rezultat și cât mai repede.

Însă acum cuvintele lui Miller căpătau un alt înțeles, „într-un mod anume.” Dacă Jeff nu se înșela, acesta nu era un edict despre ce trebuia investigat cu atenție, ci contrariul. Dovada se afla în computer. Cineva sus-pus, poate chiar din vârf, nu era pregătit să lase la vedere toate acestea. Un număr de cazuri nu fuseseră etichetate, pur și simplu, „Acces interzis”. Ele fuseseră ascunse; pentru a-i

împiedica pe cei curioși să le descopere secretele.

Capitolul 20

Instinctul îi spunea lui Maddy să nu divulge nimic din ceea ce știa. În timp ce conducea, mai degrabă asculta decât vorbea, în difuzorul mașinii răsunând vocea Barbarei Miller, care o informa despre ultimele noutăți apărute în ancheta poliției în cazul uciderii lui Abigail.

— Acum ne ocupăm doar de înregistrarea CCTV, iubito. Știu cât este de frustrant acest lucru pentru familie, dar...

— Chiar știi?

— Poftim?

— Ai spus că știi cât este de frustrant pentru familie. Chiar știi?

Se așternu tăcerea, o clipă de ezitare în care Maddy bănuia că detectivul încerca să-și adune gândurile, mușcându-și buza și încercând să se abțină să nu se răstească la Maddy.

— Bine, nu, *nu știi*, Madison. Ai dreptate. N-am fost niciodată pusă în situația ta. Dar am investigat multe cazuri de omucidere. Cred că știi asta.

Maddy nu răspunse, așteptând ca Barbara să continue.

— Și știu că pot apărea astfel de întârzieri. Investigarea unei astfel de crime necesită timp și multă muncă.

— Știu.

— Știu că știi. Cu excepția departamentului de poliție, probabil că nimeni nu știe mai bine acest lucru decât tine. Și trebuie să-ți spun, Madison – n-au trecut nici măcar două zile. Ține minte, crima aceasta a fost înregistrată cu ziua de ieri.

Ieri. Ce porcării! Despre ce vorbea femeia asta? Ieri! Nu era de mirare că nu făcea progrese dacă nici măcar nu cunoștea cronolo...

Apoi Maddy aruncă o privire la telefonul care zăcea cu ecranul în sus pe scaunul din dreapta și care îi confirma că ziua oficială din calendar era, într-adevăr, marți, indiferent ce spunea ceasul ei interior. Ar fi trebuit să-și fi dat seama până acum că acesta era cel mai imprecis dispozitiv de măsurare a timpului din America. Lipsit de somn, nu mai ținea cont dacă era zi sau noapte, transformând timpul într-o masă continuă, nediferențiată, care nu era o zi sau o noapte

permanentă, ci, mai degrabă, un prezent nesfârșit. Ziua de alaltăieri, ziua de dinainte de dispariția lui Abigail ar fi putut fi acum douăzeci de ani sau ar fi putut fi... acum. Fără somn, timpul își pierdea valoarea.

— Înțeleg. Încerc să fiu răbdătoare, zise Maddy, liniștindu-se pentru moment. Poți măcar să-mi spui de ce durează atât de mult?

— Trebuie să identificăm acele imagini de la Marea Sală. Ne dorim foarte mult să vorbim cu bărbatul care a fost văzut vorbind cu sora ta.

— Și cât de greu poate fi să faci asta? De ce durează atât de mult?

— Dacă ai vedea înregistrările, cred că ai înțelege, Madison. Imaginea nu este clară. Îi interogăm pe toți de acolo, le luăm declarațiile. Clienților, personalului, tuturor. Însă în seara respectivă barul a fost extrem de aglomerat. Nu este ușor.

Maddy strânse de volan, un semnal fizic ce îi aducea aminte să nu vorbească fără rost, să nu dezvăluie ce văzuse și ce știa. „Taci și ascultă.”

— Dar alte cazuri precedente? Alte decese în circumstanțe similare?

— Iubito, crede-mă că nu vrei să ne irosim energia, știi la ce mă refer? Vrei ca toată atenția noastră să se concentreze asupra lui Abigail. Asta și facem. Dacă ne apucăm de frunzărit dosare vechi, ne vom pierde în detalii, ne vom irosi energia și ne vom pierde *concentrarea*. Fac treaba asta de mult timp, Madison.

— Știu.

— Vreau ca acest lucru să fie o garanție pentru tine și pentru familia ta. Ne ocupăm de caz, Madison. OK? Ne ocupăm de asta. Ce-ar fi să ai grijă de mama și de sora ta: au nevoie de tine în momentul acesta. Vorbesc serios. Lasă mizeria asta, scuză-mă, în seama noastră, a celor care suntem plătiți să o rezolvăm. Îndreaptă-ți atenția către Abigail și familia ta, m-ai înțeles?

Maddy conducea prea repede, știa asta, prin smogul care devenise mai dens în timpul zilei, așternându-se deasupra orașului, încăpățânându-se să rămână și devenind oarecum mai lipicios pe măsură ce treceau orele. Conducea spre casa familiei Padilla însă, când se uită la ceas, începu să se agite. Ce șanse avea să îl găsească pe Mario acolo? Desigur, ar fi ideal să poată purta această conversație

între patru ochi. Însă, având în vedere traficul infernal, ar putea sta blocată pe autostradă încă o oră sau două, poate mai mult. Trebuia să meargă mai departe. Maddy își plimbă degetul deasupra tastaturii preț de un minut, apoi un altul până când, pierzându-și răbdarea, formă numărul lui. Se simți ușurată când acesta răspunse și trecu direct la subiect.

— Mario, ar fi trebuit să te întreb ceva despre sora ta. Nu mi-ai spus cu ce se ocupa.

— Cred că se ocupa cu...

— Mario?

— Da?

— Porți masca? Nu înțeleg nimic din ce spui.

Se auzi un foșnet în receptor.

— Dar acum? Mă auzi acum?

— Perfect.

Acest lucru se întâmpla destul de des. Înainte, doar cei care beau lapte de soia și cei care ieșeau să alerge purtau măști împotriva smogului, alături de mame precum Quincy care nu își lăsau copiii să iasă afară fără să nu poarte ceea ce ajungea să semene cu o cască de astronaut. Însă acum, până și oamenii obișnuiți precum Mario purtau măști, chiar și când se aflau în mașină. Disprețul lui Maddy față de aerul toxic începuse să își piardă din intensitate, devenind un soi de viciu neobișnuit, ca fumatul. Aruncă o privire vinovată către torpedo, unde își ținea, aruncată și nefolosită, masca.

— Are legătură cu ceea ce am discutat? începu Mario. Despre a dovedi că...

— Da, zise ea întrerupându-l înainte ca el să apuce să continue. N-avea rost să spună totul la telefon. Așa este. Ar fi trebuit să aștepte și să vorbească despre asta între patru ochi. Majoritatea oamenilor nu erau la fel de atenți ca și ea; sau, după cum ar fi spus Abigail, la fel de paranoici. Poți să-mi spui cu ce se ocupa?

— Cu contabilitatea.

— Rosario era contabilă?

— Da. Era stagiar contabil, de fapt. Învăța să țină contabilitatea. Lucra pentru o firmă de catering din Parcul La Brea.

— Și acum două săptămâni și jumătate? Poliția a estimat data

morții în jur de ora zece, nu?

— Așa mi-au spus.

— Știi cumva ce a făcut în seara respectivă?

— A ieșit cu niște prieteni după orele de serviciu.

— OK. Lui Maddy i se părea că lăsa o găleată într-o fântână care secase. Nu mai știa ce să-l întrebe. Știi unde s-au dus?

— La restaurantul Amici. Era aproape.

— Aproape de birou?

— Nu, scuze. Aproape de locul unde munceau prietenii ei.

— Nu...

— Firma de catering unde a lucrat în seara aceea. Aparține prietenilor ei, știi, aceștia îi organizează pe chelneri.

— Ah, am înțeles. Maddy tăcu, încercând să-și facă o imagine. Și s-a întâlnit cu ei după aceea?

— Da, făcea asta uneori. E posibil să se fi întâlnit cu ei acolo, după slujbă. Sau a rămas acolo după program ca să vadă cum funcționau lucrurile. Un lucru care trebuie să îl știi despre Rosario este că era ambițioasă. În vocea lui se simți un chicot. Foarte ambițioasă. Zicea că poate, într-o zi, își va deschide propriul restaurant. Era curioasă să vadă cum funcționau lucrurile.

— Și a făcut asta în seara respectivă?

— Ține minte, am aflat toate astea de la alții. Ceea ce cred eu că s-a întâmplat, ceea ce au declarat prietenii ei poliției, este că Abigail a rămas până târziu la birou ca să-și termine treaba. Apoi s-a dus ca să se întâlnească cu ei.

— La restaurant?

— La firma de catering. Voia să se întâlnească cu ei acolo. Însă n-a putut să intre, așa că i-a așteptat afară.

Maddy își putea imagina cu ușurință acest scenariu. În LA aveau loc adesea astfel de evenimente – o petrecere după premiera vreunui film sau inaugurarea vreunui muzeu. La începuturile carierei sale, stătuse și ea de multe ori în fața clădirilor unde se desfășurau astfel de evenimente, cu carnețelul în mână, de partea cealaltă a cordonului roșu, sperând ca vreun fanfaron să o remarce și să o lase să se furișeze înăuntru. Pe vremea aceea avea o rochie pe care o îmbrăca pentru astfel de misiuni, singura pe care o avea și care era suficient de

elegantă pentru așa ceva.

— Deci s-a întâlnit cu ei în fața clădirii sau a hotelului și au ieșit în oraș împreună?

— Da, să mănânce ceva.

— Nu cunosc restaurantul Amici. Ce fel de local este?

— Nimic deosebit. Un restaurant mic și intim, cu specific italianesc. Ideal pentru Rosie. Nu îi plăcea să bea, nu îi plăceau barurile. Celorlalți le plăceau, în special chelneriței. Dar nu și lui Rosie. Cred că au mers acolo pentru că restul localurilor erau aglomerate. Știi cum e acolo.

— Unde?

— Acolo, în port. Terminal Island. Acolo aveau treabă, la bar. La garnizoană. O chestie scurtă, s-a terminat pe la ora opt. Însă greu de intrat și de ieșit, cu toată securitatea de acolo.

— Evenimentul a fost organizat la garnizoană?

— Da. Nu ți-am spus? E o petrecere anuală, pentru a mulțumi personalului. Un gest de Anul Nou Chinezesc.

Capitolul 21

Leo închise ușa de la biroul său, un lucru pe care rareori îl făcea. Nu era că nu îi plăcea să țină ușa închisă. Într-o lume utopică, aceasta ar fi stat mereu închisă, permițându-i astfel să își desfășoare activitatea în liniște. Însă, spre marele lui regret, nu putea face acest lucru în timpul unei campanii electorale, în calitate de primar al orașului LA, Richard – uneori Rick, niciodată Dick – Berger militase puternic pentru birourile necompartimentate. Desigur că avea birourile sale private în clădirea Primăriei, la cel de-al treilea etaj însă, după cum spunea și un titlul din *LA Times*, „Ușa mea este mereu deschisă”. Fotografia cu el care însoțea articolul fusese făcută... printr-o ușă deschisă. În calitate de fost reporter, Leo știa că jurnalismul putea fi o treabă foarte literală.

În general nu îl deranja să respecte principiile lui Berger când se afla la sediul central al campaniei. Știa ce lovitură ar primi departamentul de PR dacă o persoană ar publica o fotografie cu ușa lui închisă. Și-apoi, nu îl deranja să știe că „pipițele” îl auzeau uneori că admonestează, amenință, amăgește sau se ocupă altfel de presa din California. Urmărea un scop dublu: să învețe cadrele tinere cum funcționau lucrurile și să își consolideze reputația de jucător important în politică, pe care o câștigase cu greutate.

Inconveniența apăsarea în astfel de momente, când dorea să poarte o conversație discretă la telefon. Era imposibil să faci asta dacă nu închideai ușa, astfel încât să vadă și să audă toată lumea. Mai bine ar fi pus un semn.

Se întoarce în scaun cu spatele la ușă, imaginându-și că își lua o măsură suplimentară de precauție, adăugând un strat de izolare fonică între el și biroul de dincolo de ușă. Se uită pe birou și zări un post-it pe care îl omisese: telefoane de la reporterii de la *Politico*, *Buzzfeed* și *Sacramento Bee*; unul de la Bill Doran, care îi fusese o singură dată mentor, care îi propunea un pahar „de dragul vremurilor trecute”; un altul de la președintele Partidului Democrat, care îi transmitea că fusese abordat de Ted Norman, omologul său din Partidul Republican, cu o „propunere” și îl ruga să îl sune. Nimic de la

Madison Webb.

Leo puse bilețelul deoparte, luă telefonul și căută numele persoanei sale de legătură din LAPD. Se holbă la el o vreme, gândindu-se să mai amâne apelul o oră. Apoi apăsă pe tastă.

— Nu ne-am auzit de mult.

Într-un altfel de context, aceasta ar fi fost o întâmpinare destul de prietenoasă. În contextul de față însă, venind de la Leo Harris, era o declarație de dezamăgire care putea duce la alte ostilități.

— Mda, cred că au trecut vreo două ore. Mi-a fost dor de tine. *De tine*. Poți scoate polițistul din New York...

— Vreo veste?

— Adică de acum o sută de minute de când am vorbit ultima dată? Uite care-i treaba, Leo. Cazul ăsta nu e ușor. Felul în care...

— Dacă ne-ar fi plăcut lucrurile *ușoare*, nu am fi ales meseria asta, nu? i-o reteză Leo nemilos. Vrem doar să știm ce se întâmplă. Am cerut cumva mai mult de-atât?

— Nu s-a schimbat nimic, Leo. Avem oameni care se ocupă de bar, care studiază imaginile și vorbesc cu toată lumea de-acolo: cu personalul, cu clienții, cu toată lumea. E nevoie de timp.

— Apreciez asta. Dar ce vreau eu...

— Uite ce zic eu. Este *evident* vorba despre o crimă, asta-i sigur.

— Asta nu cred că-i o noutate, nu? Știam asta, nu?

— Sigur, sigur, Leo. Însă au existat niște *sceptici*, ca să zic așa.

Leo se lăsă pe spate, amintindu-și de informațiile care ajunseseră la el despre detectivul care se ocupa de caz, Barbara nu-știu-cum.

— Și ce a condus la decizia că este vorba despre crimă?

— Ei bine, am auzit că au fost verificate imaginile din apartament. Din apartamentul fetei.

— Te referi la apartamentul *victimei*? Cel care îi aparținea lui Abigail Webb? Dumnezeuule, oamenii ăștia.

— Da. Am trimis un ofițer acolo, dar n-a găsit nimic. Au derulat banda înainte și înapoi, dar tot nimic. Nu s-a găsit nimic care să arate, ăăă, când a sosit victima acasă.

— OK.

— Miller merge acolo, urmărește imaginile și verifică același lucru. Nu vede nimic. Este întuneric. Nu există lumină la intrarea în bloc,

doar un bec de veghe, știi tu, dintre acelea pe bază de senzor sau cum s-o fi numind. Însă Miller a derulat cu încetinitorul imaginile și a observat ceva.

— Da. Leo devenea din ce în ce mai exasperat. Vocea de la capătul celălalt al firului savura momentul.

— Fii atent. Observă *un altfel de întuneric*.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Există o schimbare a imaginii. Una foarte subtilă. Privi din nou și observă că, timp de optsprezece minute și jumătate, de la 11.50 la 12.08 și treizeci de secunde, imaginea arată întuneric total. În restul timpului, este un fel de cenușiu foarte închis.

— Cineva a oprit camera de supraveghere.

— Da! De unde știi? Ți-a spus cineva?

— Am ghicit.

— Ei bine, exact asta s-a întâmplat. Polițistul expiră, apoi continuă: camera de supraveghere a fost oprită. Miller se duce la intrarea în bloc. Îi spune administratorului să aducă o scară, pentru că nu e prea înaltă, și începe să inspecteze camera. Se așteaptă ca obiectivul să fie spart, însă e mult mai bine de-atât.

— Mai bine?

— Mai curat. Obiectivul și restul echipamentului sunt OK, intacte. Însă ea pipăie cu degetele în spatele camerei de supraveghere și găsește firele tăiate. Cu o adevărată precizie, treabă de profesionist. Apoi au fost legate. Știi tu, cu bandă adezivă neagră.

— Deci a început din nou să înregistreze?

— Corect. Imediat după aceea. Dacă mai târziu s-ar fi uitat cineva la înregistrare, totul ar fi părut normal. A surprins lumea intrând și ieșind din clădire. Nimeni n-a observat până azi că s-a umblat la ea.

— Și asta rezolvă lucrurile?

— Eu așa zic. Camera de supraveghere a încetat să înregistreze fix la ora la care s-a petrecut crima. Eu cred că nu-i pură coincidență.

— OK, zise Leo rozându-și unghia de la degetul mare.

— Și asta înseamnă că avem de-a face cu cineva priceput. Metodic.

— În regulă, zise Leo dornic să încheie acea conversație ca să se poată gândi fără să fie întrerupt.

— Deci, vezi? N-am tăiat frunze la câini.

— Văd asta. Vă suntem foarte recunoscători. Mersi.

— Ah, Leo? înainte să închizi. Când spui „vă suntem recunoscători” și „vrem doar să știm ce se întâmplă” și altele...

— Da.

— ...Pot să te întreb la cine te referi mai exact? Este vorba despre „noi” adică tu și primarul – sau doar despre tine? Pentru că ai atras atenția. Mă refer la interesul tău în cazul acesta. Interesul tău *real*, aș putea spune. Mereu vrei să știi exact ce facem, cât de aproape suntem să îl prindem pe criminal. Ar trebui să știm ceva, Leo? Îți faci griji în privința a ceva – a cuiva – despre care ar trebui să știm? Și când zic „știm”, nu mă refer la mine personal. Mă refer la echipa omucideri a poliției din Los Angeles.

Capitolul 22

Exploziile se declanșau la intervale regulate, fascicule de lumină albă apărând periodic de câteva secunde, umplând văzduhul. Știa că nu era în siguranță să conducă în astfel de circumstanțe, când nu putea vedea bine, când lumina era atât de puternică. Experiența o învățase cu mult timp în urmă că atunci când se instala o migrenă, ca o furtună cu tunete, singura opțiune sigură era de a găsi un loc întunecat unde să te ascunzi.

Găsi o cotitură lângă Olympic și trase pe dreapta, lăsându-și capul pe volan. Simțea cum îi bubuia creierul, izbindu-i-se ritmat de craniu. Era oare o migrenă sau gândul care își făcea loc în sistemul ei nervos, câștigând forță și teren cu fiecare circuit?

„Doi înseamnă coincidență, doi înseamnă coincidență.” Nu putea alunga acest gând. Atât Eveline, cât și Rosario își petrecuseră ultimele ore din viață aproape de garnizoana chineză. Probabil că nu avea nicio semnificație. Rosario nici măcar nu intrase în bază și mersese într-un alt loc după aceea. Poate că și Eveline își întâlnise soarta în altă parte, la câteva ore după ce își terminase munca. Niciun caz nu avea legătură cu Abigail. Și totuși, acest gând nu îi dădea pace.

O altă explozie, albă și strălucitoare. Lăsă geamul jos, observând privirile celor câtorva trecători de pe trotuar, unde cea mai mare atracție părea a fi un magazin de băuturi alcoolice, a cărui firmă din neon era stinsă. Trase în piept câteva guri de aer, sperând că acestea vor înlătura furtuna care i se dezlănțuia în cap.

Însă situația părea să se înrăutățească, deoarece oxigenul alimenta flăcările. Dintr-odată, se auzi un zgomot puternic și insistent. Își ridică privirea, întrebându-se dacă nu era cumva o mașină de pompieri care traversa strada cu sirenele pornite. Însă nu se zărea niciuna. Nu erau nici mașini de poliție cu sirenele pornite.

Identifică rapid sursa gălăgiei. Ecranul telefonului era aprins, afișând un nume. Claxonul asurzitor nu era nimic altceva decât soneria telefonului ei.

Maddy miji ochii și văzu un singur nume. *Quincy*.

Nu se simțea în stare să răspundă în acel moment. Îl lăsă să sune

până când intră căsuța vocală. Trecură treizeci de scunde, apoi un minut până când aparatul vibră, anunțând-o că primise un mesaj. Asta însemna că era unul lung. Abia dacă îi putea face față.

Inspiră din nou și apăsă în cele din urmă pe buton. În scurt timp, vocea surorii ei răsuna în mașină, iar Maddy se grăbi să apese pe buton pentru a o opri. Însă auzise suficient încât să înțeleagă esențialul. „Nu-mi vine să cred că nu ai vizitat-o și nici nu ai vorbit cu mama. Nu mai știu ce să cred, Maddy, chiar nu mai știu.”

Maddy încercă să privească afară pe geam, simțind nevoia să se detașeze. Însă albeața, strălucirea erau copleșitoare. Iar acum simțea cum i se face rău, cum greața îi urcă până în gât.

Știa că sora ei avea dreptate, însă asta nu o ajuta cu nimic. Dimpotrivă, înrăutățea lucrurile. Se întinse după telefon, hotărâtă să îi spună lui Quincy să se ducă la naiba. Apăsă pe buton, cu nervii încordați și pregătiți, când auzi din nou acel sunet; exploziile albe erau încă acolo, însă nu o mai deranjau. Îi dădeau energie; puteau servi drept coloană sonoră pentru bombardamentul pe care avea de gând să îl lanseze asupra surorii ei mai mari.

Telefonul sună o dată, apoi încă o dată. Maddy își dresе glasul și își îndreptă umerii, dându-și părul din ochi, astfel încât să poată privi drept în față. Era amorsată, asemenea unui dispozitiv exploziv gata să se declanșeze.

Apoi intră căsuța vocală. Vocea surorii ei părea tensionată, ca vocea unei femei din suburbie, plină de o veselie falsă și disperată să întruchipeze perfecțiunea domestică: „Salut! Aș vrea să vă pot răspunde la telefon, dar, fir-ar să fie, nu pot ajunge la...” Maddy nu mai auzi continuarea, deoarece azvârlise telefonul cu toată forța în partea cealaltă a mașinii. Acesta se izbi de pereții de vinilin și căzu, aterizând printre doze de suc goale, vârfuri de pix mestecate și carnețele odinioară extrem de importante.

Se uită la ceas și o porni din nou la drum, blestemând gestul copilăros pe care tocmai îl făcuse, și asta doar pentru că voia să o sune pe Jessica, prietena lui Abigail, ca să îi mai lase un mesaj. În timp ce reintra pe șosea, își spunea că destinația ei nu avea nicio legătură cu mesajul lui Quincy, dar avea legătură cu ghicitoarea pe care trebuia să o dezlege referitoare la ultimele clipe din viețile lui

Eveline Plaats și a lui Rosario Padilla, două femei care nu aveau nicio legătură cu familia ei și pe care nu le cunoscuse niciodată.

* * *

Spre marea ei ușurare, afară nu era parcată nicio mașină. Va putea fi singură cu mama ei. Și cu Paola, infirmiera mexicană pe care o angajase Quincy în urmă cu patru sau cinci luni. Maddy se folosi de cheia pe care o avea ca să intre, strigând cu blândețe când deschise încet ușa.

— Mamă? Sunt eu, Maddy.

Paola strigă:

— Hei. Noi, aici.

Părea să fie ora cinei. *Patru patruzeci și cinci după-amiază*. De ce Dumnezeu trebuia să mănânce mama ei de parcă ar fi fost un copil? Cu cât o tratau mai mult ca pe un copil, cu atât nu făcea niciun progres. Maddy era convinsă de asta. Simți un val de resentimente față de Quincy pentru că o împingea mai adânc și mai repede către declin. Parcă și auzea răspunsul inevitabil al surorii ei: „Dacă crezi că nu mă descurc, ce-ar fi să te ocupi tu mai bine de treaba asta. N-ai decât”.

Maddy înaintă încet, deoarece nu voia să o ia pe mama ei prin surprindere. Adevărul era că avea nevoie de timp să se obișnuiască cu priveliștea femeii plăpânde și ramolite care o înlocuise pe mama ei, odinioară plină de viață. Într-un sfârșit, se apropiase suficient de mult încât să o vadă șezând în fotoliul ei preferat, cu tava în brațe și cu Paola lângă ea. Slavă Cerului că ținea furculița în mână. Madison se temea foarte mult de ziua în care va veni să o viziteze și o va vedea pe mama ei hrănită ca un copil. Era unul dintre motivele pentru care nu îi plăcea să vină în vizită sau, cel puțin, unul dintre acele motive pe care îl recunoștea.

Maddy se aplecă, intrând treptat în câmpul vizual al mamei sale: nicio reacție bruscă. Bătrâna își ridică încet capul și își fixă ochii asupra musafirei, analizându-i hainele, mâinile, chipul. Cele două femei împărtășiră un moment îndelungat de panică mutuală, mama agitându-se în timp ce încerca să își identifice copilul pe care îl născuse în urmă cu trei decenii, iar fiica temându-se că, de astă dată,

această sarcină o va depăși.

— Madison! zise femeia în cele din urmă, luminându-se la față și afișând un zâmbet larg, ca de copil.

Era încântătoare chiar și acum, în ciuda jerseului demodat pe care îl purta. Pielea ei era fină, trăsăturile elegante, iar culoarea părului îngrijit, un amestec de cenușiu, argintiu și blond – era meritul lui Quincy. Oare zâmbetul se datora plăcerii sau ușurării că reușise să își aducă aminte cum o chema? Maddy nu era sigură, însă zâmbetul o încălzi.

— Bună, mamă, zise ea aplecându-se ca să o sărute pe obraz.

Acesta era moale, însă îi lipsea parfumul pe care l-ar fi așteptat Maddy și pe care și l-ar fi dorit, sincer. Dacă mama ei nu mai putea fi așa cum fusese odinioară, măcar ar fi putut mirosi la fel. Va vorbi cu Paola.

— Vreți să rămâneți singure?

Paola trase un scaun, apoi îi făcu semn lui Maddy să-și dea haina jos și să se așeze.

— Vă las singure.

Madison se conformă, urmărind-o cu privirea pe infirmiera care își căută de lucru în altă parte, cu o cârpă în mână, ieșind și intrând.

— Cum te simți, mamă? Ea își dădu seama că habar nu avea ce să spună sau ce ton să folosească. În ce măsură mama ei era conștientă de moartea lui Abigail? Arăți bine.

— Nu același lucru pot spune despre tine, răspunse mama ei, însă nu pe un ton sever. Era o constatare. Doctorii o avertizaseră în această privință. „Credem că lipsa de inhibiție este unul dintre cele mai comune semne...” Pari obosită.

— Sunt obosită, mamă. Sunt epuizată.

— Ar trebui să te odihnești mai mult.

— Știu. Dar este greu. Mai ales acum.

Mama ei așeză încet furculița în farfurie.

— Este greu. Este greu pentru tine.

— De ce este greu pentru mine, mamă?

Simți o săgeată ca un junghi în partea din spate a creierului, undeva în spatele urechii stângi, ca și cum ar fi explodat o mică grenadă.

Mama ei întârzie să răspundă, ca și când ar fi întors întrebarea pe toate părțile. Privea fix farfuria și mișca furculița prin sos, lăsând o dâră care dispăru aproape instantaneu.

— Pentru că... știi tu, răspunse ea în cele din urmă.

Un alt junghi.

— E mai greu pentru tine, mamă. Din toate punctele de vedere.

— Nu, zise mama ei, ridicându-și într-un sfârșit privirea. E mai greu pentru tine.

Maddy o privi în ochi, neștiind ce să zică. Ultimele ei cuvinte rămaseră suspendate în aer, asemenea unei urme de parfum vechi. Oare mama ei tocmai repetase cuvintele lui Maddy, articulându-le fără să le înțeleagă sensul? Doctorii spuneau că se putea întâmpla și asta. Sau poate că mama ei adusese în prim-plan o amintire, scoțând-o la suprafață din starea ei de demență, un moment rar de luciditate indus – cine știe – de șocul provocat de moartea fiicei ei cele mai mici? Și dacă era o amintire, oare se referea la ceva anume? Dacă era așa, oare era acel lucru evident? „Pentru că... tu știi.”

Mama ei vorbi din nou, rostind o propoziție care părea să străpungă ascunzătoarea lui Maddy, stratul gros de epuizare și experiența pe care o acumulase de-a lungul anilor, și care îi străpunsese inima.

— Ești cea mai bună dintre ele, zise ea simplu, de parcă ar fi fost pura realitate. Ești cea mai bună. Ești cea mai puternică. Întotdeauna ai fost.

La auzul acestor cuvinte, poate cea mai coerentă frază pe care reușise să o rostească mama ei în ultimele luni, Maddy simți o înțepătură în spatele ochilor. O clipă mai târziu, realizează că obrajii îi erau umezi și că îi curgea nasul. Privirea ei deveni încețoșată din cauza lacrimilor, asemenea obiectivului unui aparat de fotografiat udat de ploaie.

Mama ei vorbi din nou. Sau mai degrabă dădu să vorbească, pregătindu-se să articuleze cuvintele, apoi se opri. Își duse degetul la buze.

— Ssst.

Zâmbi, apoi repetă gestul.

— Ssst.

Zâmbi din nou.

— „Un secret rămâne un secret”, înțelege?

— Ce secret, mamă? întrebă Maddy cu voce stinsă.

Mama ei repetă același gest.

— Ssst.

— Bine, zise Maddy. N-o să-l spunem niciodată, nu-i așa?

Deoarece Abigail nu mai era, întrebarea căpătase un alt înțeles.

Mama ei repetă sunetul.

— Ssst.

Maddy vru să spună mai multe, însă nu putu. Vocea nu o asculta; umerii îi tremurau. Apucă mâna mamei ei și o ținu într-ale ei. Era caldă și fină, pielea era mai transparentă decât și-o amintea ea, însă atât de familiară.

Femeia își ridică privirea, afișând nu surpriză, ci contrariul. Îi luă lui Maddy mâinile într-ale ei, strângându-i-le cu putere. Și, dintr-odată, ea avea din nou cinci ani și traversa strada împreună cu mama ei cea frumoasă, ținând-o cu încredere de mână.

Se întinse să ia un șervețel ca să își șteargă nasul. Din cauza zgomotului nu auzi cuvintele mamei ei, ci doar următoarele:

— Nu o băga în seamă pe ea.

Maddy vru să o întrebe la cine se referea, însă știu că nu era nevoie. Se gândi la un răspuns prin care să îi dea de înțeles că pricepuse, însă își dădu seama că era prea târziu. Indiferent ce gând îi trecuse prin minte mamei ei, acesta dispăruse. Femeia din fața ei rătăcea altundeva.

Maddy își suflă nasul încă o dată și hotărî să reia conversația. Dădu drumul mâinii mamei ei și spuse:

— Mamă, vreau să vorbim despre Abigail.

La auzul acestor cuvinte, chipul femeii se întunecă, însă își reveni surprinzător de repede. Unul dintre doctori o avertizase în legătură cu acest lucru. Avea și un nume, dacă nu era „evitare”, atunci era ceva asemănător. „Am descoperit că, în astfel de situații, creierul găsește o modalitate de a înlătura ceea ce este prea greu de procesat.”

Mama ei se întinse după cartea cu sudoku; inițial, fusese o sugestie a doctorului – „Chiar dacă creierul nu reușește să proceseze cuvintele, poate să proceseze cifrele, prin urmare mușchiul trebuie antrenat în

mod regulat” –, însă pe parcurs devenise o obsesie.

Madison încercă o altă abordare.

— Știi cu ce se ocupă Abigail, mamă?

— E o fată bună. Ținea un creion în mână pe care îl plimba deasupra grilei cu cifre.

— Da, este minunată. Toată lumea o place, nu-i așa?

— Păi, copiii o plac cu siguranță.

Era un semn bun, unul pe care Maddy nu putea să se abțină să nu îl folosească împotriva lui Quincy.

— Copiii? Întrebă ea, cerând o confirmare.

— Ceilalți copii de la școală.

Cuvântul „ceilalți” ateriză ca un trăsnet. Și-o imagine pe Abigail pe vremea când era copil.

— Abigail este profesoară, mamă. Și este o profesoară foarte bună.

Însă mama ei era prea preocupată cu rezolvarea. În timp ce scria cu creionul, Maddy repetă ceea ce spusese, iar de astă dată primi un răspuns.

— I-au oferit o altă slujbă.

Asta era o noutate pentru Maddy. Oare era adevărat? Oare era posibil ca Abigail să fi început munca în altă parte, undeva unde, poate, putea avea o legătură cu garnizoana?

Se grăbea cu afirmațiile. Mama ei nu era un interlocutor de nădejde, iar Maddy vorbise cu Abigail despre muncă și carieră cu puțin timp în urmă. Cu siguranță ar fi știut dacă intervenise vreo schimbare.

— Ce fel de slujbă, mamă?

Mama ei se luminează brusc la față. Își coborî privirea asupra cărții cu sudoku, grăbindu-se să completeze mai multe numere.

— Gata, spuse ea cu mândrie.

Apoi își verifică munca, iar pe chipul ei trecu o umbră.

— Prea bine ca să fie adevărat, zise ea.

Era lozinca ei.

— Ce fel de slujbă, mamă?

Mama ei se opri din șters numerele completate greșit și își ridică privirea goală.

— Ai spus că i-au oferit lui Abigail o slujbă? Ce fel de slujbă?

- O slujbă.
- Of.
- Dar mai bună.
- La aceeași școală?

Mama ei își mișcă ușor capul, iar lui Madison i se păru a fi o încuviințare. Însă nu era convinsă. Ar fi putut să nu însemne nimic, doar vreo frântură de amintire care intrase și ieșise din mintea mamei ei. Chiar dacă cuvintele mamei ei ar fi avut vreo noimă, aceasta o anunța, pur și simplu, despre o promovare: nu era cine știe ce diferență.

— Altceva? Abigail a mai pomenit despre altceva?

— De ce ar fi făcut-o?

Nu era clar dacă asta însemna „De ce și-ar căuta o altă slujbă?” sau „De ce ar pomeni despre așa ceva?”. Totuși era foarte posibil ca vorbele mamei ei să nu fi avut nicio legătură cu întrebarea pe care i-o adresase. „De ce ar fi făcut-o?” putea să se refere la orice și la tot.

Maddy se aplecă în față ca să îi ia din nou mâna mamei într-ale ei. O ținu așa preț de câteva secunde, timp în care aceasta o privi cu aceiași ochi goi.

— Mamă, ți-a menționat ceva Abigail care la vremea respectivă nu a părut important? Încearcă să-ți amintești, mamă. Știu că este greu. Dar cred că poți să-ți aduci aminte mai mult decât...

O voce răsună pe hol, odată cu schimbarea de lumină.

— Salut! Sunt eu!

Era Quincy.

Instinctul îi spuse lui Maddy să se retragă, să se îndepărteze de mama ei, să se desprindă din acea împreunare a mâinilor lor. În acel moment, Paola ieși din bucătărie, cu o viteză care sugera că stătuse în tot acest timp aproape de ușă.

— Maddy! Ce surpriză! zise sora ei cu însuflețire și cu obrajii înroșiți de aerul proaspăt al iernii.

Căra două, nu, trei pungi de cumpărături, pline cu alimente. În acel moment, și nu înainte, Maddy realizează că venise în vizită cu mâna goală.

— Când ai venit?

— De fapt, eram pe picior de plecare.

— Oh, nu pleca așa de repede. Sunt convinsă că mamei îi face plăcere să stea la povești.

Paola interveni și luă farfuria cu sosul încheșat.

— Ești obosită acum, nu? zise ea pe un ton blând. Obositor să răspunzi la atâtea întrebări.

Maddy simți că atmosfera se răcește și se încordă pentru ceea ce avea să urmeze.

— Întrebări? zise Quincy, dispărându-i tonul vesel din glas. Ce întrebări?

— Stăteam doar de vorbă, răspunse Maddy abia reușind să rostească cuvintele. Nu-i așa, mamă?

Bătrâna începu să vorbească, iar expresia de pe chipul ei sugera că voia să vină în ajutorul lui Maddy.

— Abigail este fericită acolo unde este, zise ea, pe chipul ei apărând același zâmbet nevinovat.

Quincy nu spuse nimic, însă graba cu care intră în bucătărie ca să lase pungile cu alimente sugera că nu terminase cu acest subiect. Maddy observă felul în care sora ei îi întinse cea de-a treia pungă Paolei. Nu era nevoie de cuvinte, căci complicitatea dintre cele două era evidentă. Acest lucru explica într-o oarecare măsură activitatea de spionaj a Paolei.

— Maddy, ce-ar fi să mă ajuți să aduc niște lucruri din mașină?

Ea se conformă, deși știa ce i se pregătea.

Odată ce ieșiră afară și ajunseră lângă portbagajul uriaș al SUV-ului, Quincy lansă atacul.

— Aceasta nu este „o poveste”, Maddy, m-ai înțeles? Este realitatea. Roșeața din obraji i se răspândea acum pe gât. Înăuntru e mama ta, care tocmai și-a pierdut un copil. Trebuie să... Tăcu, ca și când nu ar fi găsit cuvinte suficient de tăioase pentru a-și exprima furia. Ce-ar fi să vorbești cu noi, măcar o dată, Maddy. Nu să ne interoghezi, să vorbești cu noi. Măcar o dată. Lăsa să-i scape un sunet – jumătate mârâit, jumătate scrâșnit din dinți – expresia animalică a furiei de soră.

Maddy se gândi să nu riposteze, o tehnică din copilărie care, odată ce ajunsese să o stăpânească destul de bine, dăduse rezultate minunate, scoțând-o din minți pe Quincy, care era deja furioasă. Însă

acest lucru necesita o stăpânire de sine de care ea nu mai era capabilă. Nici atunci, nici în vreo altă situație.

— Știi, Quincy, nu ai dreptul să îmi spui cum să mă comport doar pentru că ești sora mai mare. Nu ai avut dreptul nici atunci, nu îl ai nici acum, ai înțeles?

— N-aș fi nevoită să-ți spun dacă...

— A venit vremea să te oprești, Quincy. Vorbesc serios. De fapt, a trecut *de mult* vremea. Suntem adulți acum, Quincy. *Adulți*. N-am nevoie să te porți ca...

— Adulți? Tu! Cred că glumești. Habar n-ai ce responsabilități are un adult. Ea arată spre casă, a cărei ușă de la intrare era deschisă. Cine crezi că face...

— Nu mă interesează, Quincy.

— Oh, știu că nu te interesează. Este cât se poate de evident, Madison. E limpede ca bună ziua. Nu-ți pasă de nimeni decât... de fapt, nici nu știu *de cine* îți pasă. Cu siguranță nu de noi. Dar de tine îți pasă măcar? Uită-te în ce hal arăți. Ești o...

— Ce-ar fi să taci naibii din gură, Quincy! Taci naibii din gură. Nu știi nimic despre mine. Și nu numai despre mine. Abby și cu mine am vorbit despre asta de nenumărate ori. Despre cum te porți, de parcă ai fi mama...

— Dar...

— Și să nu crezi cumva că este din cauza a ceea ce se întâmplă acum. Întotdeauna te-ai comportat astfel, cu mult timp înainte ca mama... să se îmbolnăvească. Ai fost o nesuferită autoritară încă din copilărie și știi ceva, nici Abby, nici eu nu-ți puteam suferi atitudinea.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Maddy simți o usturime puternic pe obraz. Sora ei mai mare îi trase o palmă, cu o forță care pornea dintr-un braț tonifiat, rezultatul nenumăratelor ședințe cu un antrenor personal.

Când intră în casă, Maddy își duse mâna la obrazul înroșit, însă nu plânse. Dimpotrivă, simțea acea lovitură ca fiind bine-venită. Terminase cearta dintre ele. Simțea, de asemenea, că se întâmplase ceva mai mult. Ca și când ar fi fost ultimul fulger care pune capăt unei zile mohorâte și ploioase.

Mama lor dormea în timp ce ele discutau în bucătărie. Paola spăla așternuturile la o oarecare distanță. Maddy bău din ceaiul fierbinte de iasomie pe care i-l pregătise sora ei mai mare.

— Știu doar că Abby era orgolioasă, zise Quincy. Cu siguranță mult prea orgolioasă ca să ne ceară ajutorul, lui Mark sau mie. Și prea orgolioasă ca să i-l ceară mamei.

— Sau mie.

— Sau ție. Ai dreptate. Prin urmare, și-a luat o a doua slujbă.

— Ce fel de slujbă? întrebă Maddy, străduindu-se să adopte un ton potrivit mai degrabă pentru o discuție decât pentru un interogatoriu.

— Să predea suplimentar.

— Unde, la școală? Maddy mai luă o gură de ceai, ca să lase impresia că era o simplă discuție.

— A fost angajată de câțiva părinți de la școală ca să îi mediteze pe copiii care aveau nevoie de pregătire suplimentară.

— Ce fel de părinți?

Quincy îi aruncă o privire amenințătoare, ca și când ar fi vrut să-i spună că se apropia, însă nu trecuse de linia roșie care demarca jurnalismul de familie.

— Vrei să-mi spui despre ce este vorba, Madison?

Maddy ezită.

— Nu sunt sigură încă. S-ar putea să nu fie nimic. Dar s-ar putea să existe un... tipar.

— Un tipar?

— Alte femei. Ucise în același mod.

— Dumnezeuule!

— Așadar, ce fel de părinți?

— De prin zonă. Destul de influenți, cred. Care voiau să fie la modă.

— Expatriați chinezi?

— Chinezi? Pe bune?

— Poate. Totul este relativ în momentul acesta, Quincy.

— Poliția știe despre asta?

Maddy își coborî privirea, privind valurile pe care le făcea cu lingurița în ceai.

— Maddy?

— Nu știu. Hai să zicem că nu cred că îi pasă la fel de mult de Abby ca și nouă. Deci, să revenim la școală. Expatriați chinezi?

Quincy nici măcar nu ezită.

— Nu. M-aș mira să fi existat vreunul. Nu acolo.

Maddy se strădui să nu își arate dezamăgirea. Să nu arate cât îi era de greu. Însă lăasă discuția cu sora ei să își urmeze cursul firesc, încordându-se doar când veni vorba despre înmormântarea lui Abby. Ea zise că vor exista probleme la morgă, că autopsia în caz de omucidere putea dura mai multe săptămâni, că nu era în interesul lor să grăbească lucrurile. Însă știa că nu spunea tot adevărul, nici măcar ei înseși.

După ce intrase în dormitorul mamei ei ca să îi ureze noapte bună – sărutând-o pe frunte și gustând aroma rece a cremei de noapte se trezi din nou afară, lângă mașina lui Quincy, pregătindu-se să își ia rămas-bun.

— Îmi pare rău pentru ce am spus mai înainte, începu sora ei. Referitor la cum arăți.

Maddy schiță un zâmbet, înțelegând gluma. Două surori pot spune cele mai rele lucruri despre caracterul fiecăreia dintre ele, e un lucru firesc. Însă să critici înfățișarea celeilalte este o exagerare.

Quincy înțelese și ea gluma și schiță un zâmbet. Apoi clătină din cap, își ceru din noi scuze pentru remarca pe care o făcuse referitoare la cât de extenuată părea Maddy, și zise ca și când ar fi vorbit doar cu ea:

— Ce se întâmplă cu surorile mele? Două fete splendide dacă ar dormi amândouă mai mult.

Maddy râse, apoi se opri.

— Ce vrei să spui?

— Tu și cu Abby. Frumusețile familiei. Ați fost mereu.

— Nu. Treaba cu somnul.

— Oh, nimic. N-am vrut să spun nimic cu...

— Ai spus, dacă am dormi *amândouă* mai mult. Avea Abby...

Ca întotdeauna, ezita când trebuia să rostească cuvântul *insomnie*. Ura să fie etichetată cu o boală. Și-apoi, detesta cu încăpățânare ideea că o mare parte din viața ei complexă era redusă la un singur cuvânt. Dacă era simplu să rostești cele opt litere, de ce problema nu se putea

rezolva la fel de simplu? Minte ei deprecia o fiară care era prea grozavă și prea lacomă pentru a fi capturată într-un spațiu atât de îngust.

— Nu, zise Quincy, vădind suficientă blândețe pentru a nu rosti cuvântul respectiv. Nu, nimic de genul acesta. Cred doar că Abby își făcea unele griji referitoare la slujba suplimentară pe care o acceptase.

— Ce fel de griji?

— Că îi afecta slujba normală, de la școală. „Prea multe nopți nedormite”, ceva de genul acesta.

— A spus ea asta?

— Da! răspunse Quincy agitându-se din nou. Te rog să nu începi din nou. Adu-ți aminte ce ți-am spus, Maddy.

— Sigur, răspunse ea. Ai dreptate. Țin minte.

Se îmbrățișară scurt. Era o îmbrățișare stingheră, aproape pe jumătate. Își promisera să vorbească în curând despre mama lor, despre proceduri. Maddy se strădui din răspuțeri să își ia rămas-bun așa cum ar fi făcut o soră iubitoare care părăsea o casă aflată în doliu. Însă, în timp ce întoarse mașina și intră pe șosea, în minte îi răsuna un singur gând care tocmai îi fusese inoculat.

„Prea multe nopți nedormite.”

Capitolul 23

În ciuda cuvintelor pe care și le spusese acasă la mama lor, în mintea lui Madison revenea mereu fraza spusă de Quincy mai devreme. „N-ai cum să le știi pe toate.” Nu îi putea nega veridicitatea mai ales cu privire la un subiect unde nu trebuia aplicată și care conta cel mai mult: cunoștințele pe care le avea despre sora ei. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa.

Avea inexplicabilă, nopțile petrecute la barul din Sala Mare nu își aveau loc în imaginea despre Abigail pe care Madison o avusese în toți acești ani. Poate că nici nu și-o schimbase de când sora ei fusese doar un copil care se rostogolea și se juca cu micul lor câțel, Chiliz. Poate că nici nu o cunoștea pe Abigail cea adultă.

În timp ce privea ecranul gol – după ce purtase o conversație pe Skype cu Jessica, în care colega ei de apartament confirmase atât creșterea dramatică a potențialului de cumpărare al lui Abigail, cât și schimbarea evidentă din garderoba acesteia, aspecte pe care nu le putea explica – simțea o apăsare în piept. Se vedea nevoită să *caute informații* despre propria ei soră. Avusese ocazia ani la rând să vorbească cu ea, să o descopere și să o exploreze. Spre deosebire de majoritatea familiilor pe care le cunoștea, ele locuiau toate în același oraș. Abigail stătea aproape. Însă era prea târziu acum.

După o privire fugară pe Google, reveni pentru a cincea, poate a șasea oară la pagina de Facebook. Mesajele de la prieteni se aflau acum în competiție cu nenumăratele mesaje primite de la străini.

„Această tragedie demonstrează cât de mult am uitat ce înseamnă să fii american!”

„Nu pot exprima în cuvinte durerea pe care o simt în suflet. Ești într-un loc mai bun acum, chiar dacă suntem departe unul de celălalt.”

* * *

Maddy continuă să deruleze paginile care păreau interminabile. Excluzându-i pe lingușitori, care parcă se adunaseră pe această pagină așa cum s-ar fi strâns la locul unui accident de mașină, concentrându-se doar asupra aceluia pe care Abigail îi cunoștea, fie

în calitate de profesoară, fie în calitate de prietenă, își dădu seama că sora ei era iubită de foarte multă lume.

Parcurgea aceste mesaje, conștientizându-le mai degrabă forma și natura decât să le citească pe fiecare în parte, când se opri brusc. Își luă degetul de pe săgeata care cobora și reveni asupra ei.

„Îmi plăcea să te văd dansând. Nu erai doar sexy, la fel ca altele. Erai de o frumusețe rară. RIP.”

Citi mesajul de trei ori, insistând de fiecare dată asupra altui cuvânt. „Sexy” îi atrase atenția, la fel ca și „celelalte”. Începea să își dea seama că înțelegea ce citea și pe măsură ce această senzație se amplifică, la fel se intensifica și greața pe care o simțea. Făcu clic imediat pe numele utilizatorului, Greg Stanhouse, însă văzu o siluetă generică în locul fotografiei de profil.

Oare Barbara Miller și cei de la omucideri văzuseră asta? Ar trebui să sune, dacă nu la departament, măcar pe Jeff. Părea a fi o descoperire uriașă. Era furioasă pe ea că nu se gândise la asta mai devreme.

Greața îi ajunse în gât. Se lăsă pe spătarul scaunului, înclinându-și gâtul în aceeași direcție, ca și când ar fi primit un upercut strașnic. Nevoia de somn era atât de puternică, iar în acel moment de șoc, ideea părea plauzibilă. Închise ochii.

Capul ei se umplu de un curcubeu de culori, estompate, dar insistente. Ceea ce vedea în spatele pleoapelor închise semăna cu o hartă termică, a cărei formă se schimba mereu. Aceasta era însoțită și de un sunet, răsunător și neregulat, ca acela scos de obuze într-o zonă de război. Trupul ei țipa ca totul să înceteze, disperat să se facă liniște, sau măcar să se transforme într-un sunet constant și regulat care să îi aducă odihna.

Însă exploziile nu încetau, nici vocea din interior, care analiza faptele și înțelesul pe care acestea l-ar putea avea, un comentariu neîntrerupt care îi spunea că autorul mesajului de pe Facebook ar putea fi bărbatul care o omorâse pe Abigail și, poate, chiar și pe „celelalte”.

Ar trebui să sune la poliție, deoarece era o chestiune prea serioasă ca să o ignore. Însă putea prevedea cu mare claritate consecințele. Într-o o secundă, în mintea ei apărură, ca într-un caleidoscop,

scenele, așa cum s-ar fi desfășurat ele: lupta ei pentru a da de Miller, mesajele lăsate și ignorate; apelul oarecum nedorit către Jeff, care ar fi încercat să o liniștească, spunându-i să se odihnească, de parcă ar fi fost atât de ușor, și să lase investigațiile în seama poliției; sentimentul de frustrare și de așteptare; detectivul mediocru căruia i se atribuiseră sarcina de a verifica una dintre nenumăratele piste și care ar fi tratat fără îndoială descoperirea făcută de Maddy ca și când ar fi fost un pont aleatoriu, așa cum se primesc de la publicul larg în astfel de cazuri...

Nu. Nu avea timp pentru așa ceva. Se va ocupa singură de asta. Evitarea întârzierii era motivul oficial, cel pe care îl invocă atunci când își îndreptă spatele și se ridică, înaintând cu pași greoi, asemenea unui strigoi dintr-un film de groază, către baie. Își aruncă cu apă pe față, clătindu-se pe picioare când adulmecă prosopul vechi, nespălat. Își spuse că economisea timp dacă se ocupa de asta de una singură, însă nu se putea păcăli singură.

Luă telefonul și o sună pe Katharine, povestindu-i totul pe scurt. Mai făcuseră asta și înainte – să afle identitatea unui utilizator de Facebook care se ascundea în spatele unui pseudonim. Și-apoi, de îndată ce auzi mesajul adresat lui Abigail și repetat de Maddy pe un ton rece și distant, prietena ei nu se lăsă greu convinsă.

În tot acest timp, Maddy se plimba înapoi și încolo prin apartament. Făcu o oprire scurtă în dormitor unde se cocoță pe marginea patului, pierdută în gânduri.

O clipă mai târziu, sau așa i se păru ei, simți cum îi vibrează mâna, însă stimulii ajunseră la creierul ei doar mai târziu. Duse aparatul la ureche și își auzi propria voce, mai guturală ca de obicei.

— Da?

— Am găsit ceva.

Era Katharine.

— Ce rapidă ai fost.

— De fapt, n-am fost chiar atât de rapidă. Mi-au trebuit patruzeci de minute.

Maddy își îndepărtă telefonul de la ureche ca să privească spre ceas. Prietena ei avea dreptate: fără să realizeze cum începuse, fără să aibă habar că se întâmplase într-adevăr, ea adormise, ținând telefonul

strâns în palmă.

Apucă în grabă niște haine, alegând bluza din dulap doar pentru că părea a fi curată. Apoi aruncă o privire rapidă în oglindă. În ciuda lipsei îndelungate de somn, corpul ei nu părea să o trădeze. Avea, într-adevăr, cercuri negre în jurul ochilor, însă îi confereau o înfățișare ciudat de senzuală. Îi veni în minte fraza „a ademini cu privirea”. Râse amarnic: trecuse ceva timp.

Avu impresia că înfățișarea ei ascundea o dezintegrare interioară direct proporțională – că într-o bună zi, ca într-un basm, acea mască plăcută și tânără se va descompune, lăsând să se vadă adevărata ei față: cea a unei babe.

Își luă cheile de la mașină, se urcă în lift și, în scurt timp, se afla în mașină, în drum spre adresa care îi fusese dată. Se grăbea, și nu pentru că prietena ei Katharine îi spusese că ar fi fost vreo urgență – dimpotrivă, aceasta o avertizase să fie extrem de prudentă –, ci pentru că nu voia să lase un moment de respiro în care să se instaleze ezitarea. Niciuna nu rostise acest lucru cu voce tare, însă cu siguranță amândouă îl gândiseră: că exista posibilitatea ca Maddy să ajungă față în față cu ucigașul surorii ei.

Katharine stabilise aproape cu certitudine că „Greg Stanhouse”, autorul mesajului trimis lui Abigail, era, de fapt, Denis Parker, un bărbat în vârstă de cincizeci de ani, care locuia în San Pedro, în centrul Skid Row. Pe măsură ce se apropia, Maddy își aminti că mai ajunsese în acea zonă în urmă cu cinci ani, când investigase un caz de droguri, însă de atunci nu mai fusese acolo. Era o zonă dezolantă pe vremea aceea. Acum era și mai rău, majoritatea magazinelor aveau storurile trase, singurul indiciu de activitate economică reprezentându-l firma din neon a vreunui magazin de băuturi.

Ea parcă după colț, față de adresă. Aruncă o privire rapidă spre torpedou. Nu era pentru prima oară când regreta că nu ținea acolo o armă. Era o concepție împărtășită de comunitatea reporterilor de investigații, la care ajunseseră cei mai vechi în domeniu învățând pe pielea lor că jurnaliștii nu trebuiau să fie înarmați dacă doreau să își facă treaba: dacă aveai asupra ta o armă, erai considerat doar o altă anexă a „federalilor”. De cele mai multe ori, Maddy credea că îi oferea o anumită siguranță. Erau șanse mai puține ca problemele să

degenereze. În seara aceea nu simțea însă același lucru.

Avea grijă cum pășea. În zone ca aceea erai nevoit. Dacă mergeai prea încet, erai turist. Dacă aveai pasul hotărât, reprezentai autoritățile. Însă ea nu încerca să se păcălească. Era o femeie tânără și se afla în partea săracă a orașului. Ieșea în evidență indiferent de felul în care pășea.

Stătea în fața ușii, încadrată de două magazine. Ferestrele erau prevăzute cu bare verticale a căror vopsea, cândva de culoarea crem, începea să se cojească. În partea dreaptă, acoperită de un strat de praf și de vopsea, se afla ceea ce fusese cândva o sonerie. Apăsă pe ea. Butonul răspunse comenzii, însă nu reuși să deslușească niciun sunet de partea cealaltă a ușii. Încercă din nou. Tot nimic.

Auzi o șoptă în spatele ei. Se roti pe călcâie și văzu un om al străzii care trecu pe lângă ea trăgându-și din greu picioarele. Se uită pieziș la ea cu ochii lui injectați și merse mai departe.

Maddy își trecu degetele peste cadrul ușii, întârziind lângă încuietoare. Apăsă lemnul, confirmându-i-se astfel bănuiala, că acesta era moale și putred. Fără să stea pe gânduri, se întoarse într-o parte și împinse ușa dintr-o singură mișcare fermă. Aceasta nu opuse rezistență și se deschise.

În fața ei se afla casa scării, acoperită cu un covor atât de uzat și de ros de molii, încât abia dacă își merita numele. Folosind lanterna mică pe care o ținea în geantă, privi în jos și observă câteva broșuri și câteva scrisori neridicate. Văzu un plic adresat unui anume domn D. Parker. Începu să urce scările, încet străduindu-se să nu facă vreun zgomot.

Ajunse pe un palier gol, care ducea spre trei uși. Pe pereți nu exista niciun semn, nimic după care să se poată orienta sau în funcție de care să poată face vreo presupunere. Își simțea inima, pulsul de la gât accelerându-se.

Împinse cu piciorul o ușă care dădea într-o chicinetă. La lumina lanternei zări o masă, o chiuvetă plină cu vase nespălate și o ușă mai în spate care dădea spre scara de incendiu. Înăuntru mirosea a gunoi vechi.

Era pe punctul de a alege între celelalte două uși – una care dădea cu siguranță în baie, cealaltă, în dormitor – când zări o dâră de

lumină verzuie care ieșea pe sub cea mai apropiată din cele două. Auzi voci, înăbușite și distante. Inima îi bătea cu putere în piept.

Simți un miros și, odată cu el, îi reveni în minte o amintire îndepărtată și totuși clară. Avu nevoie de o secundă sau două ca să o înțeleagă, ca să depisteze sursa aceluia sentiment familiar. Venea din negura timpului, însă amintirea era vie, o amintire pe care nu o putuse uita, una care o însoțea în fiecare zi și, mai ales, în fiecare noapte. Ciudat, până în acel moment nu asociase niciodată acea întâmplare cu o aromă. Însă legătura era evidentă. Mirosul fricii îi invada nările, așa cum o făcuse în noaptea aceea când avea paisprezece ani.

Știa că frica o va copleși; curajul avea o răbdare limitată. Fără a mai sta pe gânduri, ea păși în față și, dintr-o singură mișcare, apăsă pe clanță și deschise larg ușa.

Mai întâi văzu pustiul. Încăperea era aproape goală, podelele neacoperite, pereții goi, niciun raft și niciun dulap. Undeva în spate abia dacă se zărea un pat. Semăna mai puțin cu un dormitor și mai mult cu o chilie.

În mijlocul încăperii se afla o masă simplă din lemn. Pe ea părea să se odihnească monitorul unui computer, cu spatele la ea, care trimitea o lumină nefirească albastru-verzuie. Apoi – Maddy îl văzu mai întâi, apoi înțelese – un bărbat aplecat peste mașinărie, care se masturba cuprins de extaz.

— Stai! Poliția! strigă Maddy cu o voce care nu era a ei.

Își întinse brațele, într-o mână ținând lanterna, iar în cealaltă insigna detectivului Madison Halliday.

Bărbatul sări în picioare și se retrase imediat câțiva pași. Când își ridică ambele mâini în aer, atât pantalonii, cât și chiloții îi alunecară până la glezne. Stătea în fața ei într-un tricou larg, care încerca să îi acopere burta păroasă, dar care nu îi ascundea erecția, nici pădurea neagră din care izvora aceasta. Fața lui era nerasă și buhăită, acea față pe care o ai după ani îndelungați de muncă grea și lipsuri materiale. În ochii lui se citea mai degrabă groaza decât furia, o expresie confirmată atunci când mădularul lui își pierdu erecția și se micșoră în fața ochilor ei.

— Îndepărtează-te de masă, ordonă ea, manevrând lanterna de

parcă ar fi fost o armă, vârându-i lumina drept în ochi.

Spera ca acea combinație între lumina care îl orbise încă de când dăduse buzna în cameră și insignă îl va face să creadă că era înarmată.

Bărbatul se conformă, dându-i ocazia să arunce o privire pe masă ca să se asigure că nu exista niciun obiect la îndemână pe care acesta să îl folosească drept armă. Deși nu văzu nimic care ar fi putut reprezenta o amenințare, ea se aplecă ușor, întinzându-și mâna stângă într-o parte – ținându-și în tot acest timp privirea ațintită asupra bărbatului – și trecând-o peste suprafața mesei, doar ca să se asigure, aruncând pe jos mouse-ul, câteva pixuri și telefonul.

Pentru prima oară, conștientiză sunetul care ieșea din computer, abia imperceptibil. Gemete intermitente de plăcere și de durere, pe fundalul unei coloane sonore repetitive și monotone. Sunetele specifice unui film porno. Poate că de aceea Abigail și celelalte două femei nu prezentau urme ale vreunui contact fizic. Bărbatul acesta nu își dorea să le atingă, ci doar să le privească.

Îi porunci să se aplece și să își golească buzunarele pantalonilor. Abia după ce văzu cum scoate câteva monede și o batistă îngălbenită și mototolită și își întoarce ambele buzunare pe dos ca să-i arate că erau goale, îi permise să își tragă pantalonii pe el. Mâinile însă trebuia să le țină ridicate – iar lumina lanternei, pe fața lui.

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba? zise bărbatul în cele din urmă, cu accentul unui muncitor din New York.

După culoarea tenului, părea a fi italiano-american, poate grec.

— Despre tine, Denis Parker. Vocea ei sună mai puternic, mai strident decât de obicei. Însă se bucura, deoarece aproape că reușea să-și ascundă tremurul din respirație,

— Ce vrei? N-am făcut...

— Hei, mâinile sus! Vreau să știu despre mesajul pe care i l-ai trimis lui Abigail Webb după ce a fost omorâtă luni noaptea. Pe care l-ai trimis la scurt timp după aceea.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Cel de pe Facebook. Cu pseudonimul Greg Stanhouse.

Bărbatul ezită, suficient de mult încât să-i confirme că prietena ei Katharine îl identificase într-adevăr corect, nu că Maddy s-ar fi înșelată.

de asta.

— Nu există nicio dovadă...

— Nu fii prost, Parker. O să intri și mai adânc în rahat decât ești acum. Spune-mi de unde o cunoști pe decedată.

Nu plănuise să folosească această tehnică, deși o ajutase întotdeauna, chiar și fără să își fluture insigna. Aplicat persoanei interogate potrivit, limbajul de polițist atrăgea răspunsul potrivit. Era aproape instinctual. Poate pentru că văzuseră așa ceva la televizor, sau poate pentru că oamenii reacționau în acest mod automat la vocabularul folosit de autorități. Ea obținuse de nenumărate ori rezultate, doar întrebând pur și simplu: „Când ai ajuns prin preajmă?” sau „L-ai abordat pe suspect?” sau „Spune-mi de unde o cunoști pe decedată?”, cum era cazul acum. Dacă foloseai limbajul polițiștilor, cei interogați răspundeau ca și când ar fi fost martori.

— Am văzut-o de două, poate trei ori. Nu s-a întâmplat nimic, jur.

— Unde ai văzut-o?

— La club.

Raza de lumină surprinse broboanele de sudoare care i se adunau deasupra buzei superioare.

— Care club?

— Știi tu, la clubul unde lucra.

— Vreau să-mi spui tu.

— La club. Știi clubul, nu?

Maddy înțelese care era miza – pierderea credibilității care va rezulta dacă bărbatul își va da seama brusc că inchiuzitorul său nu cunoștea toate datele problemei. Ar fi fost o lovitură mult mai puternică decât cea de a descoperi că ea nu avea nicio armă asupra ei.

— Știm totul, Parker. Așa cum știm care este numele tău adevărat, ce faci în spațiul virtual și pe ce te masturbezi noaptea. Dar vreau să aud din gura ta. Așa că spune-mi din nou, de unde o cunoști pe decedată? Fără întrebări, doar răspunsuri – și ține-ți naibii mâinile ridicate.

— Bine, bine.

Bărbatul își dresese glasul, gest pe care ea îl interpretează ca pe un semn de consimțământ. În acel moment scurt de pauză, ea auzea

exclamațiile care veneau din computer și care se transformaseră în strigăte de agonie. Numai el știa la ce porcării se uita. N-avea de gând însă să se miște din loc ca să se convingă. Trebuia să păstreze distanța. Se apropie doar cât să apuce cablul conectat în spatele computerului și, apucându-l ferm, îl smulse din priză. Sunetul și strălucirea electronică dispărură brusc.

Nu mai rămăsese decât lumina albă a lanternei fixată pe fața lui, de parcă bărbatul ar fi fost supus unui interogatoriu militar. Maddy îl văzu înghițind cu noduri.

— Am văzut-o dansând în Fumoarul pentru Opiu. Poate de trei, maximum patru ori.

„Fumoarul pentru Opiu.” Maddy fu străbătută de un fior, nu unul de teamă, ci unul produs de un agent chimic mult mai distrugător. Oare se înșelase în privința lui Abigail și a drogurilor? Oare sora ei chiar se droga? Și dacă era adevărat, oare asta însemna că se înșelase în tot ceea ce presupusese ea – culminând cu părerea ei că sora ei fusese omorâtă și nu murise din cauza unei supradoze pe care și-o administrase singură?

— Povestește-mi despre fumoarul ăsta pentru opiu.

— S-a deschis cu un an în urmă, poate cu optsprezece luni. Se află la etaj, în Sala Mare a Chinei. Destul de exclusivist.

Maddy avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă ce i se spunea. Însă cuvântul „deschis” o ajută. Bărbatul nu vorbea despre un fumoar de opiu oarecare, ci despre Fumoarul de Opiu, un club exclusivist. Habar nu avusese de existența lui până în acel moment.

— Și ai văzut-o pe Abigail Webb acolo?

— Nu știam cum o cheamă atunci, dar, da. Era animatoare. Am văzut-o de vreo trei ori.

Maddy simți cum îi bubuie capul. Închise ochii o fracțiune de secundă, ca și când asta ar fi ajutat-o oarecum să proceseze informația pe care tocmai o primise. Însă nu funcționează. Își imaginează roata colorată care se învârtea pe ecranul computerului ei atunci când acesta nu mai făcea față, ca și când s-ar fi predat.

Prin urmare, sora ei dansa pentru bărbați de teapa ăstuia. Și-o imaginează pe Abigail în înregistrarea CCTV, cu părul lung și blond lăsat în voie pe spate și întins, astfel încât să semene cu un voal: aceea

trebuia să fi fost imaginea ei de scenă. Și era o clientă fidelă a barului din Sala Mare, deoarece lucra la etaj. Poate că mergea acolo să se relaxeze după ce își făcea numărul. Sau poate că prezența ei acolo – la bar, într-o postură sexy – făcea parte din meseria ei.

Poate la asta se referise mama ei atunci când spusese că lui Abigail i se oferise „o altă slujbă”. Însă asta nu risipea misterul. Propria ei soră era o străină. Abia dacă o cunoștea.

— Ai vorbit vreodată cu ea?

— Nu. Poate i-am spus doar un „bună” sau ceva de genul.

I-a fost foarte greu să adreseze următoarea întrebare.

— Ai plecat vreodată cu ea din club?

— Dumnezeuule, nu, glumești? Eu? Cred că glumești. Râsul lui îl făcea să fie și mai respingător. N-am eu atâția parai.

— Ai spus că acest club era – ține-ți mâinile la vedere! Ai spus că era foarte exclusivist.

— Așa e.

— Atunci cum ai...

— Ce, crezi c-am fost invitat? Absurditatea acestui gând îl făcu să zâmbească. Ai habar cam cât costă o băutură în locul acela? El clătină din cap neîncredător, iar Maddy detectă ușurare. Ca și când faptul că ea înțelesese greșit îl exonera de orice. *Lucrez acolo. La pază. Așa am ajuns să o văd pe April.*

— April?

— Era numele pe care îl folosea fata. Toate folosesc nume false acolo. Nu i-am cunoscut numele adevărat până când n-a apărut la televizor. Isuse, era superbă.

Maddy se strădui să continue.

— Iar tu o priveai? În timp ce dansa pentru cineva care își permitea să plătească?

— Da. Din câte știu eu, nu e ilegal să privești în statul California. Hei, LAPD nu își trimite întotdeauna oamenii în pereche? Cum de ești singură?

Ea înghiți cu noduri. Trebuia să închidă subiectul și să plece cât mai repede.

— Pentru ce fel de oameni dansa?

— Pentru bogați, pentru tineri, pentru cei care vin în mașinile lor

mari. Fumoarul pentru Opiu a devenit locul preferat de amatorii de jocuri de noroc, știi? Preferat și de chinezi, le place să piardă vremea acolo. Poate li se pare amuzant, știi, datorită numelui. Mai ales băieților de la garnizoană. Vin aici mai mereu. Și ce le mai plac americancele cu tenul deschis și părul blond – nu se mai satură.

Capitolul 24

În cameră era rece, însă Madison abia dacă observa, își construise o fortăreață în jurul ei din hârtii peste hârtii și resturi de mâncare. Computerul era pornit, însă ea nu se uita la el. Stătea aplecată peste un blocnotes cu foi galbene, cu pixul în mână, mângăind pagină după pagină, umplând-o pe fiecare cu rânduri și cuvinte, uneori aranjate sub forma unei diagrame, cu săgeți care legau un detaliu de un altul.

Scria cu avânt și aproape gâfâind. Urmărea un anume raționament – încercând să depisteze elementele comune între moartea lui Rosario Padilla, cea a lui Eveline Plaats și cea a surorii ei – doar ca să dea de un punct mort sau să observe o legătură nouă pe care o omisese anterior. Apoi rupea pagina din blocnotes, mototolind-o cu plăcere și bucurându-se de actul fizic de a o azvârli cât acolo – și începea o filă nouă, convinsă că acea pagină, acea versiune, va fi cea finală care, într-o serie de mișcări curate și logice, va explica soarta surorii ei.

Se scurse astfel mai bine de o oră, timp în care scrisese fără oprire și citise mii și mii de cuvinte – orice informație pe care o găsisese despre garnizoana Armatei de Eliberare a Poporului care se ridicase pe ruinele vechii Baze Navale Long Beach din Terminal Island, acea întindere vastă de docuri, diguri și depozite din portul Los Angeles care fuseseră abandonate odată cu retragerea Forțelor Navale ale Statelor Unite la sfârșitul secolului trecut. În cele din urmă, simți cum o inundă un val de căldură care părea să pornească de la degetele picioarelor și să ajungă până în vârful capului. Se speriasse când îl simțise prima oară, în urmă cu câțiva ani. Însă acum știa că trebuia să aștepte să treacă. Își împreună brațele pe masă și își așază capul pe ele, închizând ochii și așteptând să treacă furtuna. Adormi preț de câteva minute, trupul ei revendicându-și dreptul care îi fusese negat.

Când se trezi, se simți plină de energie. Firește că era o senzație falsă și trecătoare, asemenea euforiei pe care o simțea un drogat după o nouă doză. Însă îi oferea ceea ce avea nevoie. Înconjurată în continuare de hârtii, unele mototolite la picioarele ei, altele încă intacte și împrăștiate pe birou, Maddy își îndreptă atenția asupra

tastaturii. Nu avea de gând să continue ceea ce începuse să scrie cu pixul. Va aranja ceea ce știa așa cum se pricepea mai bine: scriind.

Minutele se scurgeau foarte repede, fără ca ea să își dea seama. Era purtată de adrenalină. Nici această senzație nu era nouă. Avea deseori această stare atunci când scria. Era ca într-o transă; nu era atentă la nimic din jurul ei, doar la propozițiile care curgeau din vârful degetelor ei; concentrarea era maximă; sunetul ritmat al tastelor, care alcătua un fel de muzică.

Termină în mai puțin de o oră. Citi textul de la cap la coadă, doar atunci înțelegând pe deplin ce făcuse. Pentru ea nu era un memoriu sau vreun index simplu al faptelor până la zi care să îi servească în ancheta ei. Fără să plănuiască acest lucru, scrisese un nou articol pentru *LA Times*.

„Trei femei ucise în regiunea Los Angeles ar putea fi victimele unui criminal în serie, suspiciunea căzând asupra Garnizoanei 41, baza Armatei de Eliberare a Poporului din oraș, conform afirmațiilor membrilor familiilor îndoliate.

LA Times a aflat că Abigail Webb, care a fost găsită moartă în această săptămână în North Hollywood, Rosario Padilla și Eveline Plaats au murit toate în aceleași condiții – ca urmare a unei supradoze neașteptate de heroină, care, în fiecare caz, nu reprezenta o caracteristică a victimelor – și că aceste cazuri au legături strânse cu garnizoana. Un reprezentant al familiei Webb a insistat că aceste similitudini creează un tipar anume. *Solicităm Departamentului de Poliție din Los Angeles să urmărească această pistă. Indiciile sunt prea evidente pentru a fi ignorate.*

În vreme ce Webb lucrase ca dansatoare la clubul de noapte Fumoarul pentru Opiu, un loc frecventat de ofițerii chinezi de la bază, ultimul loc de muncă al lui Padilla...” Citi articolul încă o dată, făcând ajustări pe ici, pe colo. Nu dorea să-și acorde timp ca să se răzgândească. Tastă adresa de e-mail a lui Howard și apăsă pe „Trimite”.

* * *

Se aflau într-o barcă cu vâsle, într-o zi frumoasă de vară. Abigail își întoarse fața către soare, trăgând dâre cu degetul în apă. Quincy

vâslea, în vreme ce mama lor se afla în capătul celălalt, scoțând din geantă provizii nesfârșite de sandviciuri. Maddy ședea pe scândura din mijloc, cu fața spre Abigail și spre mama ei și cu spatele la sora ei mai mare. Se bucura de vreme până când își dădu seama că gleznele îi erau ude. Când privi în jos, văzu că apa pătrundea prin fundul bărcii. La început crezu că era doar o mică baltă, însă în scurt timp realizează că fundul bărcii era găurit. Devenea din ce în ce mai mare, atât de mare încât putea vedea oceanul. Apa îi ajunsese până la genunchi și continua să crească. Apoi se auzi un ciocănit, ca și când vâsla s-ar fi lovit de partea laterală a bărcii. *Cioc, cioc, cioc. Cioc, cioc, cioc...*

Se trezi tresărind și își ridică brusc capul de pe birou. Era întuneric, însă ceasul din fața ei arăta că era ora șase fără un sfert dimineața. Oare auzise bine? Nu își mai aducea aminte când se lăsase întunericul sau când adormise. Apoi se auzi din nou.

Răsuna din apropiere. Apoi se auzi o voce, o șoptă agitată.

— Maddy, deschide ușa acum. *În clipa asta.*

O recunosc, cu toate că avu nevoie de câteva secunde lungi ca să proceseze informația, să înțeleagă ce auzise și ce însemna. Vocea era a lui Howard Burke, editorul de știri al *LA Times*. Nu mai venise niciodată la ea acasă. Era surprinsă că știa unde locuiește. Și nici măcar nu era ora șase dimineața. În termeni jurnalistici, era încă toiul nopții. Ce naiba căuta acolo?

Își privi picioarele, așteptându-se ca blugii să îi fie uzi de la apa din barcă. Mai avu nevoie de o secundă ca să înțeleagă că acesta nu era un vis și că era trează. După felul în care își simțea hainele pe piele și temperatura corpului, înțelese că nu dormea de mult timp. Însă dormise profund. Iar acum revenea la realitate prea repede.

— Maddy. *Trebuie să-mi deschizi ușa.*

Telefonul de pe birou începu să vibreze, afișând pe ecran numele „Howard”. Nerăbdarea lui o speria.

Aruncă o privire la ecranul computerului și pe birou ca să se asigure că nu se afla nimic acolo din ce nu voia să fie văzut. În cameră era dezordine, însă nu putea face nimic în această privință. Adună un braț de haine aruncate la voia întâmplării, inclusiv obiecte de lenjerie intimă, și le vârî în cel mai apropiat spațiu, care se dovedea a fi cuptorul. Apoi strigă cu o voce răgușită de somn.

— Vin!

Trase zăvorul și Howard dădu buzna înăuntru, ca și când ușa ar fi împiedicat dezlănțuirea unui tsunami. Limbajul trupului, care era încordat, vădea furie. Însă pe fața lui, întunecată din cauza oboselii și a statului prea mult în fața computerului, se citea disperarea. Ea hotărî într-o clipită, teamă.

El nu așteptă să se așeze, sau să fie invitat să ia loc sau, măcar, să se obișnuiască cu încăperea. Începu să vorbească de parcă ar fi continuat o conversație pe care o purtase până atunci în mintea lui.

— Maddy, nici să nu te gândești că putem publica așa ceva. Arăta către telefonul lui, de-abia trăgându-și răsuflarea, ca și când ar fi urcat pe scări până la apartamentul ei. Poate așa și făcuse. Nu știi ce naiba a fost în capul tău, dar *această*... Lovi ușor cu degetul telefonul, ca să indice conținutul său. E imposibil. Imposibil.

Maddy își aduse aminte limpede ultima mișcare pe care o făcuse înainte să adoarmă – cât trecuse, o oră sau două? Își amintea că scrisese articolul, însă până în acel moment nu știa exact ce făcuse în continuare.

Howard interpretează tăcerea ei ca pe un act de împotrăvire. El continuă pe un ton ridicat:

— Fiecare cuvânt este o pură speculație. Nu există nicio dovadă. Doar blogosferă, doar aiureli despre o conspirație. Bine, câteva frânturi, dar sunt dovezi indirecte. Cu alte cuvinte, prostii. Se aplecă înainte, fața lui ajungând la câțiva centimetri de a ei. Prostii, Maddy.

Ea observă că Burke, care era mereu proaspăt-ras, era acum neras – câțiva țepi albi se zăreau sub firele de păr de un roșcat-închis de deasupra. Mirosea a pastă de dinți, un miros care se chinuia să ascundă faptul că nu luase încă micul dejun. Maddy simți o compasiune neașteptată pentru șeful ei. Era obișnuită să fie trează la ore imposibile din zi. Bărbatul acesta însă, nu.

El se întoarse cu spatele la ea, ca și când ar fi vrut să își adune gândurile. Făcu câțiva pași prin garsonieră, iar sentimentul ciudat de a-l vedea acolo, lângă canapeaua ei, la câțiva centimetri de patul ei, aproape de bucătăria ei, o invadează din nou. Acesta era sanctuarul ei, iar el era un intrus.

— Ascultă, Howard. Gândește-te puțin la indicii.

— Indicii! Ce indicii? Nu există nimic cert.

— În primul rând, trei femei care nu și-au injectat niciodată droguri mor subit din cauza unei supradoze. Gândește-te la asta. Niciuna dintre ele nu se droga. În al doilea rând, toate aveau o legătură directă cu garnizoana.

— Ba nu aveau, Maddy. Asta crezi tu. Una dintre femei s-a dus să se întâlnească cu niște prieteni care lucrau la Terminal Island. Mare scofală. Apoi s-a dus la un restaurant italian. Ce, vrei să spunem că un criminal în serie italian se află în libertate? Că și-a sugrumat victimele cu spaghete?

— Nu glumi cu așa ceva, Howard, zise ea pe un ton calm, însă furia lui se dezlănțuise deja. Era în plin avânt.

— Și cealaltă, menajera? Fie, ultima oară a lucrat la garnizoană, dar unde s-a dus după aceea?

— Este ultimul loc unde a fost văzută în viață.

— Este ultimul loc despre care știi tu, vrei să spui. Haide, Maddy. Este sub...

— Și sora mea. Cu sora mea cum rămâne?

Aceste cuvinte îl mai liniștiră, însă nu complet. Îi răspunse pe un ton mai grav și mai jos decât înainte.

— Dansa într-un club de noapte preferat de chinezi. Atâta tot. Acestea sunt toate informațiile pe care le ai. Îți poți imagina ce ai spune dacă ar fi vorba despre orice altă poveste? Mi-ai râde în față. Dacă ai fi văzut articolul ăsta în *LA Times*, ai fi venit în biroul meu, mi-ai fi spus că sunt un laș și m-ai fi amenințat pentru a cincizeca oară pe anul acesta că îți dai demisia. Din principiu.

Încerca să mai destindă atmosfera, însă ea nu simțea nevoia să se destindă.

— Cum adică „orice altă poveste”?

— Haide, Maddy. Nu mă face s-o spun. Toată lumea este șocată din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu sora ta. Este îngrozitor. Dar...

Ea își încleștă fălcile.

— Dacă tot spui „ce s-a întâmplat cu sora ta” pe un ton atât de confidențial, poate mă lămurești și pe mine: ce s-a întâmplat cu sora mea? Adică, mie mi se pare că știi. Deci, spune-mi. Ce s-a întâmplat cu ea? Mai exact?

El clătină din cap.

— Nu știu, Maddy. Oftă, continuând pe un ton mai blând: Aș vrea să știu. De asta se ocupă poliția...

— Poliția?! Cred că glumești! Acum era rândul ei să se înfurie, de parcă energia care se scursesese din el se transferase la ea. Poliția freacă menta, Howard. Este *cu mult* în urma mea. Nici măcar *nu a început* să cerceteze cazurile anterioare, nu a observat *tiparul*. Există un tipar, Howard. Trei decese, aproape identice.

— Aproape? De când ne mulțumim cu „aproape”, Maddy?

— Uite, zise ea apropiindu-se de el și invadându-i spațiul. „Nu există coincidență triplă.” Mai ții minte? Ar trebui. Pentru că e deviza ta. „Două pot fi o coincidență, trei – o tendință.” Asta-i alta. Există trei femei care nu s-au drogat *niciodată* și cărora li s-a descoperit o supradoză de heroină în sânge. Toate trei au tenul alb, sunt frumoase și blonde. Înfațișare care, din întâmplare, este și cea preferată de băieții de la Garnizoana 41. Din punctul meu de vedere, este un subiect bun. Poate că nu i-aș fi acordat importanță dacă ar fi fost vorba doar de primele două. Nimeni n-a observat atunci, nu? Nimeni n-a scris un cuvânt despre Eveline și despre Rosario. Însă a treia a făcut diferența. Mai ales pentru mine.

Burke făcu câțiva pași până la canapea și se prăbuși pe ea, rezemându-și coatele pe genunchi. O burtă specifică vârstei mijlocii se revărsa peste cureaua pantalonilor. Expiră, apoi vorbi încet, aproape în șoaptă.

— N-are nicio logică, Maddy. Niciun fel de logică. Nu putem edita asta ca și când ar fi un subiect oarecare. Pentru că nu este. Este vorba despre *sora ta*. Despre un decedut în familie.

Ea se întoarse cu spatele la Howard și se duse în bucătărie ca să își toarne un pahar cu apă. Apoi, ca un gând ulterior, un altul pentru musafirul ei. Îl putea auzi în tot acest timp.

— N-ar trebui să scrii, Maddy. Nu despre asta. Este evident că nu gândești limpede, tu...

— Cum îndrăznești...

— Scuze, scuze. N-a ieșit cum trebuie. Ceea ce vreau să spun este că nimeni nu poate munci după un astfel de șoc. Nimeni n-ar fi în stare s-o facă. Nici măcar nu ar trebui să încerci.

— Și ce să fac atunci, Howard?

El afișă un zâmbet obosit și trist.

— Ceri sfaturi de viață de la un individ care divorțează pentru a doua oară și care îl vede pe paznic mai des decât își vede propriii copii. Ce știi eu, Maddy? Ești îndurerată. Atunci, jelește.

Ar fi putut spune multe referitor la asta. Propozițiile se formau în mintea ei. „Aș jeli dacă aș putea, dar nu știu cum.” Sau „Dacă o să încep să fac asta, cine știe unde voi ajunge?” Se gândi să îi spună ceea ce își spusese și ei: „Voi jeli după ce voi afla ce s-a întâmplat și cine i-a făcut asta lui Abigail. Dar nu înainte”.

Însă preferă să ridice din umeri și să nu spună nimic. Era și așa suficient de ciudat că editorul de știri se afla în casa ei, nu mai era nevoie să înceapă o discuție intimă așa cum nu mai făcuseră până atunci. Își dorea ca acea conversație să ia sfârșit.

El îi intui gândul și se destinsese pe canapea, genunchii trosnindu-i când se ridică în picioare. Maddy se apropie de ușa de la intrare, ca să nu existe niciun dubiu că terminase cu discuțiile. În timp ce îi strângea mâna, un gest pe care îl considera întotdeauna stânjenitor atunci când avea de-a face cu o tânără, ea îi adresă întrebarea pe care ar fi trebuit să i-o pună de la început dacă ar fi fost mai dezmeticită.

— Howard, ai venit aici la ora șase fără un sfert dimineața. Nu era nevoie să faci asta.

— Nu-ți face griji, Maddy. Avem noi disputele noastre, dar îmi pasă de...

— Nu. Să nu mă înțelegi greșit. Nu, îți mulțumesc. Vorbesc la propriu. Nu era nevoie să vii până aici. Puteai suna. Îmi puteai răspunde la e-mail. Mi-ai fi putut spune să vin la birou – știi tu, să mă convoci la... cum îi spui tu când ești furios pe vreun reporter? „La o discuție fără cafea.” Dar ai venit până aici. Cât pe ce să-mi dărâmi ușa.

— Nu ți-am dărâmat ușa.

— Am zis „cât pe ce”. I-am dat un sens formal afirmației – așa cum m-ai învățat tu.

— Am vrut să fac asta personal. Având în vedere contextul.

— Care context?

— Tu. Doliul. M-am gândit că e mai bine să discutăm față în față.

— Bine, Howard. „Te înțeleg”. Apoi îi zâmbi. Mulțumesc pentru că

ai venit.

Îl urmări cu privirea în timp ce acesta se îndreptă spre scări – impresionată de bunul lui simț de a evita să ia liftul cel zgomotos ca să nu îi trezească pe vecinii care dormeau – și închise ușa în urma lui. Era un om cumsecade, își zise ea. Atent, riguros și protector cu reporterii lui. Însă, în ceea ce privea acest caz special, concluzionă Madison, nu era sincer.

Dacă l-ar fi interesat starea ei sufletească, ar fi venit cu o zi înainte. Nimeni nu face o vizită ca să-și exprime condoleanțele la ora cinci dimineața. Nici nu îți bate cu pumnii în ușă și te sună la telefon în același timp, nici nu dă buzna în casă, cu o privire disperată în ochi. Dacă ar fi vrut să o convingă să renunțe la subiect, ar fi putut-o face așa cum o făcuse de nenumărate ori: la telefon, printr-un mesaj sau printr-un e-mail. Nu, se grăbise să o vadă deoarece era îngrijorat. Articolul pe care îl scrisese ea îl speriasse cumplit.

Amândoi cunoșteau motivul. I-ar fi insultat inteligența dacă ar fi susținut altceva, așa cum o făcuse înainte de a pleca. Problema era că ea arăta cu degetul în articolul ei, iar direcția în care și-l îndreptase îl îngrozise.

Dacă el i-ar fi spus adevărul, Maddy l-ar fi ascultat. Desigur, îl contrazicea de nenumărate ori la birou, adesea din motive mărunte (o dată se contrazisese douăzeci de minute referitor la locul unde să așeze o virgulă până când Jane Goldstein îi amenință că îi concediază dacă nu dau drumul paginii). Însă acesta era un semn de respect din partea ei. Dacă nu îi admira modul de a gândi, nu ar încerca niciodată să i-l schimbe.

În schimb, el preferase să îi toarne o grămadă de prostii despre doliu și despre lipsa de discernământ. Ei bine, se vor lămuri în curând.

Porni din nou ecranul. Articolul pe care îl scrisese în timpul nopții – sau poate doar cu câteva ore în urmă – era tot acolo unde îl lăsase. Deschise browser-ul și, după ce apășă pe câteva taste, accesă soluția de stocare a sistemului cotidianului *LA Times*, grație privilegiilor de accesare oferite tuturor corespondenților speciali de către predecesorul lui Goldstein, care hotărâse ca toți reporterii să își editeze și să își publice articolele singuri. Maddy era de modă veche,

așadar, știa că era nevoie de cel puțin încă o pereche de ochi care să vadă ceea ce scrisese, înainte să îl facă public. Nu doar pentru că lipsa de somn ducea deseori la îndepărtări grave de la protocol. Maddy folosea rareori codurile pe care tocmai le introdusese. Însă nu le uitase.

Mai citi o dată cuvintele, încercând să menționeze unele idei despre care vorbise Howard și făcând câte o ajustare pe ici, pe colo. Găsi și un titlu inspirat – „Famiile victimelor se tem de un criminal în serie în LA, vizând Garnizoana 41” –, își plimbă degetul deasupra tastaturii o secundă sau două, apoi apăsă pe butonul „Publică”.

Capitolul 25

Jeff nu se dădea în vânt după comunicarea socială – pentru un polițist, era dificil să știe ce putea sau ce nu putea spune, astfel încât era mai ușor să evite totul. Asta însemna că Jeff nu văzuse postarea lui Maddy de la ora 6.13 dimineața, care, în câteva cuvinte concise, anunța articolul ei: „Noutăți despre uciderea lui Abigail Webb, posibilă legătură cu chinezii?”

Nici nu văzu valurile de comentarii care urmau, inclusiv câteva care spuneau: „Hei, link-ul nu poate fi accesat” sau ceva asemănător, precum multe altele, ceea ce confirma că articolul lui Maddy Webb fusese descărcat de pe site-ul *LA Times*. Era afișat pe site de mai puțin de cincisprezece minute.

El nu știa nimic despre asta până când primi un telefon de la Barbara Miller, al cărei nou partener, Steve – și „nou” va rămâne, cel puțin din punctul de vedere al lui Jeff, mulți ani de-acum încolo –, era un înfocat utilizator al Weibo. Acesta observase „traficul virtual” din jurul lui Maddy. El o atenționase pe Barbara care, la rândul ei, îl atenționa pe Jeff. Iar acum detectivul stătea cu telefonul în mână, derulând pagina în timp ce citea ceea ce scrisese Madison. Câțiva bloggeri surprinseseră articolul din *LA Times* și, cu mare pricepere, redistribuiseră versiuni ale acestuia, care acum se răspândeau cu o viteză virală, prea mare pentru ca *LA Times* sau oricine altcineva să poată ține pasul, darămite să îl poată demonta. După cum se exprimase Barbara când vorbiseră: „Articolul e public”.

Nu își putuse da seama de scopul telefonului pe care îl primise de la Miller în timpul conversației lor și nici după ce aceasta luase sfârșit. Oare încerca să îi ceară ajutorul să o țină în frâu pe Maddy, să o facă să se supună? Era puțin probabil, având în vedere faptul că Barbara făcuse o evaluare exactă a relației: știa că interesul pe care îl prezenta Jeff față de Madison Webb era neîmpărtășit și că șansele ca el să reușească să o convingă să facă un lucru pe care ea nu îl dorea erau slabe, amplificate de refuzul ei constant de a deveni iubita lui. Sau Barbara testa doar apele, ca să vadă ce știa el despre Maddy, sau, și mai pertinent, dacă putea să îi indice de unde sau de la cine obținea

ea informațiile? Când veni vorba despre acest subiect, el insistă că nu știa nimic, că Maddy nu îl ținea la curent. Răspunsul lui Miller – „Hmm” – sugera că nu fusese convingător.

Jeff primi un indiciu referitor la motivele colegei lui mai târziu, în jurul orei șapte și jumătate dimineața. Preocupat cu căutările de pe Weibo, cu conversația cu Barbara și cu urmăritul știrilor locale la televizor – care nu amintiseră nimic despre articolul lui Maddy –, nu apucase să facă duș. Când dădu să intre sub duș, telefonul începu să sune. Era comandantul lui, Eric Sutcliffe.

— Jeff, mi-a fost greu să dau telefonul ăsta, așa că am să fiu direct. Vreau să vii la sediu.

— Ce s-a întâmplat?

Șeful lui își dresese vocea și îi spuse tot ceea ce trebuia să știe. Comandantul îl informă, totuși:

— Trebuie să te repartizăm. La departamentul rutier, începând de azi.

— La departamentul rutier? *Glumești?* Ce naiba...

— Nu îngreuna situația, Jeff.

— Nu mai mult decât o îngreunezi *tu*, vrei să spui. Ce naiba se întâmplă?

— Știm amândoi. Vrei să-ți spun pe litere?

— Da. Spune-mi pe litere.

— Azi a apărut pe site-ul *LA Times* un anume articol.

— N-am nicio legătură cu asta.

— Ei bine, impresia e că...

— Puțin îmi pasă care este *impresia*, Eric. N-am nicio legătură cu asta. Am aflat și eu când...

— Cred că iubitei tale nu i-au căzut informațiile din cer, nu? Haide, Jeff. Nu fii ticălos.

— Nu este iubita mea.

— Fie. N-am de gând să-ți scormonesc prin viața intimă, Jeff. Ca să fiu sincer, puțin mă interesează cu cine te regulezi. Dar nu dezvălui informații sensibile...

— Îți spun pentru ultima oară, n-am dezvăluit nimic!

— În fine, Jeff. În fine. Apoi, ca și când nu se mai putea abține: Vrei să-mi spui că așa i-a venit ei să arate cu degetul către AEP?

— Da!

— Dacă așa zici tu.

— Eric, spune-mi adevărul. E o scorneală, toată treaba asta cu China, nu?

— N-are importanță dacă e sau nu e. Șefii s-au exprimat foarte clar. Ai fost reorganizat. Vino să-ți iei noile instrucțiuni. M-ai auzit, Jeff?

Secretara îi făcu semn din cap lui Howard Burke să intre. O vedea pe Goldstein privind cu atenție ecranul computerului, cu ochelarii așezați pe vârful nasului. Ea întârzie o secundă, apoi o alta înainte să își ridice privirea, după care se ridică în picioare și se duse la cele două scaune de lângă fereastră. Măcar nu rămase în spatele biroului, așa cum se temea el: ea șezând, el stând în picioare, ca și când s-ar fi aflat în biroul directorului, așteptându-și pedeapsa. Când ea îi făcu semn să ia loc, el începu fără nicio introducere, prea agitat ca să mai aștepte ca ea să spună ceva.

— Sunt furios, Jane.

— Nu eu ar trebui să fiu furioasă?

— *Amândoi* ar trebui să fim furioși! Fapta ei este o insultă la adresa ta, a mea, a ziar... El se corectă repede, adoptând un limbaj corporatist agreat. *La adresa acestei agenții de știri.*

— Ce-ar fi să începi cu începutul?

— Nu-i chiar atât de complicat, Jane. Madison Webb – folosi numele complet, de parcă ar fi vorbit despre un suspect de crimă sau, poate, despre un fugar – mi-a trimis un articol pe care l-a scris, care nu respecta deloc standardele *LA Times*. *Niciun* standard. Zvonuri, speculații, citate neacoperite, surse incerte și, desigur, un conflict de interese bătător la ochi.

— Sora ei?

— Exact. M-am dus la ea cât am putut de repede. La ivitul zorilor. Nu știu dacă știi, dar lucrează la ore imposibile. Pe bune. Își duse un deget la tâmplă ca și când ar fi vrut să arate că persoana despre care discutau era nebună, însă fața inexpressivă a lui Goldstein îl împiedică să-și ducă până la capăt gestul. Oricum, i-am spus ce ți-am spus și ție. Nici să nu se gândească la faptul că *LA Times* va publica articolul.

Imposibil.

— Iar ea l-a publicat, totuși?

— N-aș putea zice că l-a *publicat*. L-a *postat*. Fără a primi permisiunea.

— Folosind codurile de acces pe care i le-am dat noi?

— Da, însă le știe de mulți ani. Și nu i-au fost date în acest scop. A abuzat de sistemul nostru. A abuzat de *încrederea* noastră.

— Înțeleg, Howard.

— L-am șters imediat, desigur, însă știi și tu cum e cu spațiul virtual. E ca în Vestul Sălbatic. Nu există...

— Howard...

— A fost copiat de nenumărate ori. L-au învățit, l-au răsucit, cum vrei să-i spui...

— Howard!

— Scuze, Jane. Sunt atât de...

— Ce ai de gând să faci în privința asta?

— În privința articolului? Am eliberat deja...

— Nu, în privința lui Maddy.

Howard Burke inspire adânc. Apoi lăsa să-i scape un oftat.

— Este extrem de talentată, nu putem nega asta. Este de departe cel mai bun reporter pe care l-am avut. Dar poate fi uneori imposibilă, știi prea bine asta. A încălcat toate regulile noastre. Dacă nu putem avea încredere în ea, ce importanță are cât de bună este?

— Crezi că articolul ne-a adus vreun prejudiciu?

— Reputației noastre? Imens. Și cu, știi tu... mda, aș zice că este unul pe termen lung.

— Dacă se înșală.

— Chiar și dacă are dreptate, Jane. Nu-ți poți asuma un asemenea risc cu bună știință. E o chestiune serioasă, nu sufli o vorbă până nu știi sigur.

— Știi asta, Howard.

— Sigur, sigur. N-am vrut să spun că... Încercam să spun că noi doi știm asta, însă nu sunt prea convins că știe și Maddy. Și până când va ști, nu cred...

El nu mai termină fraza. Însă amândoi știau la ce se referea.

— Howard, vezi articolul înrămat de acolo, chiar în spatele tău?

El își răsuci gâtul ca să vadă. Era o reminiscență din trecut. *Tratatul americano-chinez cântărește greu, criticii îi spun „predare”*.

— Da, Jane. Îl văd.

— Știi care-i ciudățenia legată de acest articol?

El clătină din cap.

— Data este greșită.

El aruncă din nou o privire peste umăr. I se părea că data era cât se poate de corectă, data pe care o învățase fiecare elev la școală, data care apărea în manualul de istorie. El îi aruncă o privire nedumerită.

— Data este greșită pentru că ar fi trebuit să fie cu o zi mai devreme.

— Nu înțeleg, Jane.

— Am terminat articolul cu o zi mai devreme. L-am catalogat, am verificat din nou sursele, însă bărbatul care ocupa scaunul acesta a spus nu. Primea telefoane din DC, se făceau presiuni asupra lui, știi și tu cum se întâmplă de obicei. Nu credea în el. Sau poate credea că riscul era prea mare. Nu știu, nu mi-a mărturisit niciodată. Prin urmare, l-a reținut douăzeci și patru de ore. Părea cel mai potrivit lucru la vremea aceea.

Se așternu tăcerea până când el înțelese mesajul.

— Cu tot respectul, dar cred că este total diferit, Jane. Madison n-are niciuna, darămite două surse reale și...

— Știu. Spun doar că uneori ne grăbim să reducem la tăcere jurnaliste tinere și sclipitoare atunci când scriu articole care ne șochează. Ziarul acesta are o istorie în acest sens...

— Nu văd ce legătură are ideea de a fi femeie cu...

— Nu vreau să o concediezi pe Madison, Howard. Este prea bună și prea specială pentru așa ceva. Găsește o altă soluție.

* * *

Jeff Howe era prea uluit ca să simtă furie. Avea o stare pe care o văzuse de nenumărate ori la victime, însă pe care el nu o experimentase niciodată. Era în stare de șoc.

Ieși din biroul lui Sutcliffe privind fix în față, conștient că toate privirile erau ațintite asupra lui în timp ce traversa departamentul de omucideri: cândva cu o carieră promițătoare, acum doborât la

pământ. Nu voia să vorbească cu nimeni.

Abia când ajunsese la lift se simți încolțit. Gary Cole îl văzu și ridică din sprâncene, zâmbind. Fu evident chiar înainte să deschidă gura că nu auzise despre „repartizarea” lui Jeff.

— Ce mai faci, amice?

— Nu mă plâng, Gary. Nu mă plâng.

— Trebuie să mărturisesc că prietena ta ne-a făcut o favoare. „Liberi în sfârșit, liberi în sfârșit, Slavă Domnului, suntem liberi în sfârșit!” Acesta zâmbi larg.

Jeff zâmbi la rândul lui, încuviințând entuziasmat, dar fără să zică nimic, astfel încât Cole să spună mai multe. Funcționă.

— Ne ocupăm de treaba asta în secret de câteva săptămâni deja. Fără niciun rezultat. Eu le-am tot spus: „Trebuie să facem chestia asta cunoscută”.

— În secret?

Cole zise în șoaptă.

— Acum ni s-au alăturat Barbara și Steve, suntem șase care ne ocupăm de asta. Totul în secret, chiar și aici. Comandamentul a ordonat tăcere totală. Presa să fie informată că sunt niște cazuri de sinucidere, să se restricționeze accesul la dosare pentru a împiedica scurgerea de informații, să rămână doar raportul de la morgă – toată măsurile necesare.

Jeff se străduia să afișeze o atitudine nonșalantă, să se arate mai puțin interesat decât era.

— Oh, m-am ocupat de așa ceva. Care a fost explicația de data asta?

— Ca de obicei: criminalul în serie râvnește la faimă, să nu-i oferim satisfacție. Cel puțin asta-i explicația oficială.

— Deci nu încapă nicio îndoială că este vorba despre un criminal în serie.

— Nicio îndoială. Individul lasă în urma lui o „carte de vizită”. Așa a reieșit de la primul caz, însă după al doilea, nicio îndoială.

— Al doilea fiind...?

— Să citești articolul prietenei tale, amice. Rosario Padilla.

— Iar prima a fost Eveline Plaats?

— Da. La fel ca în articol. De aceea au luat-o razna. Cred că

prietena ta are o sursă. Mă mir că nu te-au chemat la ei până acum.

— Și sora lui Webb este cea de-a treia?

— Așa se pare. Aceași semnătură ca în celelalte cazuri.

— Isuse! Și chestia aia cu chinezii? Are...

— Ei bine, înțeleg de ce a tras concluzia asta. Și noi verificăm asta.

— Pentru că toate trei victimele au avut legătură cu...

— Nu, ca să fiu sincer, el coborî tonul și mai mult, ea a obținut mai multe informații despre asta decât noi. Nici măcar n-am știut despre Plaats și faptul că lucra ca menajeră.

— Atunci de ce...

Cole răspunse în șoptă.

— „Cartea de vizită.”

Jeff, care încerca să pară detașat și doar oarecum interesat, își ridică sprâncenele. Cole scoase la vedere dosarul pe care îl ținuse sub braț.

— Fac asta doar pentru că acum se știe. Eu am spus de la început că așa ar trebui să procedăm, dar, mă rog. Uite.

El începu să răsfoiască un teanc de fotografii de la locul crimei, apoi o serie de poze de la morgă. În cele din urmă o găsi pe cea pe care o căuta.

— Asta-i Abigail Webb zise el, îngăduindu-i lui Jeff să arunce o privire scurtă, înainte să așeze fotografia la loc în dosar și să îl vâre din nou sub braț.

Fotografia înfățișa o femeie tânără, blondă, dezbrăcată până la lenjeria intimă, întinsă pe o masă de autopsie. Nu prezenta nicio urmă din câte își dădu el seama: nicio rană, nicio tăietură.

Cu toate acestea, ceea ce Cole numise „carte de vizită” era ușor de observat. În lenjeria intimă a lui Abigail Webb era vârâtă o floare, așezată pe diagonală. Tulpina ieșea din partea de sus, din dreapta, și se continua de-a lungul coapsei ei stângi. Chiar dacă o văzuse doar în fugă, pe Jeff îl tulburase acea imagine.

După câteva secunde, el spuse:

— Este la fel și în cazul celorlalte fete?

— Corect, răspunse Cole. Toate au fost găsite la fel. Cu o floare mățăsoasă în lenjerie, chiar deasupra zonei intime. Chiar și în cazul lui Plaats, prima victimă, pare să fie aceeași semnătură – așa că au

reținut detaliul.

— Apoi Padilla a confirmat tiparul.

— Da. Ciudat, nu crezi? Nu le atinge acolo nici cu degetul, nici cu mădularul. Lasă doar câte o floare. E ca și când ar vrea să arate cât este de Zen și de stăpân pe sine. Sau poate e homosexual. Nu știu. În fine, Jeff, trebuie să plec. Știi tu, dacă îți vine vreo idee strălucitoare, dacă descoperi vreo pistă, știi unde ne găsești. Avem nevoie de tot ajutorul.

Cole se întorsese deja, îndepărtându-se și fluturându-și brațul, când Jeff strigă în urma lui.

— Hei, Gary! Ar mai fi ceva. Ce fel de floare?

— Poftim?

— Floarea mătăsoasă. Ce fel de floare e?

— Ah, nu ți-am spus? Poți să-i spui prietenei tale că nu fabulează. Este o floare de mac, cu petale roșii ca de mătase.

Capitolul 26

Leo nu fusese de acord cu acest loc de întâlnire, însă era evident că nu fusese suficient de vehement. De cele mai multe ori nu agreea evenimentele unde se servea și micul dejun, mai ales în cazul donatorilor. Nu se servea alcool, prin urmare începeai în dezavantaj – cu toate că acest detaliu nu reprezenta un factor important în LA, unde bogații beau oricum doar *smoothie*-uri din ierburi.

Se uită la telefon. Era o relatare oficială din partea *LA Times*. „Declarație *LA Times*”, scria cu litere îngroșate, urmate de un link. Dădu clic pe el ca să citească un singur paragraf.

„*Los Angeles Times* dorește să își ceară scuze față de cititorii săi pentru un articol care a apărut în cursul acestei dimineți sub semnătura reporterului *LA Times*, Madison Webb. Articolul nu a fost aprobat, în consecință nu a fost supus procedurii editoriale a cotidianului. A fost eliminat cât s-a putut de repede. Avocații *LA Times* colaborează cu furnizorii serviciilor de internet pentru a opri publicarea sa în spațiul virtual. Articolul reprezintă o încălcare a protocolului *LA Times* și nu ar fi trebuit publicat niciodată. Editorul-șef, Jane Goldstein, a declarat: *LA Times* dorește să își ceară scuze tuturor celor care au fost tulburați de această rară deviere de la standardele cotidianului. Defectele tehnice care au permis această deviere sunt în curs de remediere.”

Of, Maddy. Era puternică și rezistentă, știuse asta încă de la început. Dar mai știa că nu era invincibilă, așa cum lăsa să se creadă: uneori avea nevoie de cineva care să o ajute să poarte acea povară. O vreme fusese el. Iar acum, când ar fi trebuit să își plângă sora mai mică, își făcuse dușmani din marea Republică a Poporului și din propriul ei angajator – și totul se întâmplase înainte ca mulți oameni să apuce să servească micul dejun.

I se tăiase răsuflarea când citise postarea originală: „Ultimele noutăți despre Abigail Webb, o posibilă legătură cu chinezii?” I se tăiase respirația, literalmente. Oficial, el ar fi spus că nimic din ce ar fi făcut Madison Webb nu l-ar fi mirat, că tertipurile ei de a găsi o limită pe care să o depășească imediat erau atât de bine puse la

punct, încât acțiunile ei imprevizibile deveniseră previzibile. Ar putea spune asta, însă nu ar fi adevărat. Cumva până și el, care ar fi trebuit să fie deja obișnuit cu disprețul pe care îl afișa Madison față de toate convențiile și constrângerile acceptate, cu încăpățânarea și curajul ei uriaș, era șocat. Prin contrast, această declarație venită din partea *LA Times* nu îl surprindea deloc: fusese suficient să citească partea introductivă a articolului ei din acea dimineață ca să știe că îl postase on-line fără să primească permisiunea. Era imposibil ca vreun editor de la *LA Times* să fi fost de acord să publice așa ceva.

Voia să o sune. Cu siguranță că Madison simțea presiunea. Mai intrase ea în situații imposibile, însă acum era diferit. Nu își amintea să mai fi citit vreo declarație publică prin care să fi fost dezaprobată. De fapt, nu își amintea ca ziarul să își fi dezaprobat vreunul dintre jurnaliști până în acel moment.

Și toate acestea se întâmplau când ea o plângea pe Abigail. Nu o dată se întrebă dacă Madison nu se afla cumva la granița cu nebunia. Odată i-o spusese verde în față, iar rezultatul nu fusese prea plăcut. Acum își dădea seama că era posibil ca dacă Maddy se afla într-adevăr pe marginea prăpastiei, pierderea lui Abigail s-o fi împins dincolo de ea.

Tastă cu degetul mare un text.

„Nu-mi pot imagina prin ce treci. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.”

Prima frază părea dulceagă, a doua, prea superficială. „Maddy, bănuiesc că treci prin momente grele acum. Pot să te ajut cu ceva?”

Parcă nu erau cuvintele lui. Erau prea stângace.

„Maddy, văd de aici prăpastia în care te afunzi. Hai să vorbim. L.”

Mergea pe vremea când erau împreună, acum suna prea obraznic.

În cele din urmă, reuși să scrie ceva deși nepotrivit, totuși nu la fel de dezastruos.

„Vreau să te ajut. Sună-mă când poți. L.”

Mai pierdu trei minute gândindu-se dacă să adauge un „x” la sfârșitul mesajului. Era o chestie uzuală acum, nu ar fi adus vreo ofensă. Cu toate că ar fi fost diferit venind de la el. Era în același timp prea mult și prea puțin. Fuseseră iubiți, legătura dintre ei era prea puternică pentru a fi redusă la un simplu „x”. Cu toate acestea, fără el,

acel „L” părea atât de dezolant. În cele din urmă, apăsă pe buton – lăsând deoparte sărutul.

Vârî telefonul la loc în buzunarul pantalonilor și își plimbă privirea prin încăpere. Singurul lucru mai rău decât o strângere de fonduri organizată dimineața era o strângere de fonduri organizată dimineața într-un loc nepotrivit. Cum era acela. O sală de evenimente aflată la subsolul unui hotel din Thousand Oaks, cu pereți insipizi, covor închis la culoare ca să absoarbă petele, toate inundate de lumină artificială. Dacă tot i-ai trezit pe oameni cu noaptea-n cap, lasă-i măcar să vadă lumina zilei. Leo numără mesele și făcu o estimare a câștigurilor din acea dimineață – optsprezece mese, zece donatori la o masă, o mie pe cap de donator – verifică bannerul din spatele pupitrului – „înainte, împreună” – luă un corn cu semințe de lotus, căută să evite orice conversație cu vreunul dintre musafiri și așteptă sosirea candidatului.

Sosirea lui era bine coordonată, primarul Richard Berger pricepându-se de minune mai degrabă să „se furișeze înăuntru” decât să „intre” așa cum făceau muritorii de rând. Ajuta și faptul că atmosfera era animată de prezența unei echipe de filmare. Un canal de televiziune din San Francisco, care urma să fie umbra lui în acea zi, era sursa agitației, precum și lumina camerelor de filmat, menite să facă un politician să pară important. Leo privea de undeva din fundul încăperii.

Cu ocazia multor evenimente, el se întâlnea cu șeful lui înainte, îl informa pe scurt pe drum, îi spunea pe cine să evite și cine trebuia tratat cu o mai mare atenție. Însă cu ocazia acestui eveniment – care începea dis-de-dimineață și era organizat într-o locație îndepărtată –, îl lăsase pe unul dintre novici să se ocupe de asta.

Acum privea cum Ross, un tânăr dornic de afirmare de la magazinul de telefonie, îi șoptea la ureche candidatului în timp ce acesta trecea repede de la o masă la alta, strângând mâini și sărutând obraji de parcă s-ar fi grăbit să prindă avionul. Totul lăsa impresia de grabă, cu toate că era o oră la care nimeni – nici măcar pretinsul guvernator al Californiei – nu se grăbea nicăieri.

Ross îi transmisese sfaturile pe care le pregătise, iar acum, observă Leo, Berger își afișă pe față acea mască, pe care o purta atunci când

dorea să își ascundă îngrijorarea. El continuă să strângă mâinile și să îi bată ușor pe spate pe cei adunați acolo, însă zâmbetul lui era prea larg, iar în ochi i se observa o strălucire neobișnuită. „Să nu-mi spui că tâmpitul ăla i-a spus.”

Ca o confirmare, Ross îi arată în acel moment primarului ecranul telefonului său, iar Berger se desprinsese din îmbrățișarea donatorilor, apucă telefonul cu ambele mâini și se holbă la cuvintele de sub ochii lui. Era un dezastru. Lui Leo nu îi venea să creadă ce făcuse acel parvenit nemernic. Nu îl scoți pe candidat din joc cu câteva secunde înainte ca acesta să înceapă! Dacă apar probleme, le ții pentru tine. Îl lași să-și facă numărul, apoi arunci bomba. Leo plănuise să îi spună, firește. Însă intenționase să aștepte până după ce acesta își va fi ținut discursul, apoi să îl înștiințeze pe primar în timpul aplauzelor, astfel încât candidatul să fie avertizat înainte să răspundă la întrebări. Era regula jocului.

Leo își părăsi locul, unde stătea rezemat de peretele lateral, și înaintă în fața încăperii, sperând să salveze situația. Tânărul novice, zărind expresia de pe fața lui, se retrase imediat, dându-se la o parte.

— Domnule primar, zise Leo prinzându-l de cot pe șeful lui.

Candidatul se întoarse către el cu un zâmbet larg și strălucitor, ca și când și-ar fi întâmpinat un prieten vechi. Îi spuse printre dinți:

— Prietena ta a stârnit o adevărată furtună, nu-i așa?

Câteva secunde mai târziu, după o introducere entuziasmată făcută de avocatul bronzat permanent care găzduia evenimentul, politicianul urcă pe podium, prezentându-și într-un mod fluent punctele din ordinea de zi. Va revigora economia californiană, o va scoate din noroiul în care se afundase în ultimii ani. Își amintea de perioada în care California era o putere din punct de vedere economic, când era locul la care visau oamenii din întreaga lume – iar el era hotărât să îi confere din nou aceeași aură. Știa că îl aștepta un drum anevoios. Așa era pentru întreaga Americă. Slujbele pe care generația părinților lui le consideraseră ca fiind sigure dispăuseră pentru totdeauna. Odinioară, americanii credeau că economia lor era numărul unu în lume. Acum părea că era dificil să se mențină pe locul doi. În unele zile aveai senzația că participai la o cursă mondială în care vedeai cum statele puternice se apropiau rând pe rând de tine

și te întreceau. Însă el credea în locuitorii Californiei, în ingeniozitatea și în spiritul lor întreprinzător. Vor deveni puternici încă o dată. Trebuiau doar să își unească forțele, cu toții – inclusiv cei care odinioară fuseseră rivali –, și să facă din California ceea ce fusese întotdeauna, cel mai minunat loc din lume. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Deci o păstrase în discurs, observă Leo. Fraza „cei care odinioară fuseseră rivali”. Se datora obișnuinței, era doar o frază dintr-un discurs pregătit dinainte care era rostit mecanic? Sau o sfidare voită, prin păstrarea mesajului referitor la prietenia dintre americani și noii lor vecini chinezi, în ciuda bombei pe care o lansase Madison Webb în dimineața respectivă? Poate voia să demonstreze că nu putea fi întors din drum, că era un om al principiilor. Însă exista un risc major. Cel mai probabil, primarul nu avusese, pur și simplu, timp să proceseze ce aflase de la Ross și să adapteze în consecință.

Apoi sosi momentul întrebărilor. Bărbatul cu bronz permanent făcu pe moderatorul, alegând dintre cei care își ridicau mâinile, numindu-i pe cei care îi erau prieteni. După două întrebări, un individ chel, care se prezentă ca fiind „californian și tată”, întrebă despre cazul Webb. El făcu referire la „informările de pe Weibo despre un criminal în serie care se află în libertate și care este din garnizoană”.

Din fericire, exprimarea îi permise lui Berger să evite complet întrebarea.

— Mulțumesc pentru întrebare. Cred că vorbesc în numele tuturor aici de față când spun că gândurile noastre se îndreaptă acum către familia Webb care a suferit o pierdere îngrozitoare în această săptămână. Știu că nu sunt singurul californian care se roagă pentru ea. El își plecă ușor capul, aproape imperceptibil, în semn de respect. Din nefericire, având în vedere poziția în care mă aflu, ar fi o lipsă de responsabilitate din partea mea să fac comentarii referitoare la o anchetă a poliției care se află în curs de desfășurare. Firește că trebuie să aflăm ce s-a întâmplat. De dragul familiei. Pentru binele statului California. Trebuie să aflăm adevărul. Cred că nu va fi nimeni surprins când voi spune – o scurtă pauză – că eu cred că ar trebui să lăsăm poliția să-și facă treaba.

Ridică puțin tonul când rosti această ultimă propoziție, declanșând un ropot de aplauze. Berger îi aruncă pe furiș o privire moderatorului, ca și când ar fi zis: „Următoarea întrebare”.

Fu mult mai exuberant în privința celorlalte subiecte: locuri de muncă, educație, dacă fermierii californieni aveau obligația morală să își trimită produsele mai întâi pe piața internă, apoi să le vândă pentru un export mult mai profitabil către China.

— Știu că plătesc foarte bine, am înțeles asta, zise o persoană din public, admițând că poluarea, folosirea excesivă a pesticidelor și contaminarea solului îi făcuseră pe bogații Chinei să își piardă încrederea în calitatea alimentelor lor și să își dorească să cumpere fructe și legume de calitate superioară din America de Nord. Însă îmi doresc ca mai mulți copii să guste portocalele din San Joaquin Valley și căpșunile din Oxnard. Mă refer la copiii americani.

Berger dădu să răspundă când se auzi o voce de la o altă masă.

— Și pământul nostru. Ar trebui impuse mai multe restricții în ceea ce privește vânzarea fermelor noastre, în curând nu vor mai exista.

Leo observă că toate persoanele din încăperea încuviințau din cap.

Primarul gestionase totul fără probleme și evitase cu abilitate orice noutate neprogramată. În timp ce privea cum încăperea se golea, donatorii ieșind afară pe rând, iar cei mai bogați dintre ei fiind însoțiți de un zâmbet larg din partea lui Berger, Leo consideră că fusese o întâlnire reușită. Răspunsul dat referitor la cazul Webb fusese suficient de evaziv ca să neutralizeze problema pentru moment. Acest lucru nu ar fi funcționat dacă ar fi fost o conferință de presă, iar el va fi nevoit să spună mai multe data următoare când va fi confruntat mai degrabă de un jurnalist decât de reprezentanții publicului, care erau mai maleabili. Însă vor câștiga o oră sau două.

Începuse să spună cât putuse de mult în timp ce el și candidatul erau conduși în spate, în sala de protocol unde mai trebuia să strângă câteva mâini. Era o nerușinare, însă funcționa în cazul multor politicieni: flatarea și reasigurarea. Trebuia să prevină atacul care i se pregătea cu siguranță: „Acum sunt acuzat că îi permit unui psihopat chinez să bântuie prin oraș și să ne omoare femeile!”

Însă Berger îl întrerupse.

— Ai vorbit cu prietena ta, Leo? Cu sora?

— În dimineața aceasta, nu.

— Mi se pare că se află în dificultate. A hăcuit sistemul *LA Times*, Goldstein a lăsat-o de izbeliște. Doamne, câtă răutate zace în ea! Îmi amintește de prima mea soție. Crezi că e o chestie legată de menopauză? Sentimentul de compasiune îi scade odată cu ovarele?

„Iar începe”, gândi Leo. Primarul – a cărui atitudine publică profeministă îi adusese susținerea necondiționată din partea Organizației Naționale a Femeilor – se transforma deseori într-un misogin nemilos atunci când se afla sub presiune. Dacă ar fi cineva care ar înregistra vreodată sau, mai rău, dacă ar filma una dintre aceste izbucniri, cariera lui Berger s-ar duce pe apa sâmbetei într-o clipă. Leo se gândise s-o facă chiar el, ca pe o poliță de asigurare. Însă preferă să spună simplu:

— Este dezgustător, domnule primar.

— Așadar, n-ai vorbit cu Madison. Crezi că putem face ceva?

— Nu înțeleg.

— Să ajutăm cumva. Poate i-ar prinde bine o mână de ajutor în momentele astea.

Leo ezită, căutând un indiciu în ochii șefului său.

— Crezi că are nevoie de ajutor acum când este îndoliată? Am putea-o ajuta cu ceva? Poate că desfășoară această anchetă personală pentru că evită să se confrunte cu realitatea. Uite ce e, nu sunt vreun expert, dar nu cred că-i face bine. Cred c-ar fi mai bine dacă ar înceta să-și mai vâre nasul. *Foarte bine*. Ce-ar fi să te interesezi cu ce o putem ajuta, Leo? Să ajutăm oamenii, Leo. Doar asta-i deviza mea, nu?

Apoi afișă cel mai bun și mai larg zâmbet de politician.

Capitolul 27

Imagini alb-negru din exterior, cu un gard din plasă, camera de supraveghere rotindu-se ca să surprindă o poartă ferecată cu un lacăt. O muzică sumbră, lugubră în gamă minoră, care însoțea imaginea unui drum accidentat, ciuruit de gropi, a unei străzi desfundate, udată de ploaie, inundată de lumini roșii; în prim-plan, o bandă galbenă a poliției.

Apoi o voce groasă, gravă și serioasă.

— Ai sperat la mai bine. Însă fabricile noastre sunt distruse și orașele noastre se năruie. Știi că putem mai bine de-atât. Însă nu cu un om din politică, un om care nu vrea să îi *învingă* pe dușmanii noștri, ci să încheie un armistițiu cu ei.

La aceste cuvinte, pe ecran apare o fotografie în prim-plan, neclară, a lui Richard Berger în timp ce se adresa unei adunări, tăind cu mâna aerul și afișând o grimasă de dictator. O înregistrare editată cu vocea lui, difuzată parcă de un radio învechit și șubrezit: „Ar trebui să ne unim forțele cu aceia pe care i-am numit rivalii noștri”. Se auzi apoi un ecou, ca și când radioul s-ar fi aflat într-un depozit vechi și abandonat.

Vocea baritonală continuă. „Slăbiciunea aceasta este exagerată. Acum există relatări despre un *criminal în serie* chinez care a scăpat de sub control – și totul se întâmplă în *timpul mandatului lui Dick Berger*.”

Muzica este în crescendo, iar tonul vocii din ce în ce mai ferm.

— Ne-am săturat să fim pe locul doi. A venit timpul să punem capăt acestei situații. A venit timpul să ne luăm America înapoi.

Apoi, preț de o secundă, apare pe ecran pentru prima dată în culori spotul. Imaginea unei femei îmbrăcate în costum roșu, zâmbind și privind în depărtare, un conducător puternic care își va scoate poporul din pustietate.

„Sunt Elena Sigurdsson și am autorizat acest mesaj.”

Capitolul 28

Lui Maddy îi trecuse prin gând să îi spună lui Katharine despre această întrevedere, pentru orice eventualitate. Bineînțeles că Howard Burke nu reprezenta niciun fel de amenințare pentru ea. Era obosit, suprasolicitat și fără condiție fizică, un bărbat care gâfâia după ce urca două rânduri de trepte. Era însă la fel de adevărat că se trezise cu el la ușă la ivitul zorilor, o vizită neanunțată și fără precedent, atât de neobișnuită pentru standardele celor de la *LA Times*, încât ea credea acum că orice era posibil. Doar simplul fapt de a scrie articolul îl determinase pe Howard să îi facă o vizită la domiciliu. Numai Dumnezeu știa cum avea să reacționeze acesta când avea să afle că ea îi nesocotise ordinele și publicase articolul.

Prin urmare, Maddy răspunsese cu precauție la bombardamentul de apeluri telefonice primite de la Howard, ezitând să răspundă la primele trei. Încercase să îl sune pe Jeff Howe, însă de fiecare dată fusese întâmpinată de căsuța vocală. Pentru un bărbat care îi răspundea, de obicei, înainte ca telefonul să apuce să sune a doua oară, ea nu se putea gândi decât că el era precaut în ceea ce privea orice asociere cu ea. Nu era deloc surprinzător:

— Încălcase grav regulile, iar acum era considerată o paria.

Aplicase tehnica testată de toată lumea începând cu reporterii sub acoperire și terminând cu iubii disprețuiți: așteptă zece minute, apoi îl sună din nou folosind o linie telefonică interurbană, care afișa un număr de telefon necunoscut. Dacă el o evita într-adevăr doar pe ea, atunci va răspunde. Ceea ce se și întâmplă.

— Howe.

— Salut, Jeff. Sunt Madison.

El îi răspunde în șoaptă.

— Nu pot vorbi cu tine.

— De ce?

— Pentru că ei cred că eu sunt sursa articolului tău. M-au suspendat. M-au trimis la departamentul rutier.

— Isuse! Dar nu tu ai fost sursa...

— Știu asta, dar așa pare.

— Asta înseamnă că am avut dreptate.

— Nu pot să fac asta, Madison. Îmi pare rău. Nu vreau să fiu concediat.

— Spune-mi doar atât, asta înseamnă că am avut dreptate?

— Madison.

— Un singur cuvânt, Jeff. Da sau nu. Am avut dreptate?

— Te rog, Madison.

— OK, nu spune nimic. Dar dacă am avut dreptate, rămâi pe fir. Dacă am greșit complet, dacă nu există nicio legătură între sora mea și celelalte decese, poți să închizi chiar acum. OK?

Ea așteptă, ciulind urechile la tăcerea care se așternu. Nu se auzi niciun clic. Lăsa secunde să se scurgă, numărând în gând. *Opt, nouă, zece.* Puse capăt tăcerii, într-un târziu.

— Mersi, Jeff. Îți sunt recunoscătoare. Și n-a fost nevoie să spui nimic. Niciun cuvânt.

— La revedere, Madison.

La scurt timp după aceea, urmă al patrulea apel telefonic de la Howard Burke. Însuflețită de ceea ce tocmai auzise – sau nu auzise – de la Jeff Howe, a răspuns și a fost de acord să se întâlnească cu el. Însă înainte de asta, se conectă la Weibo și la alte forumuri ca să vadă reacția stârnită de articolului ei. Aruncase o piatră într-o baltă, iar acum stătea, privind fascinată valurile pe care le crease.

Primii internauți trecuseră repede peste articol, făcând comentarii minimale. Un „Uau”, sau „Dumnezeule”, sau „Cumplit”. Apoi urmă brusc un val de persoane care observau că articolul fusese șters, iar în locul lui se afla un link, care accesat, afișa un mesaj de eroare al *LA Times*. Apoi un val de comentarii legate de media, comentarii scurte care denunțau cotidianul pentru lipsa curajului și o lăudau pe Maddy pentru că îl avea. Mulți, observă ea, erau precauți în a discuta adevărata substanță a ceea ce scrisese. În ciuda bravadei lor, gândi Madison, aceștia erau la fel de agitați din cauza subiectului ca și Howard și cei de la ziar.

Însă odată ce apăru versiunea în oglindă a articolului ei, câteva voci, apoi mai multe începură să își exprime indignarea. Cereau ca LAPD, primarul și președintele să ia măsuri. Unii subliniau faptul că autoritățile americane nu puteau face nimic. „Înțelegeți odată,

zevzecilor. Accesul în locul acela este restricționat. De când s-a semnat tratatul, nu mai putem pune piciorul acolo.” Alții, de obicei cei care foloseau pseudonime, se aventurau să spună că tot ceea ce suspecta Maddy era îndreptat împotriva garnizoanei chineze. „Era timpul ca locul acela să fie deschis pentru inspecție. Ce naiba se întâmplă acolo?”

Aceștia erau coerenți. Însă existau și multe comentarii neavenite, dintre care unele pur rasiste. „Gălbejiții vor femei albe, să le drogheze și să le reguleze. Afară cu ei!” Unii se legau de presupusa dotare fizică a bărbaților asiatici. Internauții își măreau rândurile, zecile transformându-se în sute, apoi în mii, pe măsură ce treceau orele. Și aceștia erau doar cei care aminteau despre ea.

O sună pe Katharine, tonul ei confirmându-i imediat temerile pe care le avea Maddy.

— Oh, salut! Apoi: Ai fost ocupată.

— Da. E ceva. Nu mi-am dat seama...

— Cum? Nu ți-ai dat seama, Maddy? Că sunt o mulțime de oameni în țara asta care îi urăsc cu adevărat pe chinezi?

— Nu asta, nu mi-am dat seama că...

— Uite ce e, Maddy. Cu toții am iubit-o pe Abigail, știi bine asta. Iar eu voi face tot ce îmi stă în putere să te ajut. Dar nu știi ce vrei să faci. Chiar nu știi. Nu poți să lansezi astfel de acuzații nefondate. Nu poți. Vocea ei era șovăitoare. Tot ceea ce zici, tot ceea ce scrii are impact. Afectează oamenii.

Katharine închise. Nu atât din cauza furiei, cât pentru că nu voia să își piardă complet cumpătul. Sau, cel puțin, asta credea Maddy.

Prin urmare, nu apucă să îi spună prietenei ei despre întrevederea pe care urma să o aibă cu Burke în cafeneaua din colț, de lângă birou – aceeași cafenea în care Katharine spărsese sistemul CleanBreak. Nu avu ocazia să îi explice că fusese de acord să se întâlnească cu șeful ei doar pentru că nu putuse să îl refuze, nu fără a risca să se trezească cu el la ușă la o oră imposibilă. Și pentru că era curioasă să afle cum o concediasse mai exact și dacă va recunoaște adevăratul motiv sau dacă va continua aceeași șaradă, și anume că ziare de știri precum *LA Times* puteau spune ce doreau și jigni pe cine voiau.

El era deja acolo când sosi ea. Stătea la o masă cu o cafea în față.

Surprinzător: ea se așteptase ca el să întârzie, ca să facă impresie.

Îi aduse și ei o cafea și începu fără nicio introducere.

— Madison, am vorbit cu Jane. Despre ceea ce s-a întâmplat. Despre tine.

— Howard, nu face pe îngrijoratul și pe sincerul. Pe bune. Spune pe șleau. Îmi place mai mult de tine atunci când ești direct.

Lui îi căzu fața. Ea nu se intimidă.

— Haide, Howard. Spune odată. Hai să nu ne mai chinuim.

— În regulă, Madison. În regulă. Uite care-i treaba. Nu i-am spus încă lui Jane pentru că am vrut să aud părerea ta. Uite care e planul meu.

Maddy își încordă fiecare mușchi, pregătindu-se.

— După cum știi, președintele Chinei va veni aici într-o vizită de rămas-bun săptămâna viitoare. De marți, se va afla în DC.

— Știu.

Madison își dădu seama că se încrunta.

— M-am gândit că, dacă tot ești hotărâtă să îți continui munca, deși cred că – *toți* credem – ar trebui să iei o pauză ca să o plângi pe sora ta, dar dacă tot nu ai de gând să te oprești, ei bine, aceasta ar putea fi o oportunitate extraordinară.

Maddy se holbă la el, încercând să proceseze ce auzise. Deoarece Burke păru să ia nedumerirea ei drept indiferență, continuă munca de convingere.

— Să scrii despre politică înseamnă să faci un pas înainte, Madison. Este un eveniment important. Poți scrie o analiză lungă. Ceva de genul: „Relația specială cu China este în continuare specială? America se dovedește a fi superioară în lume?” Sau nuanțe: „Ce cadouri îi va oferi președintele lor președintelui nostru?”

— Cu siguranță nu o cutie de ceva.

— Exact! Ai priceput. Alte chestii. Plus că vei avea ocazia să lași în urmă, știi tu, nefericirea de aici.

Maddy luă o gură de cafea.

— Ești un drăguț, Howard. Vorbesc serios. Foarte drăguț.

— Prea bine, deci am stabilit. O voi ruga pe Maria să facă rezervarea...

— Nu, ești un drăguț să crezi că mă păcălești.

— Poftim? Despre ce naiba vorbești?

— Cel mai evident lucru este să mă concediezi. Merit asta. Însă s-ar transforma într-o poveste cenzurată. Ceea ce ar înrăutăți, de fapt, situația pentru chinezi. „AEP îi pune căluș jurnalistei.” Toată lumea va începe să spună că aceasta a atins o coardă sensibilă, că nu iese fum fără foc. Cu siguranță că nu îmi doresc așa ceva, mai ales în ajunul unei vizite prezidențiale. Așa că alegeți direcția opusă. Faceți multă vâlvă despre cât de minunat și de independent este *LA Times*: „Vedeți, nu i-am pus căluș ia gură, ci penița în mână”. Cotidianul pare puternic, iar garnizoana, AEP, pare să nu fie deranjată, pare să fie tolerantă. Iar eu nu mai incomodez pe nimeni. O soluție câștigătoare. Nu-mi vine să cred că nu ți-ai dat seama că o să mă prind, Howard. Ba chiar mă simt ofensată.

El păli brusc.

— Te-aș fi respectat mai mult dacă m-ai fi pus pe liber. Ești îndreptățit să faci asta. Ceea ce am făcut este complet inacceptabil, împotriva tuturor standardelor editoriale. Însă aici nu mai este vorba despre jurnalism. Dacă am avut dreptate în articolul meu, înseamnă că este o chestiune mult mai gravă. Apoi tăcu: Dar tu știi asta. De aceea te-ai grăbit să ștergi articolul.

Bărbatul bătu în retragere:

— Am luat această decizie pentru că ai încălcat... Însă nu reuși să termine fraza. Rămase nemișcat, evitându-i privirea.

— Mulțumesc pentru cafea, Howard.

* * *

Când ieși din cafenea, telefonul ei începu să vibreze. „Apel necunoscut.” îl lăsa să sune. Monitorizase toate apelurile telefonice de la moartea lui Abigail, care nu fuseseră prea multe: majoritatea preferau o abordare mai puțin intruzivă prin intermediul mesajelor sau a Weibo. Însă după publicarea articolului din acea dimineață începuse un adevărat bombardament. Curios, totul începuse cu blogerii, care vânau bârfe din interiorul *LA Times*, fascinați de intriga din redacția de știri care explica cu siguranță cum un articol era publicat, iar apoi șters după câteva minute. Apoi urmară canalele de știri din LA, care așteptau ca ea să vină și să vorbească despre

„ucigașul din garnizoană”. În ultimele ore, mesajele și e-mailurile începuseră să vină de la organele naționale de presă atât din New York, cât și din DC. De asemenea, primise telefoane și de la posturi de radio din Londra și de la o organizație de știri din Moscova. Le ignorase pe majoritatea.

Telefonul vibra în continuare. Dintr-un capriciu și fără vreo logică, ea apăsă pe butonul verde.

— Maddy, eu sunt.

Era Leo.

— Bună, Leo.

Vocea ei îi păru distantă chiar și ei.

— Trebuie să te văd. Chiar acum.

— De ce nu m-ai sunat de pe celularul tău? De ce apare „necunoscut”?

— Te rog. Sunt la UCLA pentru o dezbatere. Hai să ne întâlnim aici.

— Despre ce e vorba, Leo? Nu pot lăsa totul baltă, am treburi pe care trebuie...

— Am ceva ce ar trebui să vezi. Apoi continuă în șoaptă: Am raportul întocmit de poliție referitor la moartea lui Rosario Padilla.

Capitolul 29

„Mulțumesc, Dana. Se numește *O mie de puncte luminoase*, cred că înțelegi de ce. O mulțime de oameni s-au adunat aici, fiecare ținând în mână câte o lumânare, formând un soi de masă strălucitoare, care continuă să umple parcul. Vin chiar și acum. Ni s-a spus că organizatorii nu au anticipat un număr atât de mare de oameni. Numărul de participanți «ne-a luat prin surprindere», după cum ne-a mărturisit mai devreme una dintre persoanele implicate.

Dar, după cum puteți vedea – Jim, ce-ar fi să îi lăsăm pe telespectatorii noștri să vadă unele bannere și pancarte afișate aici. OK, așa. Cameraman Jim Deaver, ajută-ne te rog. Pe aceea scrie, după cum puteți vedea: «Respectați regulile noastre sau plecați din țara noastră!» Iată un altul. Jim, l-ai reperat? «Trupele chineze, afară!» Acesta este un mesaj cât se poate de direct. Dana, unele dintre aceste sloganuri sunt agresive, fără doar și poate. Mai devreme am văzut unul care spunea, foarte direct: «Ai ucis o americană, un american te va ucide pe tine.»

Scuze, Dana, n-am înțeles. Poți repeta întrebarea? Categorie, Dana. Ai dreptate. Aparențele pot fi înșelătoare. Seamănă cu un fel de priveghi, însă mesajul transmis de aici este destul de ferm. Unii ar spune chiar ostil. Poate îi auzi pe unii cântând, nu departe de aici. Cântă acel cântec folk vechi, un cântec blând și liniștitor. Însă în loc să spună: «Acesta este pământul vostru», ei subliniază că: «Acesta este pământul *nostru*.» Aceasta este schimbarea pe care au făcut-o și, într-un fel, acesta este mesajul pe care vor să-l transmită.

Da, Dana, așa este. Inițial, organizatorii au vrut să protesteze pe trotuarul din fața sediului LAPD, chiar aici în centru. Însă, poate deloc surprinzător, poliția nu a autorizat această cerere. Poliția a refuzat, împingându-i pe organizatori un cvartal mai încolo, în City Hall Park. Cu siguranță, unii dintre organizatori au răsuflat ușurați că lucrurile s-au aranjat astfel. Nu ar fi avut loc suficient de desfășurare dacă ar fi rămas în fața sediului LAPD. Trebuie să mărturisesc că nici aici nu prea e loc suficient...

OK, Dana, îngăduie-mi să le ofer telespectatorilor noștri o imagine

din fundal. Nu prea putem vorbi despre «organizatori» în sensul obișnuit, convențional al cuvântului. Acesta a fost un eveniment spontan, așa zice eu. Însă este adevărat că totul a început cu un apel făcut pe Weibo de Mario Padilla din Boyle Heights. Este fratele lui Rosario Padilla, al cărei trup neînsuflețit a fost găsit în această zonă în urmă cu trei săptămâni. Inițial, poliția a relatat că a fost un caz clar de supradoză de heroină, însă trebuie să știți – iar noi, cei de la KTLA, suntem foarte precauți cu astfel de detalii – că Padilla a fost amintită într-un articol apărut pe site-ul *LA Times*, care a fost șters ulterior, care sugera că ea împreună cu alte două femei ar putea fi victimele unui criminal în serie care nu a fost prins încă. Articolul, pe care KTLA nu îl poate confirma, nici verifica, subliniez acest lucru, sugera că vinovatul ar putea avea o legătură cu garnizoana din Terminal Island.

Mario Padilla, fratele primei victime amintite în acest articol extrem de controversat, a folosit rețelele de socializare în cursul zilei ca să răspândească știrea despre articol și a lansat un apel pentru cei care doreau să se alătore demonstrației. Acest lucru a devenit viral, iar rezultatul se poate vedea peste tot în jurul nostru. Surse ale poliției au declarat pentru KTLA că mulțimea de aici a ajuns la cel puțin două mii de oameni, însă organizatorii susțin că sunt mult mai mulți.

OK, cameramanul KTLA, Jim Deaver, îmi face semn că trebuie să ne punem în mișcare – totul se desfășoară cu repeziciune aici – pentru că urmează să înceapă discursul principal. Să ne grăbim să ajungem în rândul din față. OK, trebuie să ne facem loc. Da, așa cum am prevăzut, discursul principal va fi ținut chiar de Mario Padilla. Stă cocoțat pe ceea ce pare a fi o ladă de portocale, iar cineva i-a întins o portavoce. Într-o mână ține portavocea, iar în cealaltă, lumânarea. Să-l ascultăm.

« ...pentru că ați venit. Nu-mi vine să cred. Chiar nu-mi vine să cred. Știu că ar fi însemnat foarte mult pentru Rosie. Și cred că și pentru Eveline Plaats, și pentru Abigail Webb. Ne-am adunat aici în primul rând ca să le aducem un omagiu. Tocmai de aceea am sugerat să aducă fiecare o lumânare. Ca să le păstrăm amintirea vie.

Au fost niște tinere frumoase care, credem noi, nu au murit din

cauza a ceva ce au făcut, ci din cauza a ceea ce le-a făcut cineva. Nu spun că am ști cine este această persoană, cine a făcut aceste lucruri. Ne bazăm pe poliție să descopere vinovatul. Atâta cerem. Ca LAPD să investigheze aceste crime!

Vă mulțumesc. Vă mulțumesc.»

Acesta este pământul vostru. Acesta este pământul vostru.

«Vă mulțumesc din tot sufletul. OK. Vă mulțumesc. Nu vrem decât adevărul! Vrem să aflăm cine a făcut asta familiilor noastre! Asta înseamnă că poliția trebuie să redeschidă cazul surorii mele și pe cel al lui Eveline Plaats și să îl vâneze pe ucigașul lui Abigail Webb. Și nu doar aceste crime. Nu trebuie decât să verificați cazurile din ultimii ani, așa cum am făcut-o și eu, și veți vedea – există multe crime care s-au petrecut aici și care nu au fost pedepsite, suspecti care nu au fost arestați, acuze care nu au fost aduse. Prin urmare, dorim ca și aceste cazuri să fie redeschise.»

Acesta este pământul vostru. Acesta este pământul vostru.

«OK. Mulțumesc. Vă mulțumesc din suflet. Acum o clipă am amintit de Abigail Webb. Aș dori să spun câteva cuvinte despre sora ei, jurnalista Madison Webb. Fără ea – așa e, da. Aplaud împreună cu voi. Ea nu se află aici, dar haideți să le arătăm celor de la LA Times ce credem despre Madison Webb și cât de mult apreciem ce a făcut ea azi... Da, îi mulțumesc. Ea este cea care a dat tonul la tot ceea ce se întâmplă acum. Vrea să afle adevărul!

S-ar putea adevări că aceste crime – cărora le-au căzut victime sora mea și celelalte femei – au fost comise de un cetățean al Statelor Unite ale Americii. OK, dacă se dovedește a fi adevărat, atunci haideți să-l prindem pe făptaș și să-l aducem în fața justiției. Sistemul nostru a funcționat astfel în trecut și așa trebuie să funcționeze.»

SUA! SUA! SUA!

«OK. OK. Dar să presupunem că altcineva a comis aceste crime. Să zicem că faptele susținute în articolul pe care cei de la LA Times l-au șters pentru că au fost prea lași ca să-l publice, să zicem că acele fapte despre care se vorbește în articol sunt corecte și criminalul se află undeva în baza respectivă. Știți ceva? Nu putem face nimic în această privință! Oamenii din acea bază, din garnizoană, nu se află sub incidența legii americane, doar sub cea a legii chineze. La fel se

întâmplă și în San Diego, și San Francisco, și în restul porturilor. Așa zice în tratat. Studiez dreptul și am citit despre asta. Însă nu este nici corect, nici drept. Asta trebuie să se schimbe!

Așadar, asta vrem. Vrem ca poliția să descopere adevărul despre aceste victime. Sunt surorile, fiicele și prietenele noastre. Merită să li se facă dreptate. Și cerem ca în urma acestei căutări să se descopere adevărul, oriunde s-ar ascunde. Chiar dacă politicienilor nu le convine. Deoarece legea ar trebui să se aplice pentru toată lumea. Asta cerem noi. Dreptate pentru Rosario, Eveline și Abigail!»

SUA! SUA! SUA!”

* * *

Conveniseră să se întâlnească într-un loc retras: parcare părea un loc potrivit. Madison crezuse că el îi va transmite în mesaj coordonatele precise odată ce ea era prin apropiere, însă el nu îi răspunse la mesaje. Acum că se afla acolo, putea ghici care era problema. Leo se afla în vreo sală dintr-o clădire de beton, înconjurat de zece mii de reporteri și celularele lor și niciunul dintre ei nu avea semnal. Întotdeauna se întâmpla așa într-o situație-limită: rețeaua era prea solicitată. Soluția obișnuită era e-mailul, care ar funcționa cu condiția să existe semnal Wi-Fi – numai că ea știa că ultimul lucru de care avea nevoie Leo era un mail de la ea care să rămână stocat în sistemul oficial al orașului Los Angeles. Până și mesajele erau riscante. Însemna că va trebui să facă tot ceea ce își dorea cu disperare să evite.

Urmă indicatoarele care arătau spre locul unde avea loc dezbateră – numit de rețeaua de televiziune gazdă „Confruntarea finală” – și traversă foaierea amfiteatrului UCLA unde Richard Berger și Elena Sigurdsson urmau să se confrunte peste doar șase ore. Încercă să ignore tot ce zărea cu coada ochiului, adică membrii presei din LA care, dacă ar fi făcut greșeala de a-i privi în ochi, ar fi venit spre ea ca să-i transmită condoleanțe forțate și să încerce să afle ce se întâmplase cu articolul pe care îl scrisese. În partea stângă, într-un colț, îl văzu pe fostul editor de știri, predecesorul lui Burke, care mesteca un *burrito* – un bărbat despre care celelalte femei din birou o avertizaseră când se angajase. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca

el să îi dea târcoale, afișând o compătimire falsă.

Își ținut privirea ațintită asupra biroului de acreditare, privind grupul alcătuit din vreo douăzeci și ceva de femei care îi înregistrau pe jurnaliști și le înmânau legitimații.

— Bună! Îmi spuneți numele și organizația?

Era tânără, blondă și, deși îmbrăcată într-un costum din două bucăți, taion și pantaloni, care nu îi conferea un aer sexy, tonul degajat cu care tânăra o salută o făcu pe Madison să-și pună imediat următoarea întrebare: oare femeia aceea se culca cu Leo? Maddy nu avea niciun motiv să gândească asta, în afară de personalitatea și antecedentele lui Leo, mai exact. Poate că nici nu o cunoștea pe femeia aceea care părea să fie mai degrabă angajată la universitate decât în campania lui Berger. Cu toate acestea, atitudinea, dantura albă și înfățișarea ei îngrijită o duseră pe Madison cu gândul într-acolo.

Ea nu fusese așa pe vremea când erau împreună. Nu fusese obsesiv de posesivă sau de geloasă. Avuseseră alte probleme. Însă în acel moment deveni conștientă de acel sentiment, la fel cum se întâmplase și în urmă cu trei nopți. Într-un fel, abia dacă înțelegea, deși nu îi displăcea în totalitate acel sentiment. Era o emoție pe care o trăiau oamenii normali.

Madison îi spuse că avea o întâlnire cu Leo Harris și o urmărit cu privirea pe tânără în timp ce se ducea să-i transmită mesajul. Aceasta era o altă situație nouă. Să aștepte un pont de la Leo. Alți reporteri o făcuseră, de obicei în destinații turistice – în Hollywood sau pe pontonul de pe plaja Santa Monica – respectând regula acestuia și anume că o bună ascunzătoare este la vedere. Dar nu și Maddy. Pe vremea când formau un cuplu, el nu putea fi considerat o sursă. Exista și o caracteristică practică: ea nu scria despre politică, prin urmare exista o limită până unde se foloseau unul de celălalt. Era ceva mai mult decât acest gând. Nu era tocmai un principiu; desigur, niciunul din ei nu era atât de idealist încât să folosească acest cuvânt. Mai degrabă era o senzație, niciodată împărțită, că relația dintre ei avea șanse dacă nu intervenea munca lor. Cu toate acestea, nu se ferea să îi ceară anumite informații din biroul primarului dacă un caz de infracțiune ajungea până la acel nivel. Iar el nu se ferea să i le

ofere.

Leo se apropia, uitându-se la telefon. Madison simți o plăcere neașteptată când îl văzu, un memento al sentimentului diferit pe care îl avusese când începuseră să iasă împreună. Pe vremea aceea, era mai mult o anticipare a ceea ce urma să se întâmple: conversații spumoase și sex. Acum, plăcerea pe care o simțea era mai liniștită: perspectiva de a fi consolată, de a putea vorbi cu cineva care o cunoștea bine, de a petrece câteva clipe cu cineva care putea să o ajute.

El își ridică privirea, o îmbrățișă scurt, apoi îi făcu repede semn să îl urmeze la standul cu cafea din hol, întinzându-i pe drum o revistă, aproape absent și fără prea multă ceremonie, încât abia dacă ea observă. Însă simți imediat cartonul dintre paginile revistei pe care o ținea în mână în timp ce așteptau în spatele jurnaliștilor, a politicienilor și a altor „lipitori” ca să își ia doza de cafeină.

Din când în când, erau întrerupți de colegi, persoane de legătură și rivali care veneau să mai schimbe câte o bârfă sau să îi ureze succes candidatului lor. Ea nu își dădea seama dacă Leo se simțea ușurat sau frustrat pentru că nu puteau vorbi între patru ochi. Privirile lor se întâlneau doar o dată, iar atunci acesta se uită la ea cu atâta tandrețe, încât simți nevoia să privească în altă parte. În ochii lui se citea tristețea pentru situația în care se afla, dar și regretul, și chiar rușinea. O speria.

Întreruperile continuă. La un moment dat, Leo scoase un oftat când fu abordat de un bărbat masiv și rumen la față, între două vârste. Îi întinse acestuia resemnat palmele:

— Îmi pare rău, Ted. Știu, știu: îți sunt dator cu un telefon. Se întoarce către ea: Vă cunoașteți? Madison, acesta este dușmanul nostru declarat, Ted Norman, legendarul președinte al Partidului Republican. Ted, ea este jurnalista Madison Webb.

La auzul acestor cuvinte, lui Norman îi pieri zâmbetul de pe buze și întinse o mână fermă.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnișoară Webb. Doresc să vă transmit condoleanțe pentru pierderea dumneavoastră în numele membrilor voluntari ai Partidului Republican din California. Știu cum e să pierzi pe cineva atât de tânăr, zise el clătănând din cap

îngândurat. Deși sinapsele funcționau mai încet, Maddy reuși să facă legătura în cele din urmă: dăduse peste numele acestui bărbat când citise on-line despre cazurile de supradoză. Își pierduse fiica. Maddy îi luă mâna și i-o ținu mai mult decât era nevoie, cei doi împărtășind aceeași durere. Vreau, de asemenea, să vă felicit pentru munca de jurnalist, continuă Norman. Maddy îi mulțumi încuviințând din cap, întrebându-se dacă roșeața din jurul ochilor îi apăruse în acel moment sau era caracteristică a tenului său. Sau apăruse doar de când își pierduse fiica, rămânând ca o marcă a durerii care, în scurt timp, va încolți și în jurul ochilor ei? E nevoie de curaj să scrii un asemenea articol. Păcat că *LA Times* n-are curaj să-ți stea alături. A existat o vreme când un ziar american ar fi fost mândru...

— Nu începe iar, Ted, zise Leo. Trebuie să-ți păstrezi energia pentru seara aceasta. Pregătindu-se să încheie discuția, adăugă: Și nu am uitat de telefonul tău. Te sun eu.

— Pot să-ți explic chiar acum, e foarte simplu. Norman se întoarse către Madison. E neoficial? După ce ea încuviință din cap, el continuă: Voiam să-i ofer primarului ajutorul meu.

Leo zâmbi:

— Vrei să-l ajuți pe primar? Și cum vrei să-l „ajuți”, Ted?

— Ești prea cinic, știi asta? Asta-i problema cu voi, democrații. Credeți că suntem toți ca voi, cu intrigi și calcule. Eu vorbesc serios. Știi că mă ocup de o afacere cu software, cu tehnologie de urmărire și toate alea. Mă ofer să pun toate astea la dispoziția LAPD – gratuit – ca să îl găsească pe criminal.

Leo ridică din sprâncene, afișând o expresie ușor nedumerită, care parcă zicea: „Care-i șmecheria?” sau chiar „Tu ce-ai de câștigat?”

Norman înțelese întrebarea negrăită.

— Nu vreau nimic, publicitate sau altceva. Nici măcar de la această tânără domniță, zise el înclinându-și capul către Madison cu un gest prietenesc. De aceea te abordez pe tine, Leo. M-aș bucura să mă ocup de asta personal. Orice ajută ancheta.

— Ai discutat despre asta cu Doran?

— Nu. După cum ziceam, nu este vorba despre vreo stratagemă politică. Nu vreau să te pun într-o lumină proastă dacă refuzi. Vreau să știi da.

Madison se uită la Leo în timp ce acesta privea cu atenție chipul bătrânului, căutând să-și dea seama care era șiretlicul. În cele din urmă, el spuse:

— OK, Ted. Mulțumesc. Am să te pun în legătură cu persoanele potrivite.

În timp ce bărbații mai schimbă câteva cuvinte, Madison își îndreaptă atenția către revista din mâinile ei. Când ediția *The Economist* pe care i-o dăduse Leo, hotărând că avea greutatea unui dosar-plic. Se îndepărtă de cei care stăteau la rând la cafea, se întoarse cu spatele și scoase la iveală conținutul dosarului. Apoi vârî la loc hârtiile între filele revistei *The Economist*, astfel încât să le poată citi, lăsând impresia că răsfoia revista.

Când Leo își făcu apariția lângă ea, cu două cafele „americane” în mână, zise:

— Astea de unde au apărut?

El zâmbi, privi în jurul lui și spuse:

— Amintește-ți regulile, Webb. N-ai voie să întrebi asta. Singurul lucru pe care trebuie să îl știi este următorul: sunt autentice?

— Și sunt?

El sorbi din cafea.

— Da. Sunt documente oficiale ale LAPD.

— Iar persoana care ți le-a dat...

— Maddy...

Ea renunță, lăsând să se înțeleagă care era factorul evident: acela că șeful poliției era împluternicitul direct și personal al primarului.

Evaluă teancul de hârtii, simțindu-i greutatea. Era mai subțire decât s-ar fi așteptat. Acest lucru însemna fie că Mario Padilla intuise bine și LAPD nu acordase prea multă importanță cazului surorii lui – posibil datorită clasei sociale în care se încadraseră Rosario în ierarhia socială a orașului Los Angeles –, fie că materialul pe care i-l dăduse Leo nu reprezenta decât câteva documente din dosarul original. Această posibilă explicație fu suficientă pentru a o înfuria, o emoție care servea întotdeauna drept catalizator atunci când era extenuată, trimițând zece mii de volți de electricitate direct spre sistemul ei nervos.

Vizualiză prima pagină, o declarație scrisă cu litere îngroșate, care

expunea informațiile cunoscute despre caz: data și ora morții, observațiile medicului legist, numele rudelor de sânge.

— Leo, aceste informații nu sunt confidențiale. Toate sunt publice...

— Răbdare, Madison, răbdare. Citește în continuare.

Ea trecu la pagina următoare. Un schimb de corespondență cu biroul procuraturii cu privire la faptul că erau suficiente „circumstanțe care ar putea duce la o urmărire penală”. Apoi corespondența internă a LAPD care culmina cu o cerere din partea purtătorului de cuvânt al departamentului de a i se permite să anunțe presa că „poliția nu caută pe nimeni în legătură cu moartea lui Rosario Padilla”. Pagina următoare arăta că departamentul de omucidere aprobase cererea. Maddy făcu un gest de protest cu mâinile către Leo, dar fu întâmpinată de același zâmbet, așezat fără a fi însoțit de contact vizual în vreme ce el continua să îi supravegheze pe politicienii din jurul lor, care stăteau la taclale.

— Citește mai departe, Maddy.

Când dădu pagina, ochii ei căzură pe un document care o surprinse. Era un formular tipizat intitulat „Declarație de martor”, asemănător celor pe care le văzuse în zeci de cazuri. Existau însă două detalii atât de ciudate, încât citi de două ori ca să se asigure că vedea bine, având în vedere starea de epuizare în care se afla. (Nu ar fi fost pentru prima oară.) Numele din antetul declarației era al lui Rosario Padilla; cu excepția faptului că numele nu era completat în câmpul rezervat subiectului cazului, ci în cel marcat „Martor”. Iar data nu era din luna curentă sau din luna trecută, ci cu aproape un an în urmă.

Maddy îi aruncă lui Leo o privire, iar acesta ridică o sprânceană ca și când ar fi vrut să spună: „Ți-am spus că merită”.

Ea își trecu repede privirea peste text, încercând să surprindă esențialul. Se opri asupra unor propoziții:

„La începutul acestei luni, mesajele au devenit mai frecvente. În 11 martie, mi-a trimis 118 mesaje, majoritatea având o conotație sexuală. Îmi scrie ce ar vrea să-mi facă, și ce ar vrea să-i fac eu. Am sunat la compania de telefonie care mi-a spus că va lua măsuri, însă nu s-a întâmplat nimic...”

În ultima săptămână a început să-mi fie cu adevărat teamă. Mesajele au început să devină violente. Într-un mesaj spunea că mă urmărește. Că știe când plec la muncă și când mă întorc acasă. Că mă urmărește și că se satisface. Am încercat totul, iar cei de la compania de telefonie mi-au spus că numărul de telefon de pe care au fost trimise mesajele «nu mai există»...

Maddy dădu pagina, văzând ceea bănuia ea a fi o listare a mesajelor ofensatoare pe care Rosario le primise și le trimisese poliției. Judecând după intervalul de timp, care afișa doar câteva ore, acesta părea a fi doar un fragment, deși umplea trei pagini.

„Ești la curățătorie acum. Am văzut când ți-ai lăsat lucrurile. De ce trebuie să îți cureți fustele, Rosario? S-au pătat de la păsărica umedă? Îmi place să-mi imaginez asta. Am să mă masturbez. Știi că asta te face să te uzi... De ce nu privești în direcția mea azi, Rosie? Știi că te urmăresc, de ce nu mi-ai făcut cu mâna? Sau de ce nu mi-ai trimis un sărut cu buzele acelea, făcute pentru a mă satisface?... Doar un răspuns scurt... Nu-mi pasă dacă nu vrei, o vom face oricum. Sunt mai puternic decât tine, Rosie... Dacă nu îți va plăcea, mă va face să mă întăresc și mai tare. Îmi place uscată. Ține minte, nimeni nu te va auzi strigând când am să-mi vâr scula în gura ta...”

Maddy se gândi la Abigail. Oare și ea primise astfel de mesaje? Oare și ea fusese îngrozită în săptămânile premergătoare morții ei, temându-se că nu va avea scăpare? Nemernici ca individul acesta trebuie să fi fost cu nemiluita în Fumoarul pentru Opiu sau prin împrejurimi. Oare Abigail tremura de frică, dar era prea speriată ca să vorbească despre asta chiar și cu sora ei? Sau poate Quincy știa. Poate că știuse în tot acest timp.

Maddy trebuia să-și păstreze concentrarea. Cert era că Rosario Padilla primise astfel de mesaje, cu o asemenea frecvență, săptămâni la rând? Luni la rând? Cât timp durase toate povestea asta? Oare îi spusese fratelui ei? El nu amintise nimic despre asta cu toate că era un aspect extrem de relevant. Oare poliția îi pomenise despre asta după moartea lui Rosie? Cu siguranță o făcuse. Când o tânără este ucisă, primul lucru pe care îl verifici este, după iubit și soț, dacă au mai existat foști iubiti, aspiranții la statutul de iubit sau hărțuitori. Era evident. Nu exista niciun motiv pentru care să ascundă acest

lucru de fratele ei. Poate că lui îi era rușine. Maddy își imagină crucifixul atârnat pe un perete din casa Padilla și o icoană cu Fecioara și Pruncul pe un altul. Poate că el nu voia să îi povestească unei străine, lui Maddy, astfel de lucruri. Poate că nu dezvăluise acest lucru nici celorlalți membri ai familiei, ascunzându-le părinților chinul prin care trecuse Rosie. Dacă ar fi rămas în viață, poate că ea ar fi procedat la fel.

Maddy își ridică privirea. Leo nu era atent la ea.

Nu era de mirare că documentele acestea erau confidențiale. Dumnezeule, ce atitudine aveau instituțiile astea! Ar fi puse într-o situație extrem de stânjenitoare dacă s-ar fi descoperit că victima unei crime depusese plângere la poliție, iar aceasta nu luase nicio măsură. Padilla le spusese polițiștilor că era ținta unui individ violent și avusese dreptate. Cu toate acestea, după cum stăteau lucrurile, poliția nu făcuse nimic (apoi avusese tupeul să insinueze că Rosie își luase viața). Cel din departamentul de poliție care luase această hotărâre avea mâinile mânjite – sau așa va arăta pe Weibo sau pe prima pagină a *LA Times* sau, în ambele locuri.

Maddy dădu pagina și văzu o cerere scrisă de Rosario Padilla prin care solicita obținerea unui ordin de restricție. Însă nu apărea numele celui împotriva căruia cerea ordinul. Din acest document reieșea că ea nu cunoștea identitatea hărțuitorului.

În timp ce Leo își savura cafeaua, Maddy trecu la documentul următor. Spre marea ei surprindere, era o fotografie. Portretul unui caucazian, cu o expresie serioasă pe față, în vârstă de treizeci și ceva de ani. Fundalul era cenușiu. Era o poză făcută la sediul poliției unui posibil suspect?

Nu. Privi cu atenție marginea pozei și observă că aceasta fusese tăiată dintr-un carnet de conducere, apoi mărită. De ce s-ar strădui cineva să facă asta? De ce să nu listezi, pur și simplu, o copie a carnetului de șofer? Și dacă aveau poza, asta însemna că îl identificaseră pe suspect. Atunci de ce nu era menționat numele lui? Poliția îl știuse, dar îi ascunsese victimei, lui Rosario, această informație crucială?

Privi îndelung acel chip, părul tuns scurt, buzele subțiri, gâtul care sugera că era un bărbat în formă și puternic. Oare era posibil?

Răspunsul era că da, era posibil. Nu putea fi sigură, având în vedere că poza aceasta fusese făcută din față, în vreme ce camerele de supraveghere din Sala Mare îl surprinseseră doar din spate sau din profil. Dar da, putea fi același bărbat – ultima persoană care o văzuse pe Abigail.

Capitolul 30

Madison i-a mulțumit lui Leo cât a putut de călduros. El prelungise momentul îmbrățișării lor. Simți cum îi adulmecă mirosul când părul ei îi mângâie bărbia. Îi plăcea să îi simtă îmbrățișarea, să îi simtă brațele puternice și parfumul care o învăluia. Când se desprinsese din îmbrățișare, el își menținu fața aproape de a ei. Maddy își dădu seama că dorea să o sărute și o parte din ea își dorea asta. Deși trecuseră nouă luni, amintirea trupurilor lor goale atingându-se, a pasiunii cu care făceau dragoste nu dispăruse. Își amintea de limba lui, de gustul lui.

Însă în acel moment se afla în serviciul lui Abigail, nu mai era propria ei stăpână. Datorită lui Leo, avea o pistă pe care să o urmeze, una pe care poliția o lăsase deoparte. Datoria ei, singurul lucru care conta, era să o urmeze.

Odată ajunsă în mașină, scoase telefonul cu care fotografiase paginile importante din dosar. Le fotografiase repede în timp ce Leo era ocupat să pună zahăr în cafele, să le amestece și să pună capacele pe paharele de cafea. El va înțelege. De fapt, nici nu s-ar fi așteptat ca ea să nu facă asta.

Conduse zece minute până la un centru comercial de lângă Veteran, unde găsi un magazin non-stop și, cu treizeci de dolari fiecare, cumpără trei „arzătoare”: telefoane mobile cu cartelă cu număr. Plăti în numerar.

Zece minute mai târziu, viră pe o stradă lăturalnică, surprinzând cu privirea o mașină care i se păru că virase pe aceeași stradă, la o sută de metri în spatele ei. O clipă era acolo, cu farurile aprinse – nimic neobișnuit pe smogul acela –, iar în clipa următoare, farurile erau stinse. Maddy miji ochii când privi în oglinda retrovizoare. Avansa în continuare, mai încet acum, cu farurile stinse? Sau se oprise pe loc în momentul în care stinse și farurile? Sau poate că mașina la care se holba ea în acel moment fusese parcată acolo în tot acest timp. Ce mașină văzuse? Era confuză. Oare văzuse o mașină virând pe străduță sau mintea îi juca feste? N-ar fi fost pentru prima oară. Lipsa de somn putea da naștere la vise chiar și în timpul zilei.

Madison deschise unul dintre telefoane care avea bateria încărcată, așa cum i se promisese. În carnețelul de lângă ea mâzgălise numărul de care avea nevoie. Deoarece îl ținea salvat în telefonul ei, era aproape pentru prima oară când îl vedea.

Tastă numerele și scrise următorul mesaj.

„Fă asta doar dacă este ușor. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai putea spune cine este individul acesta. M.”

Katharine își va da seama că era ea și va ști după numărul nou de telefon că se întâmpla ceva. Va înțelege măsurile de precauție, având în vedere articolul pe care îl publicase Madison în acea dimineață. Singura întrebare era dacă o va ajuta sau nu.

La radio se auzea același cântec infernal, pe care nu îl puteai uita cu ușurință, „Shanghai Style”. Videoclipul ajunsese viral, fiecare puști din America învățând acea mișcare amuzantă din genunchi și din fund. Cântăreața, o profesoară din Shanxi în vârstă de cincizeci de ani, era cea mai neverosimilă vedetă de muzică pop. Maddy opri radioul. Avea nevoie de liniște ca să gândească.

Selectă imaginea de pe carnetul de șofer și o atașă mesajului. Verifică numărul încă o dată, ca să se asigure că era al lui K. apoi apăsă tasta „Trimite”.

* * *

Katharine Hu răspunse după o oră, timp în care Madison se plimbase cu mașina, își cumpăraseră un suc, își verificaseră e-mailul, mesajele, pagina Weibo, împreună cu pagina de Facebook a lui Abigail, și ațipise între treizeci de secunde și zece minute – se aflase mai degrabă într-o stare convulsivă de inconștiență decât într-o stare de relaxare. Mușchii picioarelor îi zvâcneau, iar un ochi i se zbătea. Se întreba uneori dacă avea să moară astfel – sistemul ei nervos redus la o serie de spasme și frisoane până când, în cele din urmă, ceda. În timpul orelor îndelungate pe care le petrecuse on-line de când boala pusese stăpânire pe ea, nu asociase niciodată aceste două cuvinte: *moarte* cauzată de *insomnie*. Nu voia să știe despre asta.

Telefonul cu numărul cel nou începu să sune. „Necunoscut.”

Madison răspunse.

— Da?

— OK. Trebuie să spui mai multe ca să știu că ești tu.

— Mulțumesc că ai sunat. Când am văzut că nu răspunzi, m-am gândit că poate...

— Nu-mi mulțumi. N-am făcut nimic încă. Știi că totul mi se pare pură nebunie, nu?

— Tu ai fost cea care spunea mereu: „Gândește ca un paranoic”.

— Nu mă refer la telefon. E o idee înțeleaptă, având în vedere furtuna pe care ai stârnit-o azi. Mă refer la *asta*. La situația asta. Sora ta mai mare are dreptate. N-ar trebui să faci asta. Enri... Se opri la timp. Fără nume, fără detalii de identificare: acestea erau regulile. Faptul că prietena ei Katharine uitase de ele o făcu pe Madison să înțeleagă că era afectată de situație. Unii cred că faci o mare greșală.

— O greșală?

— Pentru tine. Pentru *tine*. E prea mult pentru o singură persoană. Iar tu continui să complici situația.

— Ai văzut ce ți-am trimis?

— Nu mă asculți, așa-i?

— Ba da. Dar trebuie să fac asta. Știi motivul.

Se așternu un moment de tăcere în care Madison își dădu seama că prietena ei îi făcea o concesie.

— Uite ce e, nu sunt sigură că acesta este individul. Programul online de recunoaștere a trăsăturilor faciale este bun, dar nu e perfect. OK?

Katharine rosti numele literă cu literă. Îi dădu o dată de naștere și ultima adresă cunoscută, deși era veche de trei ani. Ea repetă că nu era sigură, deși părea să se potrivească. Nu întrebă de ce Madison era interesată de acest bărbat. Într-un final, spuse:

— Ai grijă de tine, te rog.

Însă tonul ei sugera faptul că nu spera prea mult ca rugămintea ei să fie ascultată.

Tony Gilper, douăzeci și nouă de ani. Madison se holba la numele pe care îl notase în carnetel, încercând să îl înțeleagă. Oare era de origine irlandeză? Privi din nou poza din telefon. Poate că se înșelase, așa cum îi spusese Howard Burke, în legătură cu garnizoana. Se gândi la conversația scurtă și codificată pe care o avusese cu Jeff Howe. Nu îi confirmase povestea prin tăcerea lui? Reluă în gând ultimele

cuvinte pe care le schimbaseră în grabă.

„Dacă am greșit complet, dacă nu există nicio legătură între sora mea și celelalte decese, poți să închizi chiar acum. OK?”

Abia acum realizează greșeala pe care o făcuse. În graba ei, nu îi ceruse lui Howe să confirme aspectul legat de China din articol, iar el n-o făcuse. Jeff îi confirmase prin tăcerea lui că exista o legătură între cele trei victime: Abigail, Rosie și Eveline. Iar Gilper putea fi acea legătură.

Dădu o căutare instantanee. *Tony Gilper, ortoped, San Luis Obispo*. După câteva clicuri, descoperi că acesta își obținuse calificarea în Pennsylvania cu mult timp în urmă, ca acum să aibă înjur de cincizeci și ceva de ani. Următorul fu Tony Gilper din Eagle Rock. Avea trei fete mici, lucru care o făcu să se înfioare. Părea să aibă și vârsta corectă. Profilul lui de pe Weibo ducea la un site personal, plin cu fotografii, care arătau că acest Tony Gilper era afro-american.

Ea continuă căutarea, fără vreun alt rezultat. Singura informație interesantă pe care o descoperi și care părea să aibă o oarecare importanță era de pe pagina web a *Eastsider LA* unde se menționa într-un paragraf că un anume Anthony Gilper din Huntington Park fusese arestat și acuzat de conducere sub influența băuturilor alcoolice în urmă cu aproape patru ani. Avea douăzeci și cinci de ani. În articol apărea o adresă despre care ea știa de îndată ce o văzu că nu mai era valabilă. Dacă te ocupai suficient de mult timp cu așa ceva, îți dezvoltai un altfel de instinct.

Cu toate acestea, hotărî să meargă până acolo. Se luptă cu somnul care o atrăgea în mrejele lui – mai seducător atunci când nu aveai voie să adormi. Maddy privea drept în față, aruncând câte o privire când și când în oglinda retrovizoare ca să observe ce se întâmpla în spatele ei. Chiar și dacă ar fi observat, smogul ar fi împiedicat-o să discearnă ceva cu certitudine.

Odată ajunsă la destinație, înaintă repede printre blocurile sociale și magazinele abandonate, printre gunoaiile adunate în fața ușilor, nerăbdătoare să termine cât mai repede cu locul acela. Când te deplasezi, vrei ca orice mișcare să fie cât mai precisă.

Când ajunse în dreptul clădirii, plăcuța pe care ar fi trebuit să apară numărul apartamentului lui Gilper era acoperită cu un

autocolant. Numele de pe el, *Martin*, era tăiat. Chiar dacă Gilper locuise acolo, de atunci, apartamentul mai fusese locuit și de alte persoane. Maddy privi cu atenție ușa simplă și zgâriată și preșul pătat și ros, în căutarea unor indicii, însă nu găsi niciunul. Bătu o dată la ușă, însă nu primi niciun răspuns. Bătu din nou. Tot nimic.

La baza scărilor din beton se auzi un zgomot – nu semăna cu un zgomot de pași, ci mai degrabă cu o singură bufnitură care anunța prezența unui om, câteva etaje mai jos. Ea strigă din instinct: „E cineva?” Însă nu primi niciun răspuns.

Își dorea să iasă de acolo. Va verifica apartamentul următor de pe palier, apoi va pleca. Sună la sonerie o dată, apoi bătu ușor în ușă. Nimic. Dădu să mai încerce o ultimă dată, când ușa se deschise și în prag își făcu apariția o femeie asiatică destul de în vârstă și ușor adusă de spate – chinezoaică, vietnameză, coreeană, Maddy nu era sigură. Jumătate din fața femeii era acoperită cu o mască împotriva smogului.

Când începu să vorbească, să își explice prezența acolo, acea bufnitură se auzi din nou la baza scărilor. De astă dată se auzi mai aproape. Maddy se opri în mijlocul propoziției, lucru care o făcu pe bătrână să o privească uimită. Ceea ce fusese la început o senzație se transformase în certitudine: cineva o urmărise.

Maddy rosti repede întrebarea – *un bărbat, Tony Gilper, poate Anthony, caucazian, douăzeci de ani, din apartamentul de lângă, vă amintiți?* – fără îndoială prea repede pentru ca femeia să înțeleagă, asta dacă vorbea ceva engleză. În aceeași poziție cocârjată, femeia clătină din cap, cu indiferență.

— Atât de mulți, zise ea în cele din urmă. Atât de mulți.

Maddy interpretează vorbele ei ca pe un comentariu la mulțimea de oameni care a trecut prin acea clădire, perindându-se prea des pentru a le mai putea ține socoteala, însă acel lucru nu avea importanță. Mîntea ei era în altă parte.

Maddy îi mulțumi femeii și dădu să coboare scările când ceva îi atrase atenția. Acolo, la capătul celălalt al holului față de apartamentul bătrânei, se aflau scările de incendiu, primitiv de accesibile datorită ușii din spate, care era întredeschisă chiar și atunci, lăsând să pătrundă aerul unei seri de iarnă, în ciuda smogului.

Poate că, în confuzia ei, bătrâna crezuse că va putea lăsa să intre aer curat. Maddy aruncă o privire către scări, sursa acelor zgomote inexplicabile, apoi la holul cu apartamente din fața ei.

— Mulțumesc mult, zise Maddy încă o dată, aplecându-se ca să o poată privi pe bătrână drept în ochi și atingându-i brațul în ceea ce spera să fie interpretat ca un gest care însemna că nu exista niciun pericol. Apoi, o secundă mai târziu, trecu pe lângă ea, ca și cum totul ar fi fost firesc, ca și cum ar fi fost o fetiță care își vizita bunica și se ducea în bucătărie ca să bea niște lapte și să mănânce niște prăjiturile.

Chinezoaica era atât de uluită, încât avu nevoie de trei sau patru secunde până când strigă „Hei, tu!” – însă era prea târziu. Maddy deschisese deja ușa din spate, pătrunzând pe scara îngustă din metal, coborând cu abilitate, pantofii ei scoțând câte un sunet de fiecare dată când atingeau treptele ruginite.

După ce coborî cele șase etaje și ajunse jos, avu nevoie de o clipă ca să își revină și să își dea seama că trebuia să facă o jumătate de cerc în jurul clădirii ca să ajungă în locul unde își parcase mașina. Băgă în viteză și porni cât putu de repede, cercetând din priviri celelalte mașini parcate în apropiere și observând un Lifan 620 prea curat ca să nu pară suspect. De astă dată privi în oglinda retrovizoare, însă era deja mult prea departe ca să fie sigură că silueta cu jachetă neagră pe care o văzu ieșind din bloc era următorul ei sau cineva care se afla acolo din pură întâmplare. Așa cum nu putea fi sigură că zgomotele pe care le auzise la baza scărilor nu fuseseră cumva scoase de vreun boiler defect care încerca să facă față frigului sfârșitului de ianuarie.

* * *

Mai conduse câțiva kilometri către vest, până ajunse pe șoseaua 10, ieși la o intersecție oarecare și părăsi mașina, după ce o ascunse pe un drum rezidențial unde, spera ea, nu va atrage atenția nimănui. Se întoarse pe jos până la șoseaua principală și, pentru a doua oară în ultimele zile, făcu un lucru complet nefiresc: luă autobuzul, coborând când se apropie de Cartierul Modei, privind peste umăr și presupunând – sau sperând – că a scăpat de următorul ei.

Însă nu reușise să afle nimic despre Tony Gilper. Găsi o cafenea, se

așeză la o masă din spate și își scoase laptopul. Încercase să facă asta pe telefon, însă hotărâse să fie mai meticuloasă și să îl caute pe acesta on-line. Intră pe Facebook și găsi câțiva bărbați cu acest nume – și o femeie pe care o chema Toni însă niciunul nu era cel pe care îl căuta. Verifică și după variații ale numelui, jucându-se cu Tony, Anthony, precum și diferite combinații de cifre. AnthonyG plus anul nașterii, redate atât în două, cât și în patru cifre, TGilper exprimat la fel, precum și TonyG, TG, AG și alte câteva zeci de variații. Adăugă LA lângă unele nume, CA lângă altele. Îi căută pe acești bărbați virtuali pe Weibo, pe Renren, pe Weico, precum și pe alte site-uri unde erau distribuite fotografii – oriunde îi trecea prin minte. Nu îl găsi nicăieri, poate era suficient de deștept încât să înțeleagă că un bărbat care le trimitea femeilor mesaje violente cu un puternic conținut sexual trebuia să rămână ascuns.

Vreme de o oră și jumătate, mesele din jurul ei se ocupaseră și se goliseră și se ocupaseră din nou, iar Maddy monitorizase fiecare nou-venit, ca să își dea seama dacă reprezenta o potențială amenințare, continuându-și în tot acest timp căutarea care părea să nu dea niciun rezultat. Fie nimic nu se potrivea sau, dacă se potrivea, o poză demonstra că nu exista nicio potrivire. Își lăsă capul în palme.

Telefonul ei începu să sune. Era Quincy. Nu putea să o ignore la nesfârșit. Apăsă pe butonul verde și închise ochii.

— Pentru Dumnezeu, Maddy – de parcă o soră moartă n-ar fi suficient.

— Bună, Quincy.

— Unde ești? Pe unde naiba umbli?

— E poveste lungă, Quincy.

— Întotdeauna este, Maddy. Întotdeauna este. Ți-a trecut vreodată prin cap că poate e nevoie de tine? Că poate există lucruri care trebuie făcute? Pentru Abby?

— Da, Quincy. Că tot veni vorba, chiar mi-a trecut prin cap. Ție ți-a trecut vreodată prin cap că poate fac chiar acum lucruri pentru Abby?

— Mă îndoiesc de asta, Maddy. Chiar mă îndoiesc. Indiferent ce faci tu acum, mă îndoiesc că are o legătură reală cu Abby.

— Ce naiba vrei să spui, Quincy?

— Și că tot veni vorba, care-i treaba cu secretul dintre tine și mama?

Maddy simți că i se pune un nod în gât.

— Despre ce vorbești?

— Am înțeles că, într-un moment de traumă severă prin care a trecut mama noastră, tu te-ai dus la ea nu ca să o consolezi, ci ca să o pui să jure că va păstra un secret.

Paola. Trăsese cu urechea din bucătărie.

— Ascultă, Quincy. Nu vrei să faci asta și nici eu nu vreau să fac asta. Amândouă avem alte lucruri de făcut. Ce-ar fi să ne vedem fiecare de-ale noastre?

— Oh, iar începem. Faci asta de fiecare dată, Maddy, de fiecare...

— Am să închid acum, Quincy.

— Da, așa. Fugi de fiecare dată când apare vreo dificultate. În clipa în care lucrurile...

— Pa, Quincy.

Privi insistent butonul de oprire ca și când și acesta era pe punctul de a o dojeni. Apoi își ridică privirea, bucuroasă să se lase distrasă de forfota din cafenea, de fețele necunoscute care nu erau ea, sau sora ei. Trebuia să se concentreze, să reia șirul gândurilor care avansau înainte să primească apelul telefonic.

„Haide, își zise ea. Gândește. Cine este individul ăsta? Ce știi despre el?” Doar un singur lucru. Că era un hărțuitor, un prădător sexual cu un apetit agresiv și fantezii cu violuri, dacă nu și mai grav. Cu siguranță era un client fidel al site-urilor pornografice. Dar, stai puțin, nu asta îl stârnea. Îl excitau femeile reale, îngrozite, cele pe care le putea vedea pe viu. Și, desigur, își dorea femei lipsite de protecție, cele care nu aveau un soț sau un iubit. Unde le putea găsi? Poate că-și făcea veacul prin cluburi ca Fumoarul pentru Opiu, însă în spațiul virtual asta nu însemna decât o singură destinație. Cum de nu se gândise la asta mai devreme?

Începu să acceseze cu însuflețire site-urile pe care le știa, intrând și pe cel pe care i-l recomandase Quincy pe vremea când scopul ei în viață fusese acela de a-i găsi un soț lui Maddy.

„N-am nevoie de cine știe ce site ca să-mi găsesc un iubit, Quincy, îi spusese ea în timp ce ședea în bucătăria cavernoasă și mărită.

Pentru numele lui Dumnezeu.”

„Știu că ai putea ieși la câte o *întâlnire* în fiecare seară din săptămână, răspunsese sora ei, lăsând să se înțeleagă că *întâlnire* însemna mai mult *regulare*. Poate asta și faci, din câte știm noi. Acel «noi» se referea la soțul ei, Mark, și la ea? Sau la mama ei, Abigail și ea, care credeau că era o femeie ușoară? Ideea este că nu putea fi vorba despre a te cupla cu cineva, ci de a te așeza la casa ta.”

Ca să-i facă pe plac, Maddy se înscriesese pentru o perioadă de probă de treizeci de zile, își crease un cont (fără poză) și un profil (numele mijlociu și anul nașterii), ba chiar ieșise la vreo două *întâlniri*. Una devenise sursa pentru un articol reușit despre corupția din UCLA; cealaltă se transformase într-o aventură de-o noapte – simțise fiori de plăcere știind că nu la asta se gândise Quincy.

Își aminti parola. Era încântată să vadă că profilul ei încă mai era activ și uimită de cele șase sute de „cereri” lăsate pentru ea de când intrase ultima oară în cont. Însă nu găsi niciun Gilper, în niciun fel de combinație.

Adevărul era că existau slabe șanse să îl găsească acolo. La fel era și în cazul lui Rosario Padilla. Site-urile matrimoniale erau la fel de ierarhizate ca orice altceva în LA. Quincy îi recomandase unul dintre acele forumuri „exclusiviste”, unde se cerea nu o diplomă, ci două. Însă Maddy refuză să se lase descurajată.

Parcurse ofertele principale, căutând după nume, dar fără succes. Nu era deloc surprinzător. Dacă Gilper intenționa să găsească femei pe care să le hărțuiască, cu siguranță că nu își făcea cunoscută identitatea. Avantajul acestor site-uri matrimoniale era că le cereau utilizatorilor să posteze o poză. Lui Gilper i-ar fi fost greu să se abțină: asta însemna că își putea verifica potențiala pradă. Nu ar fi putut posta o poză falsă cu el; în zilele noastre, grație „etichetării”, cel a cărui fotografie este furată putea afla destul de repede despre asta.

Prin urmare, continuă să caute în mulțimea de fețe masculine, erau trei sau patru sute, bănuia ea, chiar dacă restrânsese căutarea după vârstă, înainte să tragă lozul câștigător. TonyG și un an recent – probabil anul în care se înscriesese pe site – în două cifre. Iată-l, fața lui asemănătoare cu cea din poza din carnetul de șofer. Profilul nu dezvăluia prea multe:

„Mă numesc Anthony, dar toată lumea îmi spune Tony. Sunt în formă, athletic și un tip cumsecade. Dacă iubești echipa Dodgers și vrei un tip care să te iubească la fel de mult, știi unde să suni.”

Îl găsisese. După ce mai dădu câteva clicuri, află că acel cont nu mai fusese folosit de patru săptămâni. Nu îl mai accesase de la prima victimă. Maddy își simțea palmele umede și reci.

Îi trimise un mesaj lui Katharine și, în decurs de douăzeci de minute, prietena ei reuși să spargă site-ul loveheartsusa.com și să extragă adresa cu care se înregistrase Gilper. Maddy înțelese din tonul folosit de Katharine în răspunsul ei – scurt și cuprinzător – că o făcuse pentru sora ei, nu pentru ea.

Maddy chemă un taxi care să o ducă în East LA, ajungând la adresa respectivă douăzeci și cinci de minute mai târziu. Observă că se afla în apropierea casei lui Rosie Padilla în Boyle Heights, suficient de aproape încât Gilper să o fi putut urmări. Clădirea o luă prin surprindere. Se așteptase să fie un bloc de apartamente dărăpănat, însă acum nu își dădea seama dacă era o clădire de birouri sau un hotel. Înțelese pe măsură ce se apropie. Pancarta anunța „Zona rezidențială Bruce J. Rhind pentru veteranii militari”. Știa despre aceste locuri – li se spunea „adăposturi” – care deveneau deseori sanctuarul celor care se întorceau din Irak sau Afganistan sau din al doilea război coreean cu creierii făcuți zob. Acest lucru ar explica lipsa de patru ani și ceva după ce fusese acuzat de conducere sub influența băuturilor alcoolice, perioadă în care Gilper nu lăsase nicio urmă on-line. Fusese plecat în misiune. Poate în mai multe. Și se întorsese ca să vâneze tinere.

Se apropie cu prudență de recepție și spuse că venise să îl viziteze pe Tony Gilper. (Ar fi fost o greșală să amintească de „Anthony” dacă toată lumea îi spunea „Tony”; acest lucru ar fi dat de bănuit și ar fi scos-o în evidență, ca pe o străină. Cealaltă metodă era mai puțin riscantă: dacă toată lumea de acolo îl știa drept Anthony, atunci nu era nicio problemă; ar fi lăsat să se înțeleagă că apropiații îi spuneau mai de mult Tony. Toate acestea îi trecură prin minte lui Maddy în acea jumătate de secundă înainte să deschidă gura.)

— Tony? Oh, ce drăguț, spuse femeia care ședea la recepție, o afro-americană, în jur de cincizeci de ani, care avea un aer matern. Nu

prea are vizitatori. Sunteți rude?

— Sunt o prietenă a familiei, zise Maddy.

— Ce nume să transmit, scumpo?

— Spuneți-i, vă rog, că a venit să-l vadă Rosie.

Era un joc de noroc, știa asta. Poate unul nesăbuit. Poate la auzul acestui nume el va refuza să o vadă, însă asta ar fi o confirmare în sine. Apoi îi veni o idee.

— De fapt, aș vrea să-i fac o surpriză. A trecut ceva timp.

— Prea bine, atunci. Urmează-mă, te rog.

Femeia se ridică de pe scaun, așeză pe tejghea un carton pe care scria „Revin în 5 minute” și o luă de-a lungul coridorului, trecând prin două uși duble, apoi printr-o alta. Pereții erau acoperiți cu picturi de genul celor pe care le-ai vedea în atelierul de artă al unui liceu: natură moartă pictată de amatori; femei imaginare și voluptuoase și cai înaripați; autoportrete întunecate. În aer se simțea miros de mâncare de cantină.

Acum, linoleumul era înlocuit cu mochetă, semn că se îndepărtaseră de spațiul comun și se apropiau de camerele individuale și de apartamente. Se opriră în fața ușii treizeci și unu, iar recepționera bătu ușor la ușă.

— Cine e?

Aplecându-se ușor, ca și când ar fi vorbit cu un copil care se afla de partea cealaltă a ușii, ea spuse:

— Ai un vizitator.

— OK.

Femeia deschise ușa ușor, lăsând să se întrevadă doar o fâșie argintie din cameră. Pentru Maddy fu suficient însă ca să își dea seama că îl găsisse. Era mai în vârstă, cu părul mai cărunț, cu ochii mai mici și o căutătură mai aspră, fără acea aroganță a tinereții pe care ea o văzuse mai devreme. Nu încăpea însă nicio îndoială: acesta era chipul din documentele pe care i le dăduse Leo, chipul de pe carnetul de șofer, chipul bărbatului pe care poliția îl identificase ca fiind hărțuitorul lui Rosario Padilla. Era scăldat în strălucirea ecranului care se afla în fața lui.

Maddy simți o durere în stomac, ca și când o mână invizibilă i-ar fi strâns măruntaiele. Acesta era bărbatul care chinuise o femeie și pe

care probabil că o și omorâse. Și dacă făcuse asta, exista cel puțin o șansă să îi fi făcut același lucru și lui Eveline Plaats, și lui Abigail. Se simți cuprinsă de o senzație amețitoare: că urma să stea față în față cu bărbatul care o omorâse pe sora ei.

Capitolul 31

— Putem intra? întrebă recepționera, căutând o a doua confirmare.

— Sigur.

Ușa fu deschisă mai larg, lăsând să se vadă o cameră modestă, dominată de un televizor mare. Un pat, două scaune, o fereastră mică, apoi o altă ușă care ducea la baie, bănuie Maddy. Uneori, rezemate de dulap și de peretele din spate, se aflau câteva echipamente medicale. Înțelese scopul lor abia când îl văzu pe Tony Gilper.

Acesta ședea într-un fotoliu, cu telecomanda în poală, și purta un tricou larg al echipei Dodgers. Maddy avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă ceea ce vedea. Mâneca stângă atârna și era largă. Ea își dădu seama că era goală. Abia atunci realizează că nu vedea nicio pereche de pantaloni, deoarece nu avea picioare.

Trebuie să fi lăsat să-i scape un suspin sau poate că expresia de pe chipul ei o trădase, deoarece recepționera își așeză ușor mâna pe antebrațul ei.

— E deseori șocant când îl vezi pentru prima oară, scumpo, zise ea în șoaptă. Încearcă să-ți revii.

Femeia trase un scaun și îi făcu semn lui Maddy să ia loc și să se relaxeze.

— Tinerilor, vă las să vorbiți, spuse ea retrăgându-se din cameră și îndreptându-se către recepție.

Maddy îi mulțumi și observă că sub pat se aflau componentele dezmembrate ale unui scaun cu rotile electric. Privi spre Gilper, liniștindu-se la gândul că, deși acest bărbat fusese capabil să urmărească o femeie și să o tortureze de la distanță – faptul că trupul îi fusese ciuntit în luptă frustrându-l și înfuriindu-l suficient de mult ca să facă asta – cu siguranță nu era capabil de mai mult.

Odată ce ușa fii închisă, Maddy se prezintă ca fiind detectivul Madison Halliday de la LAPD și își scoase insigna. Desfășura o anchetă în legătură cu moartea lui Rosario Padilla și văzuse o serie de plângeri referitoare la el.

Bărbatul părea îngrozit, ca și când s-ar fi temut de acest moment.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse el.

— Ba da, știi. Ea începu să citească: „Nu-mi pasă dacă nu vrei, o vom face oricum. Sunt mai puternic decât tine, Rosie... Dacă nu îți va plăcea, mă va face să mă întăresc și mai tare. Îmi place uscată”. Îți spune ceva? Sau să continui? Ce zici de asta? „De ce nu privești în direcția mea azi, Rosie? Știi că te urmăresc, de ce nu mi-ai făcut cu mâna? Sau de ce nu mi-ai trimis un sărut cu buzele acelea, făcute pentru a mă satisface?” I-ai trimis mesajele astea lui Rosario Padilla care, din întâmplare, lucra prin apropiere. Suficient de aproape ca să o vezi trecând prin fața ferestrei tale.

— N-ai nicio dovadă.

— Ba da, am. Am înregistrări ale companiei de telefonie care duc direct la tine. Era o cacealma, însă îl privi drept în ochi, iar el cedă în scurt timp.

— Uite ce e, v-am spus deja. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. El clătina din cap în timp ce vorbea. Ochiul stâng începu să i se zbată. N-am vrut să provoc nicio durere cu asta. Adică, n-am vrut s-o rănesc. Doar că atunci când stai închis în camera asta, când nu poți să te miști și știi că nicio fată nu se va mai uita la tine vreodată, ți-e greu. Îmi pare rău. V-am spus, promit că n-am s-o mai fac. N-am s-o mai fac.

Ea se întrebă dacă va începe să plângă.

Sfâșiată între dezgust și milă, Madison încercă să-și reprime ambele sentimente.

— Rosie Padilla este moartă, domnule Gilper.

— Caporal Gilper, zise el. Ochiul lui stâng clipea cu rezeziunea unui obturator. Și știi că e moartă. Însă eu n-am nicio legătură cu asta. Abia dacă reușesc să mă șterg la fund, cum naiba aș putea omorî pe cineva?

Ea făcu din nou presiuni asupra lui, însă fără tragere de inimă. După aceea, vorbi cu recepționera și o rugă să verifice condica și să vadă dacă alți prieteni îl vizitaseră pe Tony la fel de des cum ar fi trebuit. Registrul confirma clar că Tony Gilper se aflase acolo în nopțile când fuseseră omorâte Rosario Padilla, Eveline și Abigail.

Maddy părăsi „Zona rezidențială Bruce J. Rhind pentru veteranii

militari” la început tristă, apoi furioasă. Tristă din cauza ororii care dă naștere ororii, a războiului care îi provocase lui Gilper atâtea răni și durere, încât îl făcuseră să îi provoace la rândul lui durere lui Rosie. Era furioasă pentru că irosise atât de mult timp, o zi întreagă, alergând după potcoave de cai morți. Odată cu furia, luă naștere și suspiciunea. Persoana care o făcuse să urmeze această pistă, la scurt timp după ce ea stârnise valuri în legătură cu implicarea chinezilor, știuse că aceasta era neverosimilă. Tocmai de aceea o făcuse. I se întinsese o capcană, i se distrăsese atenția în mod voit ca să fie scoasă din joc. Cineva hotărâse să facă asta. Leo sau persoana care îi dăduse dosarul. Dar cine era această persoană?

Capitolul 32

Bill Doran apăsă pe butonul de derulare pentru a noua oară.

„Au fost tinere frumoase, iar aripile lor au fost frânte când aveau toată viața în fața lor.”

Asta ar putea funcționa. Ar putea fi chiar introducerea. El apăsă pe butonul „Play”.

„Vrem adevărul! Vrem să aflăm cine a făcut asta familiilor noastre!”

Și asta ar putea funcționa. Ascultă următorul fragment, editând în gând ceea ce ar putea fi un fragment realizabil.

„Să zicem că criminalul se află undeva în baza respectivă. Știți ceva? Nu putem face nimic în această privință! Oamenii din acea bază, din garnizoană, nu se află sub incidența legii americane, doar sub cea a legii chineze. Însă nu este corect și nu este drept. Asta trebuie să se schimbe!”

Prea lung, dar era bun. Și cel mai apropiat, acest ultim fragment: nu era nevoie să îl editezi prea mult. O mică modificare pe ici, pe acolo. Însă era acolo, gata pentru a fi folosit.

„Vrem să aflăm adevărul în legătură cu victimele. Acestea sunt surorile, fiicele și prietenele noastre. Merită să li se facă dreptate. Deoarece legea se aplică tuturor. Asta cerem noi. Dreptate pentru Rosario, Eveline și Abigail!”

Nu era sigur în legătură cu numele. Poate asta ar amortiza impactul. Cel puțin cazul lui Abigail era în curs de desfășurare. Trebuiau să treacă dincolo de aspectul legal. N-ar fi un dezastru dacă l-ar scurta. Tot ar avea succes, iar mulțimea ar striga: „SUA! SUA! SUA!”

Bill Doran concluzionează că existau nenumărate avantaje pe care le putea obține din această situație. Îi urmărise și înainte pe noii-veniți. În calitate de selecționar al politicienilor, el considera că avea ochiul bine format. Alesese un candidat pentru consiliul municipal din Lincoln, Nebraska. Aceasta, înainte de sfârșitul deceniului, devenise guvernator și luat în vizor pentru funcția de vicepreședinte al Partidului Republican. Putea detecta talentul de la mare distanță, iar individul acesta, Mario Padilla, avea din belșug. Evident necizelat, un

novice, era, fără doar și poate, natural.

Fusese ideea lui Doran să „călărească valul” pe care îl provocase Padilla. În afară de mulțimea pe care reușise să o adune acest tânăr, campania lui luase amploare pe rețelele de socializare. Era exact genul de energie pe care trebuiau să o aibă și candidații republicani: tinerească, plină de esență, reală. El sugerase o adunare – mare, pe un teren de fotbal – unde Padilla să fie invitat să ia cuvântul. Presa îi va asalta: nu se mai sătura de tipul acesta. Bill găsisese și un titlu pentru eveniment, pe care și-l imagină pe un banner uriaș, așezat în fundal: „Violul Californiei”.

Făcu câteva editări scurte în computer, își strânse hârtiile și se îndreptă către sala de ședințe din sediul campaniei electorale a lui Sigurdsson din Sacramento, ca să-și pregătească cazul.

* * *

— OK, zise candidata. Am înțeles. Dezavantaje. Cineva?

Se așternu un scurt moment de tăcere, timp în care Doran așteptă să vadă cine va fi primul care va arunca sulița în ascunzătoarea bătrânului rinocer.

— Îmi place ideea, Bill. Cred că este îndrăzneță chiar provocatoare.

Era Matt – tânăr, dornic și cu nas fin pentru depistarea dubiilor care o împresurau pe Sigurdsson. Doran așteptă acel „dar”.

— Dar singura mea grijă este dacă Padilla va fi de acord. Forța lui constă în faptul că este imparțial. De ce ar renunța la asta?

— Pentru că e un puștan. E un amator. Nu cunoaște încă lucrurile astea. Este un băiat cu un computer care a stârnit un cutremur. Este invitat să vorbească în fața a cincisprezece mii de oameni alături de viitorul guvernator al statului, și va accepta.

— Poate. Dar poate că noi nu vrem să fim asociați cu *el*. Nu știm încotro va duce campania lui, nu? Dacă va începe să o ia razna? Ne va afecta și pe noi. „Doamnă Sigurdsson, ați lua parte la o adunare alături de acest bărbat care crede că Statele Unite ar trebui să declare război Republicii Poporului?” Riscul e major.

Doran ar fi putut veni cu un răspuns care să-l pună la locul lui pe parvenit. Însă el o urmărea pe candidată, încuviințând din cap din

când în când în timp ce Matt vorbea. În acel moment, în mintea lui se făcu lumină. Firește. Ar fi trebuit să-și dea seama, ar fi trebuit să *anticipeze*. Sigurdsson era un orator destul de bun – ușor cam monotona, rareori abătându-se de la tehnica ei. Însă nu se compara cu Padilla. Îi lipsea forța emoțională, pasiunea și acel simțământ electrizant al omului nedreptățit de care dădea el dovadă. Nu era de mirare că ea nu își dorea să împartă scena cu el: se temea să nu înceapă ca o stea și să ajungă să fie eclipsată la sfârșitul adunării.

— În regulă, zise el, înscenând o retragere tactică. Există și alte metode. Putem folosi înregistrarea de la prima adunare. De fapt, asta ne va permite să facem altceva.

— Da?

Candidata se ridică în picioare. Toți politicienii erau la fel, însetați de noutăți.

— Ce-ați zice de aliniere feminină? Toate orbitele să fie femei. „Noi suntem fiicele, surorile și mamele.”

— Oh, îmi place.

Doran zâmbi. Știa ce nu învățaseră încă puștani aceștia. Să vii la o ședință cu o idee bună, iar în mâneacă să ții asul.

— Le vei eclipsa pe toate cu un discurs efervescent.

— Și mesajul? interveni din nou Matt, aruncând o a doua sulită către rinocer.

— Ce-i cu el? zise Bill, relaxat.

— Sunt de acord să „călărim valul”. Total de acord. Îmi place ideea. Tuturor ne place. „Cerem deschiderea garnizoanei.” Perfect. Nimeni nu se opune. Transparentă. Să strălucească soarele. Minunat.

— Dar? zise Bill păstrându-și stăpânirea de sine.

— Fără niciun „dar”. Cerem ca AEP să colaboreze cu poliția în anchetarea cazului. Din nou, cine se va opune? Vom încheia aruncând vina pe Berger care a permis să se întâmple toate acestea în timpul mandatului său. „Slab, slab, slab.”

Bill zâmbi. „Slab, slab, slab” era fraza care îl consacrase și care declanșase efecte devastatoare la prezidențialele de acum patru ani. În primăvară, cochetase cu ideea de a lansa noțiunea în actuala campanie. Dacă ar fi propus-o în acel moment, ar fi părut că îl plagiază pe puștan. Hotărî să nu afișeze nicio urmă de iritare, doar un

calm senin.

— Eu tot simt un „dar” pe acolo pe undeva, Matt.

— OK. Poate unul mic. Mesajul este minunat, *dar*, el rosti apăsător cuvântul, făcându-i să zâmbească pe sicofanții din încăperea, nu vrem să mergem mai departe de-atât. Asta este părerea mea. Până la limită, nu mai departe.

— De exemplu?

— Padilla a făcut aluzie la anularea tratatului, la izgonirea chinezilor. Adepții lui Ted Norman ar fi încântați să ne agățăm de asta, însă nu ne putem permite așa ceva. Nu un candidat pentru cea mai înaltă funcție din stat.

— Am înțeles.

— Știu că înțelegi, Bill. Suntem cu toții pe aceeași lungime de undă. Vrem să profităm de această situație, nu să ne îndoim de ea. Trebuie doar să ne asigurăm că ținem bine frâiele în mâini. Deoarece, dacă vom pierde controlul, chestia asta ar putea face ravagii.

* * *

Maddy știa că făcea asta prea des, că devenise un fel de tic. Însă nu se putea abține. La fiecare câteva secunde, simțea nevoia să arunce o privire peste umăr. Să vadă cine se afla acolo, să vadă ce se schimbase, să vadă cine ar putea-o vedea.

I se oferi ocazia în primul dintre cele trei autobuze în care urcase. Scaunul din spate era liber, lucru care îi permitea să își mențină capul relativ nemișcat în timp ce îi privea pe toți cei care ședea în față, să cerceteze din priviri fiecare pasager, să cântărească dacă erau navetiști obișnuiți sau falși – vreun agent de la Terminal Island deghizat, a cărui misiune era să o urmărească pe ea.

Deși ședea în spatele autobuzului, nu reușea să se liniștească. Arunca privi într-o parte și-n cealaltă, fiind atentă la tânărul de culoare care moțâia într-un colț și ascultându-i cu atenție respirația ca să își poată da seama dacă dormea într-adevăr sau doar se prefăcea.

Când se aflase în cel de-al doilea și cel de-al treilea autobuz, situația se dovedise și mai grea. Fusese nevoită să fie atentă atât în față, cât și în spate. Știa că trezea bănuiala celorlalți călători și că

mişcărilor ei repetate din cap o făceau să pară nebună. Însă nu se putea liniști.

Nu că ar fi știut ce căuta. Observă doi bărbați – unul în vârstă de douăzeci de ani, celălalt, bărbos, poate cu cincisprezece ani mai în vârstă – al căror comportament studiat o neliniștea. Tânărul coborî din autobuz înaintea ei. Celălalt răspunse la telefon și începu să se apere cu voce tare, în spaniolă, la acuzația adusă că nu își luase fiul mai mic de la antrenamentul de fotbal: „Iubito, dar nu așa ne-am înțeles!” Maddy își dădu seama că orice bărbat pe care îl bănuia se afla cu siguranță dincolo de orice dubiu. Trebuia să se teamă, probabil, de bătrânul care bombănea în spatele autobuzului sau de mama însoțită de copii.

Își întrerupse călătoria obișnuită când apelă la două taxiuri. Primul șofer nu îi acordase nicio atenție, însă cel de-al doilea o privea pe furiș în oglinda retrovizoare. La ce se uita? Oare o recunoscuse? Îi spuse să oprească când mai erau două cvartale până în centru, astfel încât el să nu le poată spune șefilor lui destinația ei precisă.

De acolo, se duse la o firmă de închirieri auto, unde plăti în numerar. Această tactică i se păru inutilă chiar în momentul în care apelă la ea, deoarece nu avea cum să evite să nu îi arate carnetul de șofer. Dacă respectiva persoană o urmărise când îl vizitase pe Tony Gilper, o mașină închiriată cu siguranță nu ar fi însemnat o provocare prea mare pentru ea. În timp ce conducea, folosind de astă dată masca împotriva smogului care se afla în mașină, ea își reluă ticul, privind deseori peste umăr. Fu cât pe ce să se izbească frontal de un Changan-Benni, care frână brusc în fața ei, atunci când își luă privirea de la drum. Ceea ce o făcu să se gândească dacă nu cumva posibilul urmăritor se afla mai degrabă în fața decât în spatele ei.

Epuizată de propria ei paranoia, ajunse într-un final lângă clădirea în care locuia Leo Harris, din cartierul Miracle Mile, cu două ore mai târziu decât în mod normal. Își spuse că motivul principal pentru care se dusesse acolo era că nu avea sens să poarte acea conversație la telefon. Era mai puțin dispusă să recunoască faptul că, după urmărirea de pe casa scârilor din Huntington Park – și întâlnirea cu veteranul Diviziei 82 Airborne, cu cele trei membre amputate, care se dovedise a fi obsedatul prin fața ferestrei căruia obișnuia să treacă

Rosario Padilla în drum spre serviciu sau în pauza de prânz – nu prea avea curaj să se întoarcă în apartamentul ei gol.

Apăsă pe butonul soneriei. Sunetul acesteia o făcu să și-i imagineze pe fostul ei iubit cum se grăbește să ascundă lenjeria intimă a unei femei în sertar în timp ce răspunde la interfon. Paranoia o făcea să-și imagineze lucruri.

— Leo, sunt eu.

— Maddy, ce...

— Lasă-mă să intru.

Când ajunsese în capul scării, îl văzu pe Leo stând în prag, cu brațele deschise ca să îi ofere o îmbrățișare pe care ea o evită când își făcu loc ca să intre în apartament. Fără nicio altă introducere, îi zise:

— Mulțumesc că m-ai făcut să-mi pierd seara urmărind – și fiind urmărită – o pistă falsă.

— Stai așa, zise Leo urmând-o înăuntru. S-a întâmplat ceva?

— Oh, cred căștii prea bine ce s-a întâmplat. S-a întâmplat exact ce ai vrut tu să se întâmple.

— Liniștește-te, Maddy. Habar n-am despre ce vorbești. Ce s-a întâmplat?

— Dosarul pe care mi l-ai dat tu nu a dus nicăieri. Ce surpriză! Sau, ca să fiu mai exactă, m-a dus la un bărbat fără picioare și fără un braț. Un bărbat care, după cum se poate observa foarte bine, n-are nicio legătură cu aceste crime.

— Oh.

Leo părea abătut.

— Toate astea au fost evident verificate de către *autorități*, știi tu, care au renunțat la acest fir, considerându-l al naibii de inutil. Țsta nu-i ajutor, Leo. Țsta a fost un ocoliu uriaș, epuizant și *intenționat*.

Epuzant, era adevărat. Adrenalina te putea ține pe linia de plutire dacă exista perspectiva unei reușite. Însă și eșecul putea avea același efect. Oboseala îți inunda trupul, brusc, val după val, devenind din ce în ce mai puternică, deoarece fusese alimentată de speranță.

Se descărca pe Leo, însă se învinuia mai mult pe ea însăși. Fusese o proastă, o naivă să creadă că va fi totul atât de ușor. Uitase de întrebarea pe care orice jurnalist ar trebui să o pună în orice situație: *cui bono*, cine are de câștigat? Un dosar confidențial nu aterizează,

pur și simplu, în brațele tale decât dacă cineva vrea asta.

În nerăbdarea ei, nici nu se gândise la asta, acceptând faptul că Leo acționase dintr-un soi de bunătațe nostalgică. Îi făcuse o favoare. Până și el întrecuse limitele, gândi ea.

Oare se înșelase chiar atât de mult în privința lui? Oare era chiar atât de lipsit de morală precum voia să pară, gata să profite de durerea ei și să o trimită într-un labirint fără ieșire doar ca să mai câștige el câteva ore? Era oare chiar atât de devotat șefului lui și carierei sale politice, încât să facă asta unei femei care fusese odinioară... ce? Nu își mărturisiseră niciodată dragostea unul față de celălalt.

Poate că sarcasmul lui „mușcător” nu era doar de fațadă. Poate că Leo era într-adevăr gata să facă orice.

El privea în jos, clătinând din cap și trecându-și degetele prin păr.

— Habar n-am avut, Maddy. Sincer. Am crezut că înăuntru se afla, știi tu... Am crezut că se afla o pistă.

— N-a fost, bine? Cum funcționează, Leo? Ți-a spus șeful să-i închizi gura nebunei? Așa funcționează lucrurile?

Ea își imaginase conversația în minte în drum spre el, pe Dick Berger agitat din cauza acuzelor pe care i se aduceau pe Weibo că lăsase un criminal chinez în serie să terorizeze străzile din LA, dându-i ordine locotenentului său să facă niște glume, să schimbe subiectul. Cea mai potrivită soluție era să o pună pe autoarea articolului original să alerge după potcoave de cai morți.

— Ai dreptate, începu el. Șeful vrea într-adevăr să-ți închidă gura. Povestea asta nu este deloc în avantajul lui. Dar nu asta s-a întâmplat, în cazul... informației respective.

— Atunci ce se întâmplă, mai exact, Leo? Ce? Poți să-mi spui? Poți? El dădu să deschidă gura, însă cuvintele lui fură acoperite de ale ei. Poate cineva să-mi spună ce naiba se întâmplă? Alerg prin tot orașul și nu mă ajută nimeni. Sora mea mai mare mă urăște, mama habar nu are în ce zi suntem, iar sora mea mai mică... sora mea mai mică...

— Of, Maddy, zise Leo venind lângă ea ca să o îmbrățișeze.

Ea făcu o mișcare ca să îl respingă, însă de această dată el nu mai fu luat prin surprindere. O apucă de încheieturile mâinilor: o va

obliga să îl lase să o îmbrățișeze, dacă va fi nevoit. Ea continuă să se împotrivescă, să se zvârcolească în brațele lui, să îl lovească cu pumnii în piept.

— Dă-mi drumul! zise ea.

Însă el o învăluia, așa cum făcuse mereu. Capul ei se odihnea pe pieptul lui, brațele lui îi cuprindeau umerii. Ea își ridică ochii, iar privirile lor se întâlniră.

— Vorbesc serios! zise ea.

— Știu, zise el.

Se priviră o secundă mai mult decât ar fi trebuit, apoi încă o secundă, moment în care, de obicei, cei doi ar fi privit amândoi în altă parte. O secundă mai târziu, buzele lor se atinseră.

Leo o sărută ușor, însă gustul buzelor lui o umplu de dorință, de poftă pentru gura lui, pentru limba lui, pentru tot cât putea să guste din el. Îi desfăcu cămașa, inspirând adânc, lăsându-se îmbătăț de mirosul lui. Știa că lăcomia ei îl luase prin surprindere, căci și pe ea o luase. Iar acum că se dezlănțuia, nu mai putea fi oprită.

Continuând să îl sărute, își desfăcu repede cămașa și, înainte ca Leo să apuce să îi desfacă sutienul, acesta căzu jos. Apoi îi desfăcu cureaua, îi trase chiloții jos, îi luă mădularul în gură și începu să îl sugă cu atâta poftă de parcă s-ar fi hrănit cu el. Îl auzi gemând. Ea îl împinse pe canapea, se urcă deasupra lui și, în curând, îl simți înăuntrul ei. Dorința îi bubuia în urechi.

* * *

O oră mai târziu, privea chipul lui Leo. Dormea în patul în care ajunseseră și ei într-un final. Așa, cum își ținea ochii închiși, arăta exact cum și-l amintea ea după o partidă de sex: mai tânăr și, oricât de neverosimil, inocent. Maddy închise ochii și îl văzu din nou, în urmă cu doar câteva ore, când el o privise cum citește conținutul acelui dosar, în holul UCLA.

Încercase să analizeze expresia de pe chipul lui, imaginea lui înghețând sub pleoapele ei, pregătite pentru analiză. Leo fusese mulțumit, nu încăpea nicio îndoială. Însă nu era un zâmbet viclean și satisfăcut că ea mușcase momeala. Zărise altceva în ochii lui. Erau împlânziți de ideea că putea fi de folos, că făcea un bine. Nu existase

nici minciună, nici aroganță. În felul său, el fusese afectat – afectat, reflecta ea în acel moment, de pierderea lui Abigail.

Nu avea nicio dovadă. Nu putea decât să își asculte instinctul, în ciuda acelei situații nesigure. Iar intuiția îi spunea că Leo îi dăduse acele documente cu bună intenție. Ea greșise că nu insistase mai mult atunci când i le dăduse. Îl întrebase cum obținuse dosarul, însă neprimind niciun răspuns, nu mai insistase. Se pedepsea pentru că își învățase lecția mai de mult: nu era suficient să îți înțelegi sursa. Trebuia să înțelegi și sursa sursei tale. În cazul de față, ea nu o cunoștea.

Realitatea inevitabilă care plana deasupra patului pe care tocmai îl împărțiseră era aceea că Leo Harris îi făcea pe plac primarului; el trebuia să facă jocurile lui Berger. Oare așa se întâmplase și în cazul ei, se întrebă Maddy. Oare primarul îi dăduse documentele lui Leo, cu instrucțiunile de a i le duce ei? Leo nu ar fi fost de acord cu asta dacă ar fi crezut că era o capcană, un act voit de a o face pe Maddy să își piardă timpul. Dacă avea dreptate în privința lui Leo, trebuie ca acesta să fi primit asigurarea că îi dădea ceva util. Ceea ce însemna fie că șeful lui îl mințise, fie că primarul fusese mințit la rândul lui.

Prima variantă era cu siguranță posibilă: nu era o noutate că politicienii mințeau. Dar un candidat care îl mințea pe cel care era mâna lui dreaptă? Era o raritate și o nesăbuiță. Era imposibil de crezut că Berger ajunsese atât de departe în cariera sa – tocmai câștigase o cursă importantă pentru a deveni reprezentantul democraților în California –, fiind capabil de așa ceva. Leo știuse întotdeauna să citească caracterele: nu ar lucra pentru Berger dacă nu ar avea încredere în el.

Dar dacă Berger nu îl mințise pe Leo, atunci trebuie să fi fost altcineva care să o fi trimis pe urmele lui Gilper. Deschise ochii. Nu-i plăcea să fie jucată pe degete. Niciodată și cu siguranță nu îl acel moment.

Se ridică cu grijă de lângă Leo, eliberându-se ușor de mâna care se odihnea pe ea. Madison și-a luat lenjeria intimă și pantofii, și-a cules și restul hainelor care erau împrăștiate pe jos, apoi a ieșit din dormitor, a traversat camera de zi și a ajuns în hol, după care a ieșit pe ușă afară. Era conștientă că nu era prima femeie care urma acest

ritual – probabil că nu era nici singura pe săptămâna aceea. Nu și-a luat nici rămas-bun și nici nu a lăsat vreun bilețel.

* * *

Odată ajunsă în apartamentul ei, Maddy rezistă dorinței de a se întinde pe canapea și se așează la birou. La întoarcere, deoarece alesese drumul cel mai lung și mai ocolitor, avusese timp să se gândească. Hotărî să accepte, cel puțin pentru moment, că Leo îi spusese adevărul. Cât despre primar, nu era la fel de convinsă. Probabil că era un mincinos notoriu. Cu toate acestea, nu își putea imagina niciunul dintre scenariile – primarul mințindu-l pe Leo sau cei doi punând la cale o tactică de diversiune. Pentru moment, ea credea că Leo ar fi refuzat. Mai mult ca sigur, el nu era implicat direct, în ciuda încăpățănării lui Berger de a o face să tacă.

Ceea ce o făcea să își îndrepte atenția în altă parte.

Porni computerul și tastă numele șefului poliției, Douglas Jarrett, numit în funcție de primarul Richard Berger în urmă cu patru ani. Îi citi mai întâi profilurile lungi, căutând detalii referitoare la serviciul său anterior din Chicago și, mai devreme, din Hawaii. Majoritatea articolelor erau pompoase, inclusiv un profil recent dintr-o revistă care spunea că Jarrett își câștigase admiratori la Washington pentru că păzise orașul Los Angeles „cu tact”. Ea citi în continuare:

„Dacă unii au stârnit controverse rasiste și etnice în cel mai mare oraș de pe Coasta de Vest, Jarrett și-a câștigat meritul de a le fi aplanat. Menținerea liniștii în LA a fost întotdeauna o treabă complicată, chiar și înainte de tratat. Însă acum, această sarcină implică și gestionarea relațiilor cu o zonă în care șeful nu este șef. Portul Los Angeles și Terminal Island, unde ofițerii vamali chinezi sunt acum apărați de o garnizoană aparținând Armatei de Eliberare a Poporului, se află în afara jurisdicției lui Jarrett. Cu toate acestea, colegii săi de breaslă, precum și politicienii orașului și ai statului au observat cu câtă «finețe», după cum zicea cineva, gestionează acest aspect. Îi urmărește îndeaproape pe omologii săi chinezi, asigurându-se ca autoritatea lor să nu fie prea «evidentă», relatează o sursă din primărie, care a dorit să-și păstreze anonimatul. Dacă AEP dorește să acționeze, Doug are grijă ca băieții de la LAPD să fie prezenți și

vizibili, astfel încât să pară un efort comun, chiar dacă nu este așa. Înțelege situația.”

Alte laude aduse vieții lui personale fără pată: o soție atrăgătoare, Rachel, care fusese văzută la inaugurarea Muzeului de Artă Sinopec din Brentwood, două fiice ajunse la vârsta adolescenței. Un polițist toată viața lui, de la prima slujbă, când patrulase în Cedar Rapids, Iowa.

Madison privi imaginile care însoțeau articolele. Avea în jur de cincizeci și ceva de ani, părul grizonant și o construcție destul de athletică. Părea că joacă în mod obișnuit squash. Originar din Vestul Mijlociu, era un individ serios și anost.

Iată și un articol din vara trecută, când canicula fusese insuportabilă. Se afla în Koreantown, laudându-i pe vânzătorii care reușiseră să aplaneze o situație înainte să se transforme într-o revoltă. Era îmbrăcat în pantaloni cafenii și un tricou polo. Ea privi îndelung fotografia simțind cum oboseala o împresoară, încetinindu-i funcțiile creierului. Poate trecuse un minut, poate trecuse o oră. Își dădu seama că nu mai privea fața lui Jarrett, ci încheietura mâinii lui.

Purta un ceas Patek Philippe. Maddy mări fotografia și privi mai atent. Era masiv și bătut cu pietre, genul de ceas căruia i se făcea reclamă în revistele străine, pe care le lăsa în urma lor călătorii de la clasa business a avioanelor care zburau pe ruta LA – Beijing. Își dădea seama că era greu numai din imagine.

Caută apoi pe Google până când găsi un preț. Prima sumă pe care o găsi i se păru atât de absurdă, încât a crezut că identificase greșit marca. Însă alte site-uri sugerau cam același preț. Spre uimirea ei, acest accesoriu era vândut cu o sumă între optzeci și cinci de mii și o sută de mii de dolari.

Lărgi aria de căutare, încercând să găsească mai multe fotografii cu Jarrett. În fiecare caz, se uita doar la încheietura lui. Însă nu descoperi prea multe; în cele mai multe fotografii, el purta o jachetă sau cămașă cu manșete care îi ascundeau încheietura. Sângele clocotea în ea.

Își luă tableta, echipată datorită lui Katharine cu un software VPN care îi ascundea adresa IP, înlocuind-o cu o alta. Era dispozitivul pe care îl folosea pentru a căuta pe alte rețele de internet atunci când cea obișnuită nu oferea prea multe informații. Deși K. nu recunoscuse

direct, Maddy suspecta de mult timp că prietena ei făcuse parte din comunitatea rețelei alternative de internet, poate încă mai era membru. Acești pionieri începuseră să muncească din greu în secret, atunci când Beijingul, sprijinit de Moscova, începuse să lupte pentru restricționarea regulilor internaționale privind accesul la internet. Deoarece Statele Unite nu mai erau suficient de puternice ca să se opună, autoritățile chineze începuseră să restricționeze accesul la internet, considerând că acesta dăuna securității statului, „onoarei naționale” și – motivul cel mai des invocat – siguranței copiilor. Totul începu într-o notă timidă, pentru ca mai apoi, cenzorii să se apuce, treptat, de restricționarea accesului la mai multe site-uri, interzicând orice li se părea a fi suspect. Cei precum Katharine recuperaseră majoritatea informațiilor pierdute, transferându-le într-un spațiu virtual creat de ei: „celălalt internet”. În scurt timp, nonconformiștii începuseră să posteze acolo, renunțând de tot la internetul original. „Celălalt internet” se afla sub asediu zi și noapte, camarazii lui Katharine fiind mereu angajați într-un joc de-a șoarecele și pisica, sărind de la un server bine ascuns la o stație de releu îndepărtată și înapoi, încercând să evite interdicția. Relația lui Maddy cu acest tip de internet era mai puțin nobilă. Ea era un simplu utilizator. Sau „parazit”, în limbajul folosit de K.: lua, dar nu adăuga nimic.

Tastă numele lui Jarrett și apăsă butonul „Căutare”. Ecranul se umplu de imagini. În câteva avea încheietura la vedere, iar într-o altă fotografie, un alt ceas greu. Maddy mări imaginea și văzu că era vorba despre un ceas la fel de greu ca și celălalt, dar care avea o culoare diferită: o curea maro și cadranul argintiu, marca TAG Heuer. Și prețul acestuia ajungea lejer la o sumă formată din cinci cifre.

Maddy accesă Weibo, versiunea în oglindă ascunsă. Scrise un mesaj, cerând ajutorul așa cum o făcuse în trecut, referitor la alte cazuri. După care atașă o imagine cu ceasul marca Patek Philippe.

„Se pare că șeful poliției, Jarrett are o afinitate pentru ceasurile scumpe. Mai există și alte situații în afară acesteia?”

Ea așteptă, sperând că ora înaintată va întârzia puțin momentul în care Leo și, cu siguranță, Howard Burke își vor îndrepta furia asupra ei. Ceea ce își dorea Maddy, era ca motorul de căutare să își facă treaba. Era un soi de externalizare în masă, mii de indivizi nevăzuți

care „săpau” în spațiul virtual, dezvăluind tot ce puteau găsi referitor la un alt individ – cercetând fiecare link, fiecare trimitere, fiecare articol și, mai presus de orice, fiecare fotografie care apăruse pe forumuri sau platforme. O astfel de căutare va dezvălui articole din reviste, dar și accesări pe Renre și Weibo, chiar și câteva informații care nu fac direct trimitere la subiect. Dacă Jarrett fusese la barul unui hotel din Redondo Beach în același timp în care avusese loc o nuntă, în urmă cu șase ani, și fusese surprins în fotografia de grup, această căutare avea să îl găsească. Atunci când furnicile coloniei online începeau să te invadeze, cercetând fiecare por al pielii, acestea nu ratau nimic.

Maddy se duse în baie și căută în dulap amfetaminele: trebuia să rămână trează în următoarea oră. Găsi trei pastile, pe care le luă dintr-o înghițitură. Își surprinse reflexia în oglindă: pielea gâtului îi era încă roșie, așa cum era mereu după o partidă intensă de sex. Reveni în fața computerului, apăasă butonul „Refresh” și își dădu seama că nu își dăduse haina jos.

Făcu clic pe mesajul pe care îl postase și văzu că fusese citit de șaptezeci și opt de ori, în ultimele minute. Dintre multele importuri din China, acest motor de căutare umană era preferatul ei. Această colaborare spontană era o plăcere, iar entuziasmul și nerăbdarea căutătorilor, întotdeauna surprinzătoare. În China, acest obicei se formase, deoarece era una dintre singurele și cele mai eficiente metode prin care publicul putea detecta ilegalitățile comise de înalții demnitari. Americanii erau mai puțin înverșunați; poate preferau să lucreze pe cont propriu. Însă, în timp, deveniseră dependenți – și destul de pricepuți. O sută treizeci și trei de vizualizări, iar numărătoarea continua.

Începeau să apară și rezultatele. Iată-l pe Jarrett la locul unei crime din Watts, în zorii zilei. Expresia lui era gravă, ceea ce indica un caz de omucidere. La încheietura mâinii purta un ceas solid și greu. Însă vederea era din lateral; nu putea să își dea seama ce marcă era.

Primi un alt link, însoțit de un mesaj.

„La ce lucrezi acum, Madison? Va apărea în *LA Times*, sau va fi șters? :) Oricum, sper să-ți fie de ajutor.” Ea făcu clic pe link, care o duse la o pagină web care conținea mai multe imagini în secvență.

Comandantul privea defilarea unei parade și le zâmbea noilor recruți. În a treia fotografie, el oferea un salut ștregăresc. De astă dată, ceasul pe care îl purta pe mână era un Rolex, cadranul său de aur strălucind în lumina soarelui.

Maddy se lăsă pe spătarul scaunului. La drept vorbind, acest al treilea exemplu o făcu să își piardă încrederea. Cine avea trei ceasuri, pe deasupra și foarte scumpe? Poate că nu erau deloc valoroase, poate erau replici dintre cele care se vindeau la colț de stradă, făcute în fabrici ilegale din Alabama sau Kentucky, care funcționau în zilele dintre raidurile poliției. Poate că Jarrett era vanitos, alegând câte o replică pentru fiecare ocazie. Era deplorabil, însă nu ilegal.

Ea le răspunse celor doi utilizatori care postaseră fotografiile.

„Știm sigur că aceste ceasuri sunt autentice?”

Răspunsurile veniră repede, nu neapărat de la cei cărora le adresase întrebarea. Interveniră și alții, oameni care, chiar și la acea oră – era miezul nopții pe Coasta de Est –, măriseră fotografiile și le trimiseseră pentru o examinare detaliată, dacă nu chiar judiciară.

„Privește canelurile de pe cadran, zicea unul despre ceasul Patek Philippe. Este foarte greu să reproduci acel model în zigzag. Iată o fotografie cu o replică, vezi diferența.”

Madison se conformă și se văzu nevoită să îi dea dreptate; fotografia care compara cele două ceasuri, unul fals, iar celălalt original, puse unul lângă celălalt, înlătura orice dubiu. Jarrett purta originalul.

Mai primi și alte răspunsuri, majoritatea oferind aceeași dovadă: aceleași fotografii de la aceleași evenimente. În cele din urmă, primi o imagine nouă cu un alt ceas, de astă dată era unul vechi – din anii '30, dacă ar fi trebui să ghicească –, prin urmare, greu de evaluat pe loc. Era un Swiss cu fața turnată în două nuanțe de gri. Imaginea era cea mai clară de până acum, ceasul apărând în toată splendoarea într-o fotografie în care Jarrett îi strângea mâna unui ștab din oraș, în cadrul unui eveniment care marca aniversarea numirii lui în funcția de șef al poliției. Polițistul zâmbea forțat la cameră. Spre amuzamentul lui Maddy, fotografia era luată din *LA Policing Today*, publicație patronată de însuși șeful poliției.

Nu era expertă, însă își dădu seama că această imagine era

valoroasă. Cinci minute mai târziu, altcineva care îi urmărea activitatea pe Weibo o anunță că un ceas asemănător fusese scos de curând la licitație în Londra și că fusese vândut contra sumei de o sută șaiszeci de mii de dolari.

Cu toate acestea, nu era convinsă. I se părea un lucru atât de riscant și de inutil; de parcă ar fi provocat pe cineva să observe. Era adevărat că mulți masculi alfa care ocupau funcții înalte erau însetați de pericol. Provocându-l deseori ei înșiși. Una dintre primele sale misiuni de jurnalist fusese aceea în care descoperise că un controlor financiar din Oakland apelase la serviciile prostituatelor, plimbându-se cu mașina pe 50th Avenue colț cu East 14th Street ca să le găsească. Bineînțeles că ar fi putut aranja întâlniri discrete, deși mai costisitoare, însă asta ar fi însemnat să nu simtă acel val de adrenalină care te inundă atunci când îți asumi un risc. Poate și comandantul Jarrett era la fel.

Mai puteau exista și alte explicații. Ea îi citi din nou profilurile ca să se convingă că nu omisese cumva o altă sursă de venit. Dar nu: părinții lui erau oameni modești și aveau o crescătorie de porci, prin urmare nu câștigau o avere. Soția lui îi era iubită din timpul facultății din Des Moines; lucra la biblioteca școlii. El fusese toată viața polițist. Nu existase nicio perioadă productivă de cinci ani în care să fi lucrat ca și „consilier personal pe probleme de securitate” și să fi fost plătit regește de vreo corporație. Singurul salariu pe care îl câștigase vreodată fusese cel de la bugetul statului: un salariu bun. Cu siguranță, dar nu suficient ca să își poată cumpăra ceasuri marca Patek Philippe, TAG Heuer și Rolex.

Madison se ridică, se duse la frigider, găsi o cutie cu iaurt grecesc, îl mănca, după care își turnă un pahar cu Scotch. Trupul ei, amestecul de gusturi pe care îl simțea în gură, îi aminteau unde se aflase cu o oră sau două în urmă: pentru o secundă, această amintire o făcu să simtă furnicături. Drept răspuns, creierul îi transmitea că făcuse o greșeală. Ea și Leo erau asemenea unor elemente chimice care, oricât de atrase ar fi fost unul de celălalt, nu puteau fi amestecate. Și-o imagina pe Quincy dându-i verdictul, clătînând din cap și dezaproband ceea ce făcuse în nesăbuiința ei – și mai ales într-un moment ca acela.

Când se întoarse la computer, zări o alertă de la Weibo în colțul ecranului.

„Nimic referitor la ceasuri, mă tem. Dar ce vacanță frumoasă...”

Atașată era o fotografie care părea făcută de un amator, o fotografie de vacanță. În fundal, o piscină imensă, cu o cascadă artificială, chelneri îmbrăcați în alb și palmieri. În prim-plan, Doug Jarrett în pantaloni scurți și cu pieptul ars de soare; într-o parte se afla soția lui, pe care o ținea protector de după umeri, iar în partea cealaltă o altă femeie, lângă care se afla un alt bărbat. Două cupluri de vârstă mijlocie aflate în vacanță.

Ea îi răspunse expeditorului, care era un contabil din St. Louis.

„Unde?”

Acesta răspunse după treizeci de secunde.

„Paharele.”

Reveni la fotografie, mărimd partea de jos, unde se zărea o masă lângă piscină pe care se aflau niște pahare pe care abia dacă le observase. Erau trei, fiecare așezat pe o tavă din argint; al patrulea fusese golit. Se observa un model auriu: un logo, încercuit de trei cuvinte. *Hotel Dominion, Macau.*

O căutare scurtă confirma că aceasta era cea mai luxuoasă stațiune din fosta colonie, administrată acum de China, care se lăuda cu șase stele și prețuri pe măsură. O oră mai târziu, când un alt utilizator îi oferi dovada că Jarrett nu era un simplu musafir, ci membru cotizant (deși discret, în numele soției lui) al clubului Tang Polo din LA, un derivat al omologului său ultraexclusivist din Beijing, lucrurile deveniră foarte clare.

Șeful poliției cheltuia mai mult decât câștiga – sau, mai degrabă, cheltuia mai mult decât veniturile declarate. Fie cineva era foarte generos cu el – vacanțe de șase stele și carnet de membru la cele mai exclusiviste cluburi din oraș –, fie îi dădea bani ca să poată plăti pentru toate astea. Oricare ar fi fost răspunsul, nu putea însemna decât un lucru: Jarrett lua mită. Iar, mai nou. Cei care își permiteau să ofere mită în LA erau chinezii.

Se lăsă pe spătarul scaunului o clipă, cugetând la cele descoperite. Acesta era oare motivul pentru care șeful poliției insista ca detectivii lui să se concentreze doar pe cazul lui Abigail? Oare știa că dacă se

facea legătura între moartea ei și celelalte victime, binefăcătorul lui va fi pus într-o situație nefavorabilă?

În ceea ce privea dosarul, ea nu știa exact cum funcționase mecanismul: dacă Jarrett îi încredințase dosarul direct lui Leo sau dacă îl convinsese pe acesta să îl ia, direct sau printr-un intermediar de încredere, dar care fusese păcălit la rândul lui. Însă avea o bănuială referitoare la felul în care se desfășurase toată povestea. Apăruse articolul lui Maddy, care învinuia garnizoana. Jarrett hotărâse să îi închidă gura, chiar și pentru un timp, făcând-o să urmărească o pistă falsă, la capătul căreia se afla un bărbat cu trei membre amputate. Oare făcuse asta la ordinele patronilor chinezi? Se îndoia. Știa din experiență că astfel de aranjamente erau rareori atât de „primitive”. Aceștia „aveau grijă de el”, după cum sigur se exprimau ei, iar drept răsplată, el știa ce trebuia să facă fără a fi nevoie să i se spună. De aceea i se spunea corupție: te strica pe dinăuntru.

Și nu numai pe el. Dacă avea dreptate, atunci nu putea avea încredere în nimeni din LAPD, care urma ordinele directe ale lui Jarrett. Acesta fusese pregătit să facă orice pentru a o opri. Prin deducție logică, același lucru încerca să îl facă și Departamentul de Poliție din Los Angeles.

Nu îi scăpă caracterul ironic al situației. Ea scrisese articolul cuprinsă fiind de stupeoare și de epuizare totală, înarmată doar cu câteva dovezi indirecte, într-o stare de tulburare mentală și emoțională, cum ar numi-o un psihiatru. Sora ei era moartă doar de șaptezeci și două de ore. Când Howard venise să îi spună că articolul era o mizerie, că nu era demn de standardele ei, darămite de cele ale cotidianului *LA Times*, știuse că acesta avusese dreptate. Într-o oarecare măsură, se bucura că articolul fusese șters de pe site: nu era suficient de bun.

Acum însă, prin încercarea sa evidentă de a o opri, Doug Jarrett confirmase cel mai puternic element din articolul ei, ca și când ar fi chemat presa pe West 1st Street și ar fi anunțat că era adevărat. Prin faptul că o „îndrumase” spre Tony Gilper, cel cu oase rupte și psihic tulburat, el reușise să obțină contrariul. În încercarea lui de a-i distra atenția de la legătura dintre chinezi și cele trei victime, Rosario Padilla, Eveline și sora ei, Abigail, Doug Jarrett tocmai o

confirmase.

Capitolul 33

Acum nu mai putea face nimic, deși tentația de a încerca era foarte mare. Știa că trebuia să doarmă o oră sau două. Sau dacă acest lucru se dovedea imposibil, măcar să stea liniștită preț de o oră sau două, când creierul ei putea face o pauză.

Maddy începu exercițiul, cel care trebuia să funcționeze. Încălzi la microunde și mâncă niște resturi de paste pe care le găsi în frigider. Carbohidrații te făceau să adormi, așa scria în cărți. Uneori funcționa, alteori, nu. Însă merita să încerce. Își închise laptopul, precum și celelalte dispozitive. Micșoră intensitatea luminii și rezistă imboldului de a porni televizorul, știind că va urmări știrile de seară. Dădu drumul la radio din care începu să răsună o muzică ce venea „direct din studioul de înregistrare”, sau cel puțin așa se susținea.

Ultimul pas era dușul, o altă metodă infailibilă, care se dovedea deseori zadarnică, pentru a avea un somn bun. Intră în baie și se dezbracă, lucru care o duse imediat cu gândul la clipele de pasiune petrecute alături de Leo în urmă cu numai câteva ore. Doar că acum, tot ce vedea în oglindă erau vânătăile cu care se pricopsise când evadase de la fabrică, vânătăi care păreau a fi vechi de câțiva ani. Se întrebă dacă Leo le observase.

Își privi reflexia goală din oglindă, uimită încă o dată, în ciuda a tot, de faptul că reușea să se mențină în formă. Era în continuare zveltă și avea talia subțire, chiar dacă trecuse ceva vreme de când nu mai făcuse exerciții fizice. Maddy se răsuci puțin, aruncând o privire peste umăr și analizându-și spatele în oglindă. Fesele ei erau ferme, rotunjimi obținute în urma partidelor de squash, la care renunțase între timp. Celulita de pe coapse nu era vizibilă: nu avea piele cu aspect de coajă de portocală. Nu încă, nu la lumina aceea, cel puțin.

Se întoarse, amintirea vizitei pe care i-o făcuse lui Leo fiindu-i încă proaspătă în minte. Închise ochii, amintindu-și cum acesta o întinsese pe canapea și cum explorase cu limba fiecare părțică a corpului ei. Realiză că pofta ei nu fusese pe deplin satisfăcută, începu să se atingă, deschizând ochii astfel încât să se poată privi în oglindă.

După aceea intră la duș, lăsând apa fierbinte să curgă timp

îndelungat, să îi mângâie pielea, să spele atât plăcerea, cât și teroarea pe care le trăise în acea zi – atât mirosul lui Leo, cât și duhoarea din blocul de apartamente din Huntington Park, spaima pe care o trăise când coborâse pe scara de incendiu, chinul prin care trecuse când se pregătise să îl înfrunte pe potențialul ucigaș al surorii ei. Închise ochii și începu să se legene sub șuvoiul de apă caldă, bucurându-se de faptul că se afla acasă. Baia era plină de aburi, care începură să o învăluie. Brusc, dușul se transformă într-un pat din care îți era greu să te ridici dimineața, deoarece oferea căldură și siguranță.

Întreaga încăpere era plină de condens, fiecare suprafață fiind acoperită cu picuri de apă ca niște mărgeluțe – în afară de oglindă. Sticla era curată, doar ușor aburită pe margini. Reflexia ei era extrem de clară, frământarea ei interioară citindu-i-se pe față.

Nu se mai întâmplase așa ceva până atunci. O parte din ritualul ei de dimineață era de a ieși de la duș și de a-și trece mâna peste oglinda aburită, suficient cât să-și vadă chipul în ea. Făcea asta în fiecare zi. Baia era prevăzută cu un ventilator care nu prea făcea față. Faptul că oglinda era curată și neatinsă era de neimaginat în baia ei.

Era evident că sfida legile fizicii. Nu știa cum să explice fenomenul, decât că nu era deloc o întâmplare. Deodată a fost cuprinsă de o bănuială supărătoare, terifiantă.

Înfășurată doar în prosop, deschise ușa băii și se duse la sertarul din bucătărie unde păstra câteva unelte. Găsi o șurubelniță și reveni în baie. Examină cu atenție oglinda, însă nu văzu nimic. Își lipi fruntea de perete, închise un ochi și se uită în spatele acesteia. Observă un fir de sârmă care atârna în spate. Însă era pentru prima oară când se uita în spatele oglinzii; era posibil ca firul să se fi aflat acolo și înainte.

Se puse pe treabă, verificând mai întâi cu atenție șuruburile ca să își dea seama cum și unde era legată oglinda. Când începu să o desprindă cu ajutorul șurubelniței, îi veni în minte o amintire din adolescență. După moartea tatălui ei, Maddy preluase sarcinile de meșter al casei, la doar cincisprezece ani. Diviziunea muncii nu fusese niciodată oficializată, nici discutată, însă lucrurile se desfășuraseră astfel: Quincy așeza mâncarea pe masă și îi împacheta sandwichul pentru școală lui Abigail, iar Maddy făcea să funcționeze

din nou bateria moartă a mașinii sau repara aparatul video. Prin urmare, știa să facă deosebirea între un capăt al șurubelniței și celălalt.

Întâmplarea făcu să nu aibă nevoie de vreo confirmare. Ținea în palmă primele șuruburi pe care le desprinsese de acolo; erau nou-nouțe, nefiind acoperite de un strat de vopsea sau de praf, sau murdărie cum erau celelalte din baie. Era sigură că o persoană lucrase la instalații în ziua respectivă.

Avea logică. Singurul lucru care ar fi afectat o cameră de supraveghere ascunsă într-o oglindă dublă ar fi fost vaporii de apă, care ar fi aburit oglinda și ar fi obturat vederea. Pentru a preveni acest lucru, dispozitivul de încălzire cu care era prevăzută oglinda ar fi trebuit să funcționeze ca și sistemul de dezghețare și dezaburire al lunetei unei mașini. Oglinda ei nu avea un astfel de dispozitiv. Ceea ce însemna că altcineva îl instalase în acea zi. Probabil venea odată cu camera și funcționa automat.

Asta însemna că lentilele o urmăriseră tăcute și fără să clipească atunci când ea se dezbrăcase, când își mângâiasse trupul.

Maddy puse oglinda la loc și luă un prosop de pe suport. Se privi îndelung în oglindă, transmițându-i celui care o privea că: „Spectacolul s-a încheiat”. Apoi acoperi oglinda, sperând să înlătore acel gând.

Cu toate acestea, nu putea să nu se gândească la bărbatul care instalase dispozitivul acolo, care se plimbase ca un profesionist prin apartamentul ei, desculț și fără să facă zgomot. Era hotărâtă să îl găsească. Și avea și o idee de unde să înceapă.

Capitolul 34

În partea cealaltă a orașului, în aceeași perioadă, Katharine Hu făcea un apel rar la vulnerabilitate sau slăbiciune. Se mândrea cu faptul că făcea față situațiilor-limită, că reușea să stea în picioare atunci când toată lumea din jurul ei era la pământ. Maddison considera în mod tacit că această forță se datora, într-o oarecare măsură, moștenirii genetice. Firește că nu îi plăcea atunci când părinții ei vorbeau astfel, mai ales tatăl ei. „Ține minte, poporul chinez este cea mai mare națiune din istoria omenirii”, îi spusese el citându-l pe tatăl lui. Ea îl contrazise, amintindu-i despre felul în care vorbea despre africani, pe care îi numise cândva „maimuțe”, susținând ulterior că nu spusese decât că acestora „le lipsea inteligența și talentul înnăscut”. Era o atitudine rasistă și josnică ce se alătura atitudinii lui medievale față de sexualitate, aspect ce desăvârșea diferența dintre generațiile din care făceau parte și ei.

Totuși, *hǔ fù wù quǎn zǐ*, după cum spuneau în patria-mamă. „Nu chema tigru pentru a vâna câinele.” Imigrase în Statele Unite la vârsta de unsprezece ani, iar acum era cetățean american și era mândră. Cu toate acestea, anumite lucruri care i se spusese trebuie să îi fi pătruns în subconștient, deoarece, în anumite momente, își dădea seama că gândea la fel ca și tatăl ei. Nu mărturisise aceste gânduri nimănui, nici măcar lui Enrica – mai ales ei. Soția ei s-ar fi îngrozit (cu toate că și Enrica avea unele atitudini nejustificate). Totuși, nu își putea reprimă aceste sentimente. Faptul că americanii erau comozi, că așteptau ca totul să li se dea de-a gata ca și când ar fi fost îndreptățiți încă o mai șoca, chiar și după atâția ani.

Faptul că ei credeau că un program de lucru de la nouă la șase sau șapte îi transforma în eroi, când ea credea că un program atât de scurt era un lux. Faptul că ei considerau că aveau dreptul la timp liber și distracție, un drept pe care și-l exercitau zilnic. Orele pe care le petreceau în fața televizorului, mesele luate în restaurante, weekendurile petrecute la meciuri, grătare, făcând surfing sau drumeții, jucând jocuri de computer, exersând în sălile de sport, citind reviste mondene, participând la ore de dans, făcând terapie,

toate nimicurile pe care le făceau și care nu însemnau *muncă*. Erau ca niște copii, pe care nu îi interesa decât joaca și distracția. Făcea parte din ADN-ul lor: să fie permanent în căutarea fericirii. Când auzise pentru prima oară această expresie, ea crezuse că era luată peste picior pentru că era străină. Firește că o astfel de noțiune nu își găsea locul în legea fundamentală a țării. N-avea cum, dar, cu toate astea, era acolo. Nu era de mirare că își pierduseră poziția de lider în lume. Era o minune că o păstrasera atât timp.

Gândea ca și tatăl ei, fie iertat. Dar ce putea face? Așchia nu sare departe de trunchi.

În acel moment însă, îi lipsea încrederea de sine. Se identifica cu americanii și cu slăbiciunile lor. Era dezgustată de tot ceea ce se întâmplase. Pierderea lui Abigail Webb fusese o lovitură, desigur, însă una indirectă, căreia i-ar fi putut face față. Dar evenimentele care se întâmplaseră de atunci – faptul că Maddy o folosise; suspiciunea care căzuse asupra ei și pe care o demonstrase editorul de știri, Howard Burke, care credea că se afla în cârdășie cu Katharine, prietena ei, care scăpase de sub control; și, mai presus de toate, rasiștii pe care îi stârnise Maddy cu articolul ei – toate acestea erau prea mult de îndurat.

În cele aproape optsprezece ore de când articolul lui Maddy apăruse și dispăruse, Katharine se simțise mai rău decât oricând de la semnarea tratatului. Fuseseră luni pline de suferință, fără nicio îndoială: ea și alții ca ea fuseseră terorizați în fiecare zi de furia neputincioasă a americanilor, mai ales a bărbaților. Vitrina magazinului pe care îl dețineau părinții ei fusese spartă cu o cărămidă; restaurantele chinezești fuseseră incendiate, un întreg sector din Chinatown fiind înghițit de văpăi, în timpul celui mai crunt atac, trei studenți chinezi fuseseră înjunghiați în Palo Alto. În această perioadă, Katharine se trezea vorbind singură și cu voce tare, chiar și atunci când se afla pe stradă, prefăcându-se că vorbește la telefon atunci când era nevoită. Era o măsură de protecție, prin care încerca să asigure pe oricine se afla pe o rază de cincisprezece metri că era mai întâi americană, indiferent de origine. Încerca să îi convingă pe străini cu accentul ei, înainte ca aceștia să îi vadă fața. Însă nu era mândră de asta.

Acum se vedea nevoită să se comporte la fel din cauza lui Madison Webb. Demonstrațiile, spoturile politice ale lui Sigurdsson, comentariile veninoase de pe Weibo – toate se adăugau unei situații de ostilitate febrilă și dăunătoare. Firește că se străduiau cu toții să explice că aveau o problemă cu garnizoana, cu AEP, cu guvernul din Beijing, cu oricine în afară de comunitatea chinezească din LA. Însă Katharine avea suficientă experiență ca să știe că, deși această distincție era evidentă pe prima pagină a cotidianului *LA Times* sau într-un amfiteatru de la Stanford, oamenii de rând înțelegeau altfel situația.

Prin urmare, cedase, simțind o puternică dorință de a bea. Și iat-o, în barul Poppies, la cel de-al treilea pahar de whisky pe seara respectivă. Și nu era acolo decât de douăzeci de minute. N-avea rost să nege, se simțea învinsă.

Era înconjurată de clienți obișnuiți: oameni de afaceri singuri și bărbați părăsiți de soțiile lor. Îl văzuse șezând singur la o masă izolată pe polițistul pe care Madison îl respingea mereu – cum îl chema? Jim? Jeff?

Abia atunci zări cu coada ochiului pe cineva care stătea la bar, două scaune mai încolo. Aruncă o privire spre bărbat: în jur de patruzeci de ani, cu început de barbă, în costum și cu cravata desfăcută. El o privi oarecum compătimitor și își ridică paharul. Un gest de solidaritate între ratați.

Ea îl salută din cap și, după ce bău și ultima picătură de licoare de culoarea mierii, privi din nou în față, peste umărul barmanului. Se lăsă vrăjită de multitudinea de etichete afișate în fața ei, încercând să se distreze citind denumirile: Tanqueray, Taaka, Seagram's, Hendrick's, Boodles. „Boodles, își zise ea într-o doară. Boodles.” Își aduse aminte de o iubită din facultate, o fată din Virginia care vorbea despre „o mare de iubire”.

— Pot să-ți fac cinste cu încă unul?

Își întoarse capul și întâlni privirea bărbatului cu început de barbă. Ochii lui erau de un albastru-deschis; era chipeș, genul preferat de Maddy. Părea amabil. Nu avea chef să vorbească, însă un refuz i se părea un efort prea mare.

— Sigur, se trezi spunând.

— La fel, îi spuse acesta barmanului. Pentru amândoi.

În timp ce acesta îi servea, Katharine observă cum bărbatul trecu fără niciun efort pe scaunul de lângă ea. Era prea amețită ca să vorbească, așa că îl lasă pe el. Avea o voce plăcută și îi venea ușor să îl asculte, să bea și să îl asculte, și iar să bea. Ea aproba din cap și bea, și aproba și, în scurt timp, începu la rândul ei să vorbească.

El îi povesti că venise în oraș din Atlanta și că tocmai terminase o prezentare pentru un client important care fusese un fiasco. Pățea deseori asta de când cu divorțul. Trebuia să se concentreze asupra muncii, însă se gândea prea mult la altele – la chestii care contau cu adevărat: familie, dragoste, viață adevărată, înțelegi ce vreau să spun?

Katharine chiar știa. Prietenia era mai importantă decât orice, însă nu toată lumea părea să înțeleagă acest lucru. Unii prieteni se comportau ca niște prieteni, însă, în realitate, nu erau. Te plăceau pentru că le puteai fi de folos, înțelegi ce vreau să spun? Nu toți. Și nu tot timpul. Poate că o critica prea aspru pe Maddy. La urma urmei, trecuse prin multe. Dar așa este viața. Uneori, doar uneori, ar fi plăcut dacă prietenii tăi ar putea trece, știi? Ar putea trece testul.

Se făcea târziu, însă conversația se desfășura cu lejeritate. Abia observă când i se goli paharul, darămite când îi fusese reumplut. Cu o oră mai devreme, hotărâse să bea niște apă cu gheață și să o sune pe Enrica, să îi spună unde era. Însă, cumva, nu reușise să facă asta.

— Ar trebui să plec, zise ea, mai degrabă încet decât neclar.

Dădu să coboare de pe scaunul de la bar, însă această manevră părea mai grea decât în realitate. Bărbosul fu nevoit să o apuce de umăr ca să o ajute să coboare. Apucătura lui era puternică.

— N-ar trebui să urci la volan.

Katharine nu era atât de beată încât să nu știe că el avea dreptate. Mașina ei fusese parcată de valet, însă nu se simțea în stare să conducă.

— Poți să-mi chemi un taxi?

— Am o soluție mai bună, zise el ținându-și în continuare mâna pe antebrațul ei și privind-o adânc în ochi. Am o cameră la Wyndham, de partea cealaltă a străzii. Am putea merge acolo. Te-ai putea odihni puțin.

Pe buze îi flutură un zâmbet, iar fața lui era acum o idee mai

aproape de a ei.

Katharine ezită, deoarece informația părea să se împleticească printre căile neuronale. Până când aceasta ajunse la creier, unde fu procesată și transformată în conștientizarea a ceea ce se întâmpla, ea reacționează cum știi mai bine. Zâmbi, apoi începu să chicotească. Auzind sunetele pe care le scotea, izbucni în râs. Bărbatul zâmbi la rîndul lui, cu o strălucire în ochi, care, treptat, se transformă în nedumerire.

— Îmi pare rău, zise ea rîzînd. Chiar îmi pare rău. Ești foarte atrăgător. Și sunt convinsă că majoritatea femeilor de aici te-ar însoți bucuroase în cameră. Cuvîntul „cameră” aproape că o făcu să izbucnească din nou în râs. Dar pe mine mă așteaptă o soție acasă. Ea scotoci prin geantă, găsi o bancnotă de cincizeci și o puse pe bar. Asta-i pentru whisky.

Apoi se aplecă în față și, clătîndu-se pe picioare, îl sărută pe bărbat pe obraz, retrăgîndu-și aproape instantaneu buzele când simți țepii de pe fața lui. Și asta o făcu să rîdă.

În timp ce stătea afară printre valeții care parcau mașinile, așteptînd să vină taxiul pe care i-l comandaseră, simți cum aerul rece cu miros de iarbă risipește o parte din aburii lui Bachus. Zâmbi, atât amuzată, cât și flatată, trebuia să recunoască. Nu i se mai întîmplase asta din facultate. Dacă era indulgentă cu ea, spunea că era pentru că începuse de mult să afișeze un comportament de lesbiană, îndepărtîndu-i astfel pe bărbați de la o sută de metri. Când era mai puțin binevoitoare, spunea că, în ciuda minții sale ascuțite, nu era cine știe ce frumusețe. Însă în seara aceea, un bărbat chipeș îi făcuse avansuri. Era o prostie în sine, căci probabil era la rîndul lui beat. Însă după cîteva zile grele, era oricum revigorant.

Furia pe care o simțise mai devreme începea să se domolească, diluată de alcool și estompată de „Bărbos”, care îi gîdilă orgoliul. Fusese prea dură cu Maddy, care trecea evident prin momente cumplite pe care ea, Katharine, nu le trăise niciodată. Nu ar fi trebuit să o vorbească de rău pe prietena ei în fața acestui străin; nu era corect. Maddy îi era ca o soră bună. Nu era pentru prima oară când se întreba dacă această neînțelegere a dragostei frățești nu se datora cumva faptului că ea era singură la părinți.

Scotoci prin geantă și își scoase telefonul. Tușind din cauza smogului, formă numărul lui Maddy. Dacă nu putea face altceva, măcar să o distreze spunându-i povestea cu „Bărbosul”. Deși privirea nedumerită de pe chipul frumos al bărbatului nu putea fi reprodușă la telefon. Era o poveste care trebuia spusă la un pahar, într-o seară de vineri, petrecută împreună cu fetele la Mail Room.

— Maddy? Aici Katharine. Chicotind pe măsură ce se apropia de momentul amuzant, ea continuă să spună povestea bărbatului atrăgător care îi făcuse avansuri unei lesbiene, descriindu-l în tot acest timp ca pe un actor de cinema splendid. Spre încântarea ei, Maddy chicoti la momentul potrivit. Era pentru prima oară când o auzea pe prietena ei râzând de când... de când. Apoi tonul lui Maddy se schimbă.

— Și spui că n-ai mai pățit așa ceva până acum? Nimic de genul ăsta?

— Nu întinde coarda, Madison.

— Ești minunată, Katharine, știi asta. Dar, știi, un *bărbat* care să se dea la tine. În felul acesta. Care nu lasă niciun dubiu referitor la intențiile lui. Nu se întâmplă des?

— Tocmai asta-i ideea, Madison, zise Katharine abținându-se să nu izbucnească în râs. Nu s-a întâmplat niciodată.

La celălalt capăt al firului, Maddy încerca să „digere” ceea ce auzea și alungând gândul ca fiind paranoic și egoist, reveni apoi asupra lui. Ședea pe pervazul ferestrei din apartamentul ei, cu toate oglinzile acoperite și cu laptopul închis. Draperiile erau trase, cu excepția unei mici crăpături prin care Maddy privea jos, în stradă. De mai bine de o oră, monitoriza atât oamenii care treceau pe ambele trotuare, cât și mașinile de pe stradă.

„Doar pentru că sunt paranoică, asta nu înseamnă că nu vor să pună mâna pe mine.”

Își amintea de vechiul truc. Cineva ascunsese o cameră de filmat în baia ei, iar acum încerca să o ademenească pe una dintre prietenele ei. Și chiar dacă făcuse o greșală fundamentală în executarea planului – aflând din căutările sale că K era „măritată”, însă trăgând concluziile greșite –, intenția nu era stupidă. Alesese cu grijă, ghicind corect că prietena ei Katharine Hu nu era doar o simplă prietenă, ci

un colaborator-cheie. Nici nu ar fi fost greu să îți dai seama de asta: nu trebuia decât să o supraveghezi pe Maddy în ultimele trei zile, să o urmărești, să îi monitorizezi apelurile telefonice, să te uiți la ecranul computerului ei.

Se cutremură. Oamenii aceștia, indiferent cine erau, se aflau în apartamentul ei și le dădeau târcoale prietenelor ei. Se uită la telefonul nou pe care îl folosea. Ar trebui să o sune pe Quincy, să îi spună să șteargă vechiul număr – nici măcar să nu îl mai formeze, de teamă ca sora ei să nu fie luată în colimator – și să folosească de acum înainte doar acel număr nou, cu cartelă. Își și imagina reacția ei: „Ești sigură că nu e totul doar în imaginația ta, Madison? Știi că nu totul se învârte în jurul tău”.

Jos, în stradă, oamenii și mașinile își vedeau de ale lor. Poate se grăbeau să ajungă la supermarketuri, să cumpere pui la rotisor în pungă sau fructe confiate pentru cina importantă de Anul Nou. Multă lume făcea mai nou asta, un fel de reeditare a Crăciunului, cu influențe chinezești. Iarna era lungă, mai ales când se lăsa smogul; oamenii aveau nevoie de regaturi ca să reziste.

Acolo! Bărbat alb, în jur de treizeci de ani, 1,90 m, poate 72 de kilograme, glugă și căști de gangster. Era a treia oară în ultimele cincizeci și cinci de minute când trecea prin fața clădirii.

Maddy privi spre ceas. Dacă nu se înșela, femeia de culoare, de treizeci și ceva de ani, cu codițe, care căra pe umăr o geantă de poștaş, își va face în scurt timp apariția din direcția opusă. Așteptă și așteptă, fără să privească nici măcar o clipă în altă parte. Nimic.

Poate că Quincy avea dreptate. Poate că egoul lui Madison, umflat de lipsa de somn, îi juca feste. Era posibil ca administratorul blocului să fi instalat oglinzi cu dezaburire în fiecare apartament al...

Bingo! Iat-o pe domnișoara Codițe făcându-și rondul, întârziase câteva minute, dar, fără doar și poate, ea era și se învârtea în cerc.

Dădeau târcoale prietenelor ei, se aflau în baia ei și pe stradă. O urmăriseră și când îl căutase pe Tony Gilper. Indiferent cine erau – iar ea avea o bănuială –, o urmăreau, atât înăuntru, cât și în afară. Erau pe urmele ei. Iar ea era pe urmele lor.

Capitolul 35

Politics Live Blog, Marți

11.02 a.m. Semnalul este cam slab aici la Terminal Island, însă mă voi strădui să vă dezvălui cât mai multe despre recentul eveniment organizat de activistul Mario Padilla. Demonstrația de astăzi se numește „Încercuiește baza” și este cea mai ambițioasă de până acum. Lumea începe deja să se strângă. Padilla spune că speră să înceapă la amiază. Mi s-a dat și mie deja un abțibild pe care scrie, desigur, „Încercuiește baza”. Vom posta o fotografie în curând.

11.11 a.m. La fața locului se află și alți reporteri, inclusiv Eli Haddin, care tocmai a lansat o întrebare bună:

„Padilla este un adevărat maestru, pentru un amator. O organizare în grabă, iar el are deja abțibildurile pregătite. Și nu sunt ieftine. Cine îl finanțează?”

Trebuie să recunosc că și eu mi-am pus aceeași întrebare. Circulă zvonul cum că Elena Sigurdsson i-ar fi dat niște bani lui Padilla, ceea ce ar avea logică, având în vedere cât de mult mărșăluiește pe subiectul: criminal în serie/mandatul lui Berger. Dar acestea nu sunt decât niște zvonuri.

Apropo, acum sosesc sute de oameni. Scuzați această imagine tremurată.

11.18 a.m. Padilla tocmai mi-a trimis un mesaj:

„Nici nu se pune problema unei finanțări directe din partea Elenei Sigurdsson sau din partea oricărei alte campanii. Efortul nostru este 100% independent și nu are nicio legătură cu politica. Vine de la oamenii de rând”.

A mai observat cineva folosirea cuvântului „direct”? Mi se pare că domnul Padilla vorbește ca un avocat.

11.22 a.m. Ben Portman de la LA Politico l-a zărit și pe președintele GOP, Ted Norman. Acesta spune că prezența lui nu reprezintă o susținere oficială din partea republicanilor pentru campania desfășurată de Padilla și că se află aici „pe cont propriu”.

11.24 a.m. Padilla din nou. Spune că unul dintre finanțatorii evenimentului de astăzi este firma de catering pentru care a lucrat sora lui, Rosario. Se pare că a plătit pentru abțibilduri.

11.36 a.m. Sloganuri pe pancarte. „Pământul acesta este al nostru”, de asemenea: „Nu ne insultați”, „Trăiește liber sau mori”, „Întoarceți-vă în China”. Preferatul meu, deși ușor cam lung: „Comiți o crimă, intri la zdup – într-o închisoare americană”. Sunt interesată să aflu dacă există și alte evenimente planificate în celelalte orașe ale Perlei. Anunțați-mă dacă aflați ceva.

11.48 a.m. Încercuirea a început. Sute, poate mii de locuitori ai orașului Los Angeles, mână în mână, conectându-se și formând un lanț uman în jurul bazei, după cum au promis. Îndrumători la portavoce încearcă să stabilească o „coregrafie” a procesului, să îi coordoneze pe oameni, să îi îndrume să formeze un singur rând etc. S-au apropiat cât au putut de mult de bază, ceea ce înseamnă că vor forma, practic, un lanț chiar în fața și de-a lungul gardului. Între lanțul uman și gard sunt postați ofițeri ai LAPD, care îi supraveghează pe manifestanți. Poate sunt îngrijorați că o persoană mai îndrăzneată ar putea încerca să taie gardul cu o foarfecă specială și să dea buzna în bază. Voi fi pe fază ca să înregistrez dacă se va întâmpla una ca asta. Suntem interesați să vedem ce face serviciul de securitate chinez cu ei la intrarea principală. Mă îndrept chiar acum într-acolo.

11.53 a.m. Ca să răspund la întrebarea mea de mai sus (vezi 11.36 a.m.), Janice Plum din San Diego spune că activiștii de acolo „nu au planificat niciun eveniment anume”, dar că sunt „cu ochii” pe LA și îi urează succes „domnului Padilla și celorlalți americani mândri”. Primesc aceleași informații și de la grupul naționalist american din San Francisco. Se pare că toată lumea de pe coastă urmărește acest grup.

11.55 a.m. OK, am ajuns la intrarea principală: numai ofițeri ai LAPD în față. Însă nu trebuie să te uiți prea bine ca să vezi în spatele lor paznici și membri ai poliției militare a AEP, care nu poartă uniforme (dacă cineva cunoaște titulatura exactă, vă rog spuneți-mi și mie). Un grup cu fețe severe. Nu văd dacă sunt înarmați, însă alți reporteri de aici m-au asigurat că vor fi. Securitatea a fost dublată aici, ceea ce e ciudat. Un rând de ofițeri LAPD, chiar în fața protestatarilor. Apoi, poate zece metri mai încolo, lângă intrarea principală, sunt numai soldați AEP. Imaginați-vă o linie verde și subțire în spatele unei linii albastre și subțiri. Niciun protestatar nu ar putea trece dincolo de ele. Nici nu spun că ar avea această intenție. (În caz că domnul Padilla citește asta!)

11.57 a.m. Au sosit estimările. Poliția crede că s-au adunat în jur de trei mii de oameni. Organizatorii cred că această cifră ar putea fi de zece ori mai mare. Părerea mea personală – nu mă pricep prea bine la asta – este că baza este atât de mare, încât este imposibil ca trei mii de oameni să o poate încercui. Cu toate acestea, citesc pe Weibo că s-a creat deja un lanț uman în jurul ei. Fără goluri. O mare realizare, având în vedere faptul că nu este ușor să obții accesul în Terminal Island. Felicitări lui Padilla: impresionant.

11.58 a.m. Moment nepotrivit ca să rămâi fără baterie!

11. 59 a.m. Lumea scandează și cântă. Nu este de mirare, căci au început să cânte în cor „Pământul acesta...”

11.59 a.m. Acum încep numărătoarea inversă până la amiază. Zece, nouă, opt...

Amiază. Toată lumea aplaudă când în portavoce se anunță că este ora 12 fix. Parcă am fi într-o catedrală sau ceva de genul. Înfricoșător precum niște clopote în toiul nopții.

12.05 p.m. Nu am fost suficient de aproape ca să le observ, sau poate acum au apărut, nu sunt sigură – însă acum văd clar unul dintre

turnurile de pază. Înăuntru, cu fața la mulțime, sunt câțiva (ar putea fi trei) lunetiști chinezi, cu armele ațintite către mulțime. Dumnezeuule, ce priveriște! Poate cineva să confirme că vede același lucru și în cazul celorlalte turnuri?

12.07 p.m. Din colțul sud-vestic, via Weibo:

„Vedem același lucru. Paznicii chinezi își țin armele (mitraliere?) ațintite către mulțime. Oamenii cântă imnul național”.

12.09 p.m. Confirm chestia cu imnul național. Foarte revigorant, să îl auzi cântat aici, în acest context. Ultimele rânduri răsună cu forță:

„Peste pământul celor liberi
Și peste casa celor viteji.”

12.17 p.m. În sfârșit, Mario Padilla își face apariția la intrarea principală, purtat de doi suporteri musculoși pe umerii lor. Aceștia îl țin fiecare pe câte un umăr, ca să-și poată menține echilibrul. Are o portavoce.

12.18 p.m. Le mulțumește tuturor pentru că au venit. Spune că numărul participanților a uimit pe toată lumea.

12.19 p.m. Spune că nimeni nu dorește să creeze probleme. Îi îndeamnă pe oameni să protesteze fără violență.

12.21 p.m. Îndeamnă autoritățile chineze să asculte ce au de spus locuitorii orașului Los Angeles. Că nu caută răz bunare, doar dreptate pentru cei dragi. Vor ca oficialii chinezi să coopereze.

12.22 p.m. Padilla spune că dacă aceia care conduc baza dețin vreo informație care ar putea ajuta la prinderea bărbatului care le-a ucis pe Rosario Padilla, Eveline Plaats și pe Abigail Webb, nu trebuie decât să o transmită celor de la LAPD. Atât.

12.23 p.m. Spune că trebuie s-o facă. Este datoria lor.

12.25 p.m. Și-acum, referitor la retorică. Padilla este un orator bun. O intensitate uluitoare. Cuvintele lui răsună și din alte portavoci și difuzoare improvizate. Cuvintele sunt difuzate cu o mică întârziere de-a lungul lanțului de difuzoare. Asta face ca mesajul să fie oarecum mai puternic.

12.26 p.m. Acum, el transmite un mesaj direct conducerii AEP din garnizoană. „Ascundeți un fugar de justiție, a sosit momentul să îl predați. Fiți deschiși. Nu vă ascundeți în spatele acestor garduri și bariere. Fiți deschiși dacă nu aveți nimic de ascuns. Nu aveți nevoie de acești bărbați și de aceste arme ca să vă apere. Fiți deschiși. Dacă iubiți dreptatea așa cum credem noi, atunci dărâmați aceste ziduri. Dărâmați aceste ziduri! Dărâmați aceste ziduri!

12.28 p.m. Mulțimea continuă să scandeze. Nu se oprește. Cuvintele încercuiesc garnizoana. Cu siguranță, cei dinăuntru aud acest mesaj. „Dărâmați aceste ziduri! Dărâmați aceste ziduri! Dărâmați aceste ziduri!”

* * *

Se aflau în mașină, în drum spre lansarea unei noi inițiative de educare a copiilor în Santa Cruz. Leo privi nota de prezentare pe care o ținea pe genunchi. Schema se numea „Citește-o!” și consta în a oferi fiecărui copil din district câte o carte în fiecare semestru, carte cumpărată cu banii vreunui băiat născut prin partea locului, care ajunsese să câștige o avere în Silicon Valley. Leo dădu pagina și văzu biografia scurtă a ultimului donator. Îi ceruse lui Ross, ticălosul parvenit, să verifice posibile „bube”, iar acesta îi spusese că nu găsise nimic. Totuși, Leo citi biografia, căutând să-și dea seama dacă exista vreo legătură dubioasă sau o altă donație care ar putea cauza probleme. În politică, cel mai bine era să nu te încrezi în nimeni decât în tine însuși. Și nu numai în politică.

Berger vorbea la telefon, lingușind un susținător care avea nevoie de asigurări în plus. De data aceasta, primarul nu îi cerea bani. De

fapt, încerca să îi facă pe plac binefăcătorului, oferindu-i iluzia că i se cerea sfatul. Cu siguranță era doar o iluzie. La un moment dat, candidatul își luă telefonul de la ureche și apăasă pe butonul „mut”, lucru care îi permise să vorbească cu Leo în timp ce donatorul continua să vorbească cu el.

— Ai primit cifrele?

Leo își dădu seama că nu mai putea trage de timp.

— După ce termini convorbirea telefonică.

Berger dezactivă butonul „mut” al telefonului.

— Adam, cred că argumentul tău este prea important ca să mai sufere amânare. Am să discut imediat cu toți consilierii mei... Corect... De fapt, chiar acum suntem în timpul unei ședințe. Va fi pe primul loc pe ordinea de zi... Nu, eu ar trebui să-ți mulțumesc... Te țin la curent. Le pup pe Cindy și pe fete. Își așează telefonul în poală. OK, ce avem?

Leo ținea pe genunchi o hârtie tipărită, chiar sub hârtiile referitoare la inițiativa „Citește-o!” și un desen propus pentru noua broșură a campaniei: o imagine cu Berger și superba lui soție blondă pe fundalul unei păduri de sequoia. Trebuia să se prefacă cum că tocmai primise datele. El se uită la telefon, știind numerele pe de rost.

— Ține minte, sunt cifre brute. N-au fost încă procesate sau ajustate pentru...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leo! Dă-mi odată nenorocitele alea de cifre! Nu sunt copil.

— Ai coborât cu unsprezece în ultima săptămână. Berger – patruzeci și patru, Sigurdsson – patruzeci și doi.

— Isuse, se încadrează în marja de eroare.

— Da.

— Din punct de vedere statistic, e egalitate.

— Da.

— Suntem în California, Leo. Democrații n-ar trebui să fie la egalitate cu republicanii în California ÎN IANUARIE, LA NAIBA!

Șoferul aruncă o privire peste umăr. Leo afișă o expresie de genul „nu-ți face griji”.

— Știu, Richard. E doar o situație temporară, creată de evenimente neprevăzute și extraordinare. Va trece.

Berger se răsuci ca să se uite drept în ochii consilierului său.

— Și cum va trece mai exact, Leo? Hmm? Cum?

— Păi, noi...

— Am devenit candidatul pro-China în cursa asta. Asta-mi aruncă în cârcă Sigurdsson și Doran. Asta înseamnă sinucidere politică, Leo, crede-mă. Eu mă fac vinovat de faptul că las un psihopat să se plimbe liber prin oraș cu un ac în mână, că nu înfrunt garnizoana și nu fac presiuni asupra AEP. Acesta-i mesajul. În fiecare zi, Sigurdsson îl pupă în fund pe Padilla, ăsta-i mesajul: votează Berger și votezi ca AEP să reguleze Republica. Dacă nu vrei criminali chinezi neprinși și dacă nu vrei o bază chinezească uriașă în mijlocul Los Angelesului, atunci votează cu republicanii. Cum naiba putem contracara asta, Leo?

Leo expiră încet și scurt, de teamă ca să nu lase impresia că oftează.

— Trebuie să preîntâmpinăm situația asta. Am putea încerca din nou să obținem o întâlnire și o fotografie cu Padilla. Nu-i nimic rău în asta, dar cred că ar trebui să fie o chestie substanțială. Să subliniezi părțile tale pozitive și să faci aluzie la părțile negative ale lui Sigurdsson. Tu ești cel cu greutate în cursa asta, ține minte.

— Substanțială? zise Berger liniștindu-se puțin. Cum adică?

— Planifici un discurs important, poate în DC. Consiliul pentru Relații Externe, Agenția Națională de Presă. Știi tu, ca un om de stat. Discuți despre istorie, despre context, despre toate porcă... chestiile. Apoi ceri înființarea unei comisii. Bipartită. Foști senatori, câțiva guvernatori. Câțiva profesori care-și dau importanță.

— Și ce să facă?

— Să renegocieze tratatul.

— Glumești, nu?

— Nu, zise Leo întorcându-se cu fața către primar, genunchii lor atingându-se. De ce nu? Iei taurul de coame, vei fi cu mult în fața lui Sigurdsson. O vei lăsa cu mult în urmă, să miaune în legătură cu garnizoana. Între timp, tu urmărești lozul cel mare, căutând o soluție. Cum zicea și Eisenhower: „Dacă o problemă nu poate fi rezolvată, aceasta va crește”.

— Presa o să ne omoare. Toată lumea știe că nu putem schimba

tratatul. Nu se poate. E discutabil dacă președintele Statelor Unite poate să o facă, chiar dacă Congresul ar fi de acord. Guvernatorul Californiei nu poate face nimic. Nu de unul singur. Iar eu nu sunt decât primarul orașului Los Angeles! Îți imaginezi ce-ar face presa dacă ar afla? N-ar vorbi decât despre neputința mea.

— Cred că ai începe o dezbatere în...

— Nu vreau să încep o dezbatere: lasă asta în seama celor de la NPR. Eu vreau să câștig nenorocitele astea de alegeri.

— Vei fi personajul principal, un mare *lider* geopolitic, strategic. Ea nu face decât să se plângă, este la același nivel cu protestatarii din stradă. Tu ești mai presus. Tu plănuiești un viitor mai bun.

Leo observa că nu reușea să îl convingă. Teoretic, politicienii preferau termenele lungi; țineau discursuri despre asta, mai ales în timpul campaniei electorale. Întotdeauna sperau și plănuiau să guverneze pe *termen lung*. Realitatea cruntă însă era că acestora le păsa mai mult de timpul prezent. Și „prezentul” era mereu mai urgent. Leo îl putea cita pe Doran referitor la acest subiect: „Când am început să lucrez în domeniul acesta, totul se rezuma la titlurile din ziarele de dimineață. Și toată lumea se plângea că erau prea scurte”. Când programul de știri se scurta, Doran zicea: „Totul se rezuma la noaptea respectivă”: ce fotografii să folosești pentru jurnalul de știri de seară, sondajele zilnice. În prezent, vechiul program de știri de douăzeci și patru de ore părea un lux imposibil, cu un ritm încet și deliberat, aproape academic. În prezent, totul se rezuma la următoarele treizeci de secunde pe Weibo. Dacă un politician vede dincolo de acest orizont, era pe loc catalogat ca fiind prevăzător și cerebral.

Leo înțelese că șeful lui nu își dorea vreun plan genial care să îi aducă satisfacții politice peste mai multe săptămâni. Voia o soluție rapidă care să îl propulseze din nou acolo unde se aflase cu doar câteva zile înainte, în fața lui Sigurdsson cu cincizeci și cinci la patruzeci și cinci.

— Ai putea face ceva și mai urgent, începu el, revenind la ideea care îi venise dimineață și la care sperase să nu apeleze. Doar ca să arăți că ai *cojones* în chestia asta antigarnizoană.

Berger revenise la poziția originală, lăsându-se pe banchetă și

privind drept în față.

— Ascult.

— Este ceva ce ai putea face, nu numai despre care să vorbești. În calitate de primar.

— OK.

— Amenzi de parcare.

— Oh, te rog!

— Vorbesc serios. Îți amintești estimările pe care le-am primit de la Jack? Zeci de milioane de dolari din amenzi neplătite, vehicule neînmatriculate, depășirea vitezei.

— Pe care garnizoana refuză să le recunoască. Invocă imunitatea diplomatică, extrateritorială și tot rahatul.

— Da, da, știu. Bla, bla, bla. Ideea e că n-ai luat măsuri. Acesta este unul dintre motivele pentru care Sigurdsson poate să te învinuiască pentru că ești prea îngăduitor cu chinezii. Ai fi surprins să afli că electoratul a fost întotdeauna vehement în această privință. Asta disprețuiesc oamenii. Că persoanele din garnizoană pot conduce cu orice viteză vor, pot parca oriunde le convine, se pot comporta de parcă ar fi deasupra legii.

— Și chiar sunt.

— Atunci de ce nu le-am vârî sub nas o notificare legală referitoare la banii pe care ni-i datorează?

Berger clătină din cap.

— Pentru că o să părem demni de milă, de-aia. O să par *eu* demn de milă. Ne omoară femeile, iar eu îmi bat capul cu câțiva băiețași care trec pe culoarea roșie a semaforului? Am fi ca niște muște pe fundul unui elefant.

Se aplecă din nou în față, apropiindu-se atât de mult de fața lui Leo, încât consilierul îi simțea parfumul aftershave-ului.

— Parcă trebuia să pui capăt situație ăsteia, Leo. Ți-amintești? Ți-am spus: „Pune capăt situației”. Asta trebuia să faci. Nu vreau ca eu sau numele meu să aibă vreo legătură cu un astfel de caz. Nu mă vârî în așa ceva.

— Te înțeleg, Richard. Și m-am asigurat că...

— Nu mă lua cu „Richard”, Leo. N-o să fiu calm, supus precum o stagiară căreia i-o tragi. Nici gând. Nu vreau să fiu calm și supus.

Vreau acțiune. Vreau să rezolvi problema asta distrugând sursa, așa cum ți-am cerut. Și dacă ai „motive personale” pentru care nu vrei să faci ceea ce ți-am cerut, mă tem că timpul tău în această campanie a expirat. M-ai înțeles?

Leo încuviință din cap. Însă Berger nu terminase.

— Și când spun „sursa”, știi la ce mă refer, nu? Sau, mai degrabă, la *cine* mă refer?

— Da.

— Ai înțeles?

— Perfect.

— Bine. Primarul se lăsă din nou pe banchetă și privi pe geam afară. În acel moment treceau pe lângă niște pancarte cu „Sigurdsson guvernator”. Atunci ocupă-te de treabă. Acum.

Leo Harris își scoase telefonul fără tragere de inimă, simțind gustul eșecului.

Capitolul 36

Maddy încercase să iasă din bloc cu mult timp în urmă. O luă pe o străduță lăturalnică unde își parcase mașina pe care o închiriasse în urmă cu o zi, având nevoie de ceva timp ca să înțeleagă ce vedea. Roata din stânga-față era blocată de o „caracatiță” galbenă. Parbrizul era acoperit de un abțibild supradimensional, care obtura complet vederea și care o anunța că încălca legile de parcare ale orașului Los Angeles. Ea se dojeni. Făcuse o prostie că parcase mașina într-o zonă rezidențială fără a avea permis de parcare. Doar că, atunci când privi cu atenție indicatoarele, își dădu seama că nu exista nicio restricție acolo. Nu pentru acel moment al zilei. Privi în jur. Niciuna dintre celelalte mașini, care nu dețineau permis de parcare, nu fuseseră blocate. Doar a ei. Împreună cu vânătoarea zadarnică a lui Tony Gilper, ea consideră acest incident ca fiind o tactică a adversarilor ei pentru a o întârzia și a o abate de la drum. Și o confirmare a faptului că știau unde se afla și ce făcea. Acesta era modul lor de a spune că, în ciuda eschivărilor ei din ziua precedentă – și escula la apartamentul lui Leo nu o scăpaseră nici măcar o secundă din ochi.

Nu își putea permite să se lase descurajată de asta. Asta urmăreau, iar ea nu avea de gând să le dea satisfacție. Va face exact ceea ce își pusese în gând, iar ei dacă doreau să privească, n-aveau decât să privească.

Prin urmare, Madison străbătu câteva străzi, dintre cele mai aglomerate, apoi își scoase telefonul și își chemă un taxi. Cu toate că folosea unul dintre telefoanele cu cartelă, sperând că urmăritorii ei nu reușiseră să îl depisteze, își luă măsuri suplimentare de precauție. Sună la trei companii de taxi, una după alta, respingându-le pe primele două care sosiseră. Bănuia că indivizii care o urmăreau stăteau bine cu resursele – o oglindă dublă, o echipă de filaj la colțul străzii, alcătuită din trei persoane îmbrăcate în civil, un pretendent fals trimis să o vrăjească pe Katharine – și că ar putea avea la dispoziție chiar și un taxi fals, undeva prin apropiere. Dar era puțin probabil să aibă trei taxiuri la dispoziție. Când cel de-al treilea taxi opri în dreptul ei, iar șoferul îi spuse numele pe care ea i-l dăduse

dispecerului, încuviință din cap și urcă.

— La Terminal Island, spuse ea.

Și iat-o sosind, cu câteva minute înainte de prânz, la timp ca să prindă începutul discursului lui Padilla. Ținea carnețelul în mână, nu că ar fi plănuit să ia notițe. Nu se afla acolo ca să scrie. Măcar ținea ceva în mână. O diferență de ceilalți aflați acolo, lucru care îi plăcea. Mai nou, majoritatea reporterilor luau notițe electronic, introducându-le în telefoane. Însă Maddy prefera pixul și hârtia, să țină carnețelul în mână ca pe un scut.

În jurul ei, mulțimea scanda. „Dărâmați aceste ziduri! Dărâmați aceste ziduri! Dărâmați aceste ziduri!” Menținea tonul, ca și când ar fi crezut că aceste cuvinte erau o incantație, un fel de „Sesam, deschide-te!”, care vor face gardul să dispară brusc, ca prin miracol, și poarta să se deschidă larg, lăsând să se vadă garnizoana chineză în lumina iernii. Oamenii se delectau cu asta, convinși de propria lor dreptate, de misiunea lor comună, de acel sentiment al momentului pe care îl trăiești în timpul unei adunări importante, de convingerea că mersul lucrurilor se va schimba și că nimic nu le va putea sta în cale.

Padilla știau cum să îi manipuleze, nu încăpea nicio îndoială. Era născut pentru așa ceva; ai fi zis că manipulasese masele toată viața. El stătea în față, îi despărțea, poate, douăzeci de rânduri de oameni, pe o platformă improvizată și cu o portavoce în mână, și scanda împreună cu mulțimea. „Dărâmați aceste ziduri! Dărâmați aceste ziduri!”

Maddy bănuia că el își terminase discursul; nu avea cum să mai zică ceva care să întreacă acel punct culminant. Cu toate acestea, poziția lui corporală sugera că mai avea ceva de spus. Într-un final, profitând de un moment de tăcere, duse porta vocea la gură și spuse:

— Vom sta aici toată ziua, cu mâinile împreunate în jurul bazei până când vocile noastre vor fi auzite. Urale asurzitoare. Înainte de a încheia, aș dori să le mulțumesc unor oameni care au făcut acest lucru posibil.

El mulțumi polițiștilor, lucru care declanșă aplauze ironice, laudându-i pentru că păstrau ordinea. Câțiva polițiști de lângă Madison își ridicară mâinile în semn de apreciere: un gest ironic sau sincer, era greu de spus. Apoi Padilla le mulțumi organizatorilor,

„tuturor voluntarilor care s-au adunat în ultimele douăzeci și patru de ore pentru că iubesc acest oraș și pe locuitorii lui”. După care adăugă:

— Aș vrea să nominalizez o persoană, totuși. Nu știu dacă se află astăzi aici, nu o văd, dar dacă este, mi-ar plăcea să ne facă cu mâna, ca să îi putem mulțumi. Deoarece fără ea nu cred că v-ați mai fi aflat aici. Eu, unul, cu siguranță nu. Articolul ei, refuzul ei de a renunța, determinarea ei de a afla adevărul și de a ni-l spune și nouă au fost cele care au declanșat această mișcare. Ea este, la fel ca și mine, îndoliată. Și-a pierdut sora, la fel ca și mine. Vă rog să o aplaudăm pe Madison Webb.

Fu brusc înconjurată de un val de aplauze atât de puternice, încât aerul din jurul ei părea că vibrează. Cineva începu să scandeze: „Madison, Madison”. În față, Mario își duse portavocea la buze.

— Vino în față, Madison, dacă ești aici. Oamenii ăștia vor să te vadă.

Zgomotul era palpabil, ca un zid care o înconjură. Ea se gândi să facă cu mâna și să salute din cap, un gest mic către Padilla, apoi realizează că până și asta ar atrage atenția asupra ei, și nu își dorea acest lucru. Rămase pe loc, neavând nici cea mai mică intenție de a merge în față. Oricum, i-ar fi fost imposibil să treacă prin mulțime; oamenii erau băgați unii într-alții, încât abia dacă te puteai mișca. Mai exact, ideea o oripila. Era jurnalist, nu politician. Voia să știe ce se întâmpla, atâta tot. Nu voia să facă lucrurile să se întâmple, doar să îi înțeleagă pe cei care le făceau.

Ce alegea să facă Padilla era treaba lui, însă ei, ideea de a fi aclamată și aplaudată pentru că era sora unei femei ucise i se părea respingătoare. Abigail era moartă. Asta nu o făcea pe Maddy vedetă.

Prin urmare, rămase pe loc, dorindu-și ca Mario să renunțe și să lase acest moment să treacă. Își privea cu încăpățănare picioarele – o anonimă, o față oarecare în mulțime – sperând că lipsa de contact vizual o va face cumva să dispară. În acel moment simți cum ceva o lovește în partea stângă, împingând-o doi sau trei pași mai spre dreapta. Trebuie să fi fost din cauza îmbulzelii, își spuse ea, încercând să-și păstreze echilibrul. Însă o secundă mai târziu simți un ghiont în spate. Mult mai puternic de astă dată. O trimise în față, făcând-o să-și

piardă echilibrul. Își întinse piciorul drept în față ca să își mențină poziția verticală, însă fu prea târziu. Simți o presiune pe spate – păreau a fi niște mâini – și, în secunda următoare, căzu, aterizând în genunchi.

Aproape instantaneu, simți călcâiul unei ghetete pe degete și o durere ascuțită care îi străbătu brațul. Mulțimea părea să o încercuiască și mai tare. Vedea picioare, tălpi, genunchi. Încercă să se ridice, temându-se să nu fie călcată în picioare în învâlmășeală. Însă mulțimea din jurul ei era prea compactă. Nu avea loc ca să se ridice în picioare.

În acel moment simți o lovitură puternică la ceafă, chiar în locul unde capul se unește cu gâtul.

— Hei! strigă ea inutil, crezând în continuare că fusese prinsă în vârtoarea mulțimii. Durerea era puternică.

O altă lovitură cu piciorul în mână, de astă dată în partea dreaptă. Dacă ar reuși să se ridice în picioare... Însă grupul de oameni din jurul ei devenea tot mai compact. Jos era întuneric. Nu vedea cerul de deasupra, doar o pădure de picioare. În depărtare auzea vocea lui Padilla. Însă el se afla pe mal, iar ea la câțiva stânjeni adâncime față de suprafața oceanului.

Mai primi o lovitură, direct în gât. Lăsa să-i scape un sunet, jumătate gâfâind, jumătate vomând. O clipă mai târziu, dintr-o altă direcție, cineva o lovi cu gheata în coapsă. Apoi, ca și când și-ar fi căutat mai bine ținta, aceeași gheată o lovi în pântec, șocul de a fi lovită în acel loc intim fu aproape mai puternic decât durerea.

Mai încasă trei lovituri, ultima fiind îndreptată cu pricepere spre capul ei. Cum se întâmpla mereu, creierul ei refuză să se oprească. Ea se gândea că dacă oamenii din jurul ei ar conștientiza ce se întâmpla, ar crede că era un accident îngrozitor. Probabil că lumea nu îi observase pe cei doi sau trei bărbați care, bănuia ea, formaseră un cerc în jurul ei pentru a-i împiedica intenționat pe ceilalți să arunce o privire, și care îi provocau pe rând durere. Probabil că se ținuseră aproape de ea, de o parte și de alta a ei, așteptând momentul potrivit. Nimeni nu observă că bărbații se îndepărtară după ce își terminaseră treaba, fiecare într-o altă direcție, și se amestecară cu mulțimea – făcându-se nevăzuți tocmai în momentul în care Madison Webb își

pierduse conștiința.

Capitolul 37

Doran își plimbă privirea prin încăpere. Îi cunoștea pe acești oameni. Știa de ce biserici aparțineau, cum le chema pe fiicele lor, emisiunile TV pe care le urmăreau, mașinile pe care le conduceau. Pe niciunul nu îl mai întâlnise până atunci. Aceștia erau șefi de district, membri ai Partidului Republican, o rasă pe care o cunoștea la fel de bine cum își cunoștea propria familie. De fapt, având în vedere că părinții lui erau amândoi decedați, iar fosta lui soție și fiul lor locuiau în Maine, el îi cunoștea mai bine decât pe propria familie.

Întrunirea din agenda de zi, de la sediul campaniei din Sacramento, avea să fie una dificilă. Această întrunire din ianuarie în timpul cursei pentru statul California era întotdeauna dificilă pentru Partidul Republican. Cei mai în vârstă dintre membrii partidului își aminteau, sau cel puțin auziseră despre zilele de glorie când Ronald Reagan câștigase detașat rundele către Casa Albă. „De ce n-am avea parte de așa ceva și acum?” strigau ei, în pantalonii lor de nailon și cu ochelari supradimensionați, deși nu cu aceste cuvinte.

Însă de astă dată va fi diferit. Datorită cotidianului *LA Times* și a jurnalistei-detectiv, protestele din fața garnizoanei făcuseră ca Elena Sigurdsson și Berger să ajungă la egalitate, o realizare fenomenală pentru un republican într-o fază atât de timpurie a scrutinului. Există riscul ca toate acestea să i se urce la cap candidatei, care ar putea crede că avea ceva deosebit, că această modificare a cifrelor se datora farmecului și charismei sale. Era greu să le aducă la cunoștință că erau asemenea unei conserve cu fasole boabe a cărei vânzare creștea sau scădea în funcție de vicisitudinile pieței. Dar o va face dacă va fi nevoie.

Nu era nevoie să o facă atunci. Aceasta trebuie să fie un moment de bucurie, de relaxare. Craig invitase o echipă de filmare cu această ocazie, cu siguranță pentru a ridica moralul membrilor taberei lui Sigurdsson. Nu era o idee rea, recunoscuse Doran fără tragere de inimă. El se rezemă de peretele lateral.

După o introducere din partea președintelui Ted Norman – mai roșu la față decât de obicei, cu ridurile din jurul ochilor mai adânci,

deoarece radia de bucurie –, candidata își începu discursul fără niciun preambul, făcând o evaluare a cursei care o aștepta, expunând motivele pentru care nu trebuiau să se mulțumească cu atât, afirmând că totul depindea de sprijinul lor pentru a obține voturi, că statul California era pregătit pentru schimbare și, cu ajutorul lor, acest lucru se va întâmpla în noiembrie!

Apoi sosi momentul întrebărilor, prima fiind una mai mieroasă.

— Sunt atât de mândră de voi și de această campanie! Credeți că putem câștiga aceste alegeri?

Această întrebare stârni un ropot de aplauze și afirmația previzibilă: „Nu aș fi intrat în cursa aceasta dacă nu aș fi crezut... după cum am afirmat mereu, că voi câștiga!”

Apoi, întrebările deveniră mai generale. Care este cea mai mare slăbiciune a adversarului dumneavoastră? Ce am putea face, aici, pe teren, ca să câștigăm? Care este primul lucru pe care îl veți face în calitate de guvernator? „Ciudat ce efect putea avea un sondaj bun, reflectă Bill Doran.” Fără el, acești activiști ar avea pretenții mai mari, ar avea obiecții, ar critica ulterior întreaga strategie de campanie, convingși că se pricepeau mai bine decât acești consilieri angajați, care nu înțelegeau politica statului California la fel de bine ca și ei. În schimb, erau chit.

Apoi Sigurdsson arăta insistent cu mâna în spatele încăperii; Doran fu nevoit să își răsucescă gâtul gros ca al unui fundaș ca să îl poată vedea. El observă expresia ursuză a bărbatului, separându-l automat de restul susținătorilor înghesuți în încăperea, care erau cu toții extrem de veseli.

— Și eu vreau să vă mulțumesc pentru această campanie, începu el. Mai ales pentru curaj. Era timpul ca o persoană să dea dovadă că are *cojones* – el puse accentul pe litera, j” –, să spună ceea ce trebuie spus în țara asta. Ce *trebuia* spus de mult timp. Nu m-aș fi gândit niciodată că o femeie va avea curajul să facă asta – mă scuzați –, dar asta e. Așa funcționează uneori lucrurile.

Un susur perceptibil de dezaprobare traversă încăperea. El continuă:

— Cineva trebuia să spună adevărul despre ce se întâmplă. Despre amenințarea pe care am lăsat-o să pătrundă pe teritoriul țării noastre.

Doran își încordă mușchii.

— Știu că nu avem voie să vorbim așa cum vorbea tatăl meu – despre „pericolul galben”. Nu este *corect din punct de vedere politic*. Dar, uneori, trebuie să spui asta. Iar în acest moment, este vorba chiar despre pericol. Sunt chiar aici. Călcând cu talpa ghetelor *lor* pământul *nostru*. Așadar, vă rog să mă scuzați dacă nu sunt prea politicos.

Doran își îndreaptă umerii, ridicându-și bărbia. Se uită drept în ochii lui Craig, aruncându-i o căutătură care spunea: dezastru. El sublinie acest lucru, înclinându-și capul spre camerele de filmat. „Nu va fi de bine.” Ca să înrăutățească parcă lucrurile, Norman încuviința vizibil din cap, deși camerele erau îndreptate asupra lui, lăsând impresia că această gândire extremistă reprezenta adevărata, deși reprimată, ideologie a partidului.

Însă Doran nu trebuia să-și facă nicio grijă. Instinctul îi spuse lui Sigurdsson că era momentul să intervină. Ea începu să vorbească peste cel care luase cuvântul, timp în care Craig îl localizează pe tehnician și îi spuse să îi întrerupă acestuia microfonul. Bărbatul vorbea în continuare, strigând ca să se facă auzit, însă ea avea microfon, iar el, nu, prin urmare candidata se afla în avantaj.

— Aș vrea să fiu bine înțeleasă. În această campanie nu este loc pentru rasism sau xenofobie. Când cei prezenți începură să aplaude, ea continuă să vorbească. Chiar dacă nu spunea cine știe ce – „Nu este loc, vreau să fiu foarte bine înțeleasă...” – tactica ei dădu roade, era un truc retoric vechi. Crea iluzia că vorbitorul se îneca în aplauze, chinându-se să înoate prin acel val de aprobări care o împresura.

Doran își dădu acordul, încuviințând din cap. Candidata își asuma bine rolul și câștiga respect. Era prea realist ca să se lase condus de emoții. Se va baza întotdeauna pe statistici; nu se va lăsa purtat de val. Acestea fiind zise, până și consultanții politici angajați în campanii simțeau nevoia să trăiască momentul, să trăiască ceea ce trăiau și ceilalți oameni. Dacă încetai să te mai critici, atunci habar nu aveai cum să îi critici pe ceilalți. Iar în acel moment el simțea, era gata să jure, ceea ce simțea fiecare șef de district din acea încăpere: că această femeie chiar putea câștiga alegerile din noiembrie. Că putea fi următorul guvernator al Californiei și după aceea, cine știe?

Următoarea ei acțiune nu făcu decât să confirme această impresie. Apelă la o tactică subtilă în două faze, ceea ce nu era prea ușor pentru o novice. Mai întâi, își întări atacul împotriva rasismului, făcând apel la votanții moderați (mai ales femeile din suburbii, între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani). „Mesajul meu a fost întotdeauna unul referitor la patriotismul de modă veche, genul de patriotism pe care mi l-au insuflat părinții mei: America aparține americanilor – *tuturor* americanilor, fiecăruia dintre noi, indiferent de originea noastră.”

Apoi, se adresă pionilor principali, ca aceștia să nu creadă că se înmuiase. „Toți cei care iubim America avem același simțământ. Vrem ca poporul american să fie din nou puternic, să fie din nou mândru, să fie din nou națiunea independentă la care au visat fondatorii ei. Prieteni, haideti să trimitem împreună un mesaj Californiei și nu numai: A sosit momentul să ne luăm țara înapoi!”

Joi 10.10 p.m.

Prima senzație, înainte de a simți durerea sau lumina puternică de deasupra, o luă prin surprindere. Madison Webb nu știa ce însemna un somn lung și profund, tocmai de aceea pentru ea această experiență veni ca un șoc. Aduse cu el și o plăcere oarecum ciudată, deși trecătoare. Însă, în momentul în care făcu o mișcare, orice urmă de confort fu risipită de durere.

Simțea cum îi bubuia ceafa, durere care emana o pată ce se tot mărea, asemenea unui nor cenușiu, pe gâtul ei. Parcă și-o și imagina, contractându-se și lărgindu-se în același timp cu durerea. Încercă să se întoarcă, dar asta nu făcu decât să zgândărească și alte dureri pe care le simțea în corp: durerea agonizantă pe care o simțea în coaste și în mușchi. Lăsă să-i scape un sunet care era jumătate strigăt, jumătate gâfâit. Încă nu deschisese ochii.

Apoi îl auzi înainte să îl vadă. Vocea lui era blândă și liniștitoare. Își așează mâna pe mâna ei.

— Nu te grăbi, zise el.

Era Jeff Howe. Răbdător, tăcut, pregătind-o cu blândețe. Comportându-se ca și când ar fi fost un membru al familiei, ca și când ar fi fost iubitul ei.

Acest lucru o determină să deschidă ochii, ca să afle ce naiba se petrecea. Văzu pereții albi ai spitalului; întinzându-se în fața ei, așternuturile mototolite de pe patul de spital. Ședea înclinată, cu toate că era convinsă că nu se poziționase singură astfel. Avu nevoie de cel puțin treizeci de secunde ca să realizeze că salteaua fusese ridicată pe jumătate pentru a alcătui acest unghi, însă nu avea nicio legătură cu ea. Își mișcă brațul strâng sub pătură ca să se convingă că era în regulă. La fel procedă și cu dreptul. Această mână însă se odihnea lângă locul ei intim care, își aminti ea, fusese traumatizat.

Își aminti visul, acea senzație că era înghițită, ca și când s-ar fi scufundat într-o mocirlă. Doar că această mlaștină era alcătuită din oameni. Stătea nemișcată, apoi, brusc, pământul se despicase, devorând-o înainte să se închidă deasupra ei. Odată înghițită de pământ, demonii începuseră să o împungă și să o înghiontească cu furci de fier înroșit și bâte grele; căzuse, iar ei începuseră să o lovească cu picioarele și cu pumnii în vintre. Îi văzuse pe doi dintre ei, sau, poate, îi simțise – la început, atacatorii ei o flancaseră asemenea unor gărzi de corp, hotărâți să o protejeze. Însă când aceștia începuseră să îi aplice nenumărate lovituri cu bocancii și cu pumnii, în încercarea de a-i bătători trupul extenuat ca pe o bucată de carne, ea nu mai reușise să le zărească fețele.

— Am avut un vis foarte urât, zise ea, simțind cum aceste cuvinte o epuizau.

Încerca să se concentreze, însă lumina era prea puternică.

— Da, trebuie să fi semănat cu un vis.

— Știi despre visul meu? Ciudat.

Simți cum o doare toată fața când încercă să ofere și cel mai slab zâmbet.

— Mi-aș fi dorit să fie doar atât, Madison.

În acel moment, în toată confuzia, îi veni în minte cuvântul „analgezic”, ca și când acesta ar fi ieșit dintr-un nor de ceață. Asta era, de aceea dormise.

Apoi veni cealaltă conștientizare, aceeași care o întâmpina în fiecare „dimineață” – sau, mai exact, după fiecare perioadă scurtă de somn avută în ultimele zile – conștientizarea că Abigail nu fusese ucisă în vreun coșmar imaginar. Că avea de-a face cu o realitate

cruntă și dureroasă pe care nu avea cum să o evite. Va fi tot acolo și mâine. Abigail însă, nu.

Abia în acel moment ea își îndreptă privirea către Jeff care ședea aplecat în față pe un scaun simplu de lemn de lângă patul ei. Sub fiecare ochi avea câte o dungă neagră.

— Ce s-a întâmplat? zise ea încet, încercând din nou să schițeze un zâmbet.

— Multe, Madison. Multe s-au întâmplat.

Ea ridică din sprâncene, o mișcare ce îi aduse mai multă durere decât ar fi trebuit.

— Începând cu tine. Ai fost la demonstrația lui Mario Padilla, asta îți amintești?

Maddy încuviință aproape imperceptibil din cap.

— Lucrurile au degenerat. Au cam scăpat de sub control. A izbucnit o încăierare în apropierea ta. Cumva, ai căzut și tu la mijloc. Nu știu cum. Cunoscându-te, ai încercat să împaci cele două tabere.

Îi zâmbi larg. Ea fii șocată de albul dinților lui: chiar și în acea stare de uluire, își dădea seama că încerca să fie șarmant, să o cucerească.

Un gând începu să ia naștere încet, încolăcindu-se ca un vierme adormit. Ea nu își putea da seama de semnificația acestuia, însă știa că nu era de acord cu ceea ce spunea Jeff, cu toate că nu știa exact de ce. Înainte ca ea să apuce să dea glas acestui gând, el începu să vorbească din nou.

— Dar s-a mai întâmplat ceva, Madison. De aceea mă aflu aici.

Ea își adună forțele ca să spună.

— Continuă.

Sunetul nu fu mai tare decât o șoptă.

— L-am prins, Madison. L-am găsit și l-am prins.

Capitolul 38

Maddy își lăsa capul pe pernă în timp ce Jeff îi explica faptul că, după o încercare îndelungată, programul de recunoaștere facială reușise să găsească o potrivire cu chipul depistat la barul din Sala Mare în noaptea în care fusese ucisă Abigail. Având în vedere unghiul neclar, fusese nevoie de o echipă de experți specializați în computere care să obțină o imagine după care să se poată face o identificare clară. Înregistrările de la bar arătau că suspectul plătise în numerar, prin urmare nu exista nicio posibilitate de identificare. Bărbatul venise singur, așadar nu existau martori care să fie interogați. Fusese neobișnuit de greu de găsit ceea ce, în tonul neoficial al lui Jeff, oferea motive de suspiciune.

— A avut grijă, zise el.

— Și celelalte persoane?

— Toți bărbații care au fost interogați până acum au fost eliberați. El este făptașul, suntem siguri de asta.

— Nu, zise ea simțindu-se frustrată pentru că nu putea vorbi mai repede. Celelalte femei.

— Cred că echipa cercetează fiecare caz pe rând, răspunse el lăsând cuvintele să trăgăneze.

— Deci cine este, acest...

— Justin Brooks.

Ea preferă să dea afirmativ din cap decât să treacă prin chinul de a-i repeta numele.

— Cine este?

— Caucazian, douăzeci și opt de ani, veteran de armată, locuiește în Long Beach, vizitează ocazional LA-ul, necăsătorit, cazier curat în general, în afară de două avertismente pentru violență domestică. A lucrat pentru o firmă de relocări; ultima slujbă cunoscută este cea de taximetrist.

— Violență domestică? Cuvintele păreau să aibă mai multe silabe decât își amintea Maddy, deoarece îi fu foarte greu să le rostească.

— Da. Asta a convins-o pe Barbara.

Maddy tăcu și închise ochii când înghiți în sec. Barbara Miller,

detectivul. Nu îi dădea pace o întrebare la care nu primise răspuns. Cu greu, ea o rosti cu voce tare.

— Există vreo legătură între, ea înghiți din nou, acest bărbat și celelalte? Între el și Rosie? Sau Eveline? Există vreo legătură?

Jeff se uită la ceas.

— Pentru Dumnezeu, Madison. Doctorii mi-au spus să nu vorbesc cu tine mai mult de treizeci de secunde.

Își dezveli din nou dinții albi.

— Răspunde-mi la întrebare. Nu mai era o șoptă, ci mai mult o vorbă neclară, ca și când tocmai ar fi ieșit de la dentist.

— Madison, nu mă mai ocup de cazul acesta, mai ții minte?

— Barbara ți-ar fi spus. Ție îți spune totul.

El se ridică în picioare ca și când ar fi dat să plece.

— Trebuie să te odihnești, Madison. Te rog. Uită că îți cer eu asta, ți-o cere *corpul*.

El își așeză ușor mâna pe a ei, un gest care avea mai multe semnificații și care tocmai de aceea fusese făcut: putea fi un gest platonice dacă asta își dorea ea. Era deja lângă ușă, când ea îi spuse:

— Am crezut că te-au mutat. La departamentul rutier. Pedeapsă pentru că m-ai ajutat.

— Așa este.

— Însă tu ești aici. În acțiune.

Îi era greu să formuleze fraza, deoarece avea gura plină de vată.

— M-au adus înapoi.

— Cum de... Ea înghiți, din cauza efortului. Cum de te-au adus înapoi?

— Ce să zic, șeful poliției m-a plăcut întotdeauna. Odihnește-te acum.

* * *

În salon era liniște, în afară de o mașinărie nevăzută și, pentru ea, misterioasă, care scotea un sunet scurt. În poală avea un buton roșu atașat de un cordon lung. Se întrebă cine va veni dacă îl va apăsa. Lucru care aduse din nou în prim-plan acel vierme care nu reușise să se descolăcească cât timp Jeff Howe fusese în fața ei: faptul că dezaprobase relatarea lui referitoare la cele întâmplare în timpul

demonstrației. Nu existase nicio încăierare. Nu existase nicio luptă. Ea fusese doborâtă la pământ și lovită. De ce susținea el altceva?

Apoi, Jeff se întorsese la vechiul său post, pedepsa lui luând sfârșit înainte să înceapă.

„Ce să zic, șeful poliției m-a plăcut întotdeauna.”

Jarrett intervenise personal ca să înlătore suspiciunea. De ce ar face asta? Doar pentru că îl plăcea pe Jeff? Și, și...

Mintea i se încețoșă din nou precum geamurile unei mașini într-o dimineață de iarnă. „Gândește”, își zise ea, dar până și această instrucțiune ajunse cu întârziere în creierul ei. Jeff tocmai inventase o poveste menită să ascundă faptul că ea fusese bătută în plină zi, că fusese urmărită și, își amintea ea acum cu groază, privită cu ajutorul camerei de filmat pe care cineva o instalase în baia ei. Cineva îi făcuse propuneri indecente prietenei ei, care era și cea mai apropiată colegă a ei. Se trezise cu roata mașinii blocată fără motiv. Toate acestea se întâmplaseră imediat după ce Maddy tipărise un articol scurt în care acuza garnizoana. De ce ar încerca Jeff să mușamalizeze așa ceva?

„Ce să zic, șeful poliției m-a plăcut întotdeauna.”

Se mișcă ușor, ceea ce îi provocă dureri în coaste și între picioare. Se atinse din nou acolo, ca să evalueze durerea. Fusese lovită cu putere și cât se poate de deliberat, iar felul în care fusese bătută transmitea un mesaj: că odată stârnite, forțele din spatele garnizoanei o puteau urmări, privi și lovi acolo unde o durea. Nu aveau să se poarte cu mânuși, doar pentru că era femeie.

Trebuia să-și păstreze concentrarea. Ce știa, de fapt, despre Jeff Howe? Că o dorea de mult, chiar cu insistență. Ce altceva? Că era ambițios. Și că ambiția lui era justificată: pe vremea când scria despre cazuri de omucidere, circulau zvonuri prin LAPD despre o posibilă promovare a lui Howe, poate ca și viitor șef al poliției. La început, într-o localitate mică – San Luis Obispo, să zicem, sau undeva în afara statului –, dar după aceea, cine știe? Se potriveau rolului: patruzeci de ani, păr grizonant, priceput cu presa. Prin urmare, dacă se ajunsese într-un punct culminant, oare ce alesese el: bunăstarea ei sau cariera lui?

Nu era greu să îți imaginezi conversația – Jarrett promițându-i lui Howe să îl restabilească pe post dacă ajută la liniștirea apelor pe care

le tulburase o anume jurnalistă încăpățânată. „S-ar putea să o cunoști puțin. Oricum, vrei să mă ajuți, Jeff?” Era posibil ca detectivul să fi știut sau nu despre relațiile de corupție pe care Jarrett le avea cu garnizoana. Cu siguranță nu avea nevoie să devină complice. Simplul fapt că șeful poliției îi cerea asta era un motiv suficient de întemeiat ca să spună da.

Abia dacă își mai putea ține ochii deschiși, însă nu voia să adoarmă. Dormise și așa prea mult. Trebuia să afle ce se petrecea dincolo de cei patru pereți. Când se întinse după telecomandă, o durere cumplită care pornea din vintre îi străbătu coastele și gâtul. Schimbă din telecomandă canalele până când ajunse la știrile locale.

Fu nevoită să urmărească o știre despre Olimpiada de Iarnă. „Încă o dezamăgire pentru echipa SUA, când echipa de aur a Americii a suferit o înfrângere zdrobitoare în competiția de patinaj artistic – pierdem pe rând medaliile.” Apoi o știre legată de afaceri despre cum un alt străin îndrăzneț a licitat pentru a cumpăra o marcă eminentamente americană: „Acum, nici măcar ketchupul de pe hamburger nu mai este american”. În cele din urmă, veni și știrea pe care o aștepta ea.

„Să revenim la știrea principală, aici la KTLA News 11, arestarea unui suspect în ancheta privitoare la uciderea lui Abigail Webb. Un bărbat în vârstă de douăzeci și opt de ani, pe nume Justin Brooks, se află în custodia poliției. Brooks a fost surprins de camerele CCTV de la barul restaurantului Marii Săli a Poporului unde victima a fost văzută pentru ultima oară în viață în noaptea în care a fost ucisă. Mai devreme, corespondenta KTL, Janice Rossi, a dat de urma lui Mario Padilla, care conduce o campanie importantă pe acest subiect și care crede că sora lui Rosario a fost ucisă luna trecută.

— Mă bucur că Justin Brooks a fost arestat. Familia mea, precum și toți susținătorii noștri vor lăsa această anchetă să își urmeze cursul firesc și vom aștepta cu nerăbdare să vedem ce va descoperi poliția și justiția. Vă mulțumesc foarte mult.

— Mario, vei renunța la campanie?

— Pentru moment, le vom acorda timp autorităților ca să-și facă treaba. Tot ce am vrut noi și celelalte familii a fost ca ucigașul ființelor noastre dragi să fie adus în fața justiției.

— Dar tot ce ai spus până acum... demonstrația din fața garnizoanei?

— După cum spuneam, îmi doresc ca această anchetă să-și urmeze cursul firesc. Haideți să aflăm cine a comis aceste crime oribile. Dacă se va dovedi că nu există nicio legătură cu garnizoana, voi fi primul care își va prezenta scuzele. Nu voi avea nicio problemă în acest sens.

— Și demonstrația pe care ați planificat-o pentru săptămâna viitoare în fața garnizoanei?

— Am suspendat-o. Mulțumesc.

A fost Mario Padilla care a vorbit cu Janice Rossi de la KTLA. Să vedem cum stăm cu vremea. Al, vom renunța în curând la căciuli și mănuși? Ce ai pentru noi?”

Madison apăsă pe butonul telecomenzii, făcând turul canalelor disponibile și oprindu-se la ceea ce devenise serialul numărul unu, o emisiune care apăruse în toiuil Războiului Rece despre un tată din suburbie care era obsedat să construiască și apoi să echipeze un buncăr în curtea din spate a casei și a cărui soție și copii ridicau din umeri, oftau și râdeau de iluziile pe care și le făcea de a conduce rezistența americană atunci când vor fi invadați de ruși. Pe vremea aceea, toate comediile păreau să fie la fel: bărbați americani nefericiți, care aveau visuri absurd de grandioase. Urmări serialul vreme de câteva minute, reușind să scoată două-trei chicote dureroase, apoi mai apăsă pe butonul telecomenzii de câteva ori înainte să cadă într-un somn agitat, unul indus de codeină și presărat cu vise cu smog, și bombe, și bărbați care stau la bar, cu fețele mereu întoarse.

* * *

Maddy nu știa, însă dormea de mai bine de șase ore când cuvintele din televizor i se furișară în subconștient, ca și inundația care pătrunde pe sub ușă. La început, acestea se amestecară cu visul ei: „trup” și „poliție” și „miezul nopții” potrivindu-se perfect în creierul ei cu poveștile din faza REM.

Însă ceva ce continua să se repete o smulse într-un final din acel somn adânc, obligând-o să se trezească. Avu impresia că era toiuil nopții, deși era, de fapt, dimineața devreme. Își dădu seama de acest lucru când îl auzi pe prezentatorul știrilor de dimineață de la KTLA

vorbind în stilul specific.

„Din nou, în detalii mai schematică acum, imaginea pe măsură ce o obținem. Surse din Departamentul de Poliție din Los Angeles au declarat pentru KTLA că trupul unei femei a fost descoperit în regiunea Burbank. Se pare că femeia a murit din cauza unei supradoze de heroină. Se crede că are în jur de douăzeci de ani, a fost găsită azi-dimineață în casa ei de către iubitul ei, care s-a întors acasă din tura de noapte. KTLA a aflat că el a găsit-o întinsă pe jos, iar lângă ea erau instrumente pentru injectat droguri.”

Maddy încercă să se ridice în fund, însă salteaua fusese coborâtă. Făcu ochii mari și privi ecranul.

„Dăm legătura corespondentei noastre de la fața locului, Valerie Walker. Valerie?”

Aflată în fața benzii galbene marcată „Nu treceți”, pe fundalul cerului de culoarea indigo presărat cu lumina intermitentă a girofarurilor mașinilor de poliție, Valerie Walker începu să reproducă aproape cuvânt cu cuvânt tot ceea ce spusese mai devreme prezentatorul de știri. Însă, când auzi din nou aceste cuvinte, Maddy percepu ceva nou.

„LAPD nu s-a pronunțat încă asupra acestui subiect, însă felul în care a fost descoperită această femeie va lăsa loc speculațiilor că este o altă victimă a așa-numitului «ucigaș cu heroină» despre care se crede că s-ar afla în spatele celor trei decese inexplicabile care au avut loc în oraș în ultimele săptămâni, inclusiv al lui Abigail Webb, desigur, găsită moartă în urmă cu doar patru zile.”

Maddy tresări. Felul întâmplător în care sora ei devenise proprietate publică încă o șoca, cu toate că existau cu siguranță mulți oameni, printre care se număra și Quincy, care ar spune că și ea contribuise la asta.

„Există câteva detalii pe care KTLA încearcă încă să le verifice și care ar sugera ceea ce experții criminaliști numesc «semnătura» folosită de criminal – o semnătură care se pare că se regăsește din nou în acest caz. Vom afla mai multe când vom primi confirmarea. Scott?”

— Ai aflat toate acestea de la poliție, Valerie?

— Neoficial, Scott. Reprezentanții LAPD ne-au oferit prea puține

detalii. Însă, și trebuie să subliniez faptul că KTLA nu a reușit să verifice toate acestea independent, unele detalii apar acum prin rețele sociale. Există un cont pe Weibo, aparținând, din câte se pare, iubitului decedatei, iar acesta a făcut cunoscute anumite detalii referitoare la caz. Este incredibil. S-a conectat la Weibo la o oră și jumătate după ce a descoperit trupul iubitei lui. Acesta a scris: «Asta i-au făcut iubitei mele. La fel i-au făcut și celelalte fete.»»

Maddy simți primul val de adrenalină străbătându-i trupul. Valerie vorbea în continuare.

„— Trebuie să subliniem faptul că toate acestea nu au fost confirmate. Vom verifica pentru KTLA și o vom face în cursul acestei dimineți. Au început să apară niște fotografii tulburătoare, pe care sperăm să le putem verifica. Însă afirmația cum că aceasta ar fi cea mai recentă crimă dintr-o serie de alte crime este din ce în ce mai vehiculată pe rețelele sociale și sperăm că poliția va răspunde acestor întrebări într-o conferință de presă pe care o va ține în această dimineață. Scott?

— Dar ce spune poliția despre faptul că acest deces – această crimă, poate – a avut loc la câteva ore după ce suspectul principal în așa-numitele «omoruri cu heroină» a fost arestat și închis?

— Poliția nu a dat nicio declarație în acest sens, Scott. Există o mare necunoscută în toată povestea asta. După cum știi, reprezentanții LAPD au fost extrem de optimiști, unul dintre ei anunțând scurt presa: «L-am prins pe făptaș». Și-acum, asta. Va fi o lovitură puternică pentru moralul celor de la LAPD, fără nicio îndoială. După cum am mai spus aici, la KTLA, acesta a fost un caz important și prioritar pentru departament: de la cel mai mic la cel mai mare rang, cu toții au dorit să rezolve acest caz. S-au făcut presiuni din sfera politică, după cum știi, prin urmare, miza este foarte mare pentru poliție. Însă dacă această crimă recentă are, într-adevăr, legătură cu celelalte, asta înseamnă că ucigașul este în continuare liber, prin urmare, bărbatul care se află în prezent în custodia poliției nu este vinovatul bănuit de LAPD – lucrurile sunt mult mai complicate. Scott?»

Ușa se deschise fără zgomot, iar în salon intră o femeie în haine albe, împingând un cărucior. Trăsăturile feței erau blânde, materne,

cu toate că, probabil, era cu doar cinci ani mai în vârstă decât Maddy. Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi zis că asistenta era din Filipine sau din Vietnam, poate.

— Ah, te-ai trezit!

— Am dormit mult? răspunse Maddy cu o voce mai groasă decât s-ar fi așteptat.

— Destul de mult. De când a plecat soțul tău de aici aseară. Ai adormit repede!

— Nu este soțul meu.

— Am uitat. În LA, lumea nu se căsătorește. Toată lumea așteaptă! Dacă am iubit chipeș, mă căsătoresc!

— Nu este iubitul meu.

— Oh. Femeia părea dezamăgită. Poate vrea să fie iubitul tău? Stai să-ți iau temperatura.

Zicând acestea, ea îi vârî un revolver în ureche lui Maddy, sau cel puțin așa i se păru. Asistenta folosea un termometru, care scoase un sunet scurt înainte să i-l scoată din ureche și să îl verifice. După ce termină, Maddy o rugă să îi aducă telefonul care era la încărcat pe noptieră. Nu își aducea aminte să îl fi pus acolo.

Asistenta se conformă, însă zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Poate că avusese chef de povești; Madison se temea să nu o fi jignit. Însă nu avea timp de așa ceva. În timp ce îi era luată tensiunea, Maddy citi cele câteva mesaje care o întâmpinară. Trei de la Quincy. Primul, un simplu: „Unde ești?”, al doilea, mult mai îngrijorat: „Am aflat că ești în spital. Vin imediat”. Al treilea spunea: „Am vrut să te vizitez. Asistentele mi-au spus că dormi și că nu trebuie să fii deranjată”. Și unul de la Katharine: „Of, draga mea, am aflat ce s-a întâmplat, îmi pare atât de rău. Enrica spune că nu se mai poate așa. Trebuie să te oprești din alergat, să vii la noi și să ne lași să avem grijă de tine. A făcut supă”.

Maddy accesă Weibo pe telefon și, așa cum auzise la KTLA, discuțiile de dimineață se refereau la descoperirea celui de-al patrulea cadavru din ultimele săptămâni. Multă lume era mirată de comportamentul ciudat al iubitului decedatei, care devenise activ pe Weibo la scurt timp după ce îi descoperise trupul. Era un alt punct de referință pe Weibo, scria un cronicar de la *LA Times* care își asumase

rolul de înțelept.

Maddy trecu mai departe. La fel ca majoritatea reporterilor, ea își dorea să afle informații, nu să citească comentarii. Spre uimirea ei, exista un volum mare de detalii concrete. Din câte se părea, iubitul postate fotografii de la locul crimei, înainte ca poliția să sosească și să preia controlul. Una dintre fotografiile fusese ștearsă în mod repetat, însă Weibo fiind Weibo, aceasta apărea din nou, în altă parte. Madison avu nevoie de răbdare – o doză dublă de răbdare, având în vedere că abia reușea să își miște degetele – însă, în cele din urmă, reuși să o găsească.

Aceasta înfățișa trupul femeii pe care îl descoperise bărbatul, însă capul îi fusese „tăiat” din fotografie, ceea ce îi conferea anonimitate și o oarecare demnitate. Purta o rochie descheiată până la talie și, fie că iubitul o desfăcuse, fie că o găsisese astfel, desfăcută, lăsând să se vadă abdomenul și picioarele, sutienul și chiloții. Madison își dădu imediat seama că acesta făcuse fotografia și apoi o postase.

În centrul imaginii se afla un singur fir de mac, vârât cu grijă în chiloții femeii, astfel încât să formeze o diagonală peste zona ei intimă. Era o imagine tulburătoare, deoarece simboliza atât blândețea – semăna cu un trandafir așezat pe perna iubitei cât și violarea, pentru că fusese atins cel mai intim loc.

Lui Madison îi răsunau în minte cuvintele pe care le auzise la buletinul de știri. „Ceea ce experții criminaliști numesc «semnătura» folosită de criminal.” Știa totul despre asta. Era trăsătura caracteristică a oricărui criminal în serie.

Reportera se referea cu siguranță la această fotografie, dar ce spusese în continuare? „O semnătură care se pare că se regăsește din nou în acest caz.” Se regăsește. Ceea ce înseamnă că reportera avusese motive să creadă că aceeași semnătură – macul din chiloți – fusese descoperită și pe trupul celorlalte trei femei – inclusiv pe cel al lui Abigail.

Amy Alice, Mario Padilla și Jessica nu amintiseră niciodată despre existența vreunei flori, a unui mac sau a altceva. Dar de ce ar fi făcut-o? Celelalte femei decedate fuseseră găsite îmbrăcate. Macul era o carte de vizită care ar fi fost descoperită doar de poliție sau de medicul legist, atunci când ar fi dezbrăcat cadavrul. Era un mesaj

secret pe care criminalul l-ar fi transmis urmăritorilor lui. De ce ascuseseră acest lucru?

Gândurile erau prea rapide pentru creierul ei încă adormit, motorul se tura, însă roțile se învârteau în gol. Încercă să analizeze totul pas cu pas. Dacă avea dreptate, poliția știa ce încercase ea să demonstreze din răspuțeri: că aveau de-a face cu un criminal în serie. De ce păstraseră tăcerea încă de la început?

Ea ar fi zis că motivul era acela că – la fel ca toți cei din oraș – poliția era îngrozită de o posibilă legătură cu China și de consecințele care ar putea rezulta din asta. Macul era avertismentul de care aveau nevoie. Jarrett, gândindu-se la binefăcătorii lui, trebuie să fi emis un ordin pe care LAPD îl urmase.

Sau poate că era asemenea unor cazuri despre care scrisese ea, despre care nu se făcuse vâlvă în presă. Uneori, polițiștii recurgeau la această tactică: îl privau pe criminal de gloria pe care o râvnea ca să vadă care era următoarea lui mișcare. Publicitatea nu făcea decât să îi aducă acestuia recompense și să semene panică în oraș.

Prin urmare, era posibil să nu fi fost lașitatea sau corupția motivul pentru care poliția refuzase, aparent, să vadă ceea ce văzuse ea. Indiferent de motiv, era în continuare furioasă. Ar fi putut-o scuti de atâta efort și de atâta durere dacă i-ar fi spus și ei ce știa.

Se întoarse la Weibo, care acum se umplea de informații referitoare mai întâi la „zvonuri”, iar apoi de la un grup de jurnaliști credibili la „surse LAPD”. Aceștia citau surse din interiorul poliției care confirmau că, da, exista o „echipă secretă” care verifica posibilitatea existenței unui criminal în serie.

Însă nu acesta era interesul principal în spațiul virtual. Celelalte fotografii făcute de iubitul îndurerat se bucurau de o mai mare atenție. Existau suficiente fotografii care să atragă atenția oricărei persoane dornice să devină criminalist, care avea o conexiune la internet. Una dintre ele înfățișa un ac subcutanat și alte câteva instrumente pentru injectat droguri care, după cum hotărâseră analiștii din fotoliu, păreau să fi fost abandonate acolo în grabă. Pentru LAPD, totul era un coșmar: mulțimea care începuse propria anchetă despre crimă.

Madison trecu în grabă peste toate părerile, prioritatea ei

principală fiind aceea de a descoperi identitatea victimei. Grație divulgărilor complete făcute de iubit, nu întâmpină prea multe dificultăți. După câteva clicuri, Maddy privea o fotografie a ei. Era blondă și avea în jur de douăzeci de ani. Prin comparație cu Abigail, Eveline și Rosario, aceasta putea trece ușor drept vară – sau soră.

Apoi se întoarce la Weibo și citi din nou mesajul postat de unul dintre experții amatori, pe care abia dacă îl observase prima oară. Se întrebă dacă nu citise bine. Dar era acolo. Ea accesă cu un clic profilul emitentului: nu era nebun.

După ce asistenta îi luă tensiunea, îi înlătură de pe braț manșeta aparatului. Maddy schiță un zâmbet.

— Îmi cer scuze în legătură cu asta, zise ea arătând către telefon. Doar că trebuie să anunț pe cineva din familie... că sunt aici.

— Oh, nu-ți face griji. Toată lumea e ocupată în LA. Nimeni n-are timp de povești.

— Poți să-mi spui ceva? Unde sunt analgezicele care îmi sunt administrate?

Asistenta arată spre canula de deasupra mâinii drepte a lui Maddy în timp ce își împacheta aparatul de măsurat tensiunea.

— Funcționează, nu? Te ajută să dormi?

— Da. Mulțumesc, zise Maddy. Ar trebui să încerc să dorm puțin acum.

— Nu vrei micul dejun?

Maddy clătină din cap.

— Doar puțin somn.

După ce asistenta ieși din salon, Maddy rămase nemișcată, cu ochii închiși. Va aștepta vreo zece secunde, își zise ea, în caz că femeia se întorcea. Numără până la opt, însă nu mai avu răbdare. Se întinse după canulă și făcu o estimare avizată despre cum ar putea să o înlătore, bazată în mare parte pe emisiunea medicală a lui Charlie Hughes pe care obișnuia să o urmărească. În momentul în care o deconectă, aparatul de lângă ea scoase un sunet ca un țipăt de durere, însă nu trebui decât să apese pe butonul „Anulează” ca țipătul să înceteze. Apoi urmă soluția salină care îi era administrată prin brațul stâng: același procedeu. Ultimul, și cel mai dureros, a fost cateterul. Maddy se pregăti pentru moment, vârându-și în gură un colț al

pernei: prefera să muște tare din pernă decât să lase să-i scape acel strigăt de durere pe care știa că avea să-l scoată. Închise ochii, zgâlțâi tubul și strânse cu putere perna între dinți.

Știa că avea nevoie de câteva ore de odihnă, atât ca să își revină, cât și ca să dispară efectul codeinei. Însă nu avea timp. Dintre toate speculațiile, mesajele de condoleanțe și zvonurile care circulau pe Weibo, îi atrăsese atenția doar acel singur rând. Asta însemna că trebuia să plece de-acolo și îi spunea exact unde trebuia să meargă.

Capitolul 39

A fost nevoită să facă un efort de voință ca să se poată da jos din pat, deoarece picioarele refuzau să o asculte. Acum își simțea membrele extrem de grele, ca în secunda următoare să aibă impresia că îi cedau. Reuși cumva să ajungă în partea cealaltă a salonului, unde hainele ei stăteau atârinate în dulap. Se îmbracă stând în picioare și menținându-și echilibrul ținându-se de clanța ușii. Ar fi fost nevoită să facă un efort prea mare ca să meargă la toaletă. Își blestemă blugii atunci când le trase fermoarul, deoarece erau atât de strâmți, încât îi aduceau aminte de locurile în care o loviseră acei bocanci.

Ieși din salon și trecu șchiopătând pe lângă recepția unde se aflau asistentele, adunându-și toată energia și forța ca să meargă în linie dreaptă. Principalul ei obiectiv era de a evita contactul vizual. Drumul până la lift i se păru lung și epuizant. Ajunsă la lift, îl chemă, apoi răsuflă ușurată.

— Domnișoară? O voce de femeie se auzea în urma ei. Era una dintre asistente. Domnișoară?

„Nu te întoarce, gândi ea. Nu te întoarce.”

— Domnișoara Webb, nu-i așa? Vocea care se auzea pe coridor se apropia de ea.

„Haide, haide.” Vedea cablurile care se mișcau în spatele sticlei care o despărțea de puțul ascensorului. Acesta sosi, în sfârșit. Păși înăuntru, găsind cu degetele butonul care închidea ușile: ținu degetul apăsător pe el până când ușile se închiseră în cele din urmă, lăsând să se vadă doar o frântură din asistenta pe care ea nu o mai văzuse niciodată. Maddy își întoarse imediat capul, însă în curând fu cuprinsă de teamă. Era posibil ca femeia să o fi zărit. Ajunsă la parter, chemă un taxi și se ascunse în toaleta femeilor până când acesta sosi, anunțând-o printr-un mesaj pe telefon.

După ce se instală pe bancheta din spate, îi spuse șoferului adresa de pe Hollywood Boulevard pe care o scosese din telefon. „Slavă Cerului că se mai toarnă filme în orașul acesta”, gândi ea, lăsându-se pe banchetă și răsuflând ușurată.

Scutul împotriva întreruperii, masca antismog pe care o luase din

spital, rămase lipită de fața ei. Era o regulă nescrisă: atunci când o purtai, șoferii de taxi erau mai puțin dispuși să vorbească. I-ar fi fost greu să poarte o conversație – ar fi trebuit să repete fiecare cuvânt pe care l-ar fi bombănit. Dar așa, putea sta liniștită, tăcută și se putea concentra.

În realitate, acest exercițiu părea imposibil. Își simțea trupul ca și când ar fi plutit într-un rezervor cu apă; se imaginează scufundată într-un lichid vâcos care conținea mineralele de care ea avea nevoie pentru a supraviețui. Se afla într-o stare între veghe și somn, deloc neobișnuită pentru ea. Însă această senzație era diferită: doza mare de codeină o îndemna să renunțe să mai gândească și să lase medicamentul să își facă treaba. Voia să plutească în continuare.

Privi din nou spre telefon, holbându-se la acel mesaj scurt, care nu conținea mai mult de o sută de caractere. Păstrase pagina Weibo deschisă, de teamă ca aceasta să nu dispară dacă o dezactiva. Un absolvent de la Berkeley văzuse fotografia de la ultimul loc al crimei și observase ceva printre instrumentele folosite pentru a injecta drogul: punga aruncată care părea să fi conținut drogul mortal.

„Un singur fel de heroină are ambalajul acesta. Pun pariu că ucigașul a folosit nr. 3.”

La prima vedere, această observație nu însemna nimic pentru Maddy și, pare-se, nici pentru celelalte persoane conectate la Weibo. Nimeni nu observase. Însă o alarmă distantă reuși să răzbată prin acel nor gros de analgezice. Ceva ce văzuse în zorii zilei de miercuri, când citise toată noaptea și când scrisese, în cele din urmă, acel articol pe care Howard Burke îl ștersese după cincisprezece minute. Găsise această referire într-un articol detaliat care apăruse pe una dintre acele pagini de web cvasiliterare, de jurnalism deghizat în artă. Vedeă și acum titlul: „Străini printre noi”.

Autorul făcuse o expunere imaginară și interminabilă despre viața în garnizoana din LA, detaliile fiind puține, presărate pe ici, pe acolo. Cel mai memorabil pasaj se referea la consumul de droguri în interiorul bazei, cum acesta era interzis în mod oficial, pedepsit cu închisoarea sau cu moartea, și cum, în mod surprinzător, era practicat pe scară largă. Nu printre soldații obișnuiți, firește, ci în rândul ofițerilor de rang înalt. Drogul preferat era cocaina, însă se

consuma și heroină. Acesta nu era procurat de pe piața neagră, ci introdus în garnizoană prin intermediul transporturilor care veneau în fiecare săptămână din țara-mamă. Heroina nr. 3 era heroină din Beijing. Nu se găsea nicăieri pe teritoriul Statelor Unite decât în „șiragul de perle”, în bazele AEP de-a lungul Coastei de Vest, centrul fiind Garnizoana 41 din Terminal Island, lângă Portul Los Angeles.

Taxiul opri la intersecția Hollywood cu Hudson. Maddy verificase orarul magazinului și avea noroc. Și mai bine încă, era prea dimineată pentru turiști: câteva ore mai târziu, magazinul avea să geamă de lume. În acel moment însă, cartierul – plin cu pizzerii, picturi murale de prost gust pe fațadele magazinelor dărăpănate și pancarte care promiteau „hărți cu casele vedetelor de cinema” – abia se trezea, simțindu-se slab aroma cafelei ieftine. Ea îi ceru numărul de telefon șoferului și îi spuse să se plimbe prin zonă până îl va suna. Apoi, pășind încet și cu grijă, intră în magazinul Hollywood Wigs.

Magazinul era mic și ticsit, ca magazinele de jucării din copilăria ei. Pe fiecare raft erau aliniate capete de manechine, toate având fețele încremenite și ochii larg deschiși, sugerând o vagă stare de alarmă. Însă Maddy nu se afla acolo ca să privească fețele păpușilor Barbie. Voia să se uite la părul lor. Una avea părul vâlvoi, ca șerpii de pe capul Meduzei Gorgona, roșii și galbeni, alta avea blondul platinat al lui Marilyn, o a treia, coafura unei gheișe. Mai erau zulufi mov, boburi în stilul Betty Boop, castaniu-roșcat și castaniul prințesei Leia. Madison era dezamăgită. Căutările ei pe internet îi promisese un magazin de peruci specializat, la care apelau cu regularitate cei din industria filmului; acesta semăna mai mult cu un magazin de noutăți, care oferea costume pentru Halloween.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Întrebarea veni din partea unei femei scunde și mai în vârstă, cu o pereche de ochelari cu lentile groase și cu o coafură atât de demodată, încât Madison se întrebă dacă nu cumva purta vreuna dintre perucile expuse în magazin. Purta un capot, de parcă atunci ar fi ieșit din bucătărie. Acum, când Maddy se gândea mai bine, poate chiar așa ceva purta.

— Vreau să mă fac blondă, zise Madison repede. O blondă cât se poate de convingătoare.

Femeia o măsură pe Maddy din cap până-n picioare, privindu-i fața cu îngrijorarea unei bunici. Apoi, cu un gest a cărui blândețe o luă prin surprindere, își ridică mâna și îi atinse părul lui Maddy.

— E din cauza tratamentului, nu?

Atingerea degetelor bătrânei pe părul ei și blândețea din vocea acesteia o făcură pe Maddy să lăcrimeze. În ultimii ani, îi mângâiasse părul mamei ei, însă nu își mai putea aduce aminte când mama ei îi mângâiasse părul ultima oară. Madison avea ochii în lacrimi, însă acestea nu i se rostogoliră pe obraji, poate din cauza medicamentelor sau poate pentru că simțea nevoia să continue ce voia să facă. Nu avea importanță.

— Când ai început? o întreabă femeia pipăindu-i în continuare părul.

Se simțea prost pentru că era nevoită să mintă în privința acestor lucruri și mai ales să mintă o femeie ca ea, însă nu avea de gând să spună adevărul.

— Tocmai am ieșit din spital, zise Maddy, și am nevoie de o perucă.

— Ia un loc, draga mea, și-am să-ți arăt ce avem. Poți să te uiți la textură și la lungimi, iar apoi îți vom face...

— Mă tem că nu am prea mult timp.

Femeia încuviință din cap, zâmbind compătimator.

— Nu, nu, se corectă repede Maddy. Vreau să zic că nu prea am mult timp la dispoziție în dimineața aceasta, îmi trebuie o perucă acum. Una care este confecționată deja.

— Dar, draga mea, în acest caz este mai bine dacă porți una care să fie cât mai asemănătoare cu nuanța ta naturală. Iar pentru asta e nevoie de ceva timp.

— Vreau să fiu blondă. Și vreau să fac această schimbare acum. Maddy își ridică mâna, întrerupând orice protest. Știu că e o nebunie. Dar simt nevoia de o schimbare. Vă rog să mă ajutați.

Femeia se retrase în magazie, cu sprâncenele ridicate și palmele în sus, gestul care înseamnă „cum vrei tu” pe care îl fac oamenii atunci când se supun dorinței celor care nu pot fi înduplecați. Era un gest pe care Madison îl văzuse de multe ori.

Ieși din magazin după șaptesprezece minute purtând o perucă

blondă, tunsă scurt. În timp ce se așeza încet pe bancheta din spate a taxiului, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Femeia care o privea din ea părea mai în vârstă, însă, în mod surprinzător, oarecum mai sexy. Părul scurt îi conferea un aer mai puțin inocent și mai experimentat. Nu ar fi putut spune de ce.

Șoferul vorbea cu ea.

— Încotro?

Căută printre e-mailuri până când găsi adresa biroului unde lucra singura persoană care ar fi putut-o ajuta să ajungă la destinația dorită. Faptul că el era doctor constituia un avantaj.

Charlie Hughes împărțea cabinetul cu alți doi medici. Clădirea se afla pe Wilshire și Crescent în Beverly Hills, între buticuri de lux și o reprezentanță Maserati. În clipa în care ajunsese la recepție, Madison aproape că regretă compătimirea pe care i-o arătase de câteva ori de-a lungul anilor. Acesta se plângea întruna, de parcă ar fi fost nevoit să servească la mese sau să lustruiască pantofii în așteptarea unui rol important la Hollywood. Când, de fapt, câștiga o avere tratând durerile rezidenților din Beverly Hills.

Cu toate acestea, nu regreta complet. Dacă nu ar fi fost prietenoasă cu el, mai ales în seara aceea la Mail Room, jocul pe care urma să-l facă nu ar fi avut nici cea mai mică șansă.

Se gândi să își spună numele la recepție, însă se răzgândi când văzu că sala de așteptare era deja plină, la ora nouă dimineața, cu doamne de bani gata, cu fețele „aranjate” și manichiurile făcute. Hotărî să trimită un mesaj.

„Charlie. Sunt Maddy Webb. Sunt la recepție.” Ar trebui să funcționeze, gândi ea. Dar ca să se asigure, mai adăugă trei cuvinte. „Te cheamă Hollywood.”

Nu trecură nici cincisprezece secunde și Charlie își făcu apariția, de data asta purtând haine de doctor și nu de actor aspirant. Pe fundalul halatului alb, părul lui negru și ochelarii cu rame groase îi confereau mai degrabă un aer impresionant decât unul de tocilar. Ea observă privirile dușmănoase pe care le primea de la manechine: „Cum a reușit să sară rându?”

— Maddy? Tu ești? Arăți groaznic.

— Mulțumesc, Charlie.

— Am vrut să spun că nu arăți prea bine. Pe aici. El o conduse într-o sală de consultație goală unde, spre ușurarea ei, o invită să ia loc pe patul de examinare. Ce naiba s-a întâmplat? Am auzit tot felul de chestii despre tine. Și care-i faza cu părul?

Ea îi povesti cea mai scurtă variantă posibilă. Nu a fost nevoită să dea prea multe explicații, având în vedere că elementele-cheie apăruseră deja la știri.

— Ar fi trebuit să te sun când am auzit despre Abigail. Spuse el în cele din urmă. Doar că n-am știut cum... s-au întâmplat atâtea...

„Vrei să spui că ești atât de egoist, încât nici nu ți-a trecut prin minte acest gând”, își spuse Maddy, însă nu spuse cu voce tare. Preferă să răspundă:

— Ce e cu *Devil Monk*? O să-ți producă filmul?

Își auzi propriul entuziasm slab și își zise că nu suna prea rău, având în vedere starea în care se afla.

El clătină din cap.

— Mă bucur că ți-ai amintit de acel proiect, Madison. Asta dovedește că am dreptate: publicul va iubi acest film. El își încleștă fălcile la cuvântul „a iubi”. Apoi își aduse aminte unde se afla. Sunt convins că n-ai venit aici ca să discutăm despre filme. Nu într-un moment ca acesta.

— Întâmplător... Nu voia să-i ceară ajutorul. Se îndoia că ar funcționa. Voia să încerce mai întâi o altă abordare. Ar putea ieși altceva din asta.

— Cum adică?

— Hai să spunem că povestea asta este deja destul de dramatică, corect?

— Corect.

— Când articolul meu a apărut on-line, apoi a fost șters? N-aș vrea să spune prea multe, dar cred că la mijloc există... un *interes*.

Charlie Hughes se luminează la față.

— Adică...?

Ea încuviință din cap.

— Cum ar fi un studio important?

Ea încuviință din nou.

— Tot ce spun este că s-a mai întâmplat și înainte. Ca articole din *LA Times* să fie transformate în filme. Unii reporteri preferă să scrie ei înșiși scenariul. Însă alții preferă să lase această sarcină în seama unor scenariști experimentați. Îl privi drept în ochi. Cineva care știe ce face.

El afișă o expresie serioasă care părea să spună: „N-am să te dezamăgesc”.

— Dar povestea mai are nevoie de ceva, Charlie, ca să funcționeze. Și, la drept vorbind, tu ești singura persoană care poate face acest lucru.

Capitolul 40

Îi dădu ceva pentru durere, ceva, susținu el, ce o va ajuta mai mult decât codeina, fără să o facă să se simtă amețită. Nu îi spuse denumirea medicamentului, iar tonul vocii lui sugera că era de proveniență ilegală. Ea suspecta că era importat din China, însă era prea obosită ca să mai ceară explicații.

— Și-acum, zise el trăgându-și un scaun, care-i planul?

Ea îi expuse fiecare pas. Ce trebuia să zică el, ce vor răspunde ei, cum să dea replica mai departe și cum să procedeze dacă lucruri nu mergeau bine. Îi explică ce rol juca ea și ce legătură avea cu al lui. Ea oferi un context, inclusiv variante de răspuns la posibile obiecții. Gândirea ei era ordonată, imaginându-și și expunând o serie de scenarii posibile într-un mod care ar fi uimit pe oricine care ar fi știut starea în care se afla. Charlie părea uimit. Maddy știa că acea rigoare rece, calculată nu reprezenta vreo sfidare remarcabilă față de starea ei medicală și emoțională. Era o confirmare a acesteia. Așa reacționa ea când se afla sub presiune: la fel ca și camera de control a unei fabrici nucleare, se calma automat când se afla sub presiune. Însă acest lucru nu o făcea să se simtă mai bine.

El o asculta, punându-i întrebări istețe. Însă toate aveau un numitor comun, ceea ce o îngrijora pe Maddy: teama.

— E cam riscant, Madison, zise el după cinci minute. Nu pot s-o fac, adăugă el după alte cincisprezece.

Madison se pregătise pentru asta. Se așteptase, într-adevăr, mai degrabă la un refuz decât la un accept. Prin urmare, își pregătise răspunsul.

— OK, ești sigur? Acesta este răspunsul tău final? întrebă ea schițând un zâmbet.

El dădu afirmativ din cap.

— În regulă, zise Maddy. Dar tot o s-o faci.

— Nu, Maddy, n-am s-o fac, răspunse Charlie zâmbind trist. Poate nu m-am exprimat clar. Planul tău este mult prea periculos, mai ales având în vedere statutul meu. N-am de gând s-o fac. Nici să nu te gândești.

— Ba da, Charlie, ai s-o faci. Dacă nu vrei, voi scrie că ai fost identificat de către sursele poliției ca fiind un posibil furnizor de droguri ilegale, inclusiv heroină, al garnizoanei și, posibil, al criminalului.

— Poftim?!

— M-ai auzit.

— Cred că glumești. N-o să scrii așa ceva. Poliția va dezminți asta într-o secundă.

— Nu într-o secundă. Îi va lua cel puțin cincisprezece minute. Atât a rezistat și articolul meu despre legătura cu China pe pagina web a cotidianului *LA Times* înainte de a fi șters. Suficient de mult timp cât să facă înconjurul lumii, suficient de mult timp cât să declanșeze cea mai mare demonstrație de masă care a existat vreodată în orașul acesta. Vrei așa ceva în fața cabinetului tău, Charlie?

Maddy arată cu capul spre intrarea principală, ca și când și-ar fi imaginat că mii de oameni se adunau chiar în acel moment în fața clădirii.

Doctorul păli, tenul lui devenind aproape la fel de alb ca și halatul pe care îl purta.

— N-ai îndrăzni. Îți va, îți va... distruge reputația, pentru că inventezi rahaturi de-astea.

— Ah, firește că peste câteva ore voi face o corectură on-line. Cred că oamenii mă vor ierta. Din cauza situației stresante, bla, bla, bla. S-ar putea să îmi cer și scuze. Ea dădu din gene, imaginea însăși a inocenței. Însă până atunci situația nu va arăta prea roz pentru tine. Care crezi că va fi părerea lor? Arată cu capul spre sala de așteptare. „Nu iese fum iară foc”, vor zice. „Fata de la *LA Times* a avut dreptate. N-a primit degeaba toate premiile acelea. Trebuie să fie ceva la mijloc. Poate ar trebui să apelăm la doctorul Cohen.” Apoi îi zâmbi din nou.

El clătină din cap, ținându-și ochii în pământ.

— Știi, e adevărat ce spun bărbații despre tine, Maddy.

— Oh, și ce spun bărbații despre mine?

— Că ești o partidă bună, dar ești o scorpie fără scrupule.

— Păi, acum știi măcar o parte din adevăr, nu-i așa, Charlie? Acum ia-ți cheile de la mașină. Trebuie să vizităm pe cineva.

Înainte să plece, Charlie o trimise pe Maddy la una dintre asistente ca să îi facă niște „ajustări”. El sublinie că prin aceasta nu îi făcea o favoare, ci mai degrabă încerca să „minimizeze riscurile”. Când ieși, Maddy purta o pereche de pantaloni albi din bumbac și o jachetă care se încheia într-o parte. Își surprinse în oglindă imaginea extenuată și plină de vânătăi: semăna cu o cosmeticiană care avea nevoie de unul dintre propriile sale tratamente.

Urcară în mașina lui Charlie, un Audi decapotabil. În timp ce traversa cu pas nesigur strada, în minte îi apărură o amintire din copilărie cu Forduri și Chevy-uri. Cât de îndepărtată părea. În prezent, dacă aveai bani, îți doreai o mașină europeană. Dacă aveai salariul lui Maddy, conduceai o mașină chinezească.

Mai aruncă o privire peste fiecare umăr, concluzionând că persoanele care o urmăriseră înainte, inclusiv bărbații care o bătuseră, îi pierduseră cumva urma. Era posibil să o fi ajutat peruca blondă și costumul de asistentă.

În timp ce străbăteau șoseaua 405, Charlie îi ceru să îi expună încă o dată planul, repetându-și fiecare pas și încercând să îl memoreze. Dezaproba în continuare planul; se împotriva ideii, convins că era sinucidere curată. Chiar și atunci când realizează că nu avea de ales decât să se conformeze, el nu își pierde speranța că va reuși să o convingă pe Madison că planul ei era de la început sortit eșecului și că ar trebui să se gândească mai bine. Însă ea era de neînduplecat.

Motivat doar de dorința de a-și salva pielea, discutară de posibilele puncte slabe, însă Maddy îi aducea mereu contraargumente. Din când în când, mintea i se încețoșa la fel ca și aerul de afară. Când o luară spre sud, pe ruta 110, ea hotărî că nu mai putea. Era cel mai bun plan pe care îl găsisese.

Pe măsură ce se apropiau, Charlie era din ce în ce mai temător. Dacă ar fi putut da înapoi, ar fi făcut-o. Ticluiseră împreună o poveste pe care, cu toate ajustările și în absența unei alte soluții, el o acceptă fără tragere de inimă, considerând-o suficient de plauzibilă ca să încerce.

Paznicii de la poartă îl cunoșteau, iar mașina lui era înregistrată în sistem, ceea ce reprezenta un avantaj. Asta nu însemna însă că putea

intra în garnizoană după bunul lui plac. De obicei, venea pentru o programare anume, iar pacientul lui anunța dinainte paznicii ca aceștia să îl lase să intre.

Acesta fusese primul gând al lui Maddy. Charlie trebuia să își sune unul dintre pacienți și să îi spună că îl îngrijorau rezultatele analizelor recente: doctorul va spune că, analizându-le mai îndeaproape, detectase ceea ce credea a fi un „tipar” alarmant și că era mai bine dacă venea de urgență la el.

— E lipsit de etică, Maddy.

— După aceea poți spune că testul a fost neconcludent, că parametrii s-au dovedit a fi greșiți. Să nu-mi spui că nu se întâmplă des asta.

— Se întâmplă. Dar nu *deliberat*.

— Vrei să spui că ai putea primi un avertisment din partea Colegiului Medicilor din LA pentru o mică încălcare a eticii? Ar fi *îngrozitor*.

Remarca aceasta îl reduse la tăcere. Apoi, fără tragere de inimă, doctorul Hughes pronunță răspicat în microfonul mașinii numele pacientului de la bază pe care îl consultase cel mai recent. Era „prințișorul” căruia îi făcuse cu mâna în seara aceea la Mail Room; întâmplarea făcea că tânărul ofițer fusese la un consult în ziua respectivă. Era ideal; tocmai primise rezultatul analizelor. Conștiincios, dispozitivul Bluetooth formă numărul. Așteptară să sune telefonul.

Nu răspunse nimeni. Maddy clătină din cap, nefiind de acord să lase un mesaj.

— Sună-l pe altul.

Hughes mai încercă să sune câțiva pacienți dintre ofițerii garnizoanei, dar fără succes.

— Cred că le este restricționat accesul la celular în timpul zilei. Sau poate sunt ocupați cu manevre și alte alea, știi tu, zise Charlie.

Maddy găsi o variantă pe care o explică cât mai succint.

— Ar fi mai rău decât prima idee, zise el. O să-mi interzică să mai profezez.

— Asta înseamnă că vei avea mai mult timp ca să scrii. Haide.

În timp ce mașina se deplasa prin trafic, gazele de eșapament

îngroșând smogul de iarnă, ei parcurseră încă o dată toate scenariile posibile, ce trebuia să spună Charlie și, mai important, ce nu trebuia să spună. Cu cât discutau mai mult, cu atât mai puțin încrezătoare era Maddy.

Trebuie să fi ațipit, deoarece, brusc, se aflau acolo, încetinind pe măsură ce traversau Podul Vincent Thomas care ducea spre Terminal Island și se apropiau de perimetrul exterior al bazei. Există un punct de control prin care trebuia să treci mai întâi, mașinile aliniindu-se într-o singură coloană. Doi ofițeri LAPD se aflau de fiecare parte. Unul ținea un dispozitiv de scanare pe care îl îndreptă spre numerele de înregistrare ale Audiului. Celălalt îi făcu semn lui Charlie să înainteze încet, apoi îi ceru să lase geamul jos și să îi prezinte actele.

— Ce mai faceți?

— Bine, răspuse Charlie pe un ton solemn.

„Of, nu, gândi Maddy.” Aceasta fusese grija ei cea mai mare în legătură cu Hughes. Că va începe să *joace teatru*. Juca rolul doctorului îngrijorat, copleșit de vestea gravă pe care trebuia să o transmită.

— Cine vă însoțește astăzi, domnule doctor Hughes? întrebă polițistul înapoiindu-i actele.

— Este asistenta Kelly Michaels, lucrează cu mine, răspuse el, prea emfatic, în timp ce îi întinse un card de identitate pe care îl ceruse uneia dintre cele trei asistente noi pe care le angajase. Maddy zâmbi din spatele măștii pentru smog, pe care nu o scosese în mod intenționat.

Polițistul se uită la fotografie, apoi în ochii lui Maddy. Următoarele lui cuvinte o făcură să simtă un gol în stomac.

— Vă rog să vă scoateți masca, doamnă.

Ea se conformă, întinzându-și în același timp mâna. Nu plănuise această mișcare pe care o făcuse din instinct. În timp ce își îndepărta masca de pe față, el, în virtutea obișnuinței, îi dădu înapoi cardul de identitate. Când se uită la ea, compară ceea ce vedea – blondă, în jur de treizeci de ani – cu fotografia pe care tocmai o văzuse și care îi rămase întipărită în minte. Era un caz clasic de iluzie optică, creierul vedea ce se aștepta să vadă. Fără să conștientizeze, ofițerul LAPD identifică fața ei cu aceea a lui Kelly Michaels. După ce hotărî că semănau, le făcu semn să treacă mai departe.

Charlie își arătă ușurarea, afișând un zâmbet larg.

— Încă nu, Charlie, șuieră printre dinți Maddy, punându-și din nou masca pe față.

Conduseră până când ajunseră la porțile glisante, din metal. Paznicii de aici purtau un alt gen de uniformă și aveau o mină mult mai serioasă. Erau soldați ai Armatei de Eliberare a Poporului. Charlie lăsă din nou geamul jos și întinse actele, ale amândurora de astă dată. După cum conveniseră înainte, el începu să vorbească cu paznicul în dialectul mandarin.

Acesta continua să vorbească exuberant, în timp ce paznicul le căuta numele într-o tabletă electronică. Zâmbind și înclinându-și capul respectuos, Charlie părea că îi explică faptul că asistenta lui nu mai fusese la bază. Nu era sigură: el vorbea mai bine decât ea în dialectul mandarin. Însă șarmul doctorului păru că dă roade.

Li se ceru să coboare din mașină când alți doi paznici AEP își făcură apariția, unul ținând în mână un detector prevăzut la capăt cu o oglindă rotundă. Începu să verifice sub mașină, căutând dispozitive explozive. Cel de-al doilea soldat îi ceru lui Charlie să deschidă portbagajul. Odată mașina controlată, își făcu apariția un al treilea soldat, care îi luă cheile de la mașină lui Charlie și o duse într-o parcare securizată și păzită. „Un alt gen de parcare cu valet”, gândi Maddy, fără să rostească cu voce tare.

Fură conduși în clădirea securității a cărei intrare era alcătuită din două uși cu închidere automată, a doua deschizându-se abia după ce se închidea prima. Acolo se aflau alți paznici care le făcură semn să își depărteze brațele ca să îi poată percheziționa. O femeie-soldat a AEP păși în față ca să o percheziționeze pe Maddy, cu o expresie serioasă întipărită pe față, refuzând orice contact vizual cu ea. Între timp, geanta medicală a lui Charlie trecea prin dispozitivul de scanare. Nu se auzi niciun sunet. În cele din urmă, paznicul care se afla la pupitrul principal, un fel de insulă pătrată prevăzută cu o teighea înaltă în toate cele patru laturi, le ceru să îi predea actele de identitate și celularele.

La naiba. De ce nu pomenise nimic Charlie despre asta? Poate că o făcuse, însă aflată sub influența codeinei, nu auzise. O singură privire la conținutul telefonului i-ar fi spulberat deghizarea într-o secundă,

ca să nu mai vorbim despre impactul pe care îl va avea asupra anchetei ei, fiecare posibil indiciu arătând spre acel loc.

Se prefăcu că îl caută, cerând să arunce o privire în geanta medicală a lui Charlie. O deschise larg și, cu toată îndemânarea de care era capabilă, vârî celularul din buzunarul ei înăuntru. Prefăcându-se în continuare că îl caută, îi scoase carcasa din spate și, cu ajutorul unghiilor, extrase cartela SIM și cardul de memorie SD.

— L-am găsit! zise ea, ridicându-l la vedere și arătând ecranul luminat după cum era cerința – dovedind astfel că nu era un dispozitiv fals care ascundea un exploziv – apoi predă un telefon pe care îl neutralizase cu succes.

După aceea, fură lăsați să iasă prin partea cealaltă a clădirii, unde îi aștepta un alt soldat care urma să îi conducă la destinație. Maddy îi aruncă o privire lui Charlie: „Vom fi însoțiți în fiecare minut cât vom sta aici?”

El nu spuse nimic, preferând să își ia în serios rolul de doctor conștiincios. Ceru să fie condus cât mai repede la infirmerie, nelăsând să se citească pe chipul lui că scopul pentru care se afla acolo era altul. Sarcina lui Maddy era aceea de a umbla cât putea de repede, fără a trăda durerea care o săgeta prin tot trupul.

Ea privi împrejur. Era un spațiu vast. Charlie îi spusese că găzduia o brigadă compusă din șapte batalioane plus unități de sprijin. Acei termeni însemnau mai puțin pentru ea decât un lucru pe care îl știa deja: acela că împreună cu aproximativ șapte sute de ofițeri și soldați în fiecare batalion, prezența AEP în Los Angeles ajungea la aproape șase mii de trupe. Cu toate acestea, ea își imaginase ceva mai compact, cu siguranță nu acest complex răspândit, care se întindea cât vedeai cu ochii. Existau magazine, garaje pentru autovehicule și depozite pentru echipamente, dar și spații mari și goale. Traversară o alee mărginită de copaci și rondouri. Ajunseră la ceea ce părea a fi o mică fermă, fie o seră supradimensională. Nu era pentru a înfrumuseța locul: Maddy zări vestigiile de iarnă ale recoltei de cartofi.

Durerea se intensifica; această plimbare părea că nu se mai termină. Abia dacă zărea câte o clădire, darămite clinica pe care o căutau. Se întrebă dacă nu erau cumva conduși în pustietate.

Apoi se auzi o împușcătură. Urmată de o alta. Ea făcu o mișcare bruscă și involuntară și privi peste umărul drept, ceea ce o făcu să simtă o durere ascuțită și în partea laterală.

— Poligon de tragere, zise repede Charlie. În spatele terenului de instrucție.

Se afla undeva în depărtare. Abia reuși să îl discearnă din cauza perdelei de smog, însă se afla într-un câmp din dreapta ei: obstacole și pereți pentru cățărare, perdele de plase și gropi mari pline cu apă murdară, depășite rând pe rând de către soldați în uniforme kaki, câte doi sau câte trei. Apoi, după ce mai străbătură o porțiune, mai multe zgomote, de data aceasta venind dinspre un pătrat de asfalt care funcționa ca și loc de paradă. Acolo se aflau rânduri de chinezi tineri, dispuși în șiruri perfect aliniat, care strigau în același timp, părând să fie angajați într-o luptă corp la corp cu un inamic invizibil, lovind aerul cu pumnii. La sfârșitul fiecărui exercițiu, începeau să alerge pe loc. Picioarele lor tinere și antrenate loveau pământul în același timp, scoțând un sunet asurzitor. Niciunul dintre ofițeri nu privi în direcția lor, deși Charlie și Maddy păreau să fie singurii din exterior. Soldații priveau prin ei.

Charlie își înclină capul spre stânga, îndemnând-o pe Maddy să privească în partea cealaltă a cărării. Acolo, la o distanță de aproximativ cincizeci de metri, se afla un ecran TV de dimensiunea unui panou, luminat în cea mai puternică nuanță de roșu *high-definition*. Bruscuț, pe ecran își făcu apariția un șir de simboluri chinezești de un galben strălucitor. Charlie îi traduse în șoaptă: „Patriotism, Inovație, Includere, Virtute”. Binecunoscutul slogan se risipi, fiind înlocuit de un altul. Charlie îi spuse că acesta făcea apel la soldații AEP să renunțe la „cele patru tipuri de decadentă: conformism, birocratism, hedonism și extravagantă”. În ciuda a tot, părea că se amuza jucând rolul ghidului turistic. Îi plăcea că știa ceva despre care ea habar nu avea.

Pe parcursul acestei călătorii, mai zăriră și alte astfel de panouri, instalate pe ici, pe colo, pe întreaga suprafață a bazei. Unul dintre ecrane arăta imagini eroice ale armatei în acțiune: coloane nesfârșite de soldați mășăluind către război, tancuri avansând printre nori de fum. Altul afișa fotografii vechi, alb-negru: eroi din trecut ai

regimentului, conform spuselor lui Charlie.

Între timp, un loc de paradă fu înlocuit cu un altul. De astă dată, soldații nu strigau, nici nu se luptau cu umbrele. Făceau mișcări fluide și grațioase specifice artei marțiale *tai-chi*, executându-le într-o sincronizare perfectă. La fel ca și dansatorii din Circle Park. Maddy simți o înțepătură în inimă. Parcă o vedea pe mama ei și expresia răătăcită de pe chipul ei. Ideea că se aflau în același oraș, chiar în momentul acela, părea ridicolă.

Maddy avea impresia că se afla la mii de kilometri depărtare.

— Nu mai avem mult, zise Charlie.

În sfârșit, reușea să distingă clădiri care nu erau destinate depozitării sau întreținerii, ci oamenilor. Pe măsură ce se apropiau, ea o putea vedea pe cea mai mare din cele două. Un rând de soldați pătrundea printre ușile duble ale intrării principale, doi câte doi, ca niște elevi de școală primară. (Pentru o fracțiune de secundă, Maddy o văzu pe Abigail conducându-și elevii într-o excursie la grădina zoologică.) Dinăuntru răzbătea un clinchet metalic, ca și când o armată ar fi servit masa de prânz. Ghidul lor în uniformă îi îndemnă să intre.

Ea nu mai văzuse niciodată o cantină atât de mare, străbătută de trei șiruri de mese lungi cât o pistă de alergare. Fiecare soldat avea în față o farfurie din oțel care semăna cu o tavă, compartimentată pentru fiecare fel de mâncare și un bol tot din oțel, care conținea supă sau orez, Maddy nu era sigură. Un grup de soldați care ședea la capătul mesei discutau însuflețiți până când îi observară pe cei doi americani apropiindu-se. Aceștia tăcură și își ațintiră privirile asupra ei. Nu îi venea să creadă, având în vedere cât de ramolită se simțea și ce costum de asistentă caraghios purta, însă recunoștea acea privire: o cercetau din priviri. Zâmbetele lor abia schițate sugerau că le plăcea priveliștea. Prin urmare, asta se întâmpla când erai blondă.

Însoțitorul lor le făcu semn să îl urmeze prin acea sală de mese nesfârșită, unde răsună zângănitul tacâmurilor de oțel. Cei doi se conformară, iar Maddy evită contactul vizual cu bărbății care o priveau. Pe la jumătatea sălii, ghidul lor îi conduse spre o ușă. Au pătruns pe un coridor, ai cărui pereți erau prevăzuți cu postere care înfățișau alți eroi ai regimentului din 1940, apoi străbătură un altul

până când, în cele din urmă, ea zări simbolul care o asigură că ajunseseră la clinica garnizoanei.

— A luat-o pe scurtătură, îi șopti Charlie.

Merseseră timp de douăzeci de minute agonizante.

Din fericire, reușiră să pătrundă mai ușor în clinică. Personalul de acolo îl recunoscă pe Charlie și îl întâmpină cum se cuvine, dacă nu chiar călduros. Un minut sau două mai târziu, medicul specialist de gardă, bănuia Maddy, își făcu apariția și le strânse mâna. Avea în jur de cincizeci de ani, păr negru, care începea să se rărească, și ochi care sugerau curiozitatea. Se prezentă ca fiind doctorul Lei și îi invită în biroul lui unde, în sfârșit, Maddy se putea așeza. Vorbea o engleză fluentă, cu un accent ciudat, trans-Pacific.

— Care este problema, Charlie?

Charlie făcu exact ceea ce Maddy sperase să nu facă, aruncă o privire îngrijorată în direcția ei, ca un actor care spera să i se sufle. Ea își plecă fruntea ca și când ar fi vrut să îi reamintească faptul că el era pionul principal, nu ea.

— Am venit aici de îndată, începu el, deoarece cred că avem o problemă.

— Ce fel de problemă, domnule doctor Hughes? Am fost plecat din țară în ultima lună așa că mă tem că nu sunt la curent.

El oftă. Era din cauza stresului, dar, din fericire, putea fi interpretat și ca și un oftat de îngrijorare din cauza a ceea ce descoperise.

— Am văzut niște informații îngrijorătoare despre câțiva pacienți ai mei. Pacienți de aici, vreau să spun. Din garnizoană.

— Ce fel de informații?

— Rezultate ale analizelor care sugerează prezența stricninei în sânge. Am descoperit asta la unul dintre soldați săptămâna trecută și urma să îl chem pentru alte...

— Stricnină? Cum naiba a pătruns aici?

— Exact asta m-am întrebat și eu, domnule doctor Lei. Aproape că nici nu există evidențe care să ateste că acest element ar fi fost descoperit la vreun pacient pe teritoriul Statelor Unite. De fapt, cazurile sunt extrem de rare în lume. Singurul caz pe care l-am descoperit a fost în Republica Poporului. În Beijing.

— Cred că ai descoperit ceva și nu spui, domnule doctor Hughes.

— Singura dată când a fost descoperită stricnina în oameni – cel puțin cazul de care știu eu – a fost în Beijing. A pătruns printr-un lot de heroină „murdară”. Varietatea „trei”. Am descoperit trei bărbați care prezintă o urmă din același element. Trei bărbați de aici. Singura concluzie pe care pot să o trag este aceea că au consumat...

— Îmi arăți și mie rezultatele dacă te rog?

— Nu le-am adus cu mine, domnule doctor Lei. Am hotărât că sunt prea... sensibile.

— Le-ai fi putut face anonime.

— Cu tot respectul, dar nu cred că numele indivizilor ar reprezenta o problemă. Oamenii știu că tratez soldații de aici. Ar putea pune lucrurile cap la cap...

— Înțeleg. Medicul militar își frecă fruntea. Și ce intenționezi să faci?

— Ei bine, domnule doctor Lei, încep Charlie înainte să înghită în sec. Era pe punctul să cedeze nervos, Maddy își dădea seama de asta. Mai ales că știa că urma să rostească fraza-cheie. „Cadrul de aur”, îi spusese el în drum spre clinică. Amândoi ne gândim la siguranța bărbaților și femeilor din această bază. Este prioritatea noastră numărul unu, așa cum ar trebui...

— Ce propui să *facem*, domnul doctor Hughes?

— Cred că ar trebui să te gândești foarte bine, să fii foarte sincer și să întocmești o listă cu oamenii din bază despre care crezi că ar putea consuma droguri. Știu că va fi greu. Și stânjenitor. Însă amândoi știm, cred, că acest drog este scump. Doar un număr restrâns de oameni ar putea avea acces la un astfel de...

— *Wuh tsow*, zise brusc doctorul Lei, mai mult pentru el. *Wuh tsow*.

Până și Maddy cunoștea semnificația acelor cuvinte. Nu erau corespondentul direct al expresiei „la naiba” din engleză, însă în California fuseseră încetățenite ca o alternativă a acesteia.

— Putem face asta cât se poate de discret, continuă Charlie. Însă trebuie să începem cu posibii consumatori de droguri. Cei care ar putea fi dispuși să plătească pentru o doză importată. Trebuie să le facem analize. Deoarece, dacă au în sistemul lor acest element, trebuie tratați...

— Știu, știu. Le putem face analizele aici?

Pregătiseră un răspuns pentru această întrebare.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună. Pentru că aceste analize vor rămâne în arhiva sistemului vostru. Va trebui să le informați și pe asistente. Încerc să minimalizez riscul unei situații... stânjenitoare. Pentru garnizoană. Sugerez ca grupul persoanelor care cunosc această problemă să fie cât mai restrâns.

— Și-atunci cum procedăm?

— La cabinetul meu. Putem face programări pentru toți cei implicați. Se va ocupa de asta asistenta Michaels, aici de față. Repede, fără prea mult tam-tam. Eu voi procesa rezultatele, apoi vom putea hotărî împreună asupra următorului pas. Dacă rezultatele anterioare se vor dovedi a fi greșite, cu atât mai bine. Nicio problemă. Dar dacă rezultatele ies pozitive și a doua oară... El nu mai termină fraza, știind că se subînțelegea pericolul.

Lei ședea cu cotul pe genunchi ca să își poată freca mai intens fruntea.

— Ar trebui să îl informez pe comisarul politic, zise el încet.

— Ai putea, zise Charlie improvizând, deoarece această replică nu se regăsea în scenariu. Dar, ți-am spus. Făcu un cerc cu degetele. Cercul persoanelor care știu. Restrâns.

Doctorul Lei încuviință din cap, iar Maddy fu nevoită să-și adune toată energia ca să nu răsufle ușurată.

* * *

Doctorul avu nevoie de patruzeci și cinci de minute să convoace adunarea. Doctorul Lei fusese nevoit să cheme subofițerii care se aflau în partea cealaltă a bazei, câțiva dintre ei sosind în ultimul moment în „vehicule de deșert” care semănau mai mult cu niște carturi de golf decât cu niște jeepuri. Se întâlneau în clădirea unde se aflau dormitoarele.

Pe drum, Maddy observă diferența. Clădirile obișnuite, pentru soldați, erau austere și funcționale, înalte de trei sau patru etaje, oferind un minimum de confort. Dormitoarele erau încăperi lungi, cu pereți goi, ocupate cu paturi suprapuse cu un cadran din oțel. Toate erau la fel: cu așternuturi împăturite și aranjate fără cută, fără să

prezintă vreo tușă personală sau vreun memento care să le individualizeze unele de altele.

Dormitorul subofițerilor arăta, în mod superficial, la fel. Paturile erau individuale, nu suprapuse, așternuturile erau mai groase și fiecare era prevăzut cu o noptieră și un dulăpior, spre deosebire de soldați, care împărțeau același dulap. Baia era comună, însă era prevăzută cu mai multe corpuri de iluminat sofisticate, spre deosebire de becurile fără aplică pe care le zărise în celelalte clădiri. Dacă dormitoarele recruților semănau cu o închisoare de minimă securitate, cel al subofițerilor îi amintea lui Maddy de căminul studentesc al unei facultăți care dispunea de resurse puține.

Ea și Charlie așteptau în timp ce doctorul Lei vorbea la telefon, coordonându-i pe cei care soseau la întâlnire. Spre marea ei ușurare, doctorul nu o întrebase nimic, ba, mai mult, o ignorase. Nu era decât o simplă asistentă, iar el voia să vorbească doar cu Charlie, ca de la doctor la doctor. Cu cât reușea mai mult să rămână așa, tăcută și aproape invizibilă, cu atât va fi mai în siguranță.

Fu nevoită să intervină de două ori ca să îi șoptească ceva lui Charlie atunci când acesta dădea semne că se îndepărtează de la scenariu. Maddy observă că acesta avea mâinile transpirate.

Tinerii ofițeri își făcură apariția în două grupuri din câte își putea da seama. Un grup fusese scos de la o prelegere, ofițerii purtând uniforme călcate cu grijă, dungile ascuțite ca un tăiș. Celălalt grup sosi fără suflare, ofițerii purtând uniforme kaki și având fețele transpirate. Ea bănuia că acest grup supraveghease soldații de pe terenurile de instrucție pe care le văzuse mai devreme. După câteva minute, erau paisprezece și stăteau în picioare, fiecare lângă patul lui.

Ea își plimbă privirea de la o față la alta, studiind-o pe fiecare în parte fără să lase impresia că se holbează. Se întrebă ce ar trebui să simtă. Era unul dintre ei, toate indiciile arătau asta. Aceștia erau bărbații suspectați că ar avea acces imediat la heroină, mai ales la cea din lotul nr. 3, care fusese descoperită doar cu câteva ore mai devreme lângă trupul neînsuflăit al unei femei a cărei identitate fusese confirmată ca fiind Mary Doherty, ajutor de bucătar la Cinematheque, restaurant și cinematograful preferat de către „prințșori”, nu numai pentru că difuza cele mai recente filme

chinezești. Având în vedere tot ceea ce știa, probabilitatea ca ucigașul să se afle în acea încăpere era foarte mare. Ea își plimbă privirea de la un chip la altul. Dar nu reușea să distingă decât un soi de automulțumire apatică, de neînfricare caracteristică pentru toți. Aceștia stăteau în picioare, însă nu în poziție de drepti. Era din respect pentru doctorul Lei care era căpitan și, teoretic, superiorul lor, însă postura lor sublinia faptul că totul era doar teoretic. Ea îi recunoscuse ca fiind grupul pe care îl văzuse la Mail Room și în alte localuri din Los Angeles: fiii răsfățați ai elitei chineze a căror atitudine generală era aceea de plictiseală.

Aceștia îl ascultau pe doctorul Lei care, bănuia Maddy, le explica situația, arătând din când în când în direcția lui Charlie. Acesta pălise. Ea își dădea seama că era îngrozit de ceea ce stârnise. Nu se așteptase la una ca asta. Își imaginase că va avea o discuție simplă cu doctorul Lei, că va primi o listă cu nume, că va face niște teste false săptămâna următoare, iar apoi întreaga șaradă va lua sfârșit și va fi dată uitării. Dar o încăpere plină de tineri ofițeri chinezi, aliniați lângă paturile lor, privind drept în față și înfruntând măsuri disciplinare severe din cauza lui? Nu, asta însemna mult mai mult decât convenise, chiar și sub presiune.

Maddy știa că situația începea să scape de sub control în momentul în care Lei începu să dea telefoane, dând ordine să fie aduși cei care erau suspectați de consum de droguri. Însă niciunul nu putea face nimic. Deși Charlie încercă.

— Nu e nevoie să îi întrerupi pe soldați din activitatea lor zilnică, putem...

— Nu, domnule doctor Hughes, zise Lei ridicându-și mâna și cerând tăcere. Ai spus că e urgent. Asta înseamnă că e urgent.

Zicând acestea, doctorul își relua sarcina cu cea mai mare seriozitate, chemându-i pe soldații pe care îi bănuia că ar fi introdus ilegal heroină în bază. Madison realizează în acel moment că habar nu avea ce pedeapsă se aplica pentru o astfel de faptă. În ciuda faptului că era amețită de durere, de oboseală și de gândul care tocmai îi venise, ea bănuia că pedeapsa trebuia să fie extrem de usturătoare.

Apoi, ca și când ar fi executat un exercițiu de antrenament de pe terenul de paradă, aceștia se întoarseră la unison la comanda

doctorului Lei și înaintară trei pași până la dulăpioarele de lângă paturi. Aproape în sincron, ei tastară numerele care descuiară ușile dulapurilor. Odată deschise larg, acestea lăsară să se vadă ceea ce lipsea din dormitoare: fotografiile, postere și abțibilduri, demarcându-l pe fiecare soldat ca și individ. Tinerii ofițeri se postară într-o parte, ca niște santinele, gata de inspecție.

Doctorul Lei străbătu aleea din centrul dormitorului comun, între rândurile de paturi, întorcându-și capul când într-o parte, când în cealaltă, ca și când s-ar fi așteptat să vadă un sac uriaș cu heroină într-unul dintre dulapuri, atât de mare încât să nu aibă cum să îl rateze. Maddy realiză abia după o vreme că acesta era un exercițiu de intimidare – surprinzător venind din partea unui bărbat mic de statură, cu o mină cerebrală, însă care reușea să intimideze.

În tot acest timp, Maddy desfășura propria ei inspecție. Stând nemișcată lângă Charlie, abia întrezărea decorațiunile de pe primele uși. Pe cea mai apropiată de ea, în partea stângă, erau lipite fotografiile de familie: un tânăr cadet, flancat de cei doi părinți zâmbitori și de patru bunici mândri, bănui ea. Existau și cărți poștale, în marea lor majoritate prezentând imagini cu peisaje din China. Interiorul unui dulap din dreapta ei era acoperit în totalitate cu nuanțele roșu și alb ale unei echipe de fotbal englezești.

Atenția îi fu atrasă de următorul dulap. Era plin de fotografii cu femei pe jumătate dezbrăcate, tăiate din reviste. Unele erau topless, majoritatea erau fie în costum de baie, fie în lenjerie intimă, toate voluptuoase și splendide. Însă nu asta îi atrase atenția lui Madison, ci faptul că fiecare femeie din imagine avea aceeași trăsătură distinctivă: avea tenul alb ca laptele și părul blond.

Îl privi cu atenție pe tânărul ofițer care stătea în poziție de drepti lângă dulapul lui. Ce se ascundea în spatele acelei expresii plictisite? Aha, oare i se mișcă mărul lui Adam? Oare înghițise pentru că era agitat? Ce ascundea? Oare se temea de ceea ce urma să se descopere în dulapul lui?

Madison îl privea fix, așteptând ca instinctul să îi spună că exista posibilitatea că acolo, la doar trei sau patru metri de ea, stătea bărbatul care o omorâse pe Abigail. Și-l imaginea intrând în blocul unde locuia sora ei, așteptând în întuneric, numărând răbdător

secundele – apoi ieșind din umbră și, din spate, astupându-i gura acesteia cu mâna înmănușată, deschizând cu forța ușa apartamentului, apoi țintuind-o la pământ, în tot acest timp simțindu-se excitat de acea priveliște, de mirosul, de textura părului lui Abigail. Își imaginase această scenă de sute de ori, torturată de durerea pe care i-o provoca, forțându-se să vadă ceea ce se temea să vadă.

În scena pe care și-o imagina, el era un pervers ciudat, care practica abstenența: mânat de o dorință bolnavă pe care și-o reprima. Polițiștii se exprimaseră foarte clar în legătură cu fiecare caz: Abigail, Rosie, Eveline și, din câte își dădea ea seama, Mary. Femeile nu fuseseră agresate sexual. Criminalul avea un alt fel de plăcere; el atingea orgasmul atunci când le vedea pe aceste femei murind.

Ofițerul simți ochii lui Madison ațintiți asupra lui, iar intensitatea cu care îl privea îl făcu să-și ridice privirea. Nu afișă teamă când îi întâlni privirea, ci o privi cu aceeași intensitate. Ea clipi prima. Cu toate acestea, când îi aruncă din nou o privire, i se păru că mâna îi tremura ușor. Era încolțit, iar el știa asta, gândi Madison.

Doctorul Lei începu să inspecteze fiecare dulap, mutând conținutul dintr-o parte într-alta ca să se poată uita mai bine, scoțând unele obiecte și așezându-le pe pat. Haine de stradă: cămăși, jachete și pantofi. Dispozitive pentru ascultat muzică, tablete, chei de la mașini. Cărți ciudate. Doctorul căută în fiecare pantof, deschise fermoarul fiecărei borsete. Repetă acest ritual de paisprezece ori fără să descopere ceva.

Își reluu poziția în capătul încăperii, iar Charlie și Madison stăteau lângă el, ca și când acesta ar fi fost comandantul, iar ei locotenenții lui credincioși. Se adresă apoi bărbaților în dialectul mandarin, fraza lui tăindu-i brusc respirația lui Charlie.

— Isuse, zise el în șoaptă.

— Ce e? întrebă Maddy, însă nu mai era timp pentru răspuns.

Doctorul Lei se întoarse spre ei și spuse în engleză:

— Doctorul Hughes și asistenta Michaels ne va lua sânge la toți.

— Dar am crezut că... începu Charlie.

— Nu. Tu ai declanșat alarma. Este important să rezolvăm urgent această problemă. Nu am reușit să facem asta așa cum am dorit eu,

prin urmare acum trebuie să abordăm o metodă mai directă. Ofițer Wang, fă un pas în față, te rog. Doctorul se uită la Maddy: Domnișoară asistentă Michaels, ne aduci te rog două scaune din camera alăturată? Arată spre o ușă care se afla chiar în spatele lor.

Când intră în încăpere descoperi un soi de cameră de zi comună, mobilată rudimentar. Câteva scaune cu spătar, o masă pe care se aflau o mulțime de reviste pe ale căror coperte erau imagini cu eroi militari din trecut. Nu exista niciun televizor, însă într-un colț se aflau două computere. Luă două scaune din plastic și reveni în dormitorul comun.

Acolo o aștepta, fără jachetă și cu mâneca dreaptă suflecată, chiar ofițerul pe care ea îl bănuise că ar fi avut o obsesie pentru blonde. Oare o văzuse Lei holbându-se la el? Oare avea motivele lui ca să îl suspecteze pe acest Wang? Ce alt motiv ar fi avut ca să îl aleagă pe el primul pentru test? Adunându-și toate forțele ca să pară calmă, Maddy lăsa jos cele două scaune și îi făcu semn să se așeze pe unul din ele. Așteptă ca Charlie să ia loc pe celălalt scaun. În acel moment, el stătea aplecat peste geanta lui medicală, piciorul lui drept tremurându-i vizibil prin pantaloni.

Doctorul Lei vorbi din nou:

— Domnule doctor Hughes, putem vorbi o clipă, te rog?

Charlie se prefăcu că nu aude.

— Domnule doctor Hughes?

Charlie își ridică privirea. Ținea în mână o seringă și o fiolă. Purta mănuși de latex.

— Poftim, vrei să vorbim *acum*?

— Da, acum. Las-o pe asistenta Michaels să ia mostrele de sânge.

— Dar eram pe punctul... adică...

— De aceea se află aici, nu? Și-acum, dacă te rog.

Maddy păși în față, încercând să înlătore și ultima urmă de codeină care îi încețoșa mintea. Ea luă instrumentele din mâinile tremurânde ale lui Charlie. Cuprins de panică, el îi aruncă o privire dușmănoasă. Maddy observă broboanele de transpirație care se adunaseră deasupra buzei lui superioare.

Căută imediat în geanta medicală o altă pereche de mănuși pe care și le trase pe mâini. Apoi se așeză lângă Wang.

Se uită la seringă pe care o ținea în mână. Își aducea aminte ce văzuse în filme, doctorii care ridicau acul la lumină și împingeau pistonul seringii pentru a face să țâșnească o anumită cantitate de lichid. Însă seringă respectivă era goală. Nu injecta lichid, ci trăgea. Asta însemna că trebuia să tragă de piston, nu să îl împingă, nu? Oare cum trebuia să începi? Și unde mai exact trebuia să vâri acul? Și cum atașai fiola? Degetele începură să îi tremure.

Stând lângă doctorul Lei, Charlie se holba la ea, fără să îl asculte pe acesta. Ea se mai jucă puțin cu seringă, surprinzând privirea lui Wang. Părea să simtă ironia momentului undeva în gât. Nu împlântase el un ac în brațul drept al lui Abigail în urmă cu doar cinci zile? Acum, ea era pe punctul de a face același lucru.

Îi tremurau ambele mâini. Le privi ca și când nu ar fi fost ale ei. Încercă să le oprească, creierul ei trimițându-le o comandă directă. Fără niciun efect, însă. Degetele îi tremurau vizibil când rupse micul pachet care conținea un tifon îmbibat în spirt care, bănuie ea, trebuia folosit ca și tampon după ce recolta sângele. Alese mușchiul deltoid al umărului lui; acolo își amintea că primise o injecție pe vremea când era în liceu. Șterse de două ori locul cu tamponul, lăsând apoi să îi cadă tifonul umed în poală.

Îndepărtă capacul de plastic al seringii. Acul se afla la doar câțiva centimetri de pielea lui. Dar acesta se mișca în mâna ei, deoarece degetele îi tremurau. Se apropie, închise ochii și, cu o singură mișcare, înfipse acul ferm în mușchi.

Ceea ce urmă se întâmplă cu atâta repeziciune, încât Madison abia dacă realizează. Toate parcă se petrecură în același timp, într-o fracțiune de secundă. Scena începu cu urlatul lui Wang care, șocat de brutalitatea cu care îi fusese străpuns mușchiul, apucă din instinct seringă și și-o smulse din braț. Sângele țâșni în secunda următoare, împruscând cu roșu uniformă albă a lui Maddy.

O secundă mai târziu, Charlie se repezi înainte, strigând în tot acest timp. Având mânușile trase pe mâini, el încercă să oprească fântâna de sânge care curgea din brațul lui Wang, strigându-i în același timp peste umăr doctorului Lei, când mâinile i se umplură de sânge.

— Nu este asistentă! S-a prefăcut! A fost ideea ei, m-a obligat. Eu

n-am vrut, dar ea m-a obligat. Nici măcar nu e părul ei natural, e o perucă. Îți spun cine e!

Capitolul 41

Habar nu avea ce dimensiuni avea încăperea. Când tuși, ecoul nu trădă nimic. Ar fi putut fi o cutie mică din beton, nu mai mare decât o debara. Sau un spațiu la fel de mare cât o cantină. Însă pardoseala și pereții fuseseră modificați ca să lase să scape un sunet. Poate se afla într-un coșciug.

Era întuneric beznă, din cauză că era strâns legată la ochi. Instinctul o făcea să atingă, să pipăie, să simtă cât de tare era pardoseala sau cât de aproape se aflau pereții. Însă și acest lucru era imposibil. Îi legaseră mâinile la spate și o făcuseră să stea în poziție ghemuit, astfel încât simțea toată presiunea – și durerea – în picioare.

Deși nu putea vedea, își imagina cum arăta. Mai văzuse și înainte poziția aceea. Era așa-numita „poziție supusă”, perfectă pentru acest scop. Victima suferă, cere repede îndurare și, în cele din urmă, le spune celor care o țin în captivitate tot ceea ce vor să știe – sau tot ceea ce vor să audă – fie că este adevărat, fie că nu. Apoi, nu va mai rămâne nicio urmă. Negare totală. Armata americană folosise această metodă în Războiul din Vietnam; Maddy văzuse astfel de fotografii în facultate, într-un manual de psihologie.

În acel moment, durerea era concentrată în metatarsuri; acolo se concentrase toată presiunea. Însă, având în vedere bătaia pe care o încasase în timpul demonstrației, o durea tot corpul. Mușchii ei fuseseră deja suprasolicitați; acum erau întinși și sfâșiați din nou. Cu toate acestea, refuza să țipe. Știa că era inutil în acea celulă izolată fonic. Și mai știa că dacă ar fi auzit-o cineva, ar fi interpretat strigătul ei ca pe o dovadă de înfrângere. Iar Maddy nu avea de gând să le ofere satisfacție.

Și-apoi, timpul nesfârșit petrecut în întuneric nu o speria. Singurătatea, tăcerea, vâltoarea neîntreruptă a propriilor gânduri – era o stare normală pentru Madison.

Un singur lucru era surprinzător, faptul că nu era furioasă pe Charlie Hughes. Când o luaseră pe ea, bărbatul era distrus. Se prăbușise pe un scaun și începuse să plângă atât de amarnic, încât i se scutura tot corpul. Nici măcar nu așteptase să fie întrebat. „Este

jurnalista Madison Webb. M-a șantajat. N-aș fi făcut-o niciodată, jur.” După aceea, el continuase să bolborosească în dialectul mandarin.

Era slab, știuse asta de la început, de când se gândise să apeleze la el. Dacă ar fi cunoscut o altă persoană care să aibă acces în garnizoană, nu ar fi apelat la el. Dar nu avea pe nimeni. Iar el o dezamăgise, așa cum se întâmplă deseori. Prin urmare, ajunsese acolo, în celula unde Armata de Eliberare a Poporului își ducea propriii ofensatori ca să îi pedepsească. Se întrebă dacă era primul cetățean american care ajunsese acolo. Dacă era, atunci aceasta era o exclusivitate de care s-ar fi putut lipsi.

Habar nu avea cât timp trecuse. Având în vedere faptul că timpul nu fusese niciodată unul dintre punctele ei forte; insomnia își revendicase de mult dreptul asupra ceasului ei interior. În cea mai mare parte a timpului, își concentra atenția asupra durerii insuportabile pe care o simțea în glezne. Încercă să se concentreze asupra lui Abigail. Însă nu reușea să evoce nici chipul, nici vocea surorii ei, lucru pe care și-l dorea cu ardoare. Încercă să se gândească la următorul lucru, întorcându-se în dormitorul în care se aflase în urmă cu doar câteva zile. Ea își imaginează teancul de caiete, care așteptau să fie corectate. Vedea cutele așternuturilor care luaseră forma trupului lui Abigail. Se imaginează întinzându-se pe patul gol, reușind în sfârșit să se odihnească.

Apoi Maddy se supuse singură unui interogatoriu. De ce nu o vizitase mai des pe sora ei atunci când avusese ocazia? De ce nu vizitase școala unde aceasta preda? De ce nu o mai ascultase cântând la chitară în ultimii, cât, trei ani? Cinci? Toată această energie consumată pentru a-l prinde pe ucigașul ei; dacă i-ar fi dedicat măcar jumătate din ea lui Abigail atunci când aceasta era în viață...

Se auzi sunetul unei uși care se deschidea. Nicio schimbare în ceea ce privea lumina; era prea strâns legată la ochi. Dar se auzi o voce. O recunosc ca fiind cea a doctorului Lei. Slavă Cerului! Își dorea cu disperare să scape din acea poziție, înainte să se aleagă cu urme pe viață. Îl va ruga să îi examineze și rănilor căpătate în urma bătăii încasate la demonstrație.

— Cred că se cuvin scuze, domnișoară Webb.

— Îmi pare rău că v-am indus în eroare. Vă pot explica totul. Aș

vrea doar ca dumneavoastră...

— Nu, nu din partea *ta*, răspunse el răsând. Din partea *noastră*. E îngrozitor că te-am ținut aici. Nu-mi place deloc.

— Ei bine, colegii dumneavoastră au vrut să-mi dea o lecție. OK. Și-au atins scopul. Dezlegați-mi mâinile, vă rog, și ajutați-mă să mă ridic în picioare.

— Sigur. Vă rog.

Maddy își dădu capul pe spate, simțind o durere acută în gât, în timp ce aștepta ca doctorul să se apropie și să taie frânghiile cu care îi erau legate mâinile. Gândul că va fi dezlegată, că va putea să-și îndrepte picioarele și să se ridice, că va simți din nou sângele circulându-i prin vene era o mare bucurie pentru ea. Nu va mai dura mult...

Cu toate acestea, când el începu din nou să vorbească, nu se afla în locul unde ar fi trebuit să se afle. Nu stătea aplecat, înarmat cu o foarfecă sau cu un cuțit care să o elibereze, așa cum credea ea. Se afla câțiva metri mai încolo și stătea în picioare, în timp ce ea ședea în continuare pe jos.

— Trebuie să te eliberăm din poziția asta cât mai repede cu putință. Doar o întrebare sau două.

Simțea cum bezna începea să pătrundă prin legătura de la ochi. Ce se întâmpla?

— Cine te-a trimis aici?

— Poftim?

— Este o întrebare simplă, domnișoară Webb. Cine te-a trimis aici?

— Nu m-a trimis nimeni. Charlie, doctorul Hughes, a spus adevărul. Sunt jurnalistă. Sora mea a fost ucisă săptămâna aceasta, iar eu îl caut pe cel care a ucis-o. Am publicat mai toate informațiile pe care am reușit să le aflu. Trebuie să fi citit o parte din ele. A apărut și la știri. Văzând că nu primește niciun răspuns, ea continuă: Toate indiciile duc către cineva din această bază. Îmi pare rău, dar acesta este adevărul. Cineva din această bază care consumă heroina numărul trei.

— Și ai aflat toate astea singură?

— Da. Vă rog, dezlegați-mă. Abia mai pot...

— Toate aceste campanii, politicieni, demonstrații? Zeci de mii, poate sute de mii de oameni, scandând în fața bazei? Candidatul republican la funcția de guvernator al Californiei și care strigă „Dărâmați aceste ziduri”? Toate acestea se datorează unei singure fete?

— Nu eu *am făcut* toate acestea. Nu l-am întâlnit în viața mea pe candidatul republican; n-am nicio legătură cu organizarea demonstrației. N-au făcut decât să *reacționeze* la ceea ce am scris eu. Desfaceți-mi măcar legătura de la ochi.

— Da, desigur. N-ai de ce să stai legată la ochi.

Ea așteptă cu nerăbdare măcar să clipească ușurată, chiar dacă asta ar fi însemnat să vadă doar bezna. Însă nu se întâmplă nimic. Doctorul Lei nu se clinti din loc.

— Lasă-mă să reformulez. Ești epicentrul unei campanii foarte ample pornite împotriva garnizoanei. Nu faci toate acestea de una singură. Ești femeie. N-ai decât treizeci de ani. Nu poți face toate acestea de una singură. E imposibil.

— Nici dumneavoastră nu lucrați de unul singur, domnule doctor Lei. Nu dumneavoastră ați instalat nenorocita aia de cameră de filmat în baia mea, nu? Nu din proprie inițiativă ați trimis o jigodie să o reguleze pe prietena mea, care, apropo, este lesbiană, nu? Tot așa cum nu dumneavoastră ați fost acela care m-a lovit în tibie și între picioare. Au fost cei care lucrează pentru dumneavoastră. Diferența este că pentru mine nu lucrează nimeni. Sunt pe cont propriu.

— Ajunge! Ajunge!

La auzul acestor cuvinte, ea își dădu capul pe spate, un reflex involuntar care o făcu să simtă o durere ascuțită în gât și pe șira spinării. Fusese din cauza șocului, deoarece aceste ultime cuvinte nu fuseseră rostite de doctorul Lei, ci de o altă voce care se apropia de ea.

Capitolul 42

Se simți ușurată când simți o altă prezență lângă ea. Nu își putea mișca mâinile. Încercase să își dezlege legăturile de la mâini, însă acestea erau strânse și imposibil de desfăcut; se putea elibera doar dacă era ajutată de altcineva. Când simți mirosul unui bărbat și auzi foșnetul hainelor lui, nu se putu abține să nu implore.

— Te rog.

— Da. Ai nevoie de o schimbare. Ca să poți gândi. Stai puțin.

Îi era greu să își dea seama după voce ce vârstă avea bărbatul. Era chinez, mai mult ca sigur. Accentul lui era mai puternic decât cel al lui Lei. Însă nu își putea da seama dacă era mai tânăr sau mai bătrân. Era evident că avea putere de decizie. Când strigase „Ajunge” îl plasase drept superiorul lui Lei.

Simți o mișcare lângă cap. Aveau să o dezlege la ochi, în sfârșit. Cine era acest bărbat care venea în ajutorul ei? N-avea importanță, atât timp cât o ajută. Avea senzația că mușchii picioarelor și ai coapselor îi erau sfârtecați; aproape că putea vizualiza. Nu știa cât mai putea rezista.

Doar că nimeni nu o dezlegă la ochi. În schimb, simțea ceva la urechi. Ca și când ar fi fost acoperite cu un soi de țesătură fierbinte. Apoi simți o fâșie de material care îi era înfășurată strâns în jurul capului. Oare voiau să o sugrume? Sau era un ștreang și plănuiau să o spânzure, chiar acolo în temniță? Realiză îngrozită că poate tratatul permitea acest lucru. Dacă înfăptuise o ilegalitate – probabil că ei considerau analizele de sânge eșuate un afront adus unui membru al Armatei de Eliberare a Poporului –, o înfăptuise acolo, pe teritoriul chinez. Puteau să facă ce voiau.

Însă fâșia de material nu fusese poziționată orizontal, în jurul gâtului ei, ci vertical, în jurul capului, începând de sub bărbie. Aceasta îi ținea gura închisă, dar și fixa o pereche de căști, realiză ea în acel moment, care îi fuseseră așezate pe urechi și care nu puteau fi îndepărtate. Avu nevoie de o secundă sau două ca să înțeleagă motivul.

Brusc, creierul ei fu agresat de cel mai puternic zgomot pe care îl

auzise vreodată, un sunet ascuțit, combinat cu unul static și unul metalic în același timp. Simți un imbold puternic să își astupe urechile, însă mâinile îi erau imobilizate. Țipă, însă asta nu schimbă lucrurile. Era ca și când cineva așezase un picamer în partea laterală a capului ei, iar acum îl folosea ca să îi foreze craniul. Se întrebă dacă nu cumva îi sângerau urechile.

Îi era imposibil să deosebească sunetele. Era posibil să fie o chitară electrică, sau poate niște semnale electronice. Adevărul era că nu auzea nimic. Circuitele creierului erau atât de agresate, încât nu simțea decât durere, durere, durere.

Apoi se așternu liniștea. Sunetul încetă la fel de brusc cum începuse, însă ecoul lui îi mai răsună încă în cap. Amintirea lui părea să oscileze audibil în urechile ei, producând în continuare frecvențe diferite. O a doua voce i se adresă direct, în interiorul creierului. O auzea prin căști.

— Acum ești pregătită să vorbești?

Ea încuviință din cap din reflex, gata să facă orice numai să nu mai fie supusă din nou aceluși zgomot infernal. Se întreba dacă erau în încăperea sau dacă îi vorbeau dintr-o cameră de comandă îndepărtată. Poate că nici nu fuseseră acolo. Poate că auzise vocile într-un difuzor. Poate că mirosul bărbatului și foșnetul hainelor lui fuseseră o halucinație. Habar nu avea.

— Mai spune-mi o dată. De ce ai venit aici?

Ea nu oftă, nici nu vădi exasperare. Într-o oarecare măsură, pentru că nu voia să îi înfurie, dar și pentru că nu simțea asta. Se simțea ușurată că putea vorbi. Fiecare secundă pe care o petrecea spunându-le povestea ei era o altă secundă în avantajul ei.

— Și drogul ăsta care a omorât-o pe ultima femeie. Spui că acest drog se află aici, în interiorul bazei? Cine ți-a spus asta?

— Am citit într-un articol despre bază, reuși ea cu greu să spună. Simțea nevoia să își lase capul în față, însă tensiunea pe care o simțea în încheieturile mâinilor care îi erau legate la spate nu îi permitea asta. Am verificat. On-line. Singura referire la acest drog este în China. Nu a ajuns niciodată pe teritoriul Statelor Unite, în afară de garnizoană.

Se așternu tăcerea. Ea se încordă, simțindu-și mușchii picioarelor

întinși și contractați. Tăcerea era îngrijorătoare. Se pregăti să facă față din nou durerii.

— Și ești sigură că criminalul se află în interiorul bazei?

Ea dădu slab din cap, simțind din nou durere.

— Da, cred că da.

— Știi cine este?

— Nu, nu știu cine este. De aceea am venit aici.

— Dar suspectezi pe cineva, nu? O persoană pe care o suspectezi mai mult decât pe celelalte?

— Aș vrea să fie așa. Nu cunosc pe nimeni din această bază...
Simțea că nu mai avea suflu.

Fără niciun avertisment, sunetul răsună din nou, la fel de puternic ca și înainte. Avea impresia că creierul i se izbea de pereții craniului, ca o alună în interiorul cojii. De astă dată vedea mai mult decât auzea, fulgere de lumină albă în spatele pleoapelor, asemenea unei furtuni cu trăsnete. Pentru prima oară, credea că era mai bine să mori decât să fii supus unei astfel de torturi, începu să-și dorească să se întâmple acest lucru.

Apoi, totul luă sfârșit. Pe urmă, a doua voce îi pătrunse din nou în minte, fie prin intermediul căștilor, fie că se afla lângă ea, nu își putea da seama.

— Te întreb din nou. De ce ai venit aici?

Supunându-se durerii și comenzii lor, ea începu să le spună mecanic același lucru. După ce termină, se pregăti sufletește să îndure din nou acel sunet care avea să-i zdrobească creierii.

Însă acesta nu mai izbucni. Vocea se auzi pentru ultima oară.

— Susții aceeași versiune, chiar dacă ai fost supusă torturii. Sunt mulțumit că spui adevărul. Îți voi da drumul. Doamna doctor Lei, ocupă-te tu de asta.

Primul bărbat vorbi din nou.

— Mulțumesc, domnule colonel. Domnișoară Webb, te voi dezlega într-o secundă. Este sfârșitul interviului?

— Interviu? rosti ea cu tristețe, regretând imediat atitudinea ei lipsită de respect.

— Da. Interviul nostru. Dacă vom fi întrebați, așa îl vom descrie. Nu vom spune nimic despre aceste... tehnici.

— Și dacă voi spune eu? Dacă voi spune lumii ce i-ați făcut voi aici unui cetățean american?

— Vom susține că minți, că inventezi povești, că fabulezi. Nu vei avea nicio dovadă. Da, este adevărat că ești vânătă pe ici, pe colo. Ghinion.

— „Ghinion!” Ca și când voi n-ați avea nicio legătură cu asta! Nu se putu abține Maddy.

— Ceea ce vreau să spun eu, continuă vocea, ignorând-o, este că ai arătat așa înainte să ajungi aici: există un dosar medical care dovedește că ai fost internată la Spitalul Municipal din Long Beach. Nu ai nicio vânătăie în plus. Ține minte, noi nu suntem ca voi, americanii. Când trebuie să desfășurăm un, ăă, interogatoriu „avansat”, avem foarte mare grijă. Și cu siguranță nu facem fotografii la fața locului. Nu avem nevoie de amintiri.

— Dar pot arăta lumii camera de filmat pe care ați instalat-o în baia mea.

— Vei descoperi că nu mai e acolo atunci când vei sosi acasă. Domnișoară Webb, dacă-mi permiteți. Ai făcut tot ce ți-a stat în putere. Ți-ai câștigat dreptul la odihnă. Trebuie să îi îngădui trupului tău să își revină. Dacă aș fi în locul tău, m-aș vârî în pat și aș trage un pui de somn sănătos.

El trebuie să fi făcut un semn, deoarece, o clipă mai târziu, cineva îi desfăcea legăturile din jurul încheieturilor și o ridica în picioare. Îi desfăcură fâșia de material din jurul capului și îi scoaseră căștile de pe urechi. Susținută din ambele părți de soldați sau asistente, nu își putea da seama, ea ieși din încăpere clătinându-se. Era în continuare legată la ochi.

Rămase așa chiar și atunci când o așezară pe bancheta din spate a vehiculului, care era, probabil, unul dintre acele vehicule de deșert. Îi înlăturară legătura de la ochi abia când călătoria lor luă sfârșit. La lumina puternică a zilei, Maddy descoperi că pământul continuase să se rotească cât timp ea fusese ținută ostatică în infern. Se afla lângă cabina de pază de la intrarea principală. Până apucă să clipească și să se dezmeticească, escortele ei se făcuseră nevăzute. Era îmbrăcată în uniformă de asistentă, asemănătoare cu cea pe care o purtase înainte – însă aceasta era de un alb imaculat, fără nicio pată de sânge.

Paznicul de la recepție îi întinse celularul.

— Mulțumim pentru vizită, zise el în engleză, cu un accent puternic. La revedere.

După aceea, se trezi brusc de partea cealaltă a porții. Se uită la telefon, care era mort și inutil fără cartela SIM și fără cardul de memorie. Ea bănuia că se aflau acolo unde le pusese ea, nevăzute, pe fundul genții medicale ale lui Charlie Hughes, printre instrumentele lui, fără ca nici măcar el să nu știe că erau acolo. Cât despre geanta ei, în care avea bani, cărți de credit și actul de identitate, aceasta era ascunsă sub scaunul pasagerului, în mașina lui Charlie. Nu avea nimic asupra ei. Cu excepția unui fragment micuț pe care i-l dăduseră, fără să știe, cei care o torturaseră.

Capitolul 43

Madison preferă să urce cu liftul de serviciu. Nu putea face față celor din redacția de știri, nu îmbrăcată așa, și nu în acea zi. Descoperise această rută din întâmplare în urmă cu mai bine de un an, după ce urcase împreună cu șefa ei în lift, într-o dimineață. Era modul lui Jane Goldstein de a se furișa în birou fără a da în calea ei peste colegi neajutorați.

Madison coborî din taxiul pe care reușise să îl găsească într-un final, asta după ce parcursese pe jos, și nu fără dureri, mai bine de un kilometru de la bază. Nu avea niciun ban la ea ca să îi plătească șoferului și îi datora destul de mult. Reușise să îl convingă să o ducă până la Katharine, însă nu găsisse pe nimeni acasă. Fără bani, fără card și fără telefon, nu avea prea multe variante. Se gândise la Quincy, însă respinse ideea: sora ei nu va înțelege nimic din cele întâmplate sau, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi înfuriat.

Și-apoi, faptul că se afla acolo, era cât se poate de logic. Trebuia să vorbească cu cineva care știa din proprie experiență ce însemna să urmărești adevărul, cineva care, la începutul carierei sale, fusese, de asemenea, considerată de către colegii ei ca fiind obsedată, dacă nu de-a dreptul nebună. Trebuia să vorbească cu o jurnalistă adevărată care, spre deosebire de Howard Burke, stătea bine la capitolul curaj.

Madison își ridică mâna, salutând-o pe secretara care se presupunea că ar fi trebuit să îi oprească din drumul lor pe musafirii care doreau să o abordeze pe doamna redactor-șef și, zărind expresia îngrozită de pe chipul femeii, trecu pe lângă ea și intra în birou. Jane Goldstein, care stătea în picioare lângă birou și lovea tastele, fu cât pe ce să cadă pe scaun de uimire.

— Madison?

— Salut.

— Ce-ai pățit? Ce se întâmplă? De ce ești...

— Nu sunt sigură că voi reuși să mă încadrez în o sută patruzeci de caractere, dar voi încerca.

Ea îi povesti totul, amintindu-l pe doctorul Lei și adăugând că era ferm convinsă că „domnul colonel” căruia i se adresase el, poate

singura scăpare a lui, trebuie să fi fost comandantul garnizoanei, Chen Jun.

— Există o singură persoană care deține acest rang în bază, explică ea, care deține autoritatea.

Goldstein asculta, aprobând din cap din când în când, extrem de absorbită de ceea ce îi povestea Madison. Reacția ei îi conferi acesteia încrederea necesară oricărui reporter care apuca firul unei povești și simțea că editorul său o aproba.

— Totul în legătură cu reacția lor sugerează faptul că știu că au ceva de ascuns. Nu sunt proști. Știu ce știm și noi. Primele trei victime au avut toate legătură cu garnizoana; a patra victimă a murit din cauza unei supradoze de heroină care se găsește doar în incinta acelei baze.

— Ssst, făcu Jane, clătinând din cap, șocată de tot ceea ce auzea, apoi mângâli ceva pe un bilețel. Ți-au spus ei asta? „Vom nega totul?” După ce... după ce au încetat să te mai tortureze, asta ți-au spus?

Maddy dădu afirmativ din cap.

— Crezi că știi cine e făptașul, Maddy? Cine este individul?

Maddy tăcu auzind aceste întrebări. Cei care o interogaseră îi adresaseră oarecum aceeași întrebare.

— Nu știu. Mi-au dat drumul de îndată ce și-au dat seama că nu știu. Probabil că au răsuflat ușurați. Acum au mai mult timp la dispoziție să-l scoată afară din țară.

— Dacă știu.

— Da, dacă.

— Iar tu le-ai spus adevărul? Chiar nu știi cine este criminalul?

Maddy clătină din cap.

Goldstein aruncă o privire către ecranul computerului, distrasă pentru o secundă.

— De ce nu te-au ținut acolo, pur și simplu, în acea celulă pe care ai descris-o, cea care ar fi putut fi mică sau imensă?

— Presupun că e mai greu să explici de ce un cetățean american, care a fost văzut ultima oară intrând în garnizoană, a dispărut câteva zile decât de ce a dispărut doar câteva ore. Asta nu se numește răpire?

— Hm. Goldstein își îndreptă privirea către rafturi, ca și când s-ar

fi gândit la definiția juridică a termenului. Cu siguranță arăți ca și când ai fi trecut prin iad. Însă spui că ai avut toate aceste tăieturi și vânătăi înainte să intri în bază. De când ai primit bătaia aceea la demonstrație, am dreptate?

— Așa e, însă aceasta este ideea cu aceste poziții de supunere, Jane. Nu lasă nicio urmă, tocmai de aceea sunt atât de inteligenți. Îți mai amintești povestea de acum câțiva ani despre LAPD... Ascultă, nu știu cum fac. Știu doar că am obosit să mă ocup de treaba asta singură, Jane. Am nevoie de sprijinul vostru ca să duc povestea asta la bun sfârșit. Am nevoie de alți reporteri, am nevoie de editori, am nevoie de Howard. Am nevoie de tine.

Durerea pe care o simțea în picior și în mușchii coapselor era neiertătoare.

— Și uniforma asta de asistentă: ei ți-au dat-o?

— Da. Cea pe care o purtam a fost pătată cu sânge. Aceasta este curată.

— Însă nu știi să spui cu exactitate când și cum te-au îmbrăcat cu ea.

— Nu. M-au legat la ochi și m-au dus undeva în bază. E posibil să fi ațipit câteva minute. Mi se întâmplă uneori.

— Ai ațipit?

— Da. E o poveste lungă... Nu vrei să știi... Am probleme cu somnul. N-are legătură cu asta, sufăr de așa ceva de ani buni.

— Oh, fostul meu soț avea aceeași problemă. Uneori adormi la ore ciudate, corect?

— Corect. Ascultă, Jane. Mi-aș dori să mă ocup împreună cu Katharine Hu de asta. Iar Howard să facă editarea. Știu că a fost sceptic, dar e un lucru bun. Acest lucru va face ca povestea să fie și mai bună. Și dacă...

— Uite ce e, Madison. Este o poveste nemaipomenită. Chiar este. Însă având o astfel de miză, nu îți poți permite să faci greșeli. Vreau să spun că fiecare detaliu trebuie să fie sută la sută verificat. Povestea trebuie să fie curată, deoarece la mijloc e reputația mea. Și a ziarului.

— Știu asta, Jane, crede-mă. Howard poate să...

— Nu mă refer la așezarea cuvintelor în pagină, Madison. Trebuie să ne asigurăm că sursa acestor informații este sigură.

— Dar *eu* sunt sursa acestor informații, *mie* mi s-au întâmplat toate astea. Maddy tăcu o clipă. Of.

— Uite cum facem, zise Goldstein dând din cap în timp ce vorbea. Se întinse după geanta care zăcea pe jos, lângă scaunul ei. Mai întâi, îți voi da cinci sute de dolari ca să plătești taxiul care așteaptă în stradă și să-ți cumperi niște haine și să te întorci acasă. Ea îi întinse cinci bancnote. Apoi vreau să-ți dau asta.

Îi întinse un bilețel. Pe el scria „Dr. Alex Katzman, analist” și un număr de telefon din LA.

— Ce-i cu asta?

— Alex Katzman este fratele meu. Este și cel mai bun terapeut din LA. Cred că ar trebui să îl vezi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jane! N-am nevoie de *psihiatru*, ce naiba! Am fost ținută prizonieră în temnița nenorociților de AEP. În privința *asta* vreau să mă ajuți.

— Cred că moartea surorii tale te-a tulburat foarte tare. Știu din experiență că oamenii care suferă de insomnie pot avea și halucinații care...

— Asta nu e halucinație, la naiba!

— ...care par foarte reale. Nu spun că *nu a fost real*. Dar trebuie să fim siguri – complet siguri. Te rog, Madison, lasă-l pe Alex să te ajute. Este o persoană cumsecade, iar tu ești o femeie frumoasă și talentată care a suferit o traumă îngrozitoare.

— Nu-mi vine să cred. Te-au speriat și pe tine.

— Madison.

— Am știut întotdeauna că lui Howard i s-au micșorat boașele doar când a auzit de nenorocita aia de garnizoană. Dar am crezut că tu ești... că ești mai puternică.

Madison se ridică în picioare, dorindu-și cu disperare să-i arunce în față șefei ei cele cinci bancnote. Însă își înăbuși acest imbold: nu avea cum altfel să ajungă acasă.

Fără să mai zică ceva, se întoarse și ieși din biroul lui Goldstein, dar și din clădire. Mesajul editoarei nu ar fi putut fi mai limpede: Madison era pe cont propriu.

Doar că nu era, nu de tot. Mai exista cineva la care putea apela.

Capitolul 44

Bill Doran renunțase cu mulți ani în urmă la „ideile-memo”, deoarece nu erau prea bine definite ca formă. Mereu existau scăpări, mereu îți dădeau bătăi de cap. Era mai bine să procedeze așa cum o făcea în acel moment. Să stea de vorbă zece minute cu candidatul, apoi să redacteze ceea ce conveniseră și să dea informațiile în circulație. Un memoriu bun nu era o strategie de victorie, ci însăși dovada sa.

Tocmai de aceea se afla în acel moment acolo, pe bancheta din spate a mașinii, împreună cu Elena Sigurdsson. Petrecuse primele trei minute pregătind terenul, explicându-i că scăzuse în sondaje. Avantajul slab pe care îl câștigase în fața lui Berger dispăruse, iar acum era în defavoarea ei.

— Nu este atât de complicat, îi explică el. Ai trecut în frunte când toată chestia cu China era în centrul atenției. Când povestea a fost dată uitării, odată cu arestarea, ai pierdut și avantajul.

— Deci, trebuie să aduc povestea cu China din nou în prim-plan?

— Exact.

— Și cum fac asta? L-au arestat pe individ.

— Așa e. Dar povestea nu s-a încheiat, după cum bine știi. De îndată ce l-au arestat pe individ, a mai apărut o victimă. La interval de câteva ore.

— Așadar, ar trebui să se facă din nou vâlvă despre „ucigașul cu heroină” și toate alea?

— *Ar trebui*, Elena. Bineînțeles că ar trebui. Însă activiștii sunt reținuți. Padilla nu a ieșit la rampă, nimeni nu a mai auzit nimic despre reportera care a stârnit toată povestea și nu este planificată nicio demonstrație.

— Cum așa?

— Informatorii noștri spun că Padilla a afirmat că s-a pârlit odată cu arestarea. A apărut la televizor și a spus că suspendă campania, bla, bla. Își va știrbi reputația dacă va ieși din nou la rampă peste cinci minute. Vrea să vadă cum vor decurge lucrurile, stă deoparte până știe ce se întâmplă.

— Deștept băiat.

— În ceea ce îl privește, da. O tactică inteligentă, însă în ceea ce ne privește, nu e prea bine.

Ea oftă și privi pe geam afară – unul dintre acele momente pasagere când politicianul de la televizor se transformă într-o persoană oarecare. El și ceilalți colegi consultanți ai lui vorbiseră mereu despre încercarea de a înregistra astfel de momente, cele pe care le surprindeau ei în culise, când candidatul era el însuși și de a le arăta alegătorilor. Aceste momente reprezentau „Sfântul Graal” al spoturilor televizate, al interviurilor. Însă acestea nu erau prea dese, iar după o vreme deveneau din ce în ce mai rare. Masca se instala din nou pe față.

— Ce putem face, Bill?

— Sugerez ca, dacă povestea nu revine în prim-plan de la sine, *organic*, cum ar spune probabil Berger, să intervenim noi.

— Te ascult.

— Fostul președinte chinez va face o vizită în Washington săptămâna viitoare, ceea ce reprezintă o breșă. Atunci vom aduce în discuție chestiunea.

— Vom emite anumite pretenții.

— Întocmai. Informații extrem de importante pe care locuitorii din California trebuie să le afle.

— Ceva de genul: „Întrebările la care trebuie să răspundă înainte să vină în America”.

— Da, Elena. Îmi place asta. Sună minunat. Voluntarii lui Ted Norman vor accepta asta fără să stea pe gânduri. *Întrebările la care trebuie să răspundă*. Să-i spun unuia dintre băieți să scrie un editorial despre asta?

Candidata dădu afirmativ din cap înainte să răspundă la telefon. Bill Doran se lăsă pe spate și căută în telefon până când găsi fișierul unde salvase ciorna memoriului pe care intenționa să îl trimită după acea conversație. Iată-l, punctul de acțiune principal.

„Candidata, autoare a editorialului: Zece întrebări la care trebuie să răspundă președintele Chinei dacă vrea să fie bine-venit în America.”

Trebuie să îl faci întotdeauna pe client să creadă că este ideea lui. Regula de aur a consilierilor politici. Condu-i la apă, iar ei se vor

adăpa – însă doar dacă vor crede că ei sunt cei care au pus acolo nenorocitul acela de pârâu.

Aduse câteva rețușuri memoriului, începând ca întotdeauna cu introducerea-scut: „Candidata tocmai mi-a dat instrucțiuni să fac lucrurile astea..

În următoarele ore, se vor întoarce în zona lor de confort, îndreptându-și armele împotriva lui Richard Berger și ochind spre cea mai apropiată țintă: prezența armatei chineze în Los Angeles.

* * *

Leo nici nu mai știa de câte ori sunase. Poate de treizeci de ori, pe lângă douăzeci de mesaje și vreo douăsprezece e-mailuri. Nu îi era caracteristic lui Maddy. Putea să-ți trântescă ușa în nas sau să țipe, însă nu aplica niciodată regula tăcerii. Fie era furioasă pe el așa cum nu mai fusese niciodată (din cauza nenorocitului de dosar pe care i-l dăduse), fie regreta faptul că se culcase cu el (ceea ce nu era doar posibil, ci și foarte probabil), fie se dăduse la fund. Într-un moment de slăbiciune, îi trecuse prin minte să îl sune pe polițistul acela amoretat care îi dădea mereu târcoale. Însă nu găsi forța necesară.

Se holba la telefon, ca și când ar fi încercat să îl facă să sune cu puterea minții, când primi un mesaj. Era de la Berger: „KTLA, acum”.

Leo urmărea deja canalul, deși pe mut, însă acum dădu volumul mai tare. Lui Sigurdsson i se lua un interviu în studioul știrilor de seară, o abatere de la tradiția televiziunii și a politicii.

— ...publicat mâine, și susțineți că doriți să primiți răspunsuri de la cei aflați în vârf.

— Exact, Dana. Campania mea nu aduce acuzații. Însă californienii vor să știe dacă persoanele care comandă Garnizoana 41 au fost sincere cu autoritățile de aplicare a legii, așa cum ar fi trebuit.

La naiba. Ar fi trebuit să anticipeze asta. Adevărul era că ar fi trebuit să fi făcut asta chiar ei, să o ia înaintea lui Sigurdsson.

— Pur și simplu, vrem să știm dacă responsabilii Garnizoanei 41 au percheziționat baza în căutarea de dovezi care să fie relevante pentru această anchetă. Mai pe scurt, știu comandanții de acolo cine se află în spatele acestor crime? Ascund un fugar de justiția americană?

La naiba, la naiba, la naiba.

— Locuitorii Californiei au dreptul să știe aceste lucruri. Prin urmare, în seara aceasta îi cer oficial domnului președinte să specifice faptul că dorește răspunsuri la aceste întrebări din partea omologului său chinez când acesta va veni în vizită în țara noastră săptămâna viitoare. Știu că adversarul meu crede că e mai bine să păstrăm tăcerea și să ne plecăm capetele respectuoși, dacă vreți. Însă am încercat și această abordare, iar verdictul a fost clar: nu funcționează. Îi respect foarte mult pe prietenii noștri chinezi. Știu că reacționează mai bine față de oamenii care sunt la fel de mândri și de puternici ca și ei. Primarul Berger este de părere că dacă îți pleci capul și te ploconești, vei obține rezultate. Ei bine, nu este așa. Sunt mult mai puternică. Iar în noiembrie, dacă voi avea privilegiul de a servi ca guvernator al marelui stat al Californiei, tu, Dana, oamenii acestui stat și prietenii noștri chinezi vă veți convinge singuri cu toții.

— Elena Sigurdsson, îți mulțumim că ai fost aici, cu noi, la KTLA. Îți suntem recunoscători.

Telefonul începuse deja să sune. Pe ecran apăru afișat: „Necunoscut”.

— Domnule primar.

— Ai auzit, Leo? Ai auzit? La naiba! „Să ne plecăm capetele respectuoși.” „Îți pleci capul și te ploconești.” Ai văzut ce-a făcut? Încearcă să mă faci să par o gheișă care o primește în fund de la chinezi. „Te ploconești!”

— Asta nici măcar nu-i o chestie chinezească, zise Leo, regretând cuvintele de îndată ce le rostise.

— N-are importanță, Leo. Mă omoară cu asta. Acum „îi cere oficial domnului președinte”. Cine dracu se crede?! Să știi că n-am de gând să mai accept asta, Leo. Voi riposta, m-ai auzit?

— Da, domnule.

— Ascultă-mă, Leo. Vreau o întâlnire în seara asta să discutăm strategia. La reședință. OK? Și ascultă, vreau să-mi aduci telefonul. L-am lăsat la eveniment. Una dintre fete l-a lăsat pe biroul tău. OK? Leo, vreau să te ocupi de treaba asta. Am nevoie de toate mințile luminate pentru care plătesc o avere, până la ultima. OK? Ne-am înțeles?

Leo închise, observând pentru prima dată plicul căptușit de pe

biroul lui. El îl rupse și găsi înăuntru telefonul șefului său. Îl vârî în buzunarul de la piept, apoi îl scoase din nou și tastă codul care știa că îl va deschide: cea mai importantă dată din viața lui Berger. Nu era data nunții sau ziua de naștere a vreunuia dintre copiii lui, ci data când câștigase primele alegeri.

El căută printre mesaje și e-mailuri, jumătate din ele fiind de la el. Le citi pe cele de la Ross, căutând vreun semn de conspirație sau de trădare. Unul dintre ele avea atașată o fotografie, iar Leo făcu clic pe ea: un logo nou propus pentru pagina web. Hm, nimeni nu-i spusese nimic despre asta.

Această fotografie îl duse la „galeria” din telefon, unde Berger salvase o mulțime de imagini pe care le descărcase de pe internet. Ceea ce văzu acolo îl făcu să se înspăimânte. Din telefon se holbau la el o serie de chipuri ale unor fete tinere, toate blonde și atrăgătoare. Oh, Dumnezeu, te rog, nu. Nu un scandal sexual. Era ultimul lucru de care avea nevoie campania în acel moment.

Însă când mări imaginile, mai ales pe a treia, Leo simți cum îl trec toate apele. Căci ceea ce vedea, ascunse în telefonul particular al primarului orașului Los Angeles, erau portretele, aparent intime, ale lui Rosario Padilla, Eveline Plaats, Abigail Webb și acum, cel al lui Mary Doherty. Cele patru victime ale ucigașului cu heroină, la cea mai sexy și ademenitoare vârstă în viață – iar acum bine păstrate în secret după moarte.

Capitolul 45

În apartamentul ei, Maddy se simțea la fel de urmărită ca și în celula întunecată. Camera de filmat instalată în oglinda din baia ei dispăruse, întocmai cum preconizase doctorul Lei. Ea verifică, lăsând apa de la duș să curgă vreme de cinci minute neîntrerupte, umplând baia de aburi. De astă dată, oglinda se aburi în totalitate, la fel ca în alte dăți.

Cu toate acestea, neliniștea ei nu dispăru în totalitate. Acest lucru însemna, probabil, că o ascuseseră în altă parte. Prin urmare, evită dușul, preferând să facă o baie cu spumă și rămase îmbrăcată până în ultimul moment, dezbrăcându-și timid halatul de baie și intrând în cadă ca o călugăriță în apa mării.

Baia cu spumă se dovedi a fi o idee bună. Apa fierbinte îi calmă durerile îngrozitoare pe care le simțea în tot trupul. Durerea îi pulsa în glezne, deși înfățișarea lor exterioară nu trăda agonia dinăuntru. Coapsele, gambele și stomacul erau pline de vânătăi și începeau să capete o culoare vineție. Peste tot, inclusiv în zona dintre picioare, simțea o sensibilitate aparte.

Rămase în cadă aproape o oră, adăugând cu regularitate apă fierbinte și permițându-și să ațipească preț de o secundă sau două. Dar nu mai mult de treizeci.

După această baie relaxantă, se simțea din nou pregătită de luptă. Ea ridică receptorul telefonului fix. Forma lui i se părea ciudată din cauză că nu îl folosea aproape niciodată. Afișajul îi arăta că avea aproximativ treizeci de apeluri nepreluat de la un număr de telefon pe care îl recunoscuse ca fiind al lui Leo. Quincy o sunase la fel de des. Apăsă pe butonul care activa căsuța vocală, dând volumul mai încet ca mesajele să nu poată fi auzite de „urechile electronice”. Era un gest inutil, știa asta: de parcă nu i-ar fi instalat un microfon în dispozitiv în clipa în care ea postase primul articol în care făcuse trimitere la garnizoană. Începu primul mesaj.

„Unde ești, Madison? Când n-am reușit să dau de tine, m-am dus la spital, dar nu mai erai acolo. Mi-au spus că te-ai externat singură. Ce se întâmplă? Te rog spune-mi unde ești. Mama are nevoie de tine,

eu am nevoie de tine. Trebuie să ne ocupăm de un milion de lucruri. Nu vreau să mă duc la pompele funebre singură.”

Următoarele șase sau șapte mesaje păstrau aceeași notă, compătimire combinată cu sentimentul de vină. Apoi tonul începu să se schimbe, treptat la început, culminând cu cel mai recent, lăsat cu o oră în urmă: „Maddy, îmi pare rău. Te rog să mă ierți. Te rog, vorbește cu mine. Simt că înnebunesc de grijă. Spune-mi doar că ești bine. Sunt îngrijorată că ai pățit ceva. Te rog.” Apoi, printre lacrimi:

„Nu te pot pierde și pe tine.”

Madison se duse în bucătărie și căută în fundul cuptorului, unde își ascunsese telefoanele cu cartelă reîncărcabilă, în speranța că hărțuitorii AEP nu vor căuta acolo. Îi scrisese un mesaj scurt lui Quincy.

„Sunt bine. M-am dat la fund o vreme. Aș vrea să-ți pot explica și o voi face, în curând. Dar fac tot ce pot pentru Abigail.” Șterse ultima propoziție, știind că va părea ciudată. Spunea însă adevărul. „Voi lua legătura cu tine în curând, de îndată ce situația se va lămurii. Nu încerca să îmi răspunzi pe telefonul acesta sau pe cel fix: mă tem că nu le voi putea folosi o vreme.” Apoi tastă cuvintele: „Cu dragoste”, însă nu le putea trimite. Le schimbă cu „Ne auzim, M.” Apoi adăugă un „x” drept răspuns la mâna pe care i-o întinsese sora ei în ultimul mesaj. După care aruncă telefonul în coșul de gunoi pe care îl ținea sub birou.

Apoi se duse și își scoase vechiul laptop dintr-un sertar. Așeză grămezi de cărți în jurul lui, sperând să îi ascundă ecranul din toate unghiurile, astfel încât doar ea să se poată uita la el. Apoi îl conectă nu la propriul router wireless, ci la cel al vecinei, amintindu-și parola pe care i-o dăduse aceasta într-o zi, vara trecută, când dispozitivul ei se topise din cauza căldurii sau, și mai probabil, din cauză că îl solicitase prea mult.

Din fericire, principiul inerției, atât de des invocat de Katharine Hu – oamenii nu își schimbau niciodată parola decât dacă erau obligați –, funcționa. Se conectă. Maddy alege o rețea privată virtuală, care nu era prevăzută cu un sistem de rezervă, dar îi lăsa impresia că erai incognito on-line. Ea spera să îi dea, în acest fel, bătăi de cap celui care o urmărea.

Astfel echipată, pătrunse în „celălalt net”, accesând de îndată

versiunea ascunsă a Weibo. Jane Goldstein avusese dreptate: Maddy era aproape pe cont propriu. Mai exista un singur aliat la care putea apela: „motorul de căutare uman”.

Cererea ei va întrerupe tiparul obișnuit, știa asta. De obicei, introduceai un nume, iar „muncitorii” se apucau de căutat, scotocind prin toate cotloanele după persoana respectivă. Cerința ei trebuia însă să fie cât mai vagă.

„Ceva despre prințșori, tinerii ofițeri ai elitei din Garnizoana 41? Nume, CV-uri, listă cu anumiți indivizi, ceva, ăă, suspect?”

În câteva minute, cererea ei se răspândi în întreaga rețea. Madison se lăsă pe spătarul scaunului. „Ce ciudat, gândi ea.” Nu putea avea încredere nici în colegii ei, nici în șefa ei, nici în fostul ei iubit; abia dacă reușea să discute cu mama ei sau cu sora ei mai mare. Însă, cumva, această mulțime nevăzută îi dădea impresia că îi era aliată. Avea încredere în ea.

În timp ce așteptă în următoarea oră, încercă să își încropească o masă din resturile de prin frigider. Mâncă niște pâine prăjită, niște ton direct din conservă și un iaurt din soia pe care i-l recomandase Abigail. Savura fiecare îmbucătură, minunându-se de faptul că, la începutul săptămânii, sora ei trăia încă.

Când reveni în fața computerului, potrivindu-și mai bine prosopul pe cap, fu mulțumită să vadă că primise un număr considerabil de răspunsuri. Majoritatea conțineau link-uri către fotografiile de la parade, ale căror legende afișau liste lungi cu nume; sau arhive apărute în ziare cu comisii militare, din nou cu liste întregi cu nume. Exista un fragment ciudat despre un tânăr ofițer care fusese oprit pentru depășirea vitezei, dar care fusese lăsat să plece grație imunității diplomatice și a principiului extrateritorialității care, se explica în articol, stipula că Garnizoana 41 era teritoriu suveran chinez, care se afla dincolo de legea americană. Însă, în afară de informația despre acest individ, nu exista nimic care să îi atragă atenția.

Ea defilă până la începutul paginii, unde exista un mesaj nou.

„Îmi poți da *urmărește* ca să îți pot trimite mesaje directe?”

Era o practică destul de obișnuită; nu toată lumea voia să comunice public. Maddy se conformă, apoi accesă canalul privat și

trimise un mesaj direct. „Sunt aici.”

După un minut, primi un răspuns, pe care îl putea vedea doar ea.

„Poftim. Vor curge link-urile. Unele pot avea mai mult de 140 de caractere, așa că ai răbdare.”

Madison aștepta în timp ce primi în jur de șase mesaje directe unul după celălalt. Fiecare conținea câte un link, care o duseră la un amestec de pagini web și documente PDF, care se deschideau instant.

Nu a fost nevoie să citească decât câteva secunde ca să fie uimită de ceea ce vedea.

Capitolul 46

Primul era un link către o pagină web chinezească nonconformistă, care funcționa în afara țării atât în engleză, cât și în dialectul mandarin. Relatarea era datată în urmă cu doi ani și povestea despre fiul unui lider de partid care ieșise la o plimbare cu mașina în Beijing, noaptea târziu. Tânărul de nouăsprezece ani se ciocnise cu o mașină care venea din direcție opusă, provocând daune ambelor vehicule și rănindu-l grav pe celălalt șofer. Când a sosit poliția, acesta încercase să fugă, dar, fiind în stare avansată de ebrietate, căzuse. Înconjurat de motocicliști și de privitori, începuse să țipe la polițiști, spunându-le că nu avea rost să îl aresteze, deoarece tatăl său era o persoană extrem de influentă. Striga întruna numele tatălui său. Povestea se răspândise din gură în gură printre tinerii chinezi, mai ales pe rețelele de socializare, surprinzând perfect aroganța copiilor de bani gata.

Următorul articol era o scrisoare în format PDF, a profesorului britanic al tânărului și adresată superiorilor lui direcți de la prestigioasa Universitate Tsinghua. Acesta se plângea de „problemele serioase de comportament” pe care, având în vedere caracterul discret în circumstanțele date, nu le putea numi. Era de-ajuns să spună doar că descoperise dovezi solide ale comportamentului „nepotrivit” față de studente, în special față de cele venite cu bursă din străinătate, inclusiv tinere din Statele Unite și din Europa.

„El a afișat un interes exagerat față de câteva studente, care susțin că au fost urmărite de acesta când mergeau sau ieșeau de la cursuri sau își făcea brusc apariția în campusul unde erau cazate. Le provoacă foarte mari neplăceri. Deși cunosc reputația familiei sale, sugerez ca acesta să primească o mustrare oficială.”

* * *

Apoi urma o pagină care fusese copiată de pe Weibo. Maddy bănuia că aceasta fusese preluată la câteva minute după ce apăruse. Mesajele erau în engleză, însă acest lucru nu era surprinzător. Mulți chinezi credeau aveau șanse mai mari să scape de cenzură dacă nu

scriau în limba lor maternă. Mesajele erau toate variațiuni pe același subiect, exprimate prin diverse eufemisme. Ideea principală era că același tânăr, care avea deja probleme cu băutura, dezvoltase, de asemenea, o afinitate pentru alte „substanțe”, mai puternice. Unii lansau denumiri codificate pentru heroină.

Ultimul link ducea la un alt site obscur, cu toate că avea un design mai comercial. În secțiunea „șoapte”, circula zvonul cum că același băiat de bani gata, în vârstă de douăzeci și unu de ani acum, făcuse zob un Ferrari lângă un club de noapte din Beijing, omorând-o pe una din cele două fete care se aflau cu el în mașină. „Surse din interior” dezvăluiseră pentru pagina web că șoferul fusese distras pentru că una, sau chiar amândouă tinerele, „își făcea de cap” cu el în momentul accidentului. Cu toate acestea, nu fusese urmărit penal pentru acest accident fatal. În schimb, tânărul fusese trimis în secret într-una dintre multele baze militare pe care China le are răspândite în întreaga lume, însă nimeni nu spunea care anume.

„Ceva ne spune că, cu toți *guanxi* pe care îi are la dispoziție, acest tânăr nu va săpa tranșee în Angola și nici nu va face o sută de flotări în Mali. Bănuim că a găsit un loc confortabil unde să treacă de la un ticălos drogat la un ofițer respectat al Armatei de Eliberare a Poporului. Oficial însă rămâne un mister unde anume în lume își satisface serviciul militar acest tânăr fugar.”

Pentru Maddy însă nu era un mister. Acolo, în ultimul mesaj direct, se afla un link care deschidea un document PDF. Prima pagină era originalul, în dialect mandarin, pe care se afla vizibil emblema AEP. Următoarea pagină era o traducere, care confirma că „prințisorul” în cauză, după ce-și terminase studiile la un colegiul militar de elită din Beijing, își câștigase locul printre ofițerii Garnizoanei 41 de la Terminal Island, din Portul Los Angeles.

Toate informațiile erau suficient de fascinante. Iată-l pe bărbatul care se potrivea profilului pe care ea începuse să îl alcătuiască, bucată cu bucată, într-o nebuloasă înnebunitoare, încă de când fusese descoperit trupul neînsuflețit al lui Abigail. Bărbatul era consumator de droguri și hărțuitor și vădea un interes obsesiv pentru femeile

americane și europene. În acel moment, era dispusă să pună rămașag că fiecare dintre acele studente străine care se plânseseră profesorului în legătură cu tânărul avea tenul alb și părul blond.

Însă nu asta o lăsase cu gura căscată. Nu faptele lui o uluiau, ci identitatea lui. Ea reveni la prima pagină pe care o deschisese, relatarea despre episodul în care condusese în stare de ebrietate, și citi din nou și din nou propoziția-cheie. Însă literele de pe ecran nu se schimbaseră. Și iată, la fel de șocant ca și prima dată când citise.

„El a căzut, apoi a fost auzit strigând: *N-aveți decât să mă arestați, n-are nicio importanță! Tatăl meu este Yang Zheng!*”

Iată-le din nou în capturile de ecran. Evitaseră să facă referire la heroină, însă nu și să specifice numele celui suspectat de consum de droguri. Îl chema Yang Zhitong, fiul lui Yang Zheng, membru al Comitetului Permanent și figură proeminentă.

Acel nume se holba la ea de pe ecran așa cum s-ar fi holbat la orice persoană de pe planetă care urmărea știrile fără prea mare interes. Căci Yang Zheng urma să preia cea mai importantă funcție din lume către sfârșitul anului, un eveniment care avea loc o dată la zece ani. Era omul despre care se credea că va deveni viitorul președinte al Republicii Populare Chineze.

Capitolul 47

Madison închise capacul laptopului și se ridică în picioare, nerăbdătoare să evadeze din coconul pe care și-l construise în jurul ei. Se duse în bucătărie, apoi reveni la birou, apoi se duse din nou în bucătărie, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai citise. Era imposibil de crezut, însă toate aceste informații revelatoare explicau atât de multe. Bineînțeles că o urmăriseră, puseseră pe cineva să o bată și îi aplicaseră acel „interogatoriu avansat”, toate sub directa îndrumare a comandantului bazei. Pentru ei, această poveste, povestea ei, nici că putea fi mai amenințătoare. Îi afecta pe cei de la vârf.

Maddy voia să se ducă la fereastră, doar ca să privească cerul. Știa însă că acolo, jos, erau niște ochi care o urmăreau. Chiar și o mișcare a draperiei i-ar fi pus în alertă. Nu că ar fi contat. Cu siguranță existau ochi și în apartament.

Mai făcu câțiva pași prin casă. Însăși ideea, „prințul prințișorilor”, fiul viitorului împărat al Chinei – urmărindu-le pe femeile din acest oraș, vânându-le, apoi umplându-le venele cu același drog de care el era dependent. Era oare o chestie sexuală? Prezența macului sugera acest lucru, deși medicul legist specificase clar că niciuna dintre femei nu fusese atinsă. Acum că știa cine era făptașul, gestul lui părea politic și totodată pervers: un fel de viol simbolic, prezența nepoftită a chinezilor pe teritoriul Americii.

Oare aceasta era perspectiva din care trebuiau privite crimele, ca un act bizar de răzbunare politică, chinezii făcând, în sfârșit, Occidentului ceea ce Occidentul le făcuse lor, otrăvind fiicele Americii cu heroină așa cum și britanicii îi îmbuibaseră cu opiu pe fiii Chinei în urmă cu două secole? Era o răzbunare, un fiu al conducătorilor de la Beijing care făcea Occidentul să simtă umiliința la care fusese supus Orientul atât timp, și mai mult, în vremea în care China semnase tratatul referitor la porturi cu o Americă indolentă?

Trebuia să înceteze să scrie povestea chiar în acel moment. Trebuia să se concentreze, însă întrebările nu îi dădeau pace. Acesta era motivul pentru care Jane Goldstein refuzase să o ajute, făcând-o să pară nebună? Pentru că prietenii ei chinezii se bazaseră pe ea,

știind că trebuiau să apere reputația viitorului lor lider? Ce îi oferiseră aceștia în schimb lui Jane? Un weekend la hotelul Dominion din Macau, poate în același apartament de șase stele de care se bucurase și Doug Jarrett? Sau era ceva permanent? O mașină? O casă pe dealuri?

Se va ocupa de asta mai târziu. Pentru moment, trebuia să pună cap la cap ce aflate. Începând cu proveniența acestui calup de documente extraordinare.

Madison se întoarse la computer, îl deschise din nou și făcu clic pe numele expeditorului care, deloc surprinzător, nu oferea prea multe informații. Profilul de pe Weibo conținea cuvântul „Mesager” și anul curent. Nu avea niciun „urmăritor” și trimisese doar un mesaj: cel adresat ei, „Îmi poți da *urmărește* ca să îți pot trimite mesaje directe?” Profilul era gol, la fel și spațiul pentru fotografie. Nu era deloc surprinzător nici faptul că acel cont fusese făcut în ultima oră.

Prin urmare, cineva văzuse cererea ei pentru informații și hotărâse că acum era momentul potrivit să transmită acel material radioactiv. Oare era un turnător, cineva din interiorul bazei care era implicat în chestia asta și se săturase să o țină secretă?

Poate. Dar ar fi putut ieși la rampă mult mai devreme. De ce nu o contactase în ziua în care Madison scrisese primul articol în care acuza Garnizoana 41? Sau dacă nu, atunci de ce nu în timpul demonstrației organizate de Mario Padilla, când mulțimea încercuise garnizoana, iar subiectul era în prim-plan? Oare nu acela ar fi fost momentul potrivit?

„*Cui bono?* Ei, haide, Maddy, întotdeauna se pune această întrebare. Orice scurgere de informații, orice mișcare cât de mică, doar întreabă-te cine are de câștigat și vei înțelege. Prin urmare, cine are de câștigat?” În niciun caz garnizoana, pentru care toată afacerea era un dezastru de PR de proporții epice. Se întoarse la laptop și citi din nou mesajele private, să vadă dacă nu omisese cumva ceva.

„Poftim. Vor curge link-urile. Unele vor avea mai mult de 140 de caractere, așa că ai răbdare.”

Părea a fi un vorbitor nativ al limbii engleze. „Așa te vreau.”

Ea se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. „Gândește-te, gândește-te. *Cui bono?*”

Ca să-și distragă atenția, porni televizorul. Nu erau știri, doar spoturi publicitare: „Tylenol”, „suc Tropicana”, „Sigurdsson, guvernator”, „mașini Mercedes”. Deschise frigiderul, însă nu găsi nimic înăuntru care să semene cât de cât cu mâncare.

Stai puțin! Stai așa! Se duse în grabă la computer, care era în continuare străjuit de turnurile din cărți. Accesă pagina web a lui Sigurdsson și văzu că în fereastra principală apărea înregistrarea cu discursul antigarnizoană ținut de candidată în urmă cu câteva zile. Lângă acesta, recentul ei editorial: „Zece întrebări la care trebuie să răspundă președintele Chinei dacă vrea să fie bine-venit în America”.

Aceasta era propaganda lor, prima și poate singura cale prin care un republican putea câștiga avantajul în California. Firește că trebuiau să țină acest subiect în prim-plan. Și cine era cel mai bun mesager dacă nu jurnalista care făcuse prima legătura dintre criminali și bază? Probabil că, în cele din urmă, i-ar fi strecurat aceste informații. Însă cum ea ceruse informațiile, ei găsiseră paravanul perfect.

Își și imagina un echivalent al lui Leo din echipa lui Sigurdsson care îi trimitea mesajele dintr-un internet café. „Poftim. Vor curge link-urile... ai răbdare.” Exact așa vorbeau și oamenii aceia; și-l imagina pe Leo trimițând exact același mesaj.

Avea vreo importanță? Dacă toți reporterii s-ar întreba despre motivele sursei lor, n-ar mai scrie niciun cuvânt. Poate că ar fi servit scopurilor lor politice, dar asta-i viața. Această persoană îi oferise o pistă extrem de importantă. Pentru prima oară, avea un nume. Unul de vârf.

Apoi primi un alt mesaj.

Capitolul 48

Era de la același expeditor. De astă dată nu conținea decât o singură instrucțiune: „Du-te la Dropbox”, urmată de un nume de utilizator și de o parolă, ambele fiind asemănătoare cu interfața Weibo: Mesager și anul.

Ea se conformă, accesând serviciul de stocare prin care oamenii fie își făceau fișiere de rezervă, fie împărtășeau fișiere importante. Fotografii de la *LA Times* îl foloseau mereu.

Acolo existau patru fișiere. Ea selectă „Descarcă-le pe toate” și, într-o fracțiune de secundă, le salvase pe toate în computerul ei. Dădu clic pe primul, reprezentat de bine cunoscutul simbol al unui document PDF. Acesta se deschise, lăsând să se vadă ceea ce părea a fi o listă cu doisprezece nume chinezești, scrise cu caractere romane, în dreptul fiecăruia aflându-se un șir de cifre.

Majoritatea numelor îi erau necunoscute, însă unul îi sări în ochi. Al treilea de sus era Yang Zhitong. Ea identifică încă unu sau două nume ale camarazilor lui Yang, tineri ofițeri din garnizoană, inclusiv cel al tânărului care fusese menționat în povestea despre depășirea vitezei.

Semnificația cifrelor era mai greu de descifrat. Numără cifrele. Treisprezece pentru fiecare, prea lungi ca să fie un număr de telefon. Erau, de asemenea, prea lungi ca să fie un cod poștal pentru vreo adresă din China. Să fie oare conturi bancare? Căută în document indicii de identificare. Părea să fie oficial, însă dimensiunea sugera că pagina fusese copiată, probabil fără antetul aferent. Nu avea decât aceste nume și cifrele misterioase.

Reveni la celelalte trei fișiere pe care le descărcase. Plimbă cursorul deasupra primului fișier, simțind cum i se accelerează pulsul la gândul că ar putea fi una sau mai multe fotografii incriminatorii, care făceau indiscutabil legătura între Yang și una dintre crime. Se pregăti sufletește pentru a-și înfrunta teama: o înregistrare CCTV cu acest prinț flușturatic și sora ei. Făcu clic pe ea.

Nu se întâmplă nimic. Așteaptă, dar tot nimic. În cele din urmă, pe ecran apăru un mesaj de eroare:

/Users/madisonwebb/Downloads/VALOARE_PARAMETRU_NECU NOSCUTĂ nu poate fi deschis, deoarece a apărut o eroare necunoscută.

Încearcă să salvezi mai întâi pe disc, apoi deschide fișierul.

Ea urmă acea instrucțiune vagă, însă fără niciun rezultat. Încercă să deschidă și celelalte fișiere, însă primi variațiuni ale aceluiași mesaj de eroare. Încercă să le deschidă cu ajutorul mai multor aplicații, însă în zadar. Fișierele stăteau pe ecran, fiecare un dreptunghi negru, închis și incognoscibil.

Nu exista decât o singură persoană care o putea ajuta într-o astfel de situație. Ea luă unul dintre telefoanele cu cartelă pe care le cumpărase, se uită la ceas și îi trimise un mesaj lui Katharine.

„Katharine, știu că este vineri seara și că ai ieșit, probabil, să alergi, dar s-a întâmplat ceva important. Extrem de important. Am câteva fișiere pe care trebuie să le deschid. Conectează-te la contul meu de pe Weibo – îți mai amintești parola, nu? – și verifică mesajele private. Urmează instrucțiunile și vezi dacă reușești să le dai de capăt. Vin la tine. Vei înțelege când vei vedea marfa. M x”

Scoase bateria din telefon și luă ultimul telefon nefolosit care îi mai rămăsese. Vârî laptopul vechi, cel pe care tocmai îl folosisese, într-un rucsac și ieși din apartament, evitând să ia liftul. Când o văzu pe femeia de culoare, în jur de treizeci de ani, dând din cap convingător, prefăcându-se că ascultă muzică în căști, aproape că îi veni să îi facă cu mâna. Autobuz, taxi, autobuz. Așa va proceda.

* * *

Madison mergea cu pași repezi, deși nu îi era prea ușor din cauza vânătăilor pe care le avea pe corp. Se simțea ciudat. Străbătuse aceste străzi de sute de ori, însă întotdeauna cu mașina. Abia acum, când mergea pe jos, își dădea seama de mărimea lor. Lățimea, distanța dintre cvartale – nu fuseseră proiectate pentru oameni. Pe vremuri, nu găseai nici țipenie de om în astfel de zone – exceptând armata de muncitori hispanici care veneau să facă menajul în case sau să îngrijească grădinile. Aceștia venea în zorii zilei și plecau la asfințit. Priveliștea nu dispăruse. În Crestwood Hills, cartierul unde locuia Quincy, această migrare a oamenilor de două ori pe zi era la fel de

obișnuită ca și marea. Însă acolo, în Silver Lake, sau în locuri asemănătoare, acest lucru nu se întâmpla prea des.

Se afla la o distanță de trei cvartale când observă girofarul mașinii de poliție. *Ce căutau acolo?* Pe măsură ce se apropie, văzu că nu era o singură mașină de poliție, ci două, precum și o ambulanță. Se aflau la intersecția dintre Bulevardul Silver Lake și o cotitură, Berkley Avenue. Indiferent ce se întâmplase, cu siguranță avusese loc în ultimul minut sau două, deoarece poliția nu apucase încă să securizeze zona. Câteva mașini rămaseră blocate, fără a mai putea trece, iar oamenii începuseră să iasă din casele lor. În jurul paramedecilor se strânseseră câțiva oameni, blocându-i vederea lui Madison.

Un accident rutier, fără îndoială, deși nu se zărea nicio mașină distrusă. Era tragic, însă Maddy trebuia să-și vadă mai departe de drum. Trecu pe lângă locul respectiv, luând-o spre nord, către Effie Street, când aruncă o ultimă privire peste umăr. Miji ochii ca să se asigure că nu avea vedenii. Însă acolo, în mijlocul mulțimii, stătea în genunchi cineva care semăna foarte mult cu Enrica, soția lui Katharine.

Era greu de spus. Enrica era mereu strălucitoare, în timp ce această femeie care stătea aplecată purta pantaloni de trening și avea părul legat într-o coadă lejeră. Când se uită mai bine, Maddy nu mai avu nicio îndoială. Spatele femeii tremura, ca și când s-ar fi scuturat...

În acea clipă, Maddy o luă la fugă, croindu-și drum printre vecini și străini până când ajunse lângă Enrica. Când unul dintre polițiști încercă să o împingă în spate, ea îi înlătură mâna și spuse:

— Nu, sunt o prietenă.

La auzul acestor cuvinte Enrica își ridică privirea și, pentru o secundă, Maddy îi zări fața și ochii roșii, în care se citea șocul. Însă nu la Enrica se uita, ci la Katharine Hu, întinsă pe jos, îmbrăcată în echipamentul de alergat, zăcând nemișcată. Brațul ei era sucit într-un unghi nefiresc, iar părul dintr-o parte a capului era năclăit de sânge. Mai avea ceva culoare în obraji. Însă aceasta începea să pălească.

Capitolul 49

Restul serii se scurse într-un ritm care era deopotrivă mai încet și mai rapid decât cel normal. Minutele păreau că devin mai dense, fiecare clipă umplându-se de semnificație, și emoție, și durere. Și totuși, timpul era marcat și de adrenalină, secunde scurgându-se cu rapiditate unele după altele. Când sosi momentul despărțirii, era deja miezul nopții.

Doar Enricăi i se permisesse să urce în ambulanță cu Katharine, însă Maddy o urmă în mașina de poliție care însoți ambulanța. După ce intră în mașină, ea îl întrebă pe unul dintre polițiști dacă existau martori. Unul văzuse o mașină demarând în trombă de la locul accidentului; altul auzise ceea ce credea că ar fi fost momentul impactului. Existau urme de cauciuc, care erau cercetate.

— Mă tem că pare a fi un caz clasic de accident în care făptașul a fugit, doamnă.

„*Pare este cuvântul-cheie*”, gândi Maddy, însă nu spuse cu voce tare. Ce-ați zice de faptul că prietena ei Katharine ieșea de ani buni la alergat pe același traseu, la aceeași oră, în fiecare seară de vineri? Că era aproape întotdeauna obsesiv de atentă, că nu își puna niciodată căști pe urechi sau alt dispozitiv care ar fi putut-o împiedica să audă zgomotul făcut de mașina care o luase din plin? Că era o alergătoare experimentată și că nimic de genul acesta nu se mai întâmplase până atunci?

Însă ea nu spuse nimic din toate astea. Voia să creadă că îi menaja sentimentele Enricăi: era mai bine ca aceasta să creadă că femeia pe care o iubea fusese mai degrabă lovită de mașină din întâmplare decât că cineva atentase la viața ei.

Părea suficient de plauzibil, însă Madison știa că nu era adevărat. Știa că prietena ei atrăsese atenția autorităților chineze într-atât încât acestea căutaseră – în mod stupid – să o prindă în capcană trimițând un bărbat să o ademenească. Firește că îi monitorizaseră telefonul, interceptându-i mesajele înainte să apuce să le citească. Cât de naivă fusese Maddy să creadă că nu se dăduse de gol. Este adevărat că nu își divulgase parola (iar ea împreună cu Katharine puseseră la cale un

proces elaborat de verificare care împiedica spargerea acesteia), însă lăsase să se înțeleagă că exista *ceva*, chiar dacă nu spusese pe litere ce era. Cu alte cuvinte, protejase informațiile pe care le deținea, însă o expusese pe prietena ei.

Nu putea să-i spună asta Enricăi, nici măcar în timp ce stăteau în fața sălii de operație a Centrului Medical Silver Lake, ținând-o strâns și așteptând vești. Nu îi putea spune că acea mașină nu apăruse din senin, nici măcar din smogul unei seri de ianuarie, dintr-o pură coincidență nefericită. Aceasta avusese de îndeplinit o misiune, să o scoată pe Katharine din peisaj înainte ca aceasta să apuce să deschidă acele fișiere. Era evident că indivizii din Garnizoana 41 înțelegeau semnificația lor chiar dacă pentru Maddy era un mister. Știuseră ce aveau de făcut când aflaseră traseul de alergat al lui Katharine, deoarece Maddy le spusese, fără să vrea, prin intermediul unui mesaj trimis într-un moment de neatenție.

— Îmi pare rău, reuși ea să spună pe un ton stins.

„Îmi pare foarte rău că toate astea s-au întâmplat din cauza mea” – asta nu putea zice. Însă simțea cum adevărul acestor cuvinte se infiltra înăuntrul ei, în acel colț ai inimii care îi era împietrit de ani buni.

* * *

Cu siguranță, sosise momentul să renunțe. Indiferent cât de mult bine crezuse cândva că făcea, era acum depășit, dacă nu cumva anulat, de această lovitură, posibil fatală, pe care o primise prietena ei, Katharine Hu, atât de bună, atât de generoasă și cu o minte atât de sclipitoare. În decurs de o săptămână, Madison își pierduse sora, iar acum poate chiar și pe cea mai bună prietenă a ei. Cerase prea mult, făcând-o pe una să plătească prețul pentru pierderea celeilalte.

Își dădu seama că nu reușise să îndeplinească o sarcină elementară, de bază, și nu o dată, ci de două ori, ba nu, de trei ori. Ar fi trebuit să o protejeze pe Abigail în toți acești ani. În schimb, lăsase o fetiță de șase ani să fie martora unor scene îngrozitoare: abuzurile tatălui asupra mamei lor, iar apoi moartea violentă a acestuia. Madison își făgăduise atunci să o ferească pe Abigail de orice rău, să se asigure că nu va mai trece prin aceeași traumă, să aibă grijă de ea.

Însă eșuase în această privință mai grav decât oricine. Și Katharine? Era prietena și cel mai loial aliat al său. Katharine reușise întotdeauna să o scoată pe Maddy din încurcătură, salvându-i pielea, atât profesional, cât și fizic, și nu o singură dată. În seara aceea era pentru prima oară când Madison dorise să facă același lucru. Însă făcuse exact contrariul: o expusese pe prietena ei unui pericol mortal.

Ar trebui să renunțe la toată treaba, să se retragă și să lase poliția să îl găsească pe monstrul care provocase atâta durere. Da, era adevărat că, prin persoana comandantului Jarrett, poliția era condusă de un om aflat în serviciul Beijingului, un om care mânjise întreg Departamentul Poliției din Los Angeles prin faptul că era corupt. Reușise cumva să abată echipa de criminalistică de la adevăr, împiedicând-o să facă legătura între moartea lui Rosario, cea a lui Eveline și cea a surorii ei, legătură care i-ar fi dus la criminal. Însă, undeva în LAPD, existau cu siguranță una sau două persoane care refuzau să se lase corupte. Poate Jeff Howe. Poate Barbara Miller. Nu era nevoie decât de o singură persoană din cadrul aceluia departament putred care să fie hotărâtă să descopere adevărul.

Nu era suficient de convingătoare cu ea însăși. Știa că, chiar dacă acea persoană ar fi existat, cineva la fel de hotărât ca și ea, poate ar mai fi murit încă o femeie sau mai multe până când persoana respectivă ar fi căutat unde trebuia. Între timp, departamentul impotent condus de Jarrett va încerca, fără îndoială, să apeleze cel puțin o dată la manevra pe care o folosise în ultimele douăzeci și patru de ore: să găsească pe cineva asupra căruia să arunce vina. Acest lucru se putea întâmpla la nesfârșit, de fiecare dată ucigașul luând viața altei persoane doar pentru a dovedi poliției că arestase persoana nepotrivită.

Nu, nu putea renunța, deși întregul ei corp o implora să abandoneze. Se va întoarce acasă, în coconul ei fragil pe care și-l construise din cărți și hârtii și va încerca să decodifice singură fișierele pe care ar fi trebuit să le decodifice Katharine.

Cât de ciudat era că acționaseră atât de rapid ca să o oprească pe aceasta dar, cu toate astea – cel puțin până în acel moment –, refuzaseră să procedeze la fel și în cazul ei. Avuseseră nenumărate oportunități. În timpul demonstrației organizate de Mario, nu le-ar fi

luat mult să îi aplice o bătaie care să îi fi fost fatală. Însă se abținuseră. La fel se întâmplase și în timpul „interrogatoriului avansat”. Era adevărat că încercaseră din răspuțeri să nu lase nicio urmă de violență pe trupul ei. Trebuie să fi ajuns la concluzia că ea devenise un critic prea vehement pentru a putea fi eliminat. După publicarea primului său articol, oricât de puțin rezistase acesta online, ar fi fost imposibil ca ea să dispară sau să fie descoperită moartă, chiar și într-un accident de mașină, fără ca Garnizoana 41 să nu fi fost acuzată că își ucidea adversarii pe pământ american. Indiferent cu ce probleme se confruntau în acel moment, era o vâlvă de care nu aveau nevoie.

Poate că era o iluzie, sau o amăgire, însă îi oferea liniștea de care avea nevoie ca să se apuce de treabă. Îi scrisese un mesaj privat „Mesagerului”, cerându-i ajutor, însă nu primise niciun răspuns. Prin urmare, mai bine de o oră, căută și „colindă” prin ambele tărâmurii ale internetului, atât cel oficial, cât și cel neoficial, vizitând forumuri și site-uri on-line, citind toate pălăvrăgelile și discuțiile de specialitate. Citi despre extensii de fișiere și despre arhivarea, alcătuirea și desfacerea lor, sperând de fiecare dată să audă vocea lui Katharine care să o îndrume spre ceea ce era important și ceea ce putea fi sigur ignorat, până când va descoperi o metodă prin care să decodifice primul dintre acele mesaje obscure care îi fuseseră trimise.

Într-un final, urmă pașii pe care i-i sugerase căutarea ei, instalând un fragment de software, apoi un altul, înainte să facă clicul crucial.

Nu primi niciun mesaj de eroare, doar o întârziere încurajatoare. După câteva momente, fișierul îi transmise semnalele grafice care sugerau că începea să cedeze la insistențele ei, pregătindu-se să se deschidă.

La început, crezu că era ceva lipsit de importanță, deoarece pe ecran apărură rânduri întregi de absurdități atunci când încercă să deschidă un fișier cu muzică sau o fotografie sub forma unui text simplu. Doar că acestea păreau a fi cifre reale și nu rânduri de simboluri fără sens. Erau întrerupte doar de anumite grupuri de litere, care nu păreau să fi fost introduse acolo la voia întâmplării. După zece cifre, apărea un grup de litere: *SSW* sau *NE* sau *NNW*.

Avea o vagă idee despre ceea ce vedea când își aminti de unul

dintre site-urile pe care le accesase mai devreme. Reveni la el, tastând comenzile pe care le sugera la fel de încet și de deliberat ca un copil de șapte ani care folosea pentru prima oară computerul. Spre uimirea ei, computerul deschise o aplicație video, afișând ceea ce părea a fi un film scurt de animație pe un miniecran. Doar că nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse ea până atunci într-un computer.

Era o secvență de transmisii prin satelit, de genul celor pe care le afișa orice GPS de mașină, desfășurându-se în timp real. În timp ce le privea, Maddy avea senzația că se afla în mașină, săgețile sugerând un viraj la dreapta aici, o schimbare de bandă acolo. Ecranul afișa timpul rămas până la destinație, kilometri parcurși și, cel mai important, denumirile străzilor. Imaginea curentă arăta că mai rămăseseră douăzeci și unu de minute.

Derulă imaginea până la ultimele două minute rămase din călătorie. Către est pe Whittier, către sud pe Soto Street, oprindu-se între Seventh și Eighth.

În apartamentul ei, în toiul nopții, singură cu ecranul strălucitor, Maddy simți cum adrenalina începe să-i curgă prin vene. Pentru prima oară de când murise sora ei, avea certitudinea că descoperise identitatea ucigașului.

Capitolul 50

Boyle Heights era cartierul unde trăise și murise Rosie Padilla. Acum, Madison știa ce căuta. Deschise cel de-al treilea fișier care îi fusese trimis, derulând imediat înainte până la ultimele treizeci de secunde. Această secvență de pe GPS se termina în Alhambra, unde fusese descoperit trupul neînsuflețit al lui Mary Doherty cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă. Inspiră adânc și deschise cel de-al doilea fișier, cel pe care îl omisese voit.

Nu încăpea nicio îndoială. Micul steag hașurat care își făcea apariția în cadrul final, cel care era de obicei acompaniat de o voce care spunea: „Ați ajuns la destinație”, marca acum locația din centru a Marii Săli a Poporului și a Fumoarului pentru Opiu, ultimul loc în care Abigail fusese văzută în viață.

Cuprinsă de frenezie, Maddy începu să facă clic pe fiecare iconiță și buton, încercând să afle mai multe informații. Aducându-și aminte tot ce o învățase Katharine, făcu în cele din urmă, clic-dreapta, deschizând un meniu intitulat „Proprietăți”. Acolo, printre toate datele tehnice, se afla data și ora: 11.30, duminica trecută. Conform estimărilor făcute de poliție referitoare la ora la care decedase sora ei, aceasta se potrivea cu ceea ce era aproape sigur ultima oră din viața surorii ei.

Maddy verifică și cronometrajele celorlalte fișiere, fiecare se potrivea cu data și ora morții victimei. Această mașină se aflase la sau în apropierea locului unde avuseseră loc cele trei crime, exceptând-o pe cea de-a patra, dar nu cu mai mult de o jumătate de oră înainte de presupusa oră a morții. În mod revelator, nu exista niciun fișier pentru Eveline Plaats, poate pentru că ea își petrecuse ultimele ore din viață în interiorul bazei.

Madison studie mai atent meniul „Proprietăți” și observă că hieroglifele conțineau un șir lung de numere desprins de celelalte. Mâna îi tremura de nerăbdare când se întoarse la primul document care îi fusese transmis în Dropbox. Parcurse din priviri lista cu nume până când îl găsi pe Yang, străduindu-se să își amintească cel puțin o parte din cele treisprezece cifre care însoțeau numele. Apoi se

întoarce la meniul „Proprietăți” al înregistrării GPS. Răsuflă ușurată.

Era același număr. Ea înțeluse în acel moment că înregistrările scurte care îi fuseseră trimise erau animații pe calculator ale deplasărilor făcute cu mașina de către Yang Zhitong, bazate pe date de identificare. Auzise despre astfel de dispozitive de urmărire, instalate în mașini ca un soi de mecanism antifurt: traseele făcute cu mașina erau transmise către un computer care le stoca minut cu minut, o arhivă detaliată a coordonatelor precise. Înregistrările video erau acele numere transformate în grafice, menite să arate ca niște transmisii prin satelit.

Lista care conținea numele și numerele și care fusese lăsată în Dropbox trebuie să fi fost trimisă de firma de urmărire care presta aceste servicii pentru garnizoană sau poate de garajul care se ocupa de întreținerea mașinilor tinerilor ofițeri de elită, fiecare vehicul având alocat un cod unic alcătuit din treisprezece cifre. Avea logică: dacă povestea aceea cu Ferrariul era adevărată, acești tineri privilegiați aveau gusturi scumpe. Dacă una dintre aceste mașini era furată, îți doreai să știi unde se află.

Acest lucru se dovedise a fi ghinionul lui Yang. Erau date concrete care îl plasau pe tânăr aproape sau chiar la locul celor trei crime. Era incontestabil.

Mintea ei intră în alertă, fiecare gând descriind un circuit electric complet declanșând un altul și aprinzând bec după bec. De data aceasta era cuvântul „urmărire”. Îi declanșă o amintire, una pe care se chinui să o scoată la suprafață din cotloanele minții. Dar reuși în final. Bărbatul pe care i-l prezentase Leo în locul unde avusese loc dezbateră, mahărul republican, Ted Norman. Îl admonestase pe Leo pentru că nu îi răspunsese, deși se oferise în repetate rânduri să dea o mână de ajutor. Închise ochii și își aduse aminte care fuseseră mai exact cuvintele lui. „Știi că mă ocup de o afacere cu software, cu tehnologie de urmărire și toate alea.” Așadar, de acolo veniseră acele fișiere. Asta însemna că bănuiala ei se adeverise. Fusese sigură că sursa aceluși ajutor, „Mesagerul”, era din partea celor care se ocupau de campania lui Sigurdsson, care erau dornici să mențină același ritm susținut anti-China care făcuse ca aceasta să avanseze atât de repede în sondaje. Acest lucru nu făcea decât să îi confirme bănuiala.

Norman nu numai că era președintele Partidului Republican din California, dar era și proprietarul firmei care urmărise, pare-se, mașina lui Yang. Fără îndoială că acesta pusese la dispoziția echipei lui Sigurdsson toate datele disponibile – echipă care, grație articolului lui Madison, știuse exact unde să caute.

Pe ecranul computerului rămăsese deschisă o fereastră al unui site disident. Reveni la articolul despre accidentul rutier, când Yang ceruse să nu fie arestat pentru că a condus sub influența băuturilor alcoolice, distrugând o mașină, doar strigând numele tatălui său. Articolul era însoțit de o fotografie. Aceasta era neclară și surprinsese câteva fețe, însă niciuna nu privea direct spre obiectiv. În mijloc, cu părul negru ca smoala și dat cu gel, așa cum făceau vedetele de cinema în vremurile apuse, stătea Yang. Nu zâmbea, ci își ținea buzele ținute afișând... cum îi spunea? Madison avu nevoie de ceva timp ca să realizeze că era o expresie pe care o mai văzuse la copiii de bani gata. Era nerăbdare.

Intră în baie și dădu să aprindă lumina, dar se opri. Se holbă prin beznă la oglindă, întrebându-se dacă era în continuare urmărită. Ce ar fi putut vedea în acel întuneric beznă? Nimic? Sau poate o priveau în acel moment prin lentile pentru vizibilitate nocturnă, prin care trupul ei semăna cu o stafie albă. Privi peste umăr, la peretele gol de deasupra chiuvetei. Poate o urmăreau de acolo. Maddy se aplecă, simțind o durere ascuțită în partea laterală și în coaste, își aruncă niște apă rece pe față și, în timp ce revenea la poziția inițială, abia se abținu să nu șoptească spre oglindă: „V-am prins”. Simțea însă asta.

Madison se întoarse la birou. Își verifică telefonul încă o dată: niciun semn de la Enrica. În ultimul mesaj pe care i-l trimisese cu o oră în urmă, îi scria că asistenta ieșise ca să îi spună: „Femeia asta a ta este o adevărată luptătoare”. Atât timp cât doctorii operau, verificau și scanau, Maddy putea răsufla ușurată.

Se așază din nou pe scaun, încercând să înlăture oboseala care încerca să o cuprindă ca o volbură, și se puse pe treabă. Nu își va permite să se gândească la Katharine decât vie. Nu își va permite să se gândească la Abigail. Nu va zăbovi asupra chipurilor lor. Dar va face asta pentru ele. Sosise momentul să acționeze.

Capitolul 51

— Scuze că dau buzna așa, Howard.

— Madison? Tu ești?

— Da.

— E... cât e ceasul? auzi o femeie gemând, însă nu te plăcere, ci de iritare. Maddy, e ora șase dimineața. Și e weekend.

— De fapt, e trecut de ora șase. Îmi pare rău. Dar n-aș fi venit aici dacă nu aș fi făcut ce mi-ai zis tu să fac.

— Madison, unde ești?

— În fața ușii tale.

— Oh, la naiba, Madison.

— Pot să intru?

— Este... Se auzi un foșnet. Da, mă ocup eu de asta. Culcă-te la loc, iubito... Madison, cobor acum.

Ea continuă să alerge pe loc, ca să se mențină în mișcare. Fiind prea nerăbdătoare să ajungă la el cât mai repede și ca să urmeze exemplul lui Howard Burke care se afișase la ușa ei cu noaptea-n cap, Maddy ieșise din casă fără să-și ia haina. În ianuarie, până și în LA era frig la ora șase dimineața. Mai ales pentru insomniacii care mai și uitau să mănânce. Simțea cum i se înroșește nasul.

Se auzi zgomotul făcut de cele două yale, apoi ușa se deschise. În prag stătea Howard Burke, buiac și îmbrăcat într-un halat despre care ea credea că nu mai era de mult la modă. Părea extenuat, barba lui parcă creștea în timp real.

— Madison, ce dracu' înseamnă asta?

— Mi-ai spus că problema la primul meu articol a fost faptul că era prea vag și fără să fie susținut de surse credibile. Ai avut dreptate. Acum am povestea adevărată și documentele doveditoare. E o poveste mult mai de impact – și mult mai importantă – decât am crezut.

Ezitănd și cu o expresie încă sceptică întipărită pe față, el deschise mai larg ușa, permițându-i să intre în casă fără să o invite verbal. Ea trecu pe lângă el, în vreme ce el rămase nemișcat, privind în continuare drept în față.

Maddy se duse țintă la masa din camera de zi, unde începu să își pregătească laptopul vechi și rablagit.

— Nu aici, zise el. În bucătărie.

Ea se conformă, urmându-i pașii grei de om adormit până în încăperea respectivă și așteaptă să aprindă lumina. Observă desenele copiilor lipite pe frigider și hotărî în acea clipă că Howard era probabil un tată bun, un gând care o mai înmuie puțin. Trebuia să rămână ferm pe poziție.

Bărbatul își trase un scaun și îi făcu semn cu capul să ia și ea un loc. Ședeau amândoi la masa din bucătărie. Ea își scoase laptopul, însă el își așeză o mână pe a ei înainte să apuce să îl deschidă.

— Are legătură cu Katharine? Am auzit că ai fost acolo.

Maddy voia să îi spună că bineînțeles că avea legătură cu Katharine, că avea legătură cu totul, că toate se legau și că doar nu credea că prietena ei fusese lovită *întâmplător*. Însă își aduse aminte de bucata de hârtie pe care o ținea în buzunar exact pentru acest scop, cartea de vizită primită de la Jane Goldstein. „Alex Katzman, analist”. Nu va face nimic și nu va spune nimic care să întărească această impresie.

— Cum se simte? zise el, încercând din nou.

— Respiră fără aparate. Trăiește.

— Dar se va...?

— Nu știu. Enrica spune că tomograful nu este încă definitiv. Așa că nu știm.

Howard încuviință din cap, semn că voia să treacă la subiectul actual.

Ea începu să îi explice pas cu pas și pe un ton calm și studiat ceea ce avea: dovada că patru femei fuseseră ucise de o supradoză letală; faptul că poliția nu efectua o anchetă adecvată și indicii clare cum că șeful poliției luase mită; legătura dintre drogul folosit la crime și Garnizoana 41; informațiile GPS care îl legau pe un anume tânăr ofițer de locurile acelor crime comise în afara bazei și orele relevante; trecutul tumultuos al aceluși individ. Și, în cele din urmă, dezvăluirea identității lui.

— Dumnezeu! zise Howard acoperindu-și gura cu mâna. Sfinte Dumnezeu! Se ridică în picioare, apoi se așeză din nou. Isuse!

Maddy nu spuse nimic. Nu era nevoie. Dovezile vorbeau de la sine. Într-un final, Howard o rugă să iasă și să îl aștepte în camera de zi. Avea nevoie de timp ca să se gândească, închise ușa de la bucătărie și se așternură câteva clipe de tăcere. Apoi Maddy auzi vocea lui Howard, joasă și intensă.

Oare o sunase pe Jane? Ori renunțase să mai apeleze la intermediar și o sunase direct pe persoana de contact de la bază? Prea primitiv? Atunci cum funcționau lucrurile, se întrebă ea. Era evident că Howard Burke nu se baza doar pe instinctele lui, nu apela doar la judecata lui ca să hotărască ce ar fi sau ce nu ar fi convenabil pentru musafirii chinezi ai Californiei, altminteri ce motive ar fi avut să dea un telefon. Era evident că nu putea merge mai departe cu autocenzura. În împrejurări importante, acest „auto” dispărea.

Maddy se pregăti pentru refuzul care urma să-l primească în orice moment. Se pregătise pentru asta și avea un plan de rezervă. Dacă va fi nevoită să apeleze la alt truc, o va face cu conștiința împăcată, știind că încercase tot ce fusese în stare. Nimeni nu va putea spune că nu încercase.

Howard ieși din bucătărie ținând în mâini două căni cu cafea. Le așeză pe masă și spuse:

— Vei avea nevoie.

Maddy se uită la el, neîncrezătoare.

— De ce?

— Pentru că ai un articol de scris.

* * *

Leo Harris citi meniul și ajunse la concluzia că nu avea poftă să mănânce nimic de acolo sau de la alt restaurant. Fiecare cuvânt din meniu – mic dejun: fulgi de ovăz, clătite, smântână – îi provoca greață. Mai avea timp să se ridice și să plece. Bill Doran va veni acolo, va arunca o privire prin încăpere și își va da seama că fusese lăsat cu buza umflată: o umilință mică, dar satisfăcătoare.

Leo știa însă că nu va face asta. El ceruse această întrevvedere; și fusese disperat să o obțină. La câteva minute după ce articolul lui Madison fusese publicat, hotărâse că era una dintre acele zile în care trebuia să acționezi. Era stare de alertă.

Nu îi spusese lui Berger. Nici nu știuse cum să îl privească după ce descoperise fotografiile cu victimele – inclusiv Abigail Webb – în telefonul primarului. Brusc, totul în legătură cu șeful lui îl neliniștea. Leo se trezi privind cu atenție fotografia de pe broșura electorală care îi înfățișa pe Berger și pe soția lui, observând pentru prima oară cât de blondă era. Avea primarul vreun soi de fetiș, capabil de cine știe de grozăvie? Articolul-bombă scris de Madison îi înlăturase însă temerile.

Dar acestea lăsară locul altor temeri, mai mari și mai raționale. Acesta era motivul pentru care se afla acolo și pentru care nu îi suflase o vorbă lui Berger despre întâlnire. Candidatul nu trebuia implicat, negare maximă. Mai știa și că primarul nu ar fi fost de acord. Nu negocia cu teroriștii, nu negocia cu republicanii. Ar fi fost o dovadă de slăbiciune.

Apoi își făcu apariția. Bătrânul deschise ușa de sticlă, intrând cu burta înainte. Era îmbrăcat într-un sacou albastru șifonat și diform. Îl căută din priviri pe Leo, apoi îl salută cu mâna în care ținea un dosar cu „urechi de măgar”. Îți puteai da seama de la o poștă că Doran era un consultant politic de modă veche: era îmbrăcat neglijent, avea o paloare nesănătoasă și ținea întotdeauna în mână câte ceva de citit.

— Salut, băiatule-minune! zise acesta așezându-se în fața lui Leo la masa din separeu. Ce mai face ucenicul vrăjitorului?

Aceeași glumă de fiecare dată. Alte cuvinte, dar aceeași intenție: o readucere aminte despre cine fusese cândva doar un copil care nu știa nimic și cine fusese cel care îl învățase tot ce știa. Și nici nu trecuse atât de mult timp.

— Minunat, Bill, minunat.

Leo încercă să zâmbească larg, însă ar fi fost un zâmbet forțat, iar Doran și-ar fi dat seama. Lumea – inclusiv Madison – îl întreba mereu de ce un geniu al politicii cum era Leo nu se gândise să intre în lumea politică. „Ești deștept, ești talentat. Cunoști toate mișcările. De ce nu candidezi tu în locul nemernicului ăluia?” Ei bine, motivul era chiar cel de față. Trebuia să înghiți o grămadă de rahat și să zâmbești ca și când ai fi câștigat un superbowl. Asta trebuia să faci. Astfel de momente îi aminteau lui Leo că nu putea face așa ceva. Nu era un actor suficient de bun.

- Așadar, cărui fapt îi datorez această plăcere, un mic dejun întârziat cu copilul-minune al scenei politice din California?
- Ai văzut ce scrie în *LA Times*?
- Da. Doran se prefăcu că se uită în meniu, evitând privirea lui Leo: o altă tactică de a nu lăsa să ți se citească ceva pe față.
- Povestea a ajuns la un alt nivel, cred că suntem de acord.
- Oh, da, suntem de acord.
- Nu mai este o glumă, vorbesc serios, Bill. El se întinse peste masă și îi atinse mâna lui Doran. Regretă imediat gestul: îl făcea să pară disperat, ca o iubită părăsită care îl implora să se împace. Însă acum, Doran îl privea drept în ochi.
- N-a fost niciodată o glumă, Leo.
- Sigur, dar acum ne jucăm cu focul. Amândurora ne pasă prea mult de statul acesta...
- Păstrează asta pentru spoturile tale publicitare, Leo. Ce vrei să spui?
- Ce vreau să spun, Bill. *Ce vreau să spun...* Luă o gură de apă cu gheață din paharul care îi fusese deja așezat în față. S-ar putea isca revolte. Măceluri. Lumea știe că orașul a fost terorizat de... el își coborî vocea, deși, având în vedere că acum acesta era cel mai discutat subiect de pe internet, nu avea niciun sens, de... fiul viitorului președinte chinez. Oamenii vor fi furioși, Bill. Vor simți nevoia să se elibereze. Vor găsi o țintă. Am auzit că au început să închidă magazinele în zonele locuite de chinezi. Sunt speriați, Bill.
- Zonele *chinezo-americeane*, vrei să spui. Nu-ți stă în fire să ai astfel de scăpări.
- OK, foarte amuzant, Bill. N-ai decât să glumești pe subiectul acesta. Cred că avem responsabilitatea...
- După cum ziceam, Leo. Scutește-mă. Ce propui?
- O inițiativă comună.
- O ce?!
- Cei doi candidați se întâlnesc și anunță că au convenit de comun acord să nu incite spiritele, având în vedere perioada dificilă prin care trece statul California.
- Să facă apel la calm.
- Exact. „Aceasta nu este o chestiune politică. Atât eu, cât și

adversarul meu am convenit să nu profităm de această situație pentru a câștiga avantajul.”

— Am înțeles. Unde?

— Ar putea fi pe treptele primăriei.

— Peste cadavrul meu. Trebuie să fie pe un teritoriu neutru.

— Am putea găsi un loc de întâlnire în centru, ar putea fi...

— Nu în LA. Asta s-ar interpreta ca și cum Berger ar deține controlul.

— Bine, atunci, se învoi repede Leo, surprins că lucrurile decurgeau atât de bine. În Sacramento. Pe treptele Capitolului.

— O cacealma?

— Exact. O cacealma comună, cei doi uniți.

— Cine vorbește primul?

— Nu știu, vom da cu banul. Te bagi?

— Nu.

— Poftim?

— Nu, nu mă bag.

— Are legătură cu cine va vorbi primul? Dacă acesta e motivul, atunci sunt sigur că vom putea...

— Nu n-are legătură cu asta.

— Locul de întâlnire? Ora?

— Nici una, nici alta, Leo. Oricum n-aveam de gând să accept. Am vrut doar să aud ce ai de spus, atâta tot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bill. Am crezut...

— Uite care-i treaba, noi n-avem nimic de câștigat din asta. Voi, în schimb, aveți de câștigat foarte mult, văd asta. Vă omorâm cu chestia asta legată de China. Opinia publică se schimbă chiar sub ochii noștri. Nu doar în LA, ci și în celelalte „perle”. Ai văzut cifrele din San Diego? Pierdeți chiar și în nenorocitul ăla de San Francisco. Cât de des se întâmplă așa ceva? Plăcile tectonice au început să se miște în statul ăsta, poate chiar și în toată țara. Și se întâmplă în timpul unei campanii electorale. Asta e o raritate. De o importanță covârșitoare. Infanteriștii lui Norman au un orgasm colectiv. De ce am renunța la asta, pur și simplu? Îmi ceri să îmi scot colții și să ți-i dau ție.

— Tocmai când te pregătești să ți-i înfigi.

— Corect. M-ai mai auzit spunând asta, nu? Vocea lui Doran

deveni mai blândă. Pune-te în locul meu, Leo. Și tu ai proceda la fel, nu? Cel puțin asta vreau să cred, altminteri ar însemna că nu mi-am făcut treaba bine.

De masă se apropie o chelneriță cu o cană cu cafea. Doran îi făcu semn să plece, apoi se ridică în picioare, vârându-și dosarul cu documente sub braț.

— Și care treabă ar fi aia, Bill? întrebă Leo, știind deja răspunsul.

— Păi, aceea de a te învăța pe tine, desigur.

Stând în picioare, el îi întinse mâna, iar Leo i-o strânse.

— Cel mai bun să câștige, zise Leo, vrând să facă un gest cavaleresc, de parcă acea mică strategie pe care o încercase ar fi meritat, însă își pierduse însemnătatea.

— Sau cea mai bună, zise Bill. Cel mai bun bărbat sau cea mai bună femeie să câștige.

Apoi plecă.

* * *

Politics Live Blog, sâmbătă

4.05 p.m. Înregistrarea KTLA arată acum o mulțime care se adună în fața porților garnizoanei. Padilla nu a apărut încă, dar am aflat că e pe drum. După revolta inițială și cercul creat în jurul bazei, se crede că organizatorii plănuiesc „o blocadă virtuală” până când suspectul numit în articolul care a apărut astăzi în LA Times este predat autorităților americane. Unul dintre susținătorii apropiați ai lui Padilla a scris pe internet: „Nu vrem să lăsăm nimic – și pe nimeni – să intre sau să iasă din bază. #Arestați-l pe Yang”.

4.17 p.m. Conferință de presă la primărie care trebuie să înceapă în curând. Vă vom aduce la cunoștință citatele-cheie de îndată ce va începe.

4.21 p.m. Primarul Richard Berger începe. După cum era de așteptat, e flancat de către șeful adjunct al poliției, Rene Hernandez, și nu de Doug Jarrett.

4.23 p.m. Berger: „S-a încheiat așteptarea. Nu există nicio scuză

pentru întârziere. Le cerem oficial colonelului Chen și comandanților lui din garnizoană să îl predea pe acest bărbat și să îl lase să răspundă tuturor acuzațiilor”.

4.25 p.m. Berger: „Resping total ideea că această campanie electorală a fost implicată în acest proces. Singura mea prioritate este să îi apăr pe locuitorii Californiei”.

4.26p.m. „În sfârșit, cu regret trebuie să anunț că Douglas R. Jarrett a fost suspendat imediat din funcția de șef al poliției. Va primi sancțiuni disciplinare.”

4.27 p.m. Șeful adjunct Hernandez va deveni șef interimar: „Am ținut o mică ceremonie de depunere a jurământului în biroul meu înainte să venim astăzi aici”.

4.29 p.m. Șeful interimar Hernandez: „Promitem că Yang Zhitong va beneficia de aceleași drepturi fundamentale ca orice alt suspect. Dacă vrea să-și dovedească nevinovăția, trebuie să coopereze cu Departamentul de Poliție din LA în timpul anchetei. Începând de azi”.

4.31 p.m. Un reporter (care nu avea microfon, deci nu i-am reținut numele) îl întreabă pe șeful interimar Hernandez dacă „îi poartă recunoștință” lui Madison Webb și cotidianului LA Times. Acesta răspunde: „Să așteptăm să vedem ce se întâmplă”. Berger intervine și spune: „Dacă vă referiți la faptul că orașul acesta are nevoie de reporteri care să se lupte să afle adevărul, atunci sunt de părere că toți, indiferent de păreri, ar trebui să le fim recunoscători azi lui Madison Webb și cotidianului LA Times. După cum mulți dintre dumneavoastră știți, i-am admirat întotdeauna munca”.

5.15 p.m. Secretarul de presă al Casei Albe tocmai a anunțat că președintele va oferi o „declarație” scurtă de îndată ce va ateriza pe aeroportul Andrews AFB.

5.21 p.m. Niciun semn încă de la președintele Statelor Unite.

5.23 p.m. Două minute, conform oamenilor noștri din DC.

5.28 p.m. Uite-l.

5.30 p.m. Președintele declară: „Statele Unite ale Americii reprezintă o națiune a legilor. Cât va exista, suntem obligați și vom fi obligați prin acest tratat care leagă această mare națiune de Republica Poporului. Există însă o lege superioară, cea a dreptății naturale. Iar dreptatea naturală îi cere acestui bărbat să răspundă acuzelor care i se aduc. Îi cer oficial comandantului Garnizoanei 41 să facă numai decât toate demersurile ca suspectul să poată fi interogat de către Departamentul de Poliție din Los Angeles. Până când vom primi un răspuns pozitiv la această cerere, mă tem că întrevederea de săptămâna viitoare dintre mine și omologul meu chinez va rămâne inevitabil sub semnul întrebării”.

5.33 p.m. Vestе importantă referitoare la întrevedere. Colosală.

5.35 p.m. Multe de digerat în declarația președintelui Statelor Unite ale Americii. Mai mulți de pe Weibo au observat cuvintele. „Cât va exista...” Oare președintele a făcut aluzie că, poate, într-o bună zi, va anula tratatul? Sau doar a spus ceea ce a vrut să audă publicul?

5.36 p.m. Felicitări celor care au observat diferența dintre cerințele emise de președinte și cele emise mai devreme de primar. Președintele a spus că „interogarea” lui Yang de către LAPD va fi suficientă: nu exista niciun motiv pentru care aceasta să nu aibă loc în interiorul bazei. Primarul a solicitat „predarea” lui Yang, sugerând că trebuie să părăsească fizic Garnizoana 41. Așteptăm „clarificări” referitoare la acest subiect pe parcursul serii.

5.39 p.m. Alte reacții. Sigurdsson: „Acceptăm declarația președintelui și pe cea a primarului. Acum nu este momentul potrivit pentru o politică partizană. În schimb, suntem mulțumiți că apelurile noastre repetate pentru a se lua măsuri sunt, în sfârșit, ascultate. Dacă

primarul Berger ar fi luat măsuri mai din timp, am fi putut evita această situație dramatică”.

5.55 p.m. Imaginile surprinse înfățișează o mulțime uriașă care s-a strâns în fața garnizoanei. KTLA spune că rândurile acestora se îngroașă cu fiecare minut care trece. Scandările alternează între „Dărâmați aceste ziduri!” și „Predați-l!”

6.33 p.m. Mișcare bruscă în spatele porților bazei. Imaginile nu sunt clare, dar se vorbește că mai multe vehicule sunt pregătite să iasă.

6.35 p.m. Mulțimea încearcă să avanseze. Paznicii AEP se luptă să îi împingă pe oameni înapoi. Situația ar putea degenera.

6.37 p.m. Oamenii își repetă promisiunea de a nu lăsa nimic și pe nimeni să iasă sau să intre în garnizoană până nu pun mâna pe Yang.

6.39 p.m. Circulă zvonul cum că Yang s-ar afla într-unul dintre acele vehicule.

6:43 p.m. Mario Padilla și-a făcut apariția chiar în fruntea demonstranților, în fața porților. Își începe discursul chiar acum.

6.44 p.m. Padilla face apel la mulțime să lase vehiculele să treacă. Nu face alte declarații.

6.47 p.m. Mulțimea s-a retras puțin, iar porțile se deschid. Se pare că ies patru, ba nu, cinci vehicule. SUV-uri negre, cu geamuri fumurii. Oare într-unul dintre ele se află și bărbatul care a generat aceste evenimente extraordinare?

Capitolul 52

Howard îi pusese la dispoziție propriul birou. Din când în când, își băga capul înăuntru, îi aducea cafea sau diferite gustări. Era nerăbdător, dând târcoale echipei tehnice care încărcă cele trei filmulețe GPS și restul documentelor care urmau să însoțească articolul lui Madison. Numise câțiva reporteri care să scrie biografia lui Yang, inspirându-se din link-urile și celelalte materiale pe care „Mesagerul” anonim i le trimisese lui Madison via Weibo despre trecutul lui din China. Renunțară la povestea cu fata din Ferrari, care murise după ce îi „distrăsese” atenția lui Yang în timp ce acesta se afla la volan, făcându-l să provoace un accident rutier. Deoarece fusese publicată pe un site monden, fără surse veritabile, nu trecea „testul *LA Times*”, după cum se exprimă Howard. În rest – hărțuirea studentelor occidentale, condusul sub influența băuturilor alcoolice, încercarea de a scăpa de justiție invocând numele influent al tatălui său –, totul fu acceptat. Era o umilire totală a tânărului domn Yang.

Întâmplarea făcea că Maddy scrisese deja articolul înainte să se așeze la ușa lui Howard: tocmai asta făcuse în toiul nopții, în acele ore de nesomn. Prin urmare, dimineața, în timp ce ședea la biroul lui, avusese timp să verifice detaliile, să reformuleze unele propoziții și să reflecteze. În fiecare secundă se aștepta să vină Howard sau, dacă nu el, atunci Jane și să o anunțe că, reflectând mai bine, luaseră hotărârea că era mai bine să amâne totul, să lase să mai treacă ceva timp, să aștepte să vadă cum se derulau evenimentele. Howard însă rămase la fel de entuziasmat. La ora unu, cu puțin timp înainte ca articolul să fie publicat, ea recunoscuse față de șeful ei că era uimită de reacția lui.

— E nevoie de curaj, Howard. Sunt cu adevărat, nu știu...

— Surprinsă?

— Da. Și impresionată.

— Păi, tu ai venit cu informațiile, Maddy. Noi publicăm articolul, iar Yang ne poate chema în judecată pentru calomnie la un tribunal din California dacă ne înșelăm.

Maddy se întrebă: „Ce naiba s-a întâmplat când ai vorbit la

telefon?” Însă se întrebă în gând.

Articolul fu publicat cu un titlu simplu, dar devastator: „Ucigașul cu heroină suspectat este fiul viitorului președinte chinez”, ceea ce stârni reacția întregului oraș, dacă nu a întregii țări. Când președintele Statelor Unite apăru la televizor drept răspuns la articol, întreaga redacție de știri izbucni în aplauze.

La ora șapte seara, Jane Goldstein și Howard Burke convocară întreg colectivul de redacție la o ședință. Cineva adusese o sticlă de șampanie.

— Acesta este un moment dulce-amar, începu Jane, ținând în mână paharul. Săptămâna care a trecut a început cu o tragedie. Abigail Webb și-a pierdut viața. Aș dori să păstrăm un moment de reculegere în amintirea ei. Goldstein își plecă capul, gest care îi făcu pe toți să-i urmeze exemplul. Preț de câteva secunde, mai puțin de un minut, în redacția de știri se așternu tăcerea, cu excepția unui televizor care se afla într-un colț, și care afișa în continuare imagini cu demonstrația care avea loc în fața garnizoanei. Maddy remarcă tăcerea, însă nu își plecă capul. Atenția ei rămase concentrată asupra lui Jane și a lui Howard. Îi urmărea cu atenție.

Apoi Goldstein vorbi din nou.

— Ieri, familia *LA Times* a fost cât pe ce să îndure o a doua tragedie. După cum știți cu toții, minunata Katharine Hu a fost rănită în ceea ce a părut a fi un accident rutier, vinovatul fugind de la locul accidentului. Sunt bucuroasă să vă anunț că tocmai am primit vești de la spital. Katharine și-a recăpătat conștiința în ultima oră. Un ropot de aplauze. Se pare că își va reveni, însă, în perioada dintre cele două evenimente îngrozitoare, o persoană apropiată celor două femei minunate a făcut istorie. Madison Webb a urmărit adevărul. Determinarea ei a ajutat-o să descopere adevărul. Și ce adevăr, o poveste care duce direct la cea mai mare putere mondială. Ne-a făcut să fim mândri de ea și – ceea ce cred eu că este mai important pentru ea – i-a făcut dreptate surorii ei. Ridic paharul și mă înclin în fața lui Madison Webb.

— Pentru Madison Webb!

Cineva, un stagiar, bănuie ea, îi așeză un pahar în mână și îi aruncă o privire lunguroasă, după cum i-ar fi descris-o lui Katharine într-un

mesaj scurt, din partea cealaltă a redacției. Era ciudat că, doar cu o zi în urmă, redactorul-șef o invitase politicos să părăsească clădirea pe motiv că ar fi fost nebună, iar acum o preamărea, considerând-o un reporter nemaipomenit, o achiziție deosebită. Schimbătoare treabă și jurnalismul ăsta.

Luă o gură de șampanie, apoi se întoarse la biroul ei, îngropat într-un maldăr de hârtii. Deoarece fusese ocupată cu investigarea fabricii și cu toate evenimentele care se petrecuseră în săptămâna aceea, nu mai șezuse la biroul ei de mai bine de o lună. Își verifică e-mailul și profilul Weibo și descoperi o mulțime de mesaje de felicitare. Nu le citi.

Nu simți exaltare. Având în vedere că Abigail nu mai era, iar Katharine fusese în comă până acum o oră, simțea cel mult amorțeală. Când aruncă o privire spre televizor, știu că era mai mult de-atât. Nu era doar doliul cel care o împiedica să se bucure de acel articol monumental, care va fi, probabil, cel mai important din cariera ei. Dacă ar fi avut un perete ca acela al lui Jane Goldstein, acest articol ar fi fost înrămat, și prețuit, și pus la loc de cinste. Cu toate acestea, abia dacă avea un sentiment de satisfacție. Lipsea agitația obișnuită. Ceva nu era în regulă.

Un instantaneu Reuters traversă partea de sus a ecranului computerului ei, urmat, o secundă mai târziu, de un strigăt din partea cealaltă a redacției:

— Isuse Cristoase!

„Agenția de presă a statului chinez raportează că, în scurt timp, va fi făcut un anunț privind viitorul lui Yang Zheng.”

Maddy se uită la ceas. Era duminică, ora prânzului în Beijing. Indiferent ce se întâmpla se întâmpla, foarte repede.

Acum, pe unul dintre ecrane, KTLA dădea legătura în direct la bază, unde colonelul Chen ieșise ca să dea câteva declarații televiziunilor și reporterilor care așteptau afară.

— În numele Armatei de Eliberare a Poporului, încep eu citind de pe o foaie de hârtie pe care o ținea în fața lui, doresc să vă confirm că, astăzi, am convenit să dăm curs solicitării ca sublocotenentul Yang Zhitong să se întâlnească cu reprezentanții Departamentului de Poliție din Los Angeles și să răspundă întrebărilor acestora. Facem

acest lucru...

Madison închise ochii, doar ca să se asigure. Nu încăpea nicio îndoială. Era aceeași voce. Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, stătuse legată în „poziția supusă” dinaintea acestui bărbat, cu mâinile și picioarele legate care îi provocau o durere inimaginabilă, în timp ce el o interoga. Și iată-l acum la televizor, în costumul său verde-măsliniu și caschetă militară. Era mai bătrân decât i se păruse inițial. Avea în jur de șaiszeci de ani și părea un om extrem de autoritar.

— ...dovezile dezvăluite de *LA Times* sunt, fără doar și poate, extrem de tulburătoare și necunoscute de noi în mare parte înainte de publicarea lor. Armata de Eliberare a Poporului nu a știut despre trecutul tumultuos de la Universitatea Tsinghua sau despre accidentul rutier mortal în care a fost implicată o femeie. Drept urmare, vom desfășura o anchetă internă cu privire la procedurile de admitere a ofițerilor de elită. Permiteți-mi să îi asigur pe locuitorii acestui stat că parteneriatul nostru este construit pe o platformă care implică încrederea reciprocă...

Auzise bine? Sau doar își imagina? Deși nu o va ierta niciodată pe Goldstein pentru ceea ce îi spusese cu o zi în urmă, editoarea nu se înșelase complet: mintea le juca mereu feste insomniacilor. Madison găsi repede în computerul ei înregistrarea digitală a reportajului KTLA și derulă conferința de presă inopinată ținută de colonel.

„Armata de Eliberare a Poporului nu a știut despre trecutul tumultuos de la Universitatea Tsinghua sau despre accidentul rutier mortal în care a fost implicată o tânără...”

În regulă, deci auzise bine. Accesă site-ul *LA Times* și făcu clic pe articol, care era marcat printr-un titlu mare și îngroșat pe prima pagină a site-ului. Citise articolul de zeci de ori, oare îi scăpase rândul acela? Îl indusese în prima sa ciornă, dar nu discutase cu Howard despre el și hotărâseră să îl șteargă? Citi din nou articolul, rând cu rând. Nu era acolo.

Poate că îi scăpase vreunui coleg în timpul procesului. Nu scrisese totul singură, cu toate că le explicase și reporterilor și citise ceea ce crezuse ea a fi produsul final. Citi din nou articolul. Niciun cuvânt despre accidentul cu Ferrari în urma căruia murise o femeie. Multe

informații despre episodul „Yang Zheng este tatăl meu”, despre care existau suficiente surse și documente. Deși o mașină fusese făcută zob, accidentul respectiv nu se soldase cu victime, iar articolul din *LA Times* nu lăsa să se înțeleagă altceva.

Nu putea însemna decât un singur lucru.

Capitolul 53

Cui bono? Cui bono? se întrebasese asta, dar nu insistase prea mult. Acceptase explicația pe care o găsisese în toiul nopții, atunci când primise acele mesaje private despre viața și delictele comise de Yang Zhitong: că aceste scurgeri de informații proveneau de la omologii și rivalii de moarte ai lui Leo Harris, cei care se ocupau de campania lui Sigurdsson și care se foloseau de ea pentru a stârni furia împotriva garnizoanei, lucru care era în avantajul lor. Dar nu se gândise mai departe de-atât. Nu avea nicio scuză. Mai făcuse greșeala asta. De fapt, o făcuse chiar recent, în cazul dosarului de la poliție pe care i-l dăduse Leo. Nu era suficient să îți înțelegi sursa. Trebuia să înțelegi și sursa sursei tale.

Dacă și-ar fi pus această întrebare, și-ar fi dat seama de discrepanța dintre presupunerile pe care le făcuse. Dacă republicanii din California erau, într-adevăr, cei care îi transmiteau informațiile despre trecutul tumultuos al lui Yang, atunci ei de unde făceau rost de aceste informații? OK, datele de urmărire proveneau de la firma președintelui partidului. Dar cum ar fi putut afla omologul lui Leo – mentorul lui de altădată, Bill Doran, sau altcineva care lucra pentru el – celelalte informații pe care le deținea Mesagerul? Faptele lui Yang în Beijing, OK. Poate că prin intermediul unei căutări în „celălalt internet” s-ar fi putut afla majoritatea informațiilor. Atunci cum rămânea cu scrisoarea confidențială a profesorului de la Universitatea Tsinghua, în care acesta se plângea de „probleme serioase de comportament” și comportament „nepotrivit” față de studenți? Sau cu documentul la fel de confidențial în care se preciza că Yang urma să fie transferat de la colegiul militar din Beijing la Garnizoana 41 de la Terminal Island, din Portul Los Angeles? Cum reușiseră oamenii lui Sigurdsson să pună mâna pe acestea?

Pentru asta era nevoie de cineva din interior. Nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi vorba de cineva atât de sus-pus, însă colonelul Chen Jun tocmai se dăduse de gol. Contribuise la articol, adăugând un rând în plus. Oamenii procedau așa mereu în cazul informațiilor care erau făcute publice, presupunând că le citiseră undeva, când, de fapt, nu

citiseră nicăieri. Însă acesta nu era un detaliu oarecare și, cu siguranță, nu fusese făcut public. De fapt, Chen insistase asupra faptului că nici el, nici colegii lui nu știuseră nimic despre acel accident mortal „înainte de publicarea articolului”. Problema era că nu se scrisese nicăieri despre acel accident fatal în care fuseseră implicați Yang, femeia și Ferrariul. Ea și cei de la *LA Times* cu siguranță nu scriseseră nimic despre asta.

Acest lucru dovedea că Chen mințea în legătură cu faptul că garnizoana nu cunoștea cazierul lui Yang: un mic scandal, nimic mai mult. Ceea ce conta era că el credea că aflase despre episodul cu Ferrariul din articolul lui Madison. Nu exista decât o singură explicație. Colonelul credea că Madison folosisese acea informație pentru că *el* era cel care i-o furnizase.

Apoi reflectă bine asupra sincronizării. Ce să înțeleagă din faptul că Chen o torturase, apelând la toate metodele de amenințare ale AEP ca să o facă să renunțe să scrie articolul, apoi se transformase în sursa ei principală? Nu avea nicio logică.

Se frecă la ochi, încercând să ignore zumzetul din redacția de știri. Deschise ochii și îl văzu pe stagiarul acela – sau poate era unul dintre noii cameramani pe care nu îi cunoscuse încă – mângălind ceva pe un post-it pe care i-l lipi cu nonșalanță pe ecran. „Bem ceva mai târziu?” Ea dezlipi bilețelul și îl aruncă la gunoi.

Trebuia să se concentreze. Era logic ca persoanele din garnizoană să o vâneze așa cum o făcuseră – să o spioneze, să o urmărească atât pe ea, cât și pe prietenii ei, să o arunce într-o temniță de îndată ce pășise pe teritoriul lor. Articolul ei amenința cât se poate de direct interesele bazei, deoarece, alimentând furia opiniei publice împotriva chinezilor, ar fi înrăutățit lucrurile – dacă nu o făcuse deja – pentru Garnizoana 41. Atunci de ce o ajutau?

Și dacă hotărâseră să o ajute, atunci de ce încercaseră să o omoare pe Katharine? Madison era sigură că asta se întâmplase, că ajunseseră la aceasta înaintea ei, hotărâți să o împiedice să decodifice acele fișiere. De ce i-ar fi dat fișierele lui Madison cu o mână, doar ca să încerce să i le ia cu cealaltă, sau, cel puțin, să le facă inutile?

Doar dacă...

Simțea că îi bubuie capul, parcă cineva ar fi palmuit-o. Accesă baza

de date a *LA Times* și căută cel mai recent profil făcut lui Chen Jun, „colonelul discret care este cel mai influent oficial chinez din Los Angeles”. Era un articol jenant de slab, care fusese verificat și corectat de mai mult ori. Apăruse în revista de weekend cu ceva timp în urmă, pe vremea când, observă Maddy, Howard era editorul acesteia: omul ăsta nu avea coloană vertebrală.

Deoarece nu descoperi nimic interesant, Madison citi articolul apărut în ziua în care fusese anunțată numirea lui Chen în funcția de comandat al garnizoanei în urmă cu patru ani. În articol scria cum acesta era preferatul președintelui din acea vreme și cum se aștepta să înfăptuiască lucruri mărețe în AEP. Se făcea oarecum referire la contextul general al rivalității îndelungate dintre armată și partid, cum cele două își păstrasera identitatea, fiecare cu centrul ei de putere. Președintele care îl promovase pe Chen se deosebea de ceilalți membri ai partidului, susținea articolul, deoarece păstra relații bune cu reprezentanții armatei.

Un gând începea să-i încolțească în minte. Madison deschise o pagină nouă și căută articole similare despre omul zilei, Yang Zheng, care urma să îi ia locul actualului președinte în tranziția din toamnă. Existau multe detalii despre activitatea sa în ceea ce privea gestionarea economică, însă următorul paragraf îi sări în ochi:

„... s-a făcut remarcat în calitate de guvernator reformator al provinciei Guangdong, câștigându-și reputația în lupta sa împotriva corupției. Într-unul dintre conflicte, a fost nevoit să înfrunte o rezistență acerbă din partea Armatei de Eliberare a Poporului din cauza unei dispute referitoare la taxe și impozite. Membri ai partidului au mărturisit că aceste răni nu s-au vindecat în totalitate și că relațiile sunt încordate între Yang și reprezentanții armatei...”

Așadar, aici greșise ea. Doar pentru că China era un stat cu un singur partid politic, acest lucru nu însemna că era și un stat cu o singură facțiune. Existau și acolo rivalități și lupte pentru putere, la fel ca oriunde altundeva în lume: în fiecare țară exista politică. Inclusiv la Terminal Island, pare-se.

Nu era de mirare că Chen îi dezvăluise de bunăvoie dovezi care puteau dăuna imaginii lui Yang Zheng: întrezărise o oportunitate de a submina ascensiunea unui rival al armatei, un membru al Partidului

Comunist care urma să fie uns în funcția de președinte. Și care era cea mai eficientă modalitate pentru a face asta dacă nu să îl demaște pe fiul lui ucigaș?

Se ocupase singur de treaba asta, era convinsă. Cu toate acestea, trebuie să fi fost un subordonat, care încă credea că ordinele sale erau acelea de a pune bețe în roate investigației lui Madison, cel care trimisese mașina care încercase să o omoare pe Katharine Hu în noaptea precedentă. Dacă Chen aflase despre asta, cu siguranță nu intervenise. Trebuia să-și țină ascuns planul.

Instantaneul Reuters traversa în continuare partea de sus a ecranului. „Agenția de presă a statului chinez raportează că, în scurt timp, va fi făcut un anunț privind viitorul lui Yang Zheng.”

Acesta va pleca în curând, va renunța la președinție. Și asta datorită lui Chen Jun și ei. De aceea colonelul făcuse atâtea presiuni asupra ei în timpul interogatoriului: voia să știe exact ce știa și ce nu știa ea. Maddy mărturisise că suspecta că ar fi unul dintre „prințșori”, însă nu știa. Acest lucru care îi oferi lui o portiță, ocazia să o îndrume către bărbatul pe care voia să îl demaște.

Madison se lăsă pe spătarul scaunului și se holbă la tavan. De cât timp știa colonelul, se întrebă ea. Îi îngăduise lui Yang să ucidă în continuare doar ca să se asigure că astfel îi putea distruge tatăl? Îi permisesse unuia dintre ofițerii lui mai tineri să omoare femeie după femeie doar ca să își poate înfrânge rivalul politic? Când te gândești că acesta era motivul pentru care murise Abigail: victimă colaterală într-o luptă dintre facțiunile din Beijing pe care acestea o dădeau pe străzile din Los Angeles. Madison nu simți niciun fel de satisfacție descoperind acest lucru. Deoarece înțelese în acel moment că marea ei descoperire nu făcuse decât să îi ofere uneia din părți șansa de a face o mișcare împotriva celeilalte. În lupta pentru putere, care revendicase viața surorii ei, Madison ajunsese complice fără voia ei.

Se uită la fața lui Chen de pe ecranul televizorului. Cât de satisfăcut trebuie să fi fost că totul decursese conform planului său. Acesta se desfășurase fără niciun cusur, toată lumea, inclusiv Madison, jucându-și rolul atribuit.

Sau, mai degrabă, aproape fără cusur. Există o singură „fisură” în planul lui, iar aceasta era ea.

Capitolul 54

— Cred că trebuie să-ți fac cinste cu cina.

Madison își ridică privirea, clipind repede ca și când atunci ar fi ieșit de la cinematograful la lumina zilei. Era Jane, proaspăt aranjată, care stătea în picioare lângă biroul ei, îmbrăcată cu haina. Lângă ea stătea Howard, cu ochii strălucitori și nerăbdător ca o escortă plătită. Mai că se așteptase să îl vadă cărându-i geanta șefei.

— De fapt, mai trebuie să mă ocup de niște chestii...

— Ei, haide, Maddy. Gata pe ziua de azi. Ai muncit mai mult decât oricine din clădirea asta *încă* de săptămâna trecută. Dă-mi voie să te răsfaț.

Trebuia să reflecteze.

— Uite cum facem. Lasă-mă să dau câteva telefoane, să le sun pe sora și pe mama mea, și-apoi vin și eu.

— Nu cred că e o scuză suficient de bună, zise Goldstein ținându-și ușor buzele, ca și când s-ar fi simțit jignită. Ne găsești la Vidalia. Cred că ar trebui să discutăm despre *tine*. O înghionți prietenește pe Madison în umăr cu o unghie proaspăt lăcuită, lăsând-o să înțeleagă că avea vești bune pe care era nerăbdătoare să i le împărtășească. Se gândi la cariera lui Jane Goldstein: un articol important, urmat de o promovare spectaculoasă.

— Ne vedem acolo, zise Maddy afișând un zâmbet larg, cât se poate de convingător.

După plecarea celor doi, redacția de știri începu să se golească încetul cu încetul.

Când aminti de Quincy și de mama ei, drept scuză, Madison se simți oarecum vinovată. Scotoci prin geantă, scoase telefonul și apelă la un truc mai vechi folosit de Katharine – activă o aplicație prin care mesajele primite pe vechiul ei număr să vină pe numărul pe care îl folosea în acel moment. După câteva secunde, mesajele și e-mailurile începură să curgă. Nu își bătu capul cu ultimele – era o risipă de timp – însă le trecu în revistă pe celelalte. Majoritatea erau mesaje de laudă. Primise unul scurt chiar și de la Charlie Hughes: „Mă bucur că s-au rezolvat lucrurile. Bravo!” Nenumărate mesaje de felicitare,

inclusiv unul de la Leo pe care îl citi de mai multe ori: „Știam că ești cel mai bun reporter din toată America. Dar te-am subestimat. L x”

Mai primise alte câteva mesaje de la Quincy, mesajele mai vechi în care ea o implora să o sune, apoi unul din acea după-amiază, în jurul orei la care fusese publicat articolul ei, în care zicea: „Chiar este adevărat? Ești convinsă că l-ai găsit pe ucigașul lui Abigail?” Și, în cele din urmă: „Te rog, sună-mă. Sunt cu mama. Face sudoku acum, dar i-ar face plăcere să te vadă. Amândurora ne-ar face plăcere. Q x”

Madison zâmbi și compuse repede un răspuns, se ridică în picioare, făcu câțiva pași înapoi și încolo și se așeză din nou. Nu agrea acel sentiment, de a fi folosită. Se simțea ofensată când se gândea că fusese atât de ușor manipulată, că Chen ședea în interiorul bazei lui securizate și că o manevra cum voia el. Era supărată că nu fusese mai prevăzătoare.

Trebuia să revină la principiile de bază, să reia firul evenimentelor petrecute în ultima săptămână. În maldărul de hârtii care îi acoperea biroul, găsi o foaie albă și un pix și se apucă să noteze, cu prescurtări, tot ceea ce știa.

Fiecare dintre victime avusese o oarecare legătură cu garnizoana. Eveline lucrase acolo, Rosie tocmai făcuse o vizită acolo în ziua în care fusese ucisă, Abigail „presta” pentru bărbații de acolo. Drogul care le omorâse era asociat cu baza. Nu era vorba de manipulare. Acestea erau toate realități care arătau indiscutabil către Garnizoana 41.

Citi din nou cele scrise. Ce știa despre felul în care fuseseră omorâte acele femei? Pentru început, deși LAPD căutase să ascundă asta, criminalul lăsase o carte de vizită: firul de mac din lenjeria intimă. Acesta dorise să se asigure că femeile fuseseră ucise și că fuseseră ucise de același criminal. În cel mai recent caz, cel al lui Mary Doherty, criminalul lăsase dovezi cruciale în urma lui: instrumentele pentru injectat drogul, inclusiv acea pungă aparte care dusesse inevitabil la bază. Oare asta însemna că Yang devenise din ce în ce mai neglijent – sau însemna altceva?

Maddy își mai pusese în treacăt această întrebare, însă nu îi acordase prea multă atenție. Având în vedere experiența pe care o acumulase în timpul în care scrisese despre cazuri de omucidere, știa

că unii criminali în serie deveneau mai pricepuți, în vreme ce alții erau mai încrezători în sine și făceau greșeli. Însă cazul de față era diferit.

Se ridică brusc de pe scaun și începu să se plimbe înapoi și încolo; sinapsele începeau să funcționeze. Mai știa ceva: deseori, criminalii în serie căutau atenție și deveneau iritați dacă nu erau apreciați pentru munca lor. Cât de enervant trebuie să fi fost pentru Yang că marca sa distinctivă, floarea de mac, fusese păstrată secretă, că public, Rosario și Eveline nici măcar nu erau considerate victime ale unei crime, ci sinucigașe. De aceea lăsase în urma sa ambalajul drogului după ce o omorâse pe Mary, ca să nu mai existe nicio îndoială? Îndrumase atât poliția, cât și pe Madison direct către bază – și către el.

Se gândi la cele patru victime, care nu numai că aveau legătură cu garnizoana, dar care aveau în comun și faptul că erau tinere atrăgătoare a căror moarte stârnise furia presei și a publicului american. A căror moarte era, de fapt, *menită* să stârnească furia. Și toate acestea duceau nu doar la recruți sau ofițeri chinezi, ci la elita elitei, la un vinovat din vârful ierarhiei – unul care era cunoscut pentru atitudinea sa agresivă față de femei.

Criminaliștii inteligenți din centru vorbeau despre „o orgie de dovezi”. Jeff Howe folosisese cândva această frază când îi povestise despre un caz în care la locul crimei se descoperiseră atât de multe dovezi incriminatorii, încât el bănuise că acestea fuseseră plantate intenționat acolo. Aceste cuvinte îi veniră în minte lui Madison, apoi îi ieșiră. Nu era tocmai o orgie; fiecare element avea o explicație plauzibilă.

Nu, Maddy se gândea în acel moment la mama ei, care stătea aplecată peste sudoku, bucurându-se când găsea, pare-se, o soluție, grăbindu-se să scrie numerele, care, așezate într-un fel sau altul, se potriveau perfect – doar ca să descopere că acestea nu se potriveau. Se întâmplase de sute de ori, iar mama ei rostea oftând aceeași frază de resemnare: „E prea frumos să fie adevărat”.

Rămânând în picioare, Madison accesă pagina web a cotidianului *LA Times*, apoi multe altele. Povestea din articolul ei ajunsese pe prima pagină sau la buletinele principale de știri din toată lumea: *BBC*, *New York Times*, *AL-Jazeera*, *Guardian*, chiar și în *China Daily* și

Xinhua, care erau la modă.

Simțea că îi bubuia capul. Fiul viitorului președinte chinez suspectat că ar fi un criminal în serie care omora americane, crimele lui având o încărcătură istorică și simbolică pentru ambele țări? Știa ce ar fi zis mama ei. Se temea că ar fi avut dreptate și simți cum o încearcă o senzație de greață.

Dar dacă povestea pe care ea o făcuse cunoscută lumii întregi era eronată, atunci care era adevărul? Bănuiala pe care o avea era atât de slabă, încât nici nu știa de unde să înceapă.

Capitolul 55

În timp ce parcurgea traseul cu taxiul, ea relua în gând aceleași informații. Oricât încerca, nu reușea să găsească o configurație nouă. Era blocată în același scenariu.

Privind afară pe geam, Madison încerca să își imagineze o alternativă la ipoteza cea mai viabilă, asta până când găsea ceva mai bun: aceea că Yang era un criminal egocentric, care lăsase indicii în urma lui deoarece își dorea oarecum recunoașterea. Dacă nu era Yang, cineva încercase să îi însceneze toate aceste în mod deliberat. Dar cine? Și, mult mai important, dacă Yang nu era criminalul, atunci cine era?

Gândind logic, răspunsul la una dintre întrebări era răspunsul la ambele. Yang se aflate în locurile unde se petrecuseră acele crime; GPS-ul înregistrase totul. O coincidență triplă sau cvadruplă era o absurditate. Nu, probabil că ucigașul comisese acele crime exact în momentul și în locul unde știa că se va afla și Yang. Ca să poată face asta, ar fi trebuit să știe lucruri personale din viața lui Yang, să aibă posibilitatea să îl urmărească și să îi anticipeze fiecare mișcare, să știe cu cine se întâlnea și unde mergea. Ar fi trebuit să îi cunoască trecutul lui Yang și să înțeleagă că tânărul ofițer, răsfățat și enervant, putea trece ușor drept un bărbat capabil săucidă.

Nu exista decât o singură persoană care corespundea acestor cerințe. Preț de o secundă, se gândi la doctorul Lei, care era atât de familiarizat cu acele și care știa foarte bine cum să le folosească. Era ușor să și-l imagineze dezvoltând o obsesie patologică pentru femeile blonde sau o dorință să îl aducă la pierzanie pe privilegiatul Yang. Apoi își aminti: fusese plecat din țară în ultima lună, în momentul în care avuseseră loc cel puțin trei din cele patru crime.

Mai rămânea doar Chen Jun. Era în măsură să afle tot ceea ce trebuia despre Yang, care era subordonatul lui direct. Nu trebuia decât să îl urmărească pe Yang, să vadă unde mergea, să găsească victima potrivită – și să știe că înregistrarea făcută de GPS va fi o dovadă pentru condamnarea tânărului ofițer.

Însă n-avea nicio noimă. „Prea frumos ca să fie adevărat.” Nu

trebuia decât să se gândească la eforturile pe care le depusese acesta, cel puțin la început, ca să o împiedice să îl descopere pe Yang, cu ajutorul binevoitorului șef al poliției, fără doar și poate, care le pusese bețe în roate propriilor săi detectivi și se asigurase, printr-un intermediar, că Maddy o va lua cu capul înainte pe drumul care avea să o ducă la un veteran de armată rănit și inofensiv din punct de vedere fizic.

Reacția lui Chen când ea publicase primul articol în care amintise despre bază fusese cu siguranță una de panică și îngrijorare pentru prejudiciile politice pe care i le-ar fi putut provoca un ucigaș aflat în subordinea sa. La vremea aceea, el depusese toate eforturile pentru a o împiedica: o urmărise, o hărțuise, o intimidase. Efortul lui, bănuia ea, culminase atunci când Chen îi trimisese pe indivizii aceia să o bată în timpul demonstrației lui Mario din fața cazarmii, însă cărora le dăduse instrucțiuni clare să se retragă. Apoi schimbase tactica, lăsând să scape informații cruciale despre trecutul lui Yang, odată ce fusese convins că ea nu găsisese un alt suspect. Nu cunoștea identitatea criminalului, așa cum nu o cunoștea nici ea. Scenariul pe care Maddy îl pusese la cale împreună cu Charlie la bază îi dăduse acestuia un indiciu, făcându-l să își îndrepte atenția către „prințșori”. Evident că desfășurase propria anchetă, verificase numerele GPS și profitase de ocazie ca să îi aducă prejudicii unui important rival politic.

Inițial, Chen dorise să o oprească din drum – asta până când își dăduse seama că o putea folosi pentru a servi intereselor sale. El acționase atunci când i se ivise ocazia. Dacă avea dreptate, iar lui Yang i se înscenase totul, atunci altcineva se ocupase de asta.

Plăti taxiul, bucuroasă să vadă că luminile erau aprinse în casa familiei Padilla. Pe măsură ce se apropie, își dădu seama că acea casă era plină.

Ușa fu deschisă de una dintre nenumăratele verișoare care, întâi o privi uimită pe Maddy, apoi își aruncă brațele în jurul gâtului ei.

— Mulțumesc din suflet, Madison, îi șopti femeia la ureche. Mulțumesc din suflet. Ai făcut dreptate pentru Rosie a noastră. Nu mai speram la așa ceva.

Femeia o ținea strâns la piept până când Madison își simți gâtul ud de lacrimile acesteia. Își aminti din nou cum acest deznodământ

mulțumea absolut pe toată lumea: pe cei îndoliați, inclusiv pe Quincy și pe mama ei, pe cei de la *LA Times*, pe Jane și Howard, pe colonelul Chen, pe Leo, pe Berger și Partidul Democrat, pe președintele Statelor Unite – aproape pe toată lumea, de fapt, mai puțin pe ticălosul acela de Yang Zhitong, care urma să-și petreacă restul zilelor în spatele gratiilor (sau mai rău), și a ei, fata care nu știuse niciodată să renunțe.

— Mario este acasă? Vreau să...

— Mario! strigă femeia, de parcă ar fi fost copii în casa părintească. Vine imediat.

Bărbatul își făcu apariția din bucătăria care se afla la capătul coridorului, ștergându-se la gură.

— Scuze, începu Maddy, erai la masă. N-am vrut să...

— Stai liniștită, este doar o cină liniștită în familie.

— Cu cincizeci de oameni.

El zâmbi.

— Ceva de genul. Vrei să stai cu noi?

— Mi-ar plăcea, Mario, spunând-o cu toată convingerea, mai ales că simțea miros de mâncare gătită. Dar vreau doar să te întreb ceva.

— În regulă, stai să-ți aduc o bere. Îți sunt dator.

Intrară în încăperea în care vorbiseră cu doar câteva zile în urmă, deși Maddy avea impresia că trecuse o veșnicie. Luă sticla de bere pe care i-o dădu Mario, fără să bea din ea.

— Mario, e vorba despre ceva ce ai spus în timpul demonstrației.

— Ce anume? Am pierdut șirul.

— Ai spus că există și alte cazuri care trebuie redeschise. „Verificați arhiva din ultimii ani și veți găsi crime care nu au fost soluționate niciodată, suspecti care nu au fost arestați, acuze care nu au fost niciodată aduse.” Te refereai la bază. Ai lăsat să se înțeleagă că ai descoperit ceva.

— Da, am făcut niște cercetări. Își duse sticla la gură. Chiar vrei să vorbim despre asta acum? E sâmbătă seara, Madison. Făptașul e la închisoare. Tu l-ai prins.

— Știu. Ascultă-mă doar. Ai verificat arhivele?

Mario încuviință din cap.

— Și ce-ai descoperit?

— Există multe mizerii, Madison.

— Te referi la alte crime?

— Nu, nu la asta mă refer. Am găsit câteva cazuri de conducere în stare de ebrietate, vinovații scăpând doar cu un avertisment. N-au fost urmăriți în instanță. Câteva încăierări într-un bar. Și câteva cazuri de viol.

— Îmi amintesc că am auzit ceva despre astea.

— N-aveai cum să auzi prea multe. Au reușit să le mușamalizeze foarte bine. Doar câteva dezmințiri, iar apoi suspectul a fost trimis înapoi în China.

— Dar?

— Însă pe unii e mai ușor să îi faci să tacă decât pe alții. Unele victime continuă să vorbească, să depună plângeri.

— Iar pe aceste victime le-ai descoperit în timpul cercetărilor tale?

El mai luă o gură de bere, încuviințând din cap.

— Ai documente doveditoare? Le pot vedea?

El o privi cu atenție.

— Despre ce e vorba, de fapt, Madison?

— Încă nu știu. Vreau să fiu... Se gândi să îi spună ceea ce credea, cum povestea lui Yang era prea „curată”, cum fiecare dovadă îi făcea pe anchetatori să îl caute pe vinovat în bază, însă se abținu. Cred că am găsit o pistă, zise ea în cele din urmă. Acest tabu a fost desființat. Pentru prima oară, conducătorii bazei au fost obligați să răspundă presiunii publice. Datorită ție. Ea zâmbi, ca să întărească acest compliment. Cred că am putea acționa mai mult în ceea ce privește celelalte cazuri.

— Acum?

— Nu, nu în minutul acesta. Ea zâmbi din nou, ca și când ar fi vrut să spună: „Nu sunt nebună”. Dar ar trebui să acționăm destul de repede. Înainte să pierdem și această ocazie. Știi tu, de dragul familiilor.

— În regulă, zise el cu fermitate în glas. Să-ți arăt ce am aflat. Apoi vei servi ceva de mâncare?

El ieși din cameră și se întoarse peste câteva clipe cu un laptop. Îl porni, tastă o parolă, apoi o alta ca să deschidă un fișier închis, apoi înclină ecranul, astfel încât să poată citi și ea. Era o listă: numele

victimei, natura infracțiunii și, unde era posibil, numele suspectului.

Citi mai întâi ultima coloană, descoperind numele lui Yang de două ori – în ambele cazuri era vorba despre infracțiuni rutiere, unul implicând și alcoolul. Apoi citi lista cu numele victimelor, nefiind prea sigură ce căuta și fiindu-i teamă să rostească cu voce tare, ca noțiunea abia formată să nu se risipească. Parcurse lista o dată, apoi a doua oară, însă nu văzu nimic.

— O, mersi, zise ea dezamăgită și, totodată, ușurată. Fusese doar o bănuială, începu să-și spună. Rareori se întâmpla să se adevărească.

— Le-ai citit? zise Mario. OK, și-acum uită-te pe pagina următoare.

— Pagina următoare? Nu mi-am dat seama...

Însă Mario făcuse deja clic pe pagina următoare a laptopului, dezvăluind alte nume, alte crime, alți suspecți. Acolo, în lista cu numele victimelor, era un nume pe care ea îl recunoscuse.

Mario se ridică în picioare, pregătindu-se să o conducă pe Madison în încăperea alăturată ca să o prezinte întregului clan Padilla, inclusiv părinților lui. Însă Maddy i-o luă înainte. Traversa deja coridorul și se îndrepta către ușa de la intrare. Având în vedere ceea ce văzuse, nu mai avea timp pentru nimic altceva.

Capitolul 56

Steagul american era arborat, deși abia dacă fâlfâia în acea noapte liniștită, fără vânt. Lumina era aprinsă, iar televizorul era pornit. Se auzeau râsete dintr-o emisiune-spectacol. Sună la sonerie.

După o scurtă pauză, urmată de agitație de partea cealaltă a ușii, aceasta se deschise în cele din urmă. Fu întâmpinată de o față rumenă, care o privea surprinsă.

— Hei, e femeia momentului! Bărbatul strigă peste umăr. Margaret! A venit Madison Webb! El nu așteaptă să primească răspuns. Ce caută cel mai bun reporter al Californiei în această parte a orașului, într-o seară de sâmbătă?

Această întrebare directă o luă pe Madison prin surprindere. Nu prea știa cum să răspundă. Ted Norman nu părea deranjat de ezitarea ei.

— Intră, intră.

El o invită pe Maddy într-un living spațios, cu fotolii și o canapea în formă de „L”. Polița de deasupra șemineului era plină cu obiecte patriotice, câteva trofee, o vază cu flori, pe ale căror petale se așternuse un strat de praf – și multe fotografii de familie. Madison avu nevoie de o secundă ca să își dea seama că încăperea nu era goală: o femeie cu părul cărunt și neîngrijit ședea nemișcată și tăcută, cu fața la televizor. Ar fi putut avea vârsta lui Ted sau ar fi putut fi cu douăzeci de ani mai bătrână. Ceea ce o uimi pe Maddy a fost că, deși femeia își ținea ochii deschiși, nu urmărea televizorul. Privea drept în față, într-o stare catatonică.

— Hai să mergem în bucătărie, zise Ted Norman, fără să pomenească ceva de soția lui. Ce dorești să bei?

Maddy privea în continuare peste umăr, la statuia umană care ședea în fotoliu.

— Ăă, nimic, mulțumesc.

— Nimic?

— Apă, vă rog.

Apoi se așezară la o masă rotundă și albă. Cândva fusese la modă, însă acum era doar uzată. Suprafața ei era ciobită. Cea mai mare parte

a mobilierului din bucătărie era în același stadiu.

— Felicitări, domnișoară Webb. El își ridică paharul, pe jumătate plin cu whisky. Strașnică poveste!

— Mulțumesc. Își duse paharul cu apă la buze, însă nu bău.

— Așadar, zise el din nou. Presupun că ai venit ca să discutăm despre tehnologia de urmărire. Tipii de la PR au spus că se va întâmpla asta. „Oportunitate uriașă”, au zis. Însă pe mine nu mă interesează publicitatea. Mă bucur că produsul nostru a jucat un rol important în rezolvarea acestui caz. Întotdeauna am susținut că poate fi folosită în combaterea criminalității...

— Nu, domnule Norman, nu de aceea mă aflu aici. Ea înghiți în sec. Am venit aici pentru că știu ce s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră.

Ted Norman nu spuse nimic o vreme, dând pe gât încă o gură sănătoasă de whisky. Goli paharul. În cele din urmă, o privi drept în ochi pe Maddy, lăsând-o să vadă că îi dispăruse roșeața din obraz.

— Ba nu știi.

Maddy vorbi pe un ton liniștit.

— Știu că a fost violată. Că suspectul a fost un tânăr ofițer de la Terminal Island. Că ați crezut că suspectul în cauză era Yang Zhitong. Am dreptate?

Norman clătină din cap.

— Ți-am spus că nu știi ce s-a întâmplat. Numai eu și Margaret știm.

— Vreți să spuneți că nu a fost violată?

El bătu cu pumnul în masă, cu acela în care ținea paharul. Acesta se sparse instantaneu. Firicele de sânge i se prelingeau printre degete.

— Nu mai rosti cuvântul acesta, pentru numele lui Dumnezeu!

Maddy se retrase instinctiv, lipindu-și spatele de spătarul scaunului.

Bărbatului îi reveni culoarea în obraji.

— Toți folosiți *cuvântul* ăsta... și credeți că îl înțelegeți. Puneți cuvântul ăsta într-un dosar, îi puneți lui Jennifer o etichetă și considerați că totul e rezolvat. Ei bine, nu sunt decât prostii, domnișoară Webb. Un singur cuvânt *nu poate* explica ce s-a întâmplat cu fiica mea. Habar n-ai ce a pățit.

— Așa este.

— Mai întâi a bătut-o. I-a aplicat pumni grei în față. Norman se lovi ușor cu pumnul în falcă. Sângele de pe degete îi picură pe cămașă: era același roșu-intens ca și cel al florilor de mătase pe care ea le zărise pe polița șemineului. Acum realizează că acelea erau flori de mac. El luă în cele din urmă un șervețel și și-l înfășură în jurul mâinii. Acesta se îmbibă cu sânge în câteva secunde.

— Apoi a ars-o. Cu țigara sau cu altceva, nu știu. Apoi a sufocat-o, cu fâșii lungi. Apoi a bătut-o din nou. Ore în șir. Și, în tot acest timp... a abuzat-o. Ca și când ar fi fost... Nu reuși să termine fraza, deși era evident ce descria. Ochii lui păreau să se mărească, de parcă ar fi fost congestionat. Vezi, asta n-ai știut?

Madison clătină din cap, uimită de ceea ce auzise și simțind cum teama se răspândea înăuntrul ei, așa cum se răspândea cerneala în apă.

— Ah, și n-a fost „suspectul în cauză”. Nu a existat nicio îndoială că vinovatul n-ar fi fost el, Yang Zhitong. Poliția știe. Totul se află într-un dosar, pe undeva. Însă trebuie să știi unde să cauți, pentru că l-au ascuns bine, nu? Se pricepe la asta: te-ai convins singură, nu? Se pricepe să ascundă lucruri pe care nu vor ca noi, victimele, să le aflăm. Este ceea ce ei numesc „adevăr incomod”. Incomod pentru cei care conduc această țară uitată de Dumnezeu.

— Ați spus poliției totul?

— Eu? Nu. *Jennifer* le-a spus. A mers la poliție. Și-a făcut curaj ca să facă asta, ca să descrie ce s-a întâmplat, ca să-l descrie pe el. Parcă era o reeditare a faptelor lui.

— Și nu s-a întâmplat nimic?

— O, ba da, „s-au întâmplat” multe, domnișoară Webb. Poliția n-a făcut nimic, dacă la asta te referi. Avocați și întâlniri, și iar avocați, dar tot nimic. „E imposibil să începem procedurile” sau o prostie de genul ăsta.

— Dar ați spus că „s-au întâmplat multe”.

— Da. Vocea lui deveni din nou blândă: S-au întâmplat multe cu Jennifer. Nimeni nu știe despre asta.

Maddy tăcu, așteptând ca el să continue. În cele din urmă, ea spuse:

— Ce anume?

— Nu știi cât de mult a afectat-o asta. Cât de mult a schimbat-o.

Maddy se strădui să tacă.

— Nimeni nu știe asta. Cum a făcut-o să se urască. Cum a încetat să mai mănânce. Nu a mai mâncat, nu a mai vorbit – așa cum face Margaret acum. El arată cu capul spre living, unde soția lui stătea mută și împietrită de durere. Nu își dorea decât să se umple de otravă.

— Heroină?

El încuviință ușor din cap.

— Știu ce efecte are asupra omului. Am văzut cu ochii mei. Mi-a distrus doi amici, oameni cumsecade amândoi.

— Și nimeni nu a fost judecat pentru... crima comisă împotriva ei, nu?

— Nimeni.

— Și ați depus multe plângeri, ați scris multe scrisori către bază și LAPD?

Maddy doar bănuia, amintindu-și cum își alcătuiuse lista Mario.

— După cum îți spuneam, n-a interesat pe nimeni. Nici măcar pe bunii mei prieteni din „Marele Partid Republican din California”. Ce palmă peste față. Nimănui nu i-a părut de Jennifer în afară de noi. Jennifer știa asta. Tocmai de aceea... tocmai de aceea a făcut ce-a făcut.

— Am căutat informații despre dumneavoastră. Acum, pe drum încoace, zise Maddy scoțându-și telefonul, ca să-i explice. Sunteți veteran. Ați fost de două ori în Afganistan. Bănuiesc că acolo au murit prietenii dumneavoastră din cauza heroinei.

El închise ochii, cât ai clipi o dată, în semn de confirmare.

Ea continuă:

— Ați fost la Departamentul de Comunicare prin Satelit. De acolo va venit ideea de a deschide o firmă de urmărire. Sunteți furnizorul tuturor parcurilor de automobile importante din țară, inclusiv al garnizoanei. Maddy zâmbi slab, încercând să transmită o stare de calm atât ei, cât și lui. Firma dumneavoastră afla ori de câte ori Yang se urca în mașina lui. Nu v-ar fi luat prea mult timp să accesați chiar dumneavoastră aceste informații – toată lumea spune că sunteți „un

CEO care se implică”. Puteați vedea unde mergea, fiecare stradă. Probabil că l-ați urmărit de pe telefonul dumneavoastră.

Expresia lui Ted Norman nu se schimbă când se ridică în picioare, se duse la chiuvetă și turnă un pahar cu apă. Deschise geanta soției lui și, privind peste umăr, spuse:

— Trebuie să îi dau soției mele medicamentele.

Dispăru ținând în mână o cutie cu medicamente și paharul cu apă, revenind trei sau patru minute mai târziu.

— În mod ciudat, acest lucru mi se pare emoționant, încep Maddy, nesigură încotro se îndrepta. Un tată care își iubește fiica atât de mult, încât este dispus să facă tot posibilul ca să îi răzbune moartea. Cred că l-ați urmărit pe Yang luni întregi, l-ați filat în fiecare zi, ați condus acolo unde a condus și el, bând un pahar la bar sau așteptându-l peste stradă. Apoi ați zărit o femeie pe care știați că el o văzuse sau cu care se întâlnește și ați omorât-o, doar așa – doar ca să îi puteți înscena acea crimă. Apoi ați continuat crimele până când lumea a observat.

Norman rămase cu privirea pironită pe suprafața mesei dinaintea lui. Fața lui devenea din ce în ce mai roșie.

Ea continuă:

— A fost ceva aleatoriu? Le-ați ales pe sora mea și pe celelalte femei doar pentru că întâmplarea a făcut ca drumul lor să se intersecteze cu al lui Yang?

El tăcu, deși părea a fi gata-gata să izbucnească.

— Cu asta trebuie să trăiesc eu de acum încolo? Că sora mea a murit doar pentru că s-a aflat la momentul nepotrivit în locul nepotrivit? Așteptă, fiecare secundă părându-i-se mai lungă decât ultima. Într-un final, lovi cu pumnul în masă: Spune ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

— N-am avut nimic cu sora ta sau cu celelalte femei. N-a fost nimic personal. El se uită la ea. Ai fi putut fi la fel de bine chiar tu.

Madison făcu un efort mare, aproape fizic să se calmeze, apoi încercă o altă tactică.

— Trebuie să îți fi fost foarte greu să te afli atât de aproape de bărbatul care i-a provocat atâta durere fiicei dumitale. Să îl urmărești de colo colo, să calci pe urmele lui.

— După cum ziceai și tu, domnișoară Webb, sunt soldat. Sunt obișnuit să dau piept cu inamicul.

— Detașamentul de ingineri, parcă, nu? Bănuiesc că acolo ai învățat cum să întrerupi filmarea camerelor de supraveghere și celelalte chestii. Ai făcut o treabă de profesionist.

— Am vrut ca bărbatul să ajungă în fața justiției.

— Pentru niște crime comise de *tine*.

— Cum îndrăznești! El își ridică mână însângerată. Am vrut să se facă dreptate pentru crimele pe care le-a comis *el*. Pentru că a distrus-o pe fiica mea.

Maddy nu se lăsă impresionată. Simțea cum îi crește tensiunea.

— Și totul a decurs atât de bine, nu-i așa? În sfârșit, California – în sfârșit America – simțea furia pe care ai simțit-o și tu, furia pe care o simți de atâta vreme. Demonstrații, întruniri... în sfârșit, lumea vorbea despre a scăpa cu totul de garnizoană, despre a desființa tratatul. I-ai făcut să se deștepte! Și te-ai folosit de funcția ocupată în partid ca să menții presiunea, ca să îl faci pe candidat să susțină sus și tare aceeași idee. Momentul era perfect, înaintea unor alegeri electorale importante. Iar în Yang ai găsit ținta perfectă pentru toată acea furie: un ticălos care se afla în vârful ierarhiei, doar ca să dovedești că peștele de la cap se împute.

— Poate nu-i chiar atât de perfect, zise Norman dintr-odată. Tatăl lui va fi înlăturat, iar lucrurile vor reveni la normal. El tăcu, ca și când ar fi reflectat o clipă. Ai publicat asta și poate nici asta n-o să se întâmple. Bărbatul vinovat pentru moartea lui Jennifer va rămâne în libertate, iar noi vom rămâne cu ei pe cap pentru totdeauna.

— Nu, spuse Madison, plină de convingere, deși era pentru prima oară când luase în calcul acea posibilitate. Va fi judecat pentru ceea ce... pentru ceea ce i-a făcut fiicei tale.

Norman ridică din sprâncene, afișând neîncredere, dar și furie.

— Glumești? Nu te prefac că ești chiar atât de naivă. Ai văzut ce fac atunci când băieții lor sunt prinși. Îi urcă în primul avion către Beijing – clasa întâi – ca să li se aplice o palmă peste mână acasă. Sunt așa-numitele „proceduri disciplinare”. Aiurea! Nici Yang nu va face excepție.

— Dar cazul lui a ajuns prea... prea cunoscut ca să se mai poate

face asta. Nu pot să-i dea drumul, pur și simplu.

— Chiar crezi asta? Chiar și după ce vei dovedi că nu el le-a omorât pe acele femei, ci altcineva? Cine va crede că el i-a făcut ceva lui Jennifer? Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Iar cuvântul meu nu va avea valoare.

Maddy simțea că îi bubuie capul.

— Ai spus că vrei să se facă dreptate. Dreptatea nu înseamnă să îl pedepsești pe Yang pentru niște crime pe care nu le-a comis. Așteptă o reacție, însă aceasta nu veni. Va muri, știi bine. În California, ești condamnat la moarte pentru astfel de crime.

Norman își ridică ochii injectați și plini de furie.

— Ar trebui să îl compătimesc pe animalul ăla? După tot ce-a făcut?

Madison oftă, încercând să vadă dincolo de furie, frustrare și confuzie.

— Nu. Nu îți cer să îl compătimesți. Încerc doar să îți reamintesc ce mi-ai spus. Yang ar trebui pedepsit pentru ceea ce i-a făcut lui Jennifer. Ea înghiți cu noduri. Apoi vorbi din nou: Nu pentru crimele pe care le-ai comis tu.

El se holba la masă.

— Ești atât de sigură de tot, nu-i așa, domnișoară Webb? Atât de sigură pe tine.

— Tocmai am realizat care a fost cea mai mare greșeală a ta, zise Madison, nebăgându-l în seamă. Era mai mult furioasă decât confuză. Femeile acelea pe care le-ai ucis erau la fel ca și Jennifer.

— Ce naiba vrei să spui?

— Și pe ele le iubea cineva.

Abia atunci privirea lui o întâlni pe a ei. Ochii lui erau injectați, dar și strălucitori, și umezi, observă ea.

— Și tu cauți răzbunare?

Maddy tăcu o clipă, privindu-l drept în ochi. Nu cunoștea răspunsul. În cele din urmă, ea zise:

— Am vrut doar să aflu cine a omorât-o pe sora mea.

El încuviință din cap. Între cei doi se așternu tăcerea preț de un minut, poate două.

— Nu va însemna nimic pentru tine, știi câte prostii spun

oamenii. Mai ales în zilele noastre: niște aiureli. Tărâmul viselor, Ziua Independenței. Rahaturi. Dar totuși, dacă are vreo importanță: îmi pare rău pentru ceea ce a pățit sora ta.

— Seamănă mai mult cu scuzele rostite de un politician decât cele ale unui soldat.

La auzul acestor cuvinte, bărbatul își ridică fruntea, ca și când ar fi luat poziție de drepti, și spuse:

— Îmi pare rău pentru ceea ce i-am făcut surorii tale. Și celorlalte femei.

— Mulțumesc, zise Maddy, simțind un val de ușurare, dar și de uimire. Ea aruncă o privire către telefonul de pe masă, un martor tăcut.

— Poate ai vrea să vorbești cu soția ta, înainte... Nu mai termină fraza, hotărând că era mai bine să evite să rostească cuvântul „poliție” cu voce tare.

— Nu e nevoie, zise Ted Norman oftând. Suferința ei a luat sfârșit acum. El își întinse mâna peste umăr, trase geanta soției de pe blatul mobilei și și-o așeză în poală. Am mai păstrat una.

Brusc, ea văzu că acesta ținea între degetul mare și cel arătător al mâinii sale drepte o seringă cu un ac hipodermic, plină și pregătită.

Capitolul 57

Maddy încremeni pe scaun, simțind cum o cuprinde brusc un val de teamă. Bărbatul omorâse patru femei, tocmai își omorâse soția și intenționa să o omoare și pe ea. Instinctul îi spunea că nu avea rost să se opună. Deși în vârstă, aceste fusese soldat. O va imobiliza la fel de ușor ca pe sora ei și pe celelalte femei.

— O să te descopere într-un final, reuși ea să spună cu o voce slabă, dar iritată. Nu poți fugi la nesfârșit.

— Știi asta zise el, păstrându-și calmul, de parcă ar fi discutat despre vreme sau despre mersul trenurilor. Tocmai de aceea vreau să mă ajuți.

Ea își dorea cu disperare să își poată mișca membrele, să dea un semn de viață. Însă parcă îi erau împietrite.

— De ce te-aș ajuta? Ești un criminal.

— Tocmai de aceea mă *vei* ajuta. Ca să se facă dreptate. Asta-ți dorești, nu? Dreptate? Poftim, ia asta. Își întinse mâna spre ea.

Abia după câteva secunde ea realizează că îi întindea seringă.

— Ia-o, te rog. Fă-mi ceea ce i-am făcut surorii tale. Lui Abigail.

Când auzi numele surorii ei pe buzele lui, Maddy simți că peste ochi i se așterne o perdea de ceață. El era bărbatul care o omorâse pe frumoasa și blânda Abigail. Acestea erau mâinile care o înșăfacaseră pe sora ei mai mică, îi acoperiseră gura, o legaseră, o îngroziseră și îi luaseră viața. Acest bărbat din fața ei, nu vreun nume într-un dosar al poliției sau căutat on-line, ci era acolo și atunci și își oferea viața ei, ca pe un dar. Își imaginează trupul neînsuflețit al lui Abigail, rece și nemișcat, întins pe masa de la morgă. Își imaginează patul din apartamentul ei și așternuturile răvășite în care dormise, caietele de exerciții ale elevilor ei, viața curmată.

Madison înșfăcă seringă din mâna lui și, cu mâini tremurânde, și-o aranjă între degete. Avea dreptate bărbatul: merita să moară, iar ea voia să vadă asta. Poliția, instanța și politica nu ofereau nicio certitudine; știuse întotdeauna asta și primise dovada clară în acea săptămână. Toate sforile trase, luările de mită, interesele divergente – exista un mare risc să nu se întâmple nimic, exista riscul ca Norman

să reușească să se sustragă. Ar trebui să acționeze chiar atunci, ar trebui să își facă dreptate.

El își suflecuse mâneca, dezvelindu-și brațul stâng. Nu și-l mișcă, ci îl lăsă la doar câțiva centimetri de acul pe care ea îl ținea în mână.

— Haide, spuse el. Fă-o. Merit să mor.

Apoi, ca și când ar fi plonjat într-o apă înghețată, ceața din capul ei se risipi la fel de repede cum se așternuse. Nu va face asta, nu îi va oferi satisfacție. Nu va face asta sub influența impulsului. Nu va îngropa un alt secret, ca să zacă în pământ și să se hrănească viermii cu el. Voia să îl dezvăluie, ca să afle toată lumea ce se întâmplase. Ea știa în acel moment că era singura cale prin care se putea elibera, singura cale prin care putea încheia acea poveste.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Nu, de data asta.

El dădu ușor din cap, înșfăcă seringă din mâna ei și, cu priceperea unui expert, își vârî acul în braț. Închise ochii și, înainte ca pendula din camera alăturată să bată ora zece, își dădu sufletul.

Capitolul 58

Quincy și Abigail se trezeau întotdeauna cu noaptea-n cap, în timp ce mama ei și Madison erau mai mult păsări de noapte. Când Maddy bătu la ușa camerei ei, se bucură să audă zgomotul televizorului în fundal la o oră atât de târzie. Știa că prezența ei acolo o va nedumeri pe Paola.

Așteptă, răsuflând ușurată pentru prima oară în ultimele trei zile. Așteptase acasă la Norman să sosească poliția și ambulanța, explicase ce se întâmplase, derulase la nesfârșit înregistrarea mărturisirii lui, dăduse o declarație preliminară, apoi îi sunase pe Jane Goldstein și pe Howard Burke, întrerupându-le cina, ca să le spună să șteargă articolul de pe site și să îl rescrie cât mai repede cu putință – nu avusese timp nici să respire. Simțea că se prăbușește, însă trebuia să se afle acolo.

Când îngrijitoarea deschise ușa, pe chipul ei se citi limpede o expresie de uimire.

— Uite cine-a venit la noi! Domnișoara W.

Maddy îi făcu cu mâna mamei ei din prag, apoi când ajunse lângă scaunul ei, o îmbrățișă îndelung.

— Pe unde-ai umblat? o întrebă mama ei de două ori, apoi a treia oară.

— Ssst, reuși să spună Maddy cu blândețe, în timp ce îi mângâia bătrânei părul de la tâmple.

Madison își ridică privirea.

— Ne lași puțin singure, Paola?

Când rămaseră singure, Maddy își trase un scaun aproape de al mamei ei. Îi luă mâna bătrânei într-ale ei.

— Cred că Abby se poate odihni liniștită acum, mamă.

Mama ei nu spuse nimic.

— Sper că am reușit să fac asta pentru ea. N-a fost ușor. De fapt, a fost chiar foarte greu. Dar cred că acum se poate odihni liniștită.

Mama ei o privi îndelung, însă Madison nu putea să își dea seama dacă privirea ei era atentă sau goală, îi ținea în continuare mâna într-ale ei, bucurându-se de răceala ei. Bătrâna vorbi după câteva secunde,

poate un minut.

— Pari tristă.

— Mamă, vreau să te întreb ceva. Despre ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Pentru prima oară, mama ei privi în altă parte.

— S-a întâmplat de mult.

— Știu asta, mamă. Dar vreau să știu un lucru. Despre tata.

Chipul mamei ei se întunecă. Maddy îi strânse mâna.

— E în regulă, mamă. Doar un singur lucru, referitor la noaptea aceea. După ce te-a rănit atât timp. Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat.

— S-a întâmplat de mult.

— Ideea este, mamă, acum când Abigail nu mai este... Nu mai termină fraza, simțindu-și gura uscată, încercă din nou: Fără Abigail, doar tu și cu mine ne amintim... Falsitatea și inutilitatea ultimei fraze o făcu să se oprească o secundă. Ea se lăsă pe spătarul scaunului, oftând. N-avea niciun rost; mama ei nu își mai amintea nimic. Apoi își auzi din nou propria voce: Cel puțin, cred că îmi amintesc. Mi se pare că văd, apoi... apoi totul se încețoșează.

— Ssst făcu mama ei.

Maddy zâmbi trist.

— Asta ți-am spus mereu, nu? Ți-am spus să păstrezi tăcerea, să nu spui nimic.

— Ssst.

— „Secretul nostru.” I-aș fi spus același lucru și lui Abigail. Poate nu cu aceleași cuvinte, dar trebuie să fi știut că niciuna nu trebuia să spună vreodată ceva. A fost greu, nu-i așa? I-a fost greu ei, ți-a fost greu și ție. Ne-a fost greu tuturor.

Mama ei o privea cu atenție. Aștepta ca Madison să spună mai multe?

— Acum putem vorbi. Madison ezită: pentru că trebuie să știi.

Mama ei își coborî privirea în pământ, în partea dreaptă.

Madison inspiră adânc.

— Nu a căzut, pur și simplu, pe scări, nu-i așa?

Mama ei nu își ridică privirea.

— Striga la tine, nu? Ca de obicei.

Bătrâna tresări.

— Îl văd stând aplecat deasupra ta și țipând la tine. Te-a apucat de umeri. A început să te zgâlțâie. Atât de tare, încât capul ți se legăna înainte și înapoi și...

— Ssst făcu mama ei, cu privirea plecată.

— Iar tu te afli lângă perete, îți amintești peretele de lângă palier, cel unde însemnai cât de mult creșteam? Iar el te zgâlțâia atât de tare, încât te-a izbit cu capul de perete. Eu am ieșit din cameră și te-am văzut acolo, ghemuită pe palier. Te-am crezut moartă. Atunci am observat-o pe Abigail. Se aflase acolo tot timpul. Asistase la întreaga scenă.

— Ssst, Madison.

— Și era atât de mică, mamă. Nu era decât o fetiță. Iar eu mi-am amintit ce se întâmplase data trecută. Să fi fost cu doar câteva săptămâni în urmă? Sau cu câteva luni în urmă, nu-mi mai amintesc. Dar se întâmplase același lucru: țipete, și îmbrânceli, și izbucniri furioase, iar Abigail ajunsese în calea lui, sau se apropiase prea mult, iar el o lovise. Îți amintești de asta, mamă? El a lovit-o, iar ea nici măcar nu a plâns. De asta îmi aduc cel mai bine aminte. A pălit și a rămas pironită locului, dar n-a scos niciun sunet, ca și când ar fi fost prea șocată. Avea șase ani, mamă. Avea doar șase ani.

Mama ei își ridică privirea și se uită la ea preț de o secundă. Avea ochii înlăcrimați.

— Iar când s-a întâmplat asta, eu n-am făcut nimic. Mi-a fost prea frică. Am văzut cum o lovește pe surioara mea și n-am făcut nimic. Am stat și m-am uitat.

— S-a întâmplat de mult.

— Însă în seara aceea, pe palier, totul a fost diferit. N-aveam de gând să îl las să mai facă asta, nu lui Abigail. Toată furia pe care am strâns-o în mine mi-a dat putere.

Mama ei închise ochii. Maddy nu știa dacă făcea asta pentru a înlătura acea amintire sau pentru a o retrăi.

— El și-a ridicat mâna ca și când ar fi vrut să lovească pe cineva și atunci am făcut-o. Am făcut câțiva pași în față și l-am împins. Nu-i așa, mamă?

Între ele se așternu tăcerea preț de un minut, poate mai mult. În acele clipe, ultimii ani păreau că se comprimă, iar tăcerea devenind,

parcă, una singură, într-un final, mama ei vorbi:

— Nu mai are importanță acum.

— Ba da, mamă, are. Știu că am încercat să dăm totul uitării. Iar tu te-ai descurcat atât de bine, ai făcut exact ce te-am rugat. Ai păstrat secretul nostru, mamă. Numai Dumnezeu știe ce e în sufletul tău, dar ai păstrat secretul nostru. La fel am făcut și eu. L-am ascuns chiar și de mine. Dar eu l-am împins pe scări, nu-i așa? L-am împins de pe palier, direct pe scări în jos. Le-am spus tuturor că a căzut, dar eu l-am împins, nu-i așa, mamă?

Mama își așează mâna dreaptă peste cea a fiicei ei.

— Ssst, făcu ea, deși în privirea ei se citea că încerca să își caute cuvintele.

Madison încuviință din cap, nemaiputând să vorbească. Avea senzația că ochii, capul și pieptul i se umpleau cu apă.

— N-am vrut să-l omor, mamă. Am încercat să te protejez. Am încercat să o protejez pe Abigail. Mucusul din nas și din gât o împiedica să vorbească, însă reuși să scoată câteva cuvinte: Eram sora ei. Trebuia să o protejez.

Nu era sigură că mama ei o auzea, căci Madison începu să plângă și să tremure din tot trupul. Se legăna în față și în spate, plângând cu sughituri. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și i se prelingeau pe bărbie și pe gât. Cele care curgeau erau înlocuite de altele – căci fuseseră reprimite ani la rând. Lacrimile erau pentru Abigail, pentru mama ei, pentru toate ororile pe care le văzuse. Însă, în timp ce mama ei încerca să o liniștească, mângâindu-i părul și spunându-i: „Ssst, s-a întâmplat de mult”, ochii ei se umplură de lacrimi ascunse undeva în adâncul ei – erau lacrimi pentru ea.

* * *

Se făcuse târziu până când ajunse în apartamentul ei. Mai trebuia să dea câteva telefoane și să pregătească o declarație pentru poliție. Se adunaseră și mesajele. Le șterse pe majoritatea, inclusiv câteva primite de la Jeff Howe, însă îl păstră pe cel de la Leo și îl ascultă de două ori, bucurându-se să-i audă vocea.

Pentru prima dată, nu ascultă nici radioul, nu porni nici televizorul și nu accesă nici Weibo. Preferă, în schimb, să se relaxeze în cadă.

Fără lumânări, fără uleiuri, fără aromaterapie, doar apă fierbinte. Nu ascultă nici muzică ambientală și nu încercă vreo meditație străveche. Nu se îmbracă într-un mod special și nici măcar nu realizează ce mâncase sau când băuse sau când mâncase și când băuse. Se șterse cu prosopul și se vâri în pat.

Nu putea spune ce se întâmplase în continuare; ulterior avea să facă glume că, poate, asta era și ideea. Poate citise câteva minute; poate ascultase muzică. Sau poate se gândise la ceva, la o amintire trecătoare cu prietenii ei, sau la un loc îndepărtat, sau poate chiar la sora ei, Abigail. Tot ce putea spune era că, pentru prima oară în ultimii cincisprezece ani sau mai bine, ea închise ochii și căzu într-un somn adânc.

Prin urmare, rată primele relatări neoficiale cum că, în urma înțelegerii dintre organele de urmărire penală și avocații Garnizoanei 41 și prin prisma recentelor dezvăluiri făcute de *LA Times*, care confirmau vina răposatului Edward Norman, domnul Yang Zhitong urma să fie trimis de urgență la Beijing, pentru a fi supus „procedurilor disciplinare”. Nu auzi nici cea de-a doua știre care apăruse la buletinele de știri de seara: o declarație din partea Casei Albe care aștepta cu nerăbdare vizita de stat a liderului chinez și care își exprima încrederea că relațiile speciale „vor reveni la normal”.

Madison Webb dormise în tot acest timp. Dormise în timp ce temperatura de afară scăzuse sub zero, iar peste Los Angeles se așternuse gerul, acoperind copacii și semafoarele suspendate cu un strat strălucitor de praf alb – o atenționare din partea naturii că în America era încă iarnă.

Madison Webb, o jurnalistă recunoscută și apreciată pentru activitatea ei publicistică, trebuie să facă față unei investigații care o are în centru pe sora ei mai mică, Abigail, decedată în condiții suspecte. Mergând pe firul anchetei Madison descoperă similitudini între moartea acesteia și alte două victime decedate în condiții asemănătoare și trebuie să facă față expunerii mediatice intense.

Nu lipsesc din carte accentele politice, relațiile tensionate dintre SUA și China, iar finalul este unul cu totul neașteptat.

Un mister fin și inteligent creat, care dezvăluie într-un mod strălucit anxietatea timpurilor noastre.

— *NEW YORK TIMES*

Un thriller incredibil de proaspăt... ingenios realizat.

— *SUNDAY TIMES*

ISBN 978-606-776-020-0

editura rao

9 786067 760200

www.raobooks.com